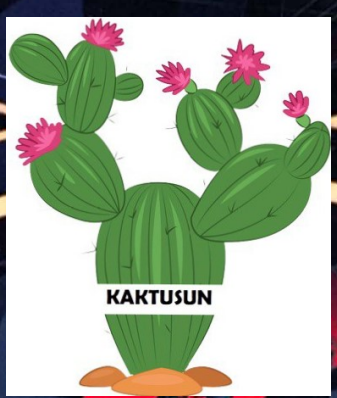
"AKILLARA DURGUNLUK VEREN,
ELİNİZDEN BIRAKAMAYACAĞINIZ BİR KİTAP."
—Stephanie Garber, *New York Times* Çoksatan Serisi *Caraval*'ın Yazarı

SADECE BİR CANAVAR

...BİR KAHRAMANI ÖLDÜREBİLİR

CANAVARLAR ÜÇLEMESİ

VANESSA LEN

OLİMPOS

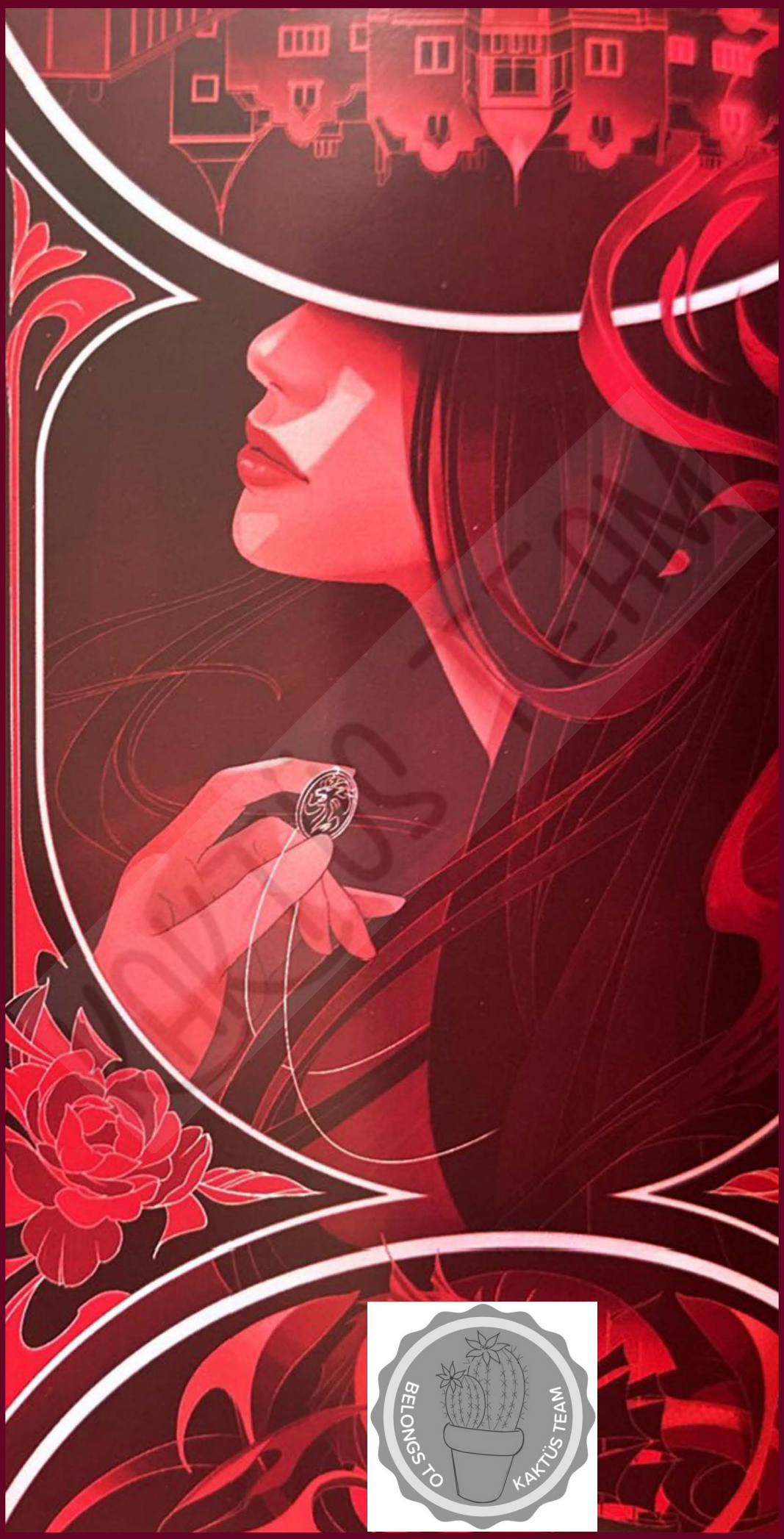
Yıllar önce ölen annesinin tuhaf ailesiyle kalması için Londra'ya gönderilen on altı yaşındaki Joan, tatilin tadını çıkarmaya kararlıydı. O yaz mükemmel bir yaz olacaktı. Tarihî Holland Köşkü'ndeki demode işini çok seviyordu ve son derece yakışıklı iş arkadaşı Nick ona çıkma teklifi ettiğinde her şey yolunda gidiyor gibiydi.

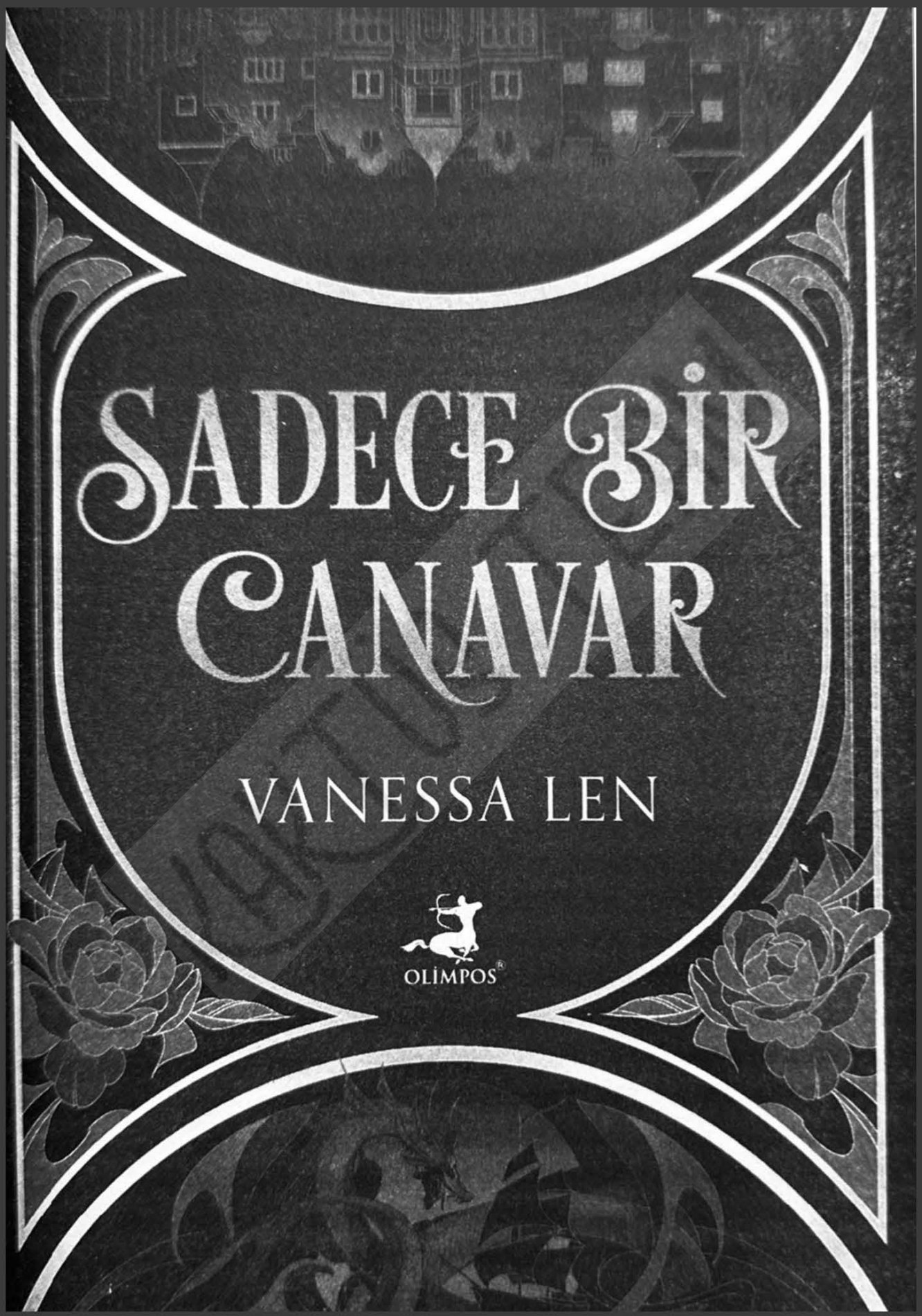
Ta ki yaşadığı bir deneyimle tüm hayatı altüst olup gerçekleri öğreneņe kadar. Ailesi sadece tuhaf değildi: Onlar korkutucu, gizli güçleri olan canavarlardı. Nick de sadece yakışıklı bir oğlan değil, tüm ailesini öldürmek için ne gerekiyorsa yapabilecek efsanevi bir canavar avcısıydı.

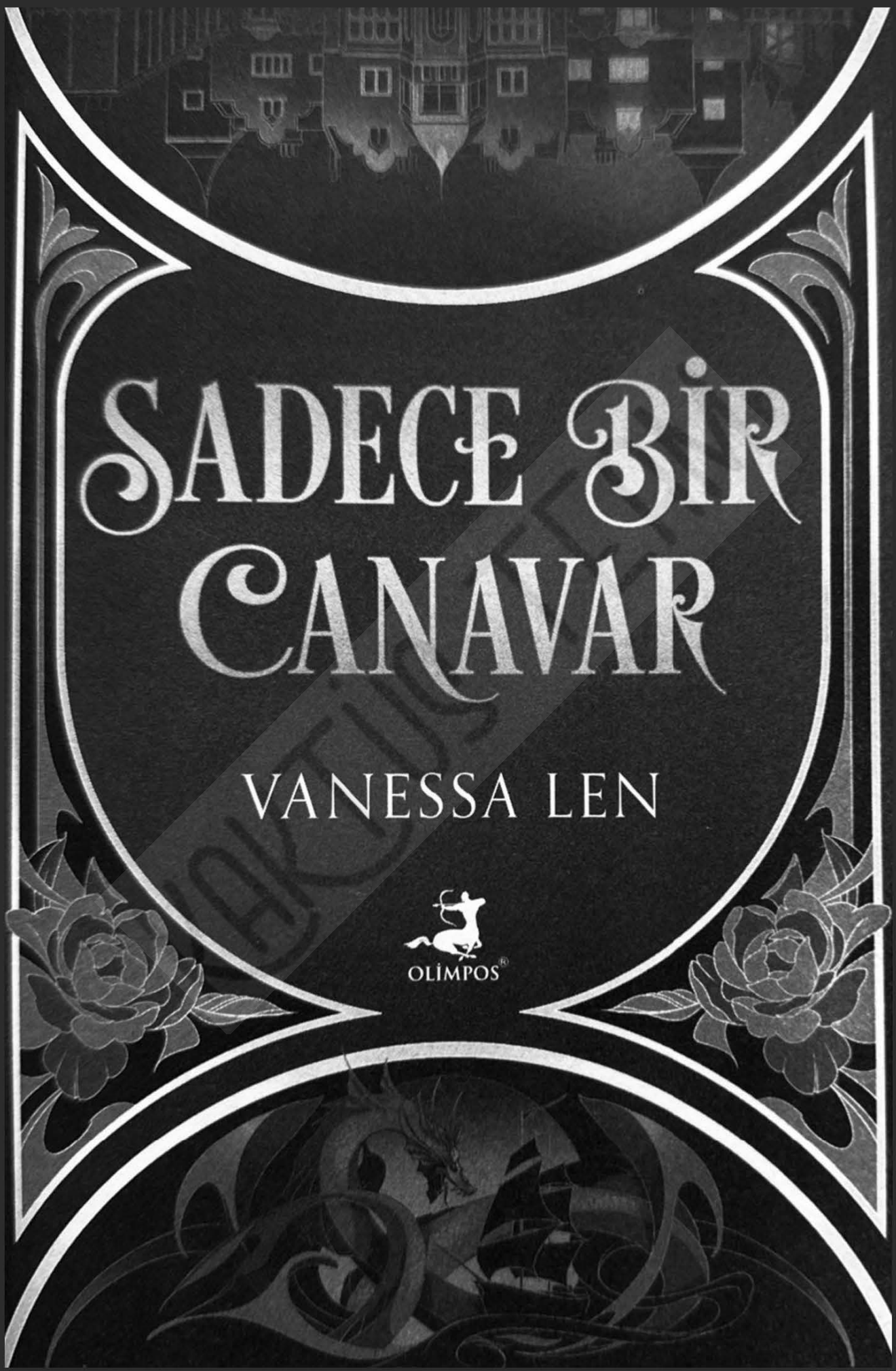
Joan, Nick'e karşı savaşırken kendi ailesinden nefret eden bir ailenin veliahdı olan yakışıklı ve acımasız Aaron Oliver'la iş birliği yapmak zorunda kalmıştı. Eğer kendini ve ailesini kurtarmak istiyorsa canavar olduğunu kabullenmek zorundaydı. Çünkü bu hikâyede o, kahraman değildi.

KAKTUSUN
TELEGRAM

ISBN 978-605-7906-23-6
9 786057 906236
OLİMPOS
www.olimposyayincilik.com
/olimposyayinlari
/olimposyayin
/olimposyayinlari

BELONGS TO
KAKTÜS TEAM

SADECE BİR
CANAVAR
VANESSA LEN
OLİMPOS®

SADECE BİR
CANAVAR
VANESSA LEN
OLİMPOS®

Aileme, sevgilerle...

KAKTÜS TEAM

GİRİŞ

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Joan altı yaşındayken büyüyünce Süpermen olmaya karar vermişti. Babasına, pratik yapabilmek için bir kostüme ihtiyacı olduğunu söyledi. Babası ise para harcamayı hiç sevmezdi, yine de Joan'ın mavi tişörtünün üzerine bir *S* harfi çizdi ve pelerin olarak kullanabileceği kırmızı bir bez buldu. Joan ise her gece, uyurken onları giydi.

O yaz Joan Londra'ya, büyükannesinin yanında kalmaya gitti. "Süpermen mi?" diyerek dudak büktü kadın ona. "Sen bir kahraman değilsin, Joan." Kırlaşmış başını bir sır verirmiş gibi aşağıya eğdi. "Sen bir canavarsın." *Canavar* kelimesini, canavar olmak sanki bir elf olmak kadar özel bir şeymiş gibi söylemişti.

Büyükannesi misafir odasında Joan'ın yatağını yaparken Joan da yastıkları kılıflarına geçirerek ona yardım ediyordu. Oda temiz çamaşır gibi kokuyordu. Sabah güneşi bütün odayı doldurmuştu.

"Canavarlar devasa örümceklere benziyorlar," dedi Joan. "Ya da robotlara." Bunu bilecek kadar çok çizgi film izlemişti. Büyükannesi bazen gülümsemeden şakalar yapardı. Belki de yine öyle yapıyordu.

Ama şu anda büyükannesinin gözleri dillendirmediği bir şakayla parıldamıyordu. Son derece ciddi bakıyorlardı. "Onlar sahte canavarlar," dedi. "Gerçek canavarlar aynı sen ve ben gibi görünürler."

Joan ve büyükannesi aslında birbirlerine o kadar da benzemezlerdi.

Joan baba tarafına çekmişti, yani Changlere. Babası on sekiz yaşındayken Malezya'dan İngiltere'ye taşınmıştı. Joan'inki gibi yuvarlak ve çilli olan yanakları, çekik gözleri, düz siyah saçları vardı.

Büyükannesi ise annesinin fotoğraflardaki hâline benziyordu. Başının etrafını bir bulut gibi saran kıvırcık saçları, yüzüne göre aşırı keskin görünen yeşil gözleri vardı. Bazen Joan aynaya baktığında aynı şüphe uyandıran ifadeyi kendi yüzünde de görürdü. Büyükannesi buna *Hunt ailesinin ifadesi,* derdi.

Büyükannesi nevresimi düzeltme işini bitirip Joan'ın yatağının kenarına oturdu. Böylece aynı boya geldiler.

"Canavarlar kötüdür," dedi Joan kuşkuyla. Çizgi filmlerde canavarlar yatak altlarında pusuya yatarlardı. Sonu gelmeyen korkutucu kahkahalar atarlardı. İnsanları *yerlerdi.* Okulda Bayan Ellery, Joan'a, Çinlilerin kedileri yediğini söylemişti. Joan o zaman kendini kötü biriymiş gibi hissettiyse de içinde tıpkı şimdi olduğu gibi bir karşı çıkma isteği oluşmuştu. O kötü biri değildi. *Değildi.*

Nedense bu, büyükannesini gülümsetti. "Bazen bana anneni hatırlatıyorsun."

Joan bunun canavarlarla ne alakası olduğunu bilmiyordu. Yine de hevesle büyükannesinin bir şeyler daha anlatmasını bekledi. Annesi, Joan daha bebekken ölmüştü ve büyükannesi ondan neredeyse hiç bahsetmezdi. Kendi evlerindeki televizyonun üstünde ve oturma odasının duvarlarında annesinin fotoğrafları vardı. Ama büyükannesinin evinde kimsenin fotoğrafı yoktu. Tarlaların ve harabelerin tabloları vardı.

Joan, "Babam, annemin zeki olduğunu söylerdi," diyerek konu açmaya çalıştı.

"Çok." Büyükannesi Joan'ın saçlarını yüzünden geriye doğru itti. "Hem zekiydi hem de inatçı. Kanıt olmadan hiçbir şeye inanmazdı."

Joan bunun ne anlama geldiğini soramadan büyükannesi sanki bir ağaçtan elma koparıyormuş gibi havaya uzandı. Nedenini anlayamasa da Joan'ın ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Büyükannesi avucunu açtığında sabah güneşi gibi ışıldayan bir şey tutuyordu. Bu bir madenî paraydı ama Joan'ın daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Bir tarafında kanatlı bir aslan, diğer tarafındaysa kral tacı vardı.

"Bunu nasıl yaptığını biliyorum," dedi Joan. Buna *el çabukluğu* deniyordu. Joan'ın kuzeni Ruth bir düğmeyle birlikte ona bunun nasıl yapıldığını göstermişti. Bir şeyi parmaklarının arasında saklayıp sonra da hızlıca avucuna geçirerek onu ortaya çıkarabilir veya kaybedebilirdin.

Büyükannesi bozuk parayı Joan'ın avucuna bıraktı. Göründüğünden daha ağırdı. "Bana gösterebilir misin?" dedi. "Onu kaybedebilir misin?"

Ruth'un numarası çok zordu. Joan sadece iki kez doğru yapabilmiş ve düğmeyi neredeyse yüz kere düşürmüştü. Yine de büyükannesinin yüzündeki ümitli ifadeyi görmezden gelemeyerek parayı başparmağıyla işaret parmağının arasındaki kavise yerleştirip dengeledi.

"Öyle değil," dedi büyükannesi. "Benim yaptığım gibi." Parayı Joan'ın avucunun ortasına koyup parmaklarını üzerine kapadı. "Canavar gibi."

Ben canavar değilim, diye düşündü Joan. *Ben kötü biri değilim.* Büyükannesi de değildi. Kendini bildi bileli, neredeyse bütün yazlarını büyükannesiyle geçirmişti. Kâbus gördüğünde büyükannesi sabaha kadar başında beklerdi. Bir

keresinde parkta yaralı bir kuş bulduğunda büyükannesi onu eşarbıyla sarmış, iyileşip yeniden uçmaya başlayana kadar onunla ilgilenmişti. Böyle biri canavar olamazdı.

Joan paranın ağırlığına odaklandı, ta ki artık onu hissetmeyene kadar. Sonra parmaklarını açıp büyükannesine boş avucunu gösterdi.

Büyükannesi sıcacık gülümsedi. "Bir canavar gibi," dedi beğeniyle. Ardından ekledi. "Bu numaranın bir kuralı var."

"Kural mı?" dedi Joan. Evde, babasının yapılması ve yapılmaması gerekenler hakkında koyduğu kurallar vardı. Çalmak yanlıştı. İnsanlara yardım etmek doğruydu. Yalan söylemek yanlıştı. Öğretmenleri dinlemek doğruydu.

Huntların da kuralları vardı ama onlar evde bambaşka kurallar koymuş gibiydiler. Çalmak çok abartılacak bir mesele değildi, yalan söylemek de öyle, tabii sadece yabancılara söylendiği sürece. Borçları ödemek doğruydu. Ailene sadık kalmak doğruydu.

"Biz göz önünde saklanırız," dedi büyükannesi. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Ev tamamen sessizdi. Pencerenin önündeki kuşlar bile ötmeyi bırakmıştı. Joan başını hayır anlamında salladı.

Büyükannesinin bakışları hâlâ sevecen olsa da yüz ifadesi ciddi bir hâl almıştı. "Bunun anlamı şu, kimse Huntların ne olduğunu bilmemeli," dedi. "Senin ne olduğunu." Ardından sesini alçalttı. "Canavarlardan kimseye bahsetmemelisin."

BİR

Joan saçlarını düzelttikten sonra büyükannesinin üst kattaki holünde duran aynada kendine son bir kez baktı. Bugün randevusu vardı. *Nick'le.* Aynadan yansıyan bakışları sakin ve mutlu görünüyordu. Joan yaz tatili boyunca Nick'le bir müzede gönüllü olarak çalışmıştı. Aslında yazın başından beri ondan hoşlanıyordu ama zaten işteki *herkes* Nick'ten hoşlanıyordu.

Nick dün dudağını ısırarak gergin bir hâlde Joan'a çıkma teklifi etmişti, sanki Joan'ın ona hayır diyebileceğini düşünüyormuş gibiydi. Sanki sadece onunla aynı odada bulunmak bile Joan'ın kalbini tekletmeye yetmiyormuş gibi.

Şimdi ise güne Kensington Caddesi üzerinde yer alan bir kafede kahvaltı yapmakla başlayıp ardından bütün günü beraber geçireceklerdi. Joan telefonuna baktı. Bir saati vardı.

Kabul etmeliydi ki, o da şu anda gergindi. Bu, bir yolculuğun başlamasını beklerken hissedilen o heyecanla karışık gerginlik gibiydi. Yaz boyunca Nick'le giderek yakınlaşmışlardı ama bu randevu, yeni bir şeyin başlangıcı olacakmış gibi görünüyordu.

Alt kattan kahkaha sesleri yükselirken Joan odaklanabilmek için derin bir nefes aldı. Kuzenleri çoktan uyanmıştı. Tanıdık, rahatlatıcı didişmeler Joan merdivenden indiği sırada bir koza gibi etrafını sardı.

"Ulusal Galeri'deki en iyi sahte tablo," diyordu kuzeni Bertie.

"Kolay," dedi diğer kuzeni Ruth. "Monet'nin *Nilüferler*'i."

"O sahte değil!" dedi Bertie.

"Ben diyeceğimi dedim."

"Rastgele bir tablo söyleyemezsin!"

Joan merdivenin en alt basamağına vardığında gülümsüyordu. Yılın büyük bir kısmında babasıyla birlikte Milton Keynes'te yaşardı. Onunla sessiz sakin bir hayat sürmeyi seviyordu ama bunu da, yani büyükannesinin evindeki gürültü patırtıyı da seviyordu. Her yazını büyükannesinin yanında geçirir, oraya gideceği zamanı hep iple çekerdi.

Ruth mutfakta, pencerenin altındaki bozuk radyatörün üzerinde oturuyordu. On yedi yaşındaki genç kız, Joan ve diğer kuzenleri Bertie'den bir yaş büyüktü ama o sabah tıpkı bir çocuk gibi görünüyordu. Pijaması hâlâ üzerindeydi: Gri eşofman altı ve Deception logolu (kocaman, sivri robot ağzı şeklindeki) *Transformers* tişörtü. Koyu renkli bukleleri yüzünü çevreliyordu.

Joan, "Mutfak dolabında hiç çay var mı?" diye sordu Bertie'ye.

Bertie, bir gözü mantar ve domates kızarttığı tavanın üzerindeyken boynunu uzatıp dolaba baktı. "Sadece Gus dayının içtiği tütsülenmiş olandan var." Bertie sanki 1920'li yıllarda, Thames'te bir tekne gezisine çıkacakmış gibi giyinmişti, hasır şapkası siyah saçlarını örtüyordu. Huntların acayip bir moda anlayışı vardı.

"O şeyin tadı..." Ruth, Joan'ı mutfak kapısının eşiğinde görünce sustu. Kızın yeni elbisesine ve ipek gibi saçlarına dikkatle bakarken yüzü bir sevinç dalgasıyla birlikte yavaşça aydınlanıyordu.

"Ruth," diye yakındı Joan. "Sakın başlama."

Ama Ruth çoktan başlamıştı bile. "Şu güzelliğe bir bakın!"

"İş görüşmen mi var?" diye sordu ardından Bertie. "Hâlâ o müzede gönüllü olarak çalışıyorsun sanıyordum."

"Biriyle kahvaltıya gidiyorum," dedi Joan. Kızardığını hissedebiliyordu.

"Bir *randevuya* çıkacağı için giyinip kuşanmış," dedi Ruth. Elini kalbinin üzerine koymuştu. "Bu tam bir inek romantizmi. Kahvaltıdan sonra da Victoria ve Albert Müzesi'ne giderler! Beraber *Orta Çağ'dan kalmış dokuma kumaşlara* bakarlar!"

Joan, "İnek romantizmi mi?" diye yakınsa da gülümsemekten kendini alamadı. "Biliyorsun ki Victoria ve Albert Müzesi'nde başka şeyler de var. Mesela tarihî duvar kâğıtları... Seramikler..."

"Yıllarca unutulmayacak bir hikâye," dedi Ruth. Eli hâlâ kalbinin üzerindeyken pencereye yaslandı. "İki tarih meraklısı, yaz tatili boyunca bir müzede gönüllü olarak çalışırlar. Bir gün birlikte yerleri paspaslarken *göz göze* gelirler ve..."

Joan homurdandı. Ardından da gidip Ruth'un tabağındaki yenmemiş kızarmış ekmeğin kenarını kırdı. "Siz de bir ara gelip yardım etmelisiniz," dedi. "Aslında çok eğlenceli. Geçen gün kırık seramiklerin nasıl tamir edildiğini öğrendik."

"Bir gün seni kayda alacağım, o zaman söylediklerinin kulağa nasıl geldiğini duyabilirsin," dedi Ruth. Kollarını robot gibi oynattı. "Ben Joan. Kamu hizmetini severim. O kadar düzgün biriyim ki karşıdan karşıya sadece yeşil ışıkta geçerim."

"Evet. Kulağa aynen böyle geliyorum," dedi Joan.

Ruth sırıttı. Joan'dan bir yaş büyük olabilirdi ama ilişkileri her zaman tam tersi bir şekilde olmuştu. Ruth kurallara hiç aldırmazdı. Dolayısıyla Joan bu ilişkide hep abla rolünü üstlenmişti, Ruth'un ceplerinden, aşırdığı şeyleri alıp raflarına

geri koyardı ve karşıya yaya yolundan geçebilmek için kızı yolun sonuna kadar sürüklerdi.

İyilik timsali seni, derdi Ruth ama bunu sevgi dolu bir şekilde söylerdi. Birbirlerini o kadar uzun süredir tanıyorlardı ki doğalarını değiştirebileceklerini düşünmek akıllarının ucundan bile geçmezdi.

"Haydi," dedi Bertie Joan'a, şimdi onun sesi de aynı şekilde sevgi doluydu. Mantar ve domatesle dolu tavayı mutfak masasına bıraktı. "Bize her şeyi anlat."

"İnek romantizmini dolaylı yoldan yaşat bize," dedi Ruth.

Joan, Ruth'un ayakkabısına hafifçe vurdu. "Ondan hoşlanıyorum," dedi ikisine de.

"Yok canım," dedi Ruth, bütün yaz boyunca Nick hakkında hikâyeler dinlemiş birinin hoşgörülü sabrıyla. Uzanıp tavadan bir mantar aldı.

"Gerisini biliyorsunuz işte. Bu sabah birlikte kahvaltı edeceğiz. Sonra da Victoria ve Albert Müzesi'ne gideceğiz."

"Hı-hı," dedi Ruth. "Sonra siz iki tarih meraklısı gizlice serginin arkasına geçeceksiniz ve..." Dilini abartılı bir şekilde büküp mantarı yalayarak ağzına attı. "Mmm, mmm..."

"Ruth!" diye söylendi Bertie. "O mantarları ben pişirdim."

"Mmm, hmmm..."

Merdivenden büyükannesinin alaycı sesi duyuldu. "Bilmem gereken bir şey mi?"

"Neyse, ben kaçtım!" dedi Joan, tüm aile olaya dâhil olmadan önce. "Sonra görüşürüz."

Gus dayı ve Ada teyze de büyükannesinin arkasından gelmişlerdi, merdivenden iniyorlardı. Gus dayı, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Joan'ın randevusu var!" diye bağırdı Ruth.

Ada teyze, "Bir dakika, ben de öğrenmek istiyorum!" diye karşılık verdi.

Joan mutfaktan kaçtı. "Sonra anlatırım!" diye bağırdı holden.

O sırada Ada'nın diğerlerine, "Kiminle randevusu var?" diye sorduğunu duydu.

"Şu abayı yaktığı oğlanla!" dedi Ruth.

Bertie bağıra bağıra şarkı söylemeye başladı: *"Orta Çağ dokumalarının önünde yaz aşkını öpecek."*

Joan birden kahkahalara boğuldu. Ardından da, "Hoşça kalın! Görüşürüz!" diye bağırarak kapıyı arkasından kapadı.

Lexham Mews'te yürürken hâlâ gülümsüyordu. Önce Earl's Court Caddesi'ne, ardından Kensington Caddesi'ne döndü. Sıcak bir yaz geçirmişlerdi ve dışarıdaki puslu hava o günün de sıcak geçeceğini gösteriyordu.

Joan kafeye vardığı sırada Nick'ten bir mesaj geldi: *Metrodayım!* Joan neşeyle derin bir nefes aldı. Nick de erkenciydi, on beş dakikadan az bir mesafesi kalmıştı. Joan dudağını ısırdı. Koca bir günü onunla baş başa geçireceğine hâlâ inanamıyordu.

Kasadayken bir fincan çay sipariş etti ve çayını alıp pencerenin önündeki masaya geçti. Güneş içeriye doluyor, Joan'ın yüzünü ısıtıyordu. Tam Nick'e cevap yazacağı sırada arkasındaki kapının açılmasıyla içeriye rüzgâr doldu.

Peşinden bir şangırtı koptu, okulunun kantininde olsa alaycı kahkahalara neden olacak türden bir şangırtıydı bu. Kafedeki herkes gibi Joan da dönüp baktı.

İri iri açılmış şaşkın gözlerle etrafa bakan bir adam, ters dönmüş bir masanın önünde dikiliyordu. Kırık tabak ve bardak parçaları etrafa saçılmıştı. Adam dağınıklığa sanki başkası sebep olmuş gibi hayretle bakıyordu. Derken, "Çiçek almak istiyorum," diye mırıldandı.

Joan yakınındaki bir garsonun sızlandığını duydu. "Yine mi bu herif?" Aynı garson diğer çalışanlardan birine seslendi. "Ray, elektrik süpürgesini getir! Şu ayyaş yine geldi!" Sonra adama dönüp bıkkınlıkla şöyle dedi: "Buradan çiçek alamazsın. Sana defalarca söyledim. Burada yıllardır çiçekçi yok."

Joan yavaşça ayağa kalktı. Adamı tanımıştı. Garsona, "Hey, o sarhoş değil," dedi.

Bay Solt büyükannesinin komşusuydu. Geçen hafta aynı şaşkınlıkla büyükannesinin evine girmişti. Kızı Ellie geldiğinde gözyaşları içindeydi. *Demans hastası,* demişti büyükannesine. *Annem geçen sene öldüğünden beri daha da kötüleşti. Çoğu zaman hangi yılda olduğumuzu bile bilmiyor.*

"Bay Solt?" Joan kırık camların üzerine basarak adamın yanına gitti. Her yer cam kırıklarıyla kaplıydı. Bay Solt'un ayağında yumuşak terlikler vardı, terliklerin içindeki ayaklarıysa çıplaktı. Evinden buraya kadar onca yolu o terliklerle yürümüş olmalıydı.

"Çiçekçi nerede?" Bay Solt'un yüzü şaşkınlıkla buruştu. Yetmişli yaşlarında iri yarı bir adamdı, geniş omuzları vardı ve keldi. Fakat şu anda tıpkı küçük bir çocuk gibi, süklüm püklüm duruyordu. Ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

Joan onu cam kırıklarından uzaklaştırmaya çalıştı. "Ellie'yi arayayım mı?" diye sordu. "O size çiçek bulur, sonra eve gidersiniz." Telefonuna baktı. Nick yaklaşık on dakika içinde orada olacaktı. Omzunun üzerinden garsona bakarak, "Sorun yok," dedi. "Kızını çağıracağım."

Bay Solt'un koluna temkinli bir şekilde dokunduğunda adam buna karşı koymadı ve Joan da onu cam kırıklarından uzaklaştırarak dışarı çıkardı.

Dışarıda nadir görülen, bulutsuz, masmavi bir gökyüzü vardı. Saat daha çok erken olduğundan Kensington Caddesi üzerindeki birçok dükkân hâlâ kapalıydı.

"Gelin size oturacak bir yer bulalım," dedi Bay Solt'a. Ama etrafta hiç bank göremeyince kafe ve bankanın arasında uzanan kısa duvarla yetinmek zorunda kaldı. "Beklerken duvara yaslanmak ister misiniz?" diye sordu. Bay Solt ona boş boş bakınca, "Burada bekleyeceğiz," dedi. "Ellie'yi çağıracağım, o gelene kadar burada duracağız."

Bay Solt öylece dikiliyor, yüzünde hâlâ hiçbir ifade olmadan Joan'a bakmaya devam ediyordu. Joan tuhaf bir huzursuzluk hisseti. *Korkunç bir şey olacak,* diye düşündü ve sonra neden böyle düşündüğünü merak etti.

"Bay Solt?" dedi.

Adam sendeledi, sonra da ellerini uzatıp Joan'ı omuzlarından tuttu. Joan içgüdüsel olarak geri kaçtı ama adam iri elleriyle onu daha sıkı kavradı.

Sonra tuhaf bir şekilde itişip kakışır gibi oldular, oysa Bay Solt sadece dengesini tekrar kazanmaya çalışıyordu.

Joan omzunun üstünden bakarak kafenin pencerelerinden içeriyi görmeye çalıştı ama yüzü kafeye değil, bankadan tarafa dönüktü. Kafenin içinden bir motorun tiz çalışma sesi geldi. Elektrik süpürgesi. Joan diğer yöne, Nick'in yürüyerek geleceği tarafa doğru baktı. Ama Kensington Caddesi daha önce hiç görmediği kadar boştu.

Bay Solt, ellerini Joan'ın omuzlarına bastırdı. Joan'ın bacakları adamı ayakta tutma çabasıyla titredi. Aklına saçma bir şekilde yatağından şilteyi kaldırmaya çalıştığı, kaldıra-

mayıp düştüğü zaman geldi. Şilteyi üzerinden kaldırması için babasını çağırdığında babası kapı çerçevesine tutunarak dakikalarca gülmüştü.

Joan şu an için gülmeye çalıştı ama dudaklarından çıkan ses bir hayli yüksek ve gergindi. Kendi kendine korkmadığını söyledi. Tam olarak korkmuyordu. Bay Solt'un sadece kafası karışıktı ve dengesini sağlamaya çalışıyordu. Birazdan ikisi de dengesini bulacaktı.

Geldiğinde bu durumu Nick'e nasıl açıklayacağını merak etti. *Sen gelmeden önce tuhaf bir şey oldu. Bay Solt dengesini kaybetti, sonra ben de kaybettim. Kensington Caddesi'nin ortasında birlikte sendeledik.*

Fakat o sırada Joan'ın dizlerinin bağı çözüldü ve aniden, *"Bay Solt!"* dedi. Bay Solt kaşlarını çattı. Bir anlığına gözlerinde farkındalık belirdi. Kafası karışmış hâlde Joan'ı kendinden iterek uzaklaştırdı. Joan geriye doğru sendeledi, düşmemek için adamın omzunu, gömleğini, *herhangi bir şeyi* kavramaya çalıştı.

Joan'ın sırtı acıtacak şekilde duvara çarparken bir an için tek görebildiği bulutsuz mavi gökyüzüydü.

Sonra bir şey oldu.

Sanki birisi ışıkları söndürmüş gibi her yer kararadı.

Joan hızlı hızlı soluduğunu duyabiliyordu. Kafası bir hayli karışmıştı. Nerede olduğunu anlamaya çalışarak karanlıkta eliyle etrafı yoklarken yanından parlak bir ışığın geçmesiyle irkildi.

Geriye doğru sendeledi. Işık bir arabanın farlarından geliyordu.

Gözleri karanlığa alışmaya başlamış olsa bile, yaşadığı kafa karışıklığı gittikçe kötüleşiyordu. Gördüğü şeye bir anlam veremiyordu.

Yolun karşısında bir hamburgerci vardı. Joan orayı iyi bilirdi. Önünden defalarca geçmişti.

Yavaşça arkasına döndü. Kafe orada karanlık ve boş bir hâlde duruyordu. Penceresinde *Kapalı* levhası vardı. Joan hiç kıpırdamadığını fark etti. Hâlâ oradaydı. Hâlâ Bay Solt'un onu ittiği yerde duruyordu.

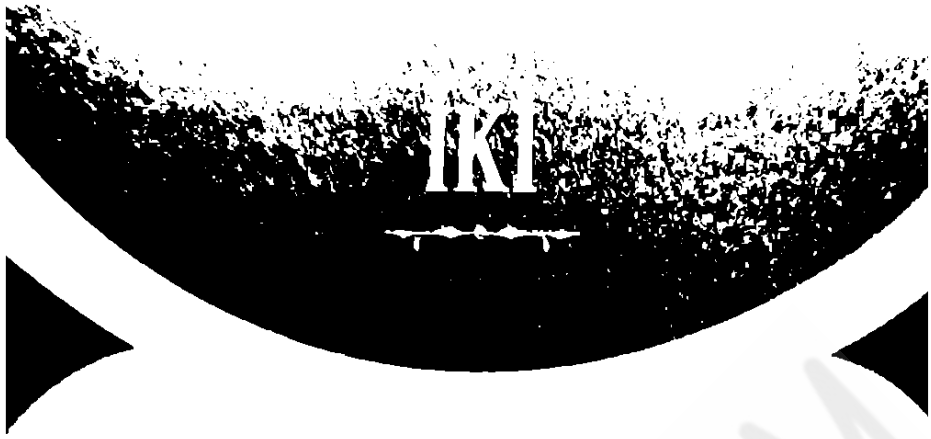
Ama Bay Solt yoktu.

Joan gözlerini dikip baktı. Bir dakika öncesine kadar Nick'in gelmesini bekliyordu. Yüzüne güneş vuruyordu. Sabahtı.

Oysa şimdi o masmavi gökyüzü kararmıştı. Yıldızlar çıkmıştı. Ay görünüyordu.

Gece olmuştu.

KAKTÜS TEAM

İKİ

Joan karanlık gökyüzüne inanamayarak baktı. Gece çökmüştü, güneşin yavaşça batmasıyla değil de sanki bir anda biri dünyanın üzerine bir battaniye örtmüş gibi.

Buna bir anlam veremedi. Bir dakika öncesine kadar Nick'in gelmesini bekliyordu ama şimdi...

Saate bakmak istediğinde, yeniden bir şaşkınlığa kapılarak telefonunun elinde olmadığını fark etti. Tam o anda, itişme sırasında telefonunun elinden kaydığına dair belli belirsiz bir anı canlandı zihninde.

Bir araba yanından hızla geçerken farlarıyla sokağı aydınlattı. Telefonunun düştüğü yer boştu. Joan kafası iyiden iyiye karışmış hâlde sendeleyerek adım attı.

Paniklemeye başlamıştı. Kahvaltı için Nick'le orada buluşacaklardı. Ama şimdi kafe boştu, sandalyeler içeri taşınmıştı. Gözü yeniden *Kapalı* levhasına takıldı.

Tanrım, az önce ne *olmuştu?*

Bay Solt onu itmişti ve sonra... Joan hatırlamaya çalıştı. Sonrası yoktu. Birdenbire gece olmuştu.

Yakınında insan sesleri duymasıyla yerinden sıçradı. Kendi aralarında konuşup gülüşen bir grup genç kız, Kensington Caddesi üzerinde yalpalayarak yanından geçti. Hepsi iki dirhem bir çekirdekti ve ayakta durabilmek için birbirlerine tutunuyorlardı, büyük bir gece eğlencesinin ortasında gibiy-

diler. İçlerinden biri yürürken Joan'a çarpacak gibi olunca, "Ay, affedersin," dedi.

Joan onların arkasından bakarken kalbi deli gibi çarpıyordu. Belli ki onlar sıradan bir gece geçiriyorlardı, başlarına tuhaf bir şey gelmemişti.

Joan gözlerini kapattı ve yeniden açtığında dünyanın normale dönmüş olmasını umut etti. Sabah olmasını umut etti. Nick'in ona doğru yürüyor olmasını umut etti. Ama gözlerini açtığında gökyüzü hâlâ karanlıktı. Kensington Caddesi'ndeki dükkânlar hâlâ kapalıydı, vitrinleri karanlıktı. Kaldı ki zaten gece gibi *hissediliyordu*. Dünya karardığı anda hava sıcaklığı da düşmüştü.

Joan kolunu çimdikledi. Canı yandı. Hava soğuktu. Ayağının altındaki zemin sertti. Rüya görmüyordu.

Ama eğer bu gerçekse... Joan yeniden arkasındaki dükkânın karanlık pencerelerine baktı. Orada kafenin çalışma saatlerinin yazılı olduğu bir tabela vardı: Sabah yedi, akşam dokuz. Eğer bu gerçekse o zaman hafızasında en az on üç saatlik bir boşluk var demekti.

Joan içinde kabaran ani panik dalgasını bastırdı. Telefonunu almak için elini cebine soktu, Nick'le konuşması gerekiyordu -ona geldiğini söyleyecekti- ama sonra telefonunun kaybolduğunu hatırladı.

İçinde yeni bir panik dalgası kabardı. Ardından her şey çok fazla gelmeye başladı. Güne dair hiçbir hatırası olmadan karanlıkta yapayalnız dikiliyordu. Aniden eve, büyükannesine gitmek istedi. Kendini küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordu, sanki düşmüş de canını acıtmıştı. Eve giderse büyükannesi ona sarılacak ve böylece her şey düzelecekti.

Joan sendeleye sendeleye yürüyerek önce Kensington Caddesi'ni, sonra da Earl's Court Caddesi'ni geçti. Avucu-

nun içi gibi bildiği sokaklar karanlıkta ne kadar da farklı görünüyordu. Dükkânlar boş kabuklara benziyorlardı. Saat kaçtı? *Geç* olmuş gibi geliyordu.

Ne *olmuştu?* Bayılmış mıydı? Ona uyuşturucu mu verilmişti? Hepsini hayal mi etmişti? Her yeni ihtimal onu daha da çok korkutuyordu.

Aniden paniğe kapılarak durup üstünü başını yokladı. Hâlâ tamamen giyinik olduğunu anladığında rahatladı, üzerinde hâlâ Nick'le randevusu için giydiği şeyler vardı. Yazlık bir elbise ve sandalet.

Uyurgezerlik yapmış olabilir miydi? Ama daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı.

Tüm bu tahminlerin altında aslında başka bir soru yatıyordu, üzerine düşünmeye korktuğu bir soru: *Bay Solt bana ne yaptı?*

Lexham Mews'in köşe başına yaklaştığında Bay Solt'un evi belirdi. Joan, Bay Solt'un içeriden çıkması ihtimalinden korkarak oradan uzaklaştı. Adamın evinin önündeki engebeli yolda tökezleyerek koşmaya başladı. Eve kadar olan yol boyunca koştu ve karanlıkta kendini büyükannesinin evinden içeriye attı.

Kapıyı arkasından kilitledi. Kilidi kontrol etti, sonra bir kez daha kontrol etti. Arkasına döndüğünde evi karanlık ve sessiz bulmayı bekliyordu. Ama mutfağın ışığı açıktı. Yani biri hâlâ uyanıktı.

Büyükannesi mutfak masasında oturmuş, sıcak çikolata içiyordu. Ocakta onun içtiğinin çok daha fazlası kaynamaktaydı. Joan başının dertte olup olmadığından emin olamayarak eşikte duraksadı. Saate baktığında gece biri biraz geçtiğini göre-

biliyordu. Ona haber vermeden bu kadar geç vakte kadar dışarıda kalsaydı babası çılgına dönerdi.

"Merhaba, canım," dedi büyükannesi başını kaldırmadan. "Gel, otur yanıma." Joan tam o sırada masada bir tane daha sıcak çikolata dolu kupa olduğunu gördü. Dumanı tütüyordu.

"Ben..." Joan ne diyeceğini bilemedi. *Büyükanne, bana uyuşturucu verilmiş olabilir. Ya da belki de kafamı vurdum ve bilincimi kaybettim.* Bunların hiçbiri doğru gelmiyordu. "Bir şey oldu," diyebildi. "Biri bana bir şey yaptı."

Büyükannesi nazikçe, "Otur canım," dedi. Sıcak çikolatayı Joan'a doğru uzattı.

Joan yavaşça oturup ellerini kupanın etrafına sardı. Çok sıcaktı.

Büyükannesi loş ışıkta her zamankinden daha sevgi dolu görünüyordu. Üzerinde pazen bir sabahlık vardı. Saçları ise kıvırcık, gri bir hale gibiydi. Joan'ın sıcak çikolatadan bir yudum almasını bekledikten sonra sordu. "Ne oldu? Bana eksiksiz bir şekilde anlat."

Joan olanları hatırlamaya çalıştığında içinde yine panik kabarmaya başladı. Koskoca bir gün hafızasından silinip gitmişti. Hiçbir şey hatırlamıyordu. "Bay Solt bana bir şey yaptı," dedi. "Bir şey yaptı. Beni duvara itti. Sonra..." Yine zihnindeki boşluğa takıldı. "Sonrasını hatırlamıyorum." Kelimeler ağzından pat diye çıkıverdi. "Büyükanne, sabahtan beri olan hiçbir şeyi hatırlamıyorum."

"O seni itti." Büyükannesinin sesi rahatlatıcı şekilde sakindi. "Karşılığında sen de onu ittin mi?"

"Ne?" dedi Joan. Bu o kadar beklenmedik bir soruydu ki bir anlığına nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Hayır."

"Ama ona dokundun." Büyükannesi kendi ense köküne bir parmağını koydu. "Burasına."

Joan yine hayır diyecekken düşmemek için elini nasıl havaya savurduğunu hatırladı. Elinin kenarının Bay Solt'un ensesine çarpışını gayet net hatırlıyordu.

"Gündüzdü," dedi büyükannesi. "Ama sonra, o arada hiçbir şey yaşanmamış gibi gece oldu."

Joan ona bakakaldı. Aynen o şekilde olmuştu. "Bay Solt bana bir şey yaptı," diye fısıldadı.

"O sana bir şey yapmadı," dedi büyükannesi. "Sen ona bir şey yaptın."

"Ne?" dedi Joan.

"Bir tanem, sana senin ne olduğunu altı yaşındayken söylemiştim."

Joan başını salladı. Gözlerini büyükannesinin yüzünden alamıyordu.

Büyükannesi eğilerek ona yaklaştı. "Sen bir canavarsın, Joan."

Ocaktaki sıcak çikolata hâlâ kaynıyordu. Joan saatin tik taklarını duyabiliyordu. Tüm dünya büyükannesinin yeşil gözlerine doğru küçülmüş gibiydi.

"Yani bir şeylerin ortadan kaybolmasını mı sağlayabiliyorum?" dedi Joan. "Ortadan kaybolmasını ve yeniden ortaya çıkmasını mı?" Bu işte çok iyi değildi. Aksine, yıllar içinde yeteneği azalmıştı. Büyükannesi ve Gus dayı koca tabloları yok edebiliyorlardı ama Joan hiçbir zaman bozuk paradan daha büyük bir şeyi yok edememişti.

Sarı mutfak ışığında, büyükannesinin gözleri bir kedininkiler gibi ışıldıyordu. "Bu, Hunt ailesinin gücü," dedi. "Her canavar ailesinin kendine has bir gücü vardır. Ama bütün canavarlar ortak bir güce sahiptir. Yolculuk yapabiliriz. İşte senin yaptığın da buydu."

"Yolculuk mu?"

"İnsanlar zamana tabidir," dedi büyükannesi. "Ama canavarlar değil. O adamdan zaman çaldın ve sonra o zamanı sabahtan geceye yolculuk yapmak için kullandın. Zamanda yolculuk yaptın."

Joan gülmek istedi. Büyükannesinin gülmeye başlamasını istiyordu. Ama büyükannesi sadece ona bakmaya devam ediyordu. "Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

"Hayat," dedi büyükannesi. "Ondan hayatının birkaç saatini çaldın."

"Hayır," dedi Joan. Anlamıyordu.

"Çok fazla çalmamışsın," dedi büyükannesi. "Hepi topu yarım gün. Olması gerekenden yarım gün önce ölecek."

"Hayır!" İnsanlardan hayat çalmak... Joan'ın ailesi kendilerine canavar derdi ama büyükannesi hep sahiden de *canavarlarmış* gibi konuşurdu. Sanki insanları avlıyorlarmış gibi. Evet, bazen mağaza soyarlardı. Ruth maymuncukla bisiklet kilidi açabiliyordu. Bertie sinema salonlarına arka kapıdan gizlice girerdi. Ama onlar *canavar* değildi.

"Yapmadım," dedi Joan. "Ben ondan hayatını çalmadım. Böyle bir şey yapmam. Hiçbirimiz yapmayız. Kaldı ki zamanda yolculuk... Şey..."

O sırada Gus dayının mutfak tezgâhının üzerinde duran şapkasını gördü. Gus'ın bütün şapkaları gibiydi: Temiz ve bakımlı. Koyu kahverengi şeridi olan kestane rengi bir şapkaydı. Gus 1950'ler modasına uygun giyinen zayıf yapılı bir adamdı. Jilet gibi takım elbiseleri ve şapkaları severdi. Saçları bile eski modaydı: Düzgünce taralı ve yandan ayrık.

Joan, Ada teyzenin dün sabah giydiklerini düşündü. Ada'nın özenle seçilmiş kıyafetlerden oluşan bir gardırobu vardı ve bu Joan'ın hep hoşuna giderdi. Ada teyze dün erken kalkmıştı, üzerinde tamirci tulumuna benzer bir tulum, saç-

larında da başının tepesinde düğüm yaptığı bir eşarp vardı. Önceki gün beyaz bir elbise giymişti, sanki 1920'ler temalı bir bahçe partisine gidecekmiş gibi.

Sanki zamanda geriye gidip 1920'lerde bir bahçe partisine katılacakmış gibi.

Joan hızlıca masadan kalktı. Sandalyesinin yere sürtme sesi sessizlikte çok yüksek çıkmıştı.

"Joan," dedi büyükannesi.

Joan masanın kenarını sıkıca kavradı. Tekrar kafasını salladı ama neyi inkâr etmeye çalıştığını bile bilmiyordu.

Büyükannesi ona bir şey uzattı. Bu, Bay Solt ile itişirken düşürdüğü telefonuydu. Ekranı çatlamıştı.

"Kuralı unutma," dedi büyükannesi. "Hiç kimse ne olduğumuzu bilmemeli. Senin ne olduğunu. Hiç kimseye canavarlardan bahsetmemelisin."

Üst katta, Joan'ın odası tıpkı sabah bıraktığı gibiydi; yatağı yapılmamıştı, pijamaları yastığın üzerine atılmış hâlde duruyordu. Joan gözlerini dikip telefonuna ve ekrandaki uzun çentikli çatlağa baktı. Birisi telefonu kapatmıştı. Büyükannesi gece Joan'ı beklemesi gerektiğini biliyordu, dahası, Joan'ın telefonunu onun düşürdüğü yerden alması gerektiğini de biliyordu. Joan yutkundu.

Telefonunu tekrar açtı. Ekran aydınlandığında, başından aşağı bir kova soğuk su boşaltılmış gibi hissetti. Nick'ten bir sürü mesaj gelmişti.

Birdenbire ağlamak istedi. Bütün günü onunla geçirmek için can atarken randevularını kaçırmıştı. Üstelik onu incitmişti. Onu ekmişti.

Nefesi daralarak mesajlara baktı. İlki o sabah gördüğü mesajdı. Bay Solt geldiğinde o mesaja cevap yazmak üzereydi.

"Metrodayım!"

"Geldim!"

"Her şey yolunda mı? Kahvaltı planımız hâlâ geçerli, değil mi?"

"Joan, iyi misin?"

Joan boğazındaki yumruyu yutkunmaya çalıştı. İlk mesaj saat 07.39'da gelmişti, sonuncusuysa 18.23'te. Ne cevap yazacağına emin olamayarak telefonuna baktı. En sonunda şuna karar verdi:

"Çok özür dilerim. İyiyim. Ailevi bir sorun çıktı."

O adamdan zaman çaldın, demişti büyükannesi. *Sonra da onu sabahtan geceye yolculuk yapmak için kullandın. Zamanda yolculuk yaptın.*

Joan kendini yatağına attı. İlk düşüncesi, kollarıyla gözlerini kapayıp dış dünyayı aklından silmek oldu. Bunlar gerçek olamazdı. Gerçek olmasına katlanamazdı.

Büyükannesi ona Bay Solt'tan zaman çaldığını, onun yüzünden Bay Solt'un vaktinden daha erken öleceğini söylemişti. Ama bu doğru olamazdı. Joan ona zarar vermezdi. Asla yapmazdı.

Diğer olanlar ise sadece imkânsızdı.

Ama çalar saat, biri çeyrek geçtiğini gösteriyordu. O gerçekti. Joan kafeye gitmek için evden çıkalı daha bir saat bile olmamıştı. Bu da gerçekti.

Canavarlar. Joan'ın ailesi kendilerine her zaman böyle demişti. Neden Joan bunun nedenini hiç sormamıştı?

Çalar saatin yanıp sönmesini izledi. Dakikalar her zamanki hızlarında ilerliyordu. İkiye çeyrek kala. İki buçuk. Gecenin

bu saatinde bu kadar uyanık olması hiç doğal değildi. Sanki jet-lag yaşıyordu.

Bu düşünce beraberinde anıları da getirdi. Mesela Ruth'un bazen aşırı enerjikken bir saat sonra yatağa girip bütün gece uyuyacak kadar yorgun olması. Mesela Bertie'nin günde beş kez üzerini değiştirmesi.

Ruth ve Bertie... Eğer doğruysa, o hâlde bunca zamandır her şeyi biliyorlardı. İnsanlardan hayat *çalmışlardı.* Büyükannesi Bay Solt için, *Vaktinden yarım gün erken ölecek,* demişti. Bunu gayet sıradan bir şeymiş gibi söylemişti. Sanki o gerçekten bir canavarmış gibiydi. Joan bu düşünceye katlanamıyordu.

Altı buçuk. Yedi buçuk. Bundan bir müddet sonra uyuyakaldı.

Rüyasında Bay Solt'la yine kafenin önünde olduğunu gördü. Fakat bu sefer adam onu ittiğinde dönüp ellerini adamın boynuna doladı ve *sıktı.* Adam nefes alamayarak elinden kurtulmaya çalıştı ama çok iri yarı biri olmasına rağmen Joan her nasılsa ondan daha güçlüydü.

Sonra birden gündüz geceye dönüştü.

Karanlığın içinden Bay Solt'un sesi duyuldu: *Sen bir canavarsın.*

Joan sıçrayarak uyandı. Perdeler açıktı ve dışarıdaki gökyüzü şaşırtıcı şekilde beyazdı. Joan uzanıp boynunu tuttu ve yutkunduğunda teninin zarifçe kasılmasını hissetti. Ne biçim bir rüyaydı bu? Nasıl biri böyle bir rüya görürdü?

Alt kattaki mutfakta, Ruth üstüne Marmite[1] sürülmüş kızarmış ekmek yiyordu. Mutfak saati üç buçuğu gösteriyordu. Joan buna bir anlam veremedi. Ruth kahvaltı ediyordu. Dışarısı aydınlıktı. Saat üç buçuktu. Bunların hiçbiri birbirleriyle uyumlu değildi. Derken zaman algısı aniden düzeldi: Saat öğleden sonra üç buçuktu.

Ruth kafasını kaldırıp ona baktı. "Hey!" dedi. "Eve döndüğünde beni uyandırmadığına inanamıyorum! Seksi inekle randevunun nasıl geçtiğini anlat hemen! Her şeyi anlat." O kadar normal konuşuyordu ki Joan'ın aklı yeniden karışmıştı. "Muhteşem miydi?" dedi Ruth. "Yoksa..." Dudaklarına abartılı bir öpücük şekli verdi.

Joan, "Kaçırdım," dedi.

"Kaçırdım derken?" Ruth'un yüzü düştü. "*Randevunu* mu kaçırdın? Nasıl olur? Çok heyecanlıydın."

Joan ona uzun uzun baktı. Ruth'un saçları kabarıktı. Ceketinin omuzlarında kocaman vatkalar vardı ve makyajı biraz dağılmıştı. Sanki 1980'ler temalı bir kostüm partisinden yeni dönmüş gibiydi.

Ya da 1980'lerden.

"Doğru, değil mi?" dedi yavaşça.

Ruth kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun?"

"Biz canavarız," dedi Joan. "*Gerçek* bir canavar. Ailemiz insanların hayatlarını çalıyor."

Joan gözlerini Ruth'un tanıdık yüzünden alamıyordu. Ruth'u kendini bildi bileli tanırdı, bebekliğinden beri. Bazı yazlar aynı odada kalırlardı. Aptalca şeyler hakkında kavga eder, sonra yeniden barışırlardı. Sabahlara kadar her şeyden konuşurlardı. Joan'ın boğazı düğümlendi. *Kahkaha at,* dedi

1 Bira mayasından elde edilen İngiltere'ye özgü bir sos. (ç.n.)

içinden Ruth'a. *Lütfen. Ya da şaşır. Ya da inkâr et. Bana aklımı tamamen kaçırdığımı söyle.*

Lütfen, Ruth. Lütfen. Bana bunun doğru olmadığını söyle.

Ruth ne diyeceğini bilemiyormuş gibi ağzını açıp kapadı. Onu bu kadar kararsız görmek tuhaftı. Normalde her konuda kendinden çok emindi. Nihayetinde, "Biri mi söyledi?" dedi.

Joan'ın yüreği hopladı. Doğruydu demek. Büyükannesinin dün gece söyledikleri doğruydu. "Neden *sen* söylemedin?" dedi aniden.

Ruth'un rengi attı. "Joan..."

"İnsanlardan hayatlarını mı çalıyorsun?" dedi Joan. "Büyükannem de mi çalıyor? Bertie de mi çalıyor?" Bütün Hunt ailesi. Joan'ın midesi kusacakmış gibi çalkalandı. "Ruth, bu çok yanlış! Gerçekten yanlış! *Şeytanca* bir şey bu!" Aklına korkunç bir düşünce geldi. "Hiç babamdan hayatını çaldınız mı? Benden çaldınız mı?"

Ruth şok olmuştu. "*Tabii ki* hayır. Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün?"

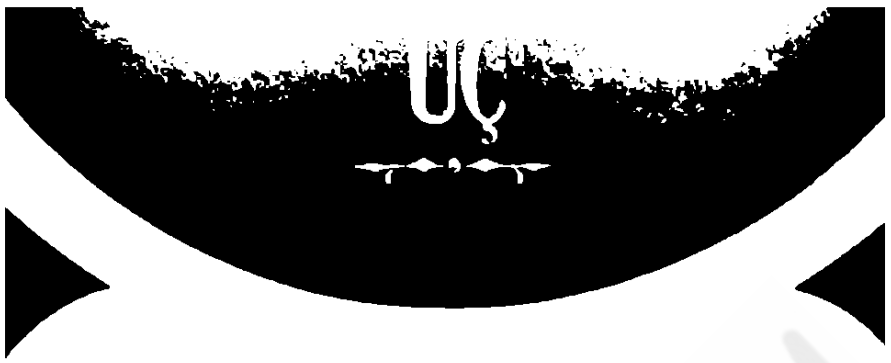
Joan hole doğru geriledi. Midesi kalktı. Gerçekten kusacaktı.

"Hey!" dedi Ruth. Oturduğu yerden kalktı. "Nereye gidiyorsun? Büyükannemle konuşmalısın, tamam mı?"

"Büyükannemle konuşmak mı?" dedi Joan inanamayarak. "Hiçbirinizle konuşmak istemiyorum." Bu evden çıkmalıydı. Ailesinden uzaklaşmalıydı.

"Joan..."

"Hayır!" Joan'ın sesi çatlıyordu. Biraz daha geriledi. "*Hiçbirinizi* bir daha görmek istemiyorum!"

Joan dün gece Bay Solt'un evinin önünden ondan korktuğu için koşarak geçmişti. Şimdi ise kafasını utanç içinde eğerek geçiyordu. *O sana bir şey yapmadı,* demişti büyükannesi. *Sen ona yaptın.*

Joan aniden, büyük bir özlemle eve gidebilmeyi diledi; kendi evine. Büyükannesine değil, Milton Keynes'teki babasına. Ama babası şu anda Malezya'da tatildeydi, kendi ailesini ziyaret ediyordu. Bu sırada evlerine de babasının bir arkadaşı göz kulak olmaktaydı.

Joan gerçek dünyanın dışına adım atmış gibi hissediyordu. Orada, yani gerçek dünyada, babası Malezya'daydı. Arkadaşları da yaz tatilindeydi.

Buradaysa... Burada Joan'ın ailesi bunca zamandır insan hayatı çalıyordu ama kendisinin bundan haberi bile yoktu. Dün, Joan da birinden hayat çalmıştı.

Joan büyükannesinin sokağındaki köşeyi dönerken nereye gittiğini bilmediğini fark etti. Babasını ararsa, Milton Keynes'teki evine dönmeye çalışırsa ya da bir arkadaşını arayıp onlarda kalıp kalamayacağını sorarsa onlar da Joan'a sorular sorarlardı. Ne cevap vereceğini bilmediği sorular.

Gidecek başka yeri olmadığından, gönüllü olarak çalıştığı Holland Köşkü'ne doğru yola koyuldu. Nick'e gidiyordu.

Holland Köşkü, Kensington'da bulunan ve yenilenerek yaşayan bir müzeye dönüştürülmüş bir mülktü. Her oda, köşkün George dönemindeki altın çağını kusursuz biçimde yansıtıyordu. İçeride kostümlü tarihçiler turistlere köşkü gezdiriyor ve köşk sakinlerinin bir zamanlar nasıl yaşadıklarını anlatıyorlardı. Dışarıda ise piknik bahçelerinin yanı sıra, çocuklar için yapılmış bir adet çit labirenti vardı.

Joan yazın başından beri haftada üç gün orada gönüllü çalışıyordu. Görevi çoğunlukla temizlik ve bahçe işlerinden ibaretti ama Joan bunu seviyordu. Tarih, okulda en sevdiği dersti. Arkadaşları oyuncu ve şarkıcı olmaktan bahsederlerdi. Joan'ın hayali ise bir müzede çalışmaktı.

Holland Köşkü'ne giden tanıdık güzergâhta yürüyordu. Etrafındaki dünya, gerçek olamayacak kadar normal görünüyordu. Earl's Court Caddesi boyunca uzanan boş kabuklar, yeniden oradaki sıradan dükkânlar gibi görünmeye başlamışlardı. Dün sabah masmavi bir şekilde aydınlanan gökyüzü bile Londra'nın olağan kasvetine geri dönmüştü. Sanki dün hiç yaşanmamış gibiydi.

Joan, Kensington Caddesi'ne vardı. Yolun karşısındaki Holland Köşkü'nün demir kapıları açık duruyordu. Akşam saatleri olduğundan turistler gezilerini tamamlamıştı, akın akın caddeye geliyorlardı.

Akıntıya karşı yürümek ne tuhaftı. Joan kendini ters yönde ilerliyormuş gibi hissetti. Belki de öyleydi. Nick'i gördüğünde ona ne diyecekti? Nick'in bakış açısından bakıldığında Joan onun mesajlarını görmezden gelmiş, dahası onu ekmişti. Sonra da bugün hiç haber vermeden vardiyasını kaçırmıştı. Ya Nick onunla konuşmak bile istemezse? Bunu düşününce güçlükle yutkundu.

İki yanı karaağaçlarla kaplı yolda köşke doğru yürürken turistler ellerinde boş piknik sepetleri ve hediyelik eşya dükkânından aldıkları eşyalarla yanından geçiyorlardı. Çocuklar köpük kılıçlarını sallayarak koşuyor, ebeveynleriyse sakince arkalarından yürüyordu.

Holland Köşkü her zamanki gibi parçalar hâlinde görüş alanına girdi. İlk önce, kızıl tuğladan yapılmış olan duvar etraftaki ağaç perdesini delip geçti, sonrasında beyaz süslemeler ve ışıldayan pencereler göründü, ardından da yol, yerini düz bahçeye bıraktı ve en sonunda köşk bütünüyle göz önüne çıkmaya başladı.

Holland Köşkü kırmızı tuğlalardan ve taştan yapılmış bir binaydı, her yanı sarmaşıklarla kaplıydı. Çatısında, kalkan duvarlarla birlikte küçük kuleler vardı, bahçesinde ise bir süs havuzu ve etrafta gezen tavus kuşları bulunuyordu.

Joan şimdi bahçenin tam ortasındaydı. Nedense köşkün farklı görünmesini beklemişti. Fakat tıpkı iki gün önce olduğu gibi görünüyordu. Hatta tüm dünya aynı görünüyordu; büyükannesinin mutfağı, Earl's Court Caddesi. Değişen bir tek Joan'dı.

Artık o, Londra'nın sıradan dış görünüşünün altında canavarlar olduğunu biliyordu.

Çalışanların kullandığı arka merdivenden yukarı çıktı. Akşam güneşinin ışığı pencerelerden içeri doluyordu. Havada güneşten ısınmış cila ve ahşap kokusu vardı.

Nick kütüphanede çalışıyordu. Orası köşkün eni boyunca uzanan, upuzun bir galeri boşluğuydu. Duvarlar kitaplıklarla ve yağlı boya tablolarla kaplıydı. Galerinin bir ucundaki pen-

ceteler resmi bahçeye bakarken diğer üçtekiler ise ön avluya bakıyordu.

Joan kapının eşiğinde duraksadı. Nick'in arkası dönüktü. Tek başına çalışıyor, yumuşak bir toz beziyle resim çerçevesini siliyordu. Kütüphane sıcak olduğundan gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Joan gözlerini Nick'in yakasıyla saç hizasının arasındaki çıplak tenden alamadı. *Onun burasına dokundun*, demişti büyükannesi Bay Solt'u kastederek.

Olanlar şimdi ona daha da inanılmaz geliyordu. Nick'le ilk karşılaşmasını hatırladı, oradaki gönüllü işinde ilk günüydü. Yaz aylarının başlarında, güneşli bir cumartesi günüydü. O sabah köşkte öyle bir kalabalık vardı ki sanki Londra'nın yarısı bahçede piknik yapıyor, çit labirentte omuz omuza yürümeye çalışıyordu. Joan öğle yemeği molasında köşke girip arka merdivenden yukarı çıkmış ve kendini kütüphanede tek başına bulmuştu. Gözlerini yumup kâğıt ve deri cilt kokusunu içine çekmişti. O kısa mola ona bir hayli iyi gelmişti.

Döşeme tahtalarının gıcırdamasıyla gözlerini açtığında, bir oğlanın kütüphaneye girdiğini görmüştü. Kendisinden biraz büyüktü, on yedisinde olabilirdi. Joan'ın ilk düşündüğü onun oldukça klasik bir yakışıklılığının olduğuydu; koyu renk saçlar, köşeli bir çene. Tam o sırada oğlan Joan'a bakmıştı. Joan bir sıcaklığın, sanki güneş ışığına çıkmışçasına tüm vücuduna yayıldığını hissetmişti.

Daha sonra onun nazik biri olduğunu öğrenecekti. Hiç yalan söylemediğini. Herkesle aynı saygı ve alakayla konuştuğunu.

Joan ağırlığını bir bacağından diğerine verince döşeme tahtaları gıcırdadı. Nick arkasına döndüğünde bir an için anı ve gerçek birbirine karıştı.

Nick'in koyu renk gözleri onunkilerle buluşunca kalbi tekledi. "Çok özür dilerim," dedi. "Dün seninle buluşamadığım için çok özür dilerim."

Nick elini saçlarından geçirdi. Saçları ışığın yönüne göre bazen neredeyse siyah görünürdü, *Bay Darcy siyahı*, derdi ortak arkadaşları Astrid. Ama şimdi arkasındaki pencereden dolayı saçlarının rengi açılmıştı. "Sorun değil," dedi. Sözcükler dilinden sıradan bir şekilde döküldüyse de altında bir kırılganlık vardı. Kendini reddedilmeye hazırlamış gibi görünüyordu.

"Ailevi bir mesele yüzünden gelemedim," dedi Joan. Tam olarak yalan sayılmazdı ama kulağa öyleymiş gibi geliyordu. "Şey... Mesajlarına cevap vermediğim için özür dilerim. Telefonumu kaybettim..." Sesi canlılığını yitirdi. *Ama sonra buldum.*

Hiç kimseye canavarlardan bahsetmemelisin, demişti büyükannesi. Joan ilk defa, bu sırrın onunla değer verdiği insanlar arasına girip girmeyeceğini merak etti. Buradayken Nick'le, evde ise babasıyla.

Nick'in kafede onu beklediğini hayal etti. Mesajlarının hiçbirine cevap vermemişti. Ama Nick'i tanıyordu. Belki gelir diye düşünerek saatlerce beklerdi. Gelmeyeceğini anlayana kadar orada kaç saat kalmıştı?

Son mesajında, *İyi misin?* diye sormuştu.

Onu, saatler sonra gönderdiği kısa mesajı okurken hayal etti. *Ailevi bir sorun çıktı.*

"Joan..." Nick şimdi ondan bir açıklama bekliyordu. Joan onun durumu yavaşça kavramaya başladığını ve kavradıkça ne kadar incindiğini gördü. Ona bundan daha iyi bir açıklama yapması ise mümkün değildi.

Alt katta kapılar kapanıyordu. Ayak sesleri ana girişe doğru uzaklaşmaya başlamıştı. Günün son turistleri de gidiyordu.

Joan bir eliyle yüzünü ovuşturdu. Tüm bu olanlar fazla bunaltıcıydı. Onun ise gerçek bir şeye ihtiyacı vardı. "İstersen..." Utanarak Nick'in elindeki toz bezini işaret etti. Nick bezin elinde olduğunu unutmuş gibi şaşkınlıkla beze baktı. "Buradaki işi bitirebilirim. Kaçırdığım vardiyayı telafi etmez, biliyorum ama..."

Nick onun yüzünü inceledi. "Bunu yapmana gerek yok."

"Hemen hallederim," dedi Joan. Temizlik aletlerinin yanına doğru gitti. Bez ararken Nick'in bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Tuhaf davrandığının farkındaydı. Ama şu anda sadece kaçınılmaz olanı erteliyordu.

Resim çerçevesi ahşaptı ve üzerinde gül oymaları vardı. Joan tıpkı kendisine öğretildiği gibi resme dokunmadan, çevresindeki küçük oyukları silerek temizledi. Sessizlik bunaltıcıydı. Joan içindeki gerginlikle birlikte Nick'in kendisine şöyle demesini bekliyordu: *Beni çok incittin. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın, Joan.* Ya da belki de sadece çekip giderdi.

Derken Nick'in ayak seslerini duydu. Tıpkı kendisinin Bay Solt'a doğru yürüdüğü zaman olduğu gibi yavaştı. Ondan uzaklaşmıyordu.

Nick gelip yanında durdu. Joan varlığının fazlasıyla farkındaydı; geniş omuzluydu, köşeli bir çenesi vardı. "Joan?" Yumuşak sesi alçak ve boğuktu. "Dün ne oldu?"

Joan'ın boğazı düğüm düğüm oldu. Ailesinin bunu ne sıklıkta yaptığını merak etti. Ne kadar hayat çalmışlardı, kimlerden hayat çalmışlardı? Ruth komşularından zaman çalmış mıydı? Joan'ın tanıdığı insanlardan? Bir anlığına Nick'e her şeyi itiraf edebilmeyi diledi. Onunla konuşmak Joan'ı hep rahatlardı. Dahası, büyükannesinin dün gece ona anlattığı şey o kadar korkutucuydu ki bunu birine söyleme ihtiyacı hissediyordu. Ama Nick'e asla söyleyemezdi. Nick bir insandı

ve büyükannesi dün gece ona kuralı yeniden hatırlatmıştı. *Hiç kimseye canavarlardan bahsetmemelisin.*

Alt katta, çalışanlar birbirleriyle vedalaşıyorlardı. Kapılar birer birer kapanıyordu. İnsanlar evlerine gidiyorlardı. "Ben sadece özür dilemek için gelmiştim." Joan kendini zorlayarak konuştu. Boğazı gittikçe daha çok daralıyordu.

Buraya hiç gelmemeliydi. Kime sığınacağını bilememişti ama Nick'e sığınmamalıydı. Gerçek şu ki, dün gece tuhaf ve tehlikeli bir dünyaya adım atmıştı. Nick'in ait olmadığı bir dünyaya.

Nick uzun bir süre cevap vermedi. Joan, yüzünde beliren duyguları görebiliyordu. Oradan gittiğini anladığında bir daha geri dönmeyeceğini mi düşünmüştü?

Joan'ın göğsü sıkıştı. *Ondan hoşlanıyorum,* demişti Ruth'a. Ama hissettiği şey bu değildi. Nick'le ilk tanıştığında sanki onu yıllardır tanıyor gibi hissetmişti. Sanki onu tüm hayatı boyunca tanıyordu. Nick ona çıkma teklif ettiğinde ruhunun yeni bir parçası açılmış gibi hissetmişti. Böyle bir hissin varlığını bile bilmiyordu.

Şimdi ise gitme düşüncesi -onu bir daha görememe düşüncesi- kalbini kırıyordu. Ama buna mecbur olduğunu biliyordu. Kendisini tanıyordu. Ona yalan söyleyemezdi. Hatta gerçeği itiraf etmek için içinde umursamaz bir dürtü hissetmişti. Hâlâ hissediyordu.

"Joan," dedi Nick. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı. "Yapma." Koyu renk gözlerinde güçlü ve dizginlenmemiş bir şey vardı. "Öylece gitme." Demek bunu tahmin *etmişti.*

Mecburum, diye düşündü Joan. *Senin yanındayken kendime güvenmiyorum. Sana söyleyeceğim şeyden korkuyorum. Olduğum şeyden korkuyorum.*

Ama Nick, "Lütfen," dediğinde, Joan kendini başıyla onaylarken buldu.

—•—

Çalışanların mesai saatinden sonra orada bulunmaları yasaktı. Joan bu kuralı ihlal ettiği için kendini tuhaf hissediyordu. O genelde kurallara harfiyen uyan biriydi, dahası Nick de öyleydi. Kütüphanenin uzak bir köşesine çekilip pencerenin altına, ahşap döşemenin üzerinde yan yana oturdular, oradaki hiçbir şeye zarar veremezlerdi.

Nick çantasında fındıklı Dairy Milk çikolata buldu ve ceketini piknik örtüsü niyetine yere serdi. "Kırıntı dökmek istemeyiz," dedi ciddiyetle. Ceketini düzeltirken yakası yana kaydığında Joan onun solgun ensesine bakmamaya çalıştı.

Nick Joan'a çikolatayı uzatırken parmakları onunkilere değdi. Joan irkilerek geri kaçmamak için kendini zor tuttu. Bay Solt'un sadece boynuna dokunarak ondan zaman çalmıştı. Nick'e de bu şekilde zarar verirse kendini asla affetmezdi.

Sözsüz bir anlaşmayla dünden bahsetmemeye karar verdiler. Onun yerine havadan sudan konuştular. "Bugün bahçeyle uğraştın mı?" dedi Joan. Bu, kulağa tıpkı şu anda hissettiği kadar tuhaf gelmişti.

Nick'in gözlerinde dile dökülmeyen yüzlerce soru vardı ama yine de Joan'ın sorusuna cevap verdi. "Hâlâ sigorta şirketi için hesapları gözden geçiriyorum." Nick, Yorkshire'da doğmuştu ve hâlâ sahip olduğu, belli belirsiz bir kuzeyli aksanı vardı. Yorgunken aksanı daha da belirgin oluyordu. Joan şimdi onu net bir şekilde duyabiliyordu. "Sevdiğin odayı kataloglad ım, hani şu küçük tabloların olduğu oda."

"Minyatür Odası," dedi Joan. Bütün o antikaları kataloglaması çok vaktini almış olmalıydı. O iş, iki kişilik bir işti ama Nick tek başına yapmak zorunda kalmıştı. Yorgun olmasına şaşmamalıydı. Joan başını yere eğdi. İçindeki suçluluk, sanki canlı bir şeymiş gibiydi. Dün Bay Solt'a zarar vermişti, bugün Nick'e. İsteyerek yapmadıysa bile yapmıştı. Canavarlar böyle varlıklar mıydı?

Onlar havadan sudan konuşmaya devam ettikçe hava dile dökülmeyen şeylerle ağırlaşıyordu. Konuşmadıkları şeyler, konuştuklarından daha sesli gibiydi.

Joan dizlerini göğsüne çekti. Köşk giderek sessizleşti. Öyle ki, döşemeden gelen gıcırtılar bile kesildi. Köşkte sadece onlar kalmıştı.

Akşam güneşi odanın karşısındaki yarı tozlu tabloya vuruyordu. "Çerçevenin tozunu almayı unuttum," dedi Joan. Yarım saatlik daha iş vardı. "Gitmeden yaparım."

Nick'in sesi nazikti. "Ben yarın hallederim."

Yarın. Joan yarını nasıl düşüneceğini bilmiyordu. Bu geceyi bile güçlükle hayal edebiliyordu. Kafasını duvara yasladı. Tablo neredeyse gerçek boyutlardaydı ama buradan minyatürlerden biri gibi görünüyordu. Üzerinde Naiplik Dönemi'ne[2] ait av kıyafetleri olan bir adamın portresiydi. Çenesini mağrur bir ifadeyle kaldırmış, meşe ağacının altında dikiliyordu.

Nick, Joan'ın bakışlarını takip etti. "Astrid ona Bay Ateşli diyor," dediğinde Joan şaşkınlıkla bir kahkaha attı. Dürüst olması gerekirse, o portredeki adamın ateşliden ziyade zalim göründüğünü düşünmüştü daima. Adamın ayaklarının dibinde bir tilki cesedi vardı, ayakkabısının ucu tilkinin boynuna değiyordu. Ressam, adamın gözlerini soğuk ve yırtıcı bir

2 Galler Prensi George'un 1811-1820 yılları arasında kral naibi olarak görev yaptığı dönem. (ç.n.)

şekilde resmetmişti. "Bir zamanlar bu köşkün sahibiymiş," dedi Nick.

Joan köşkteki bütün boş odaları düşündü. "Burada sadece tek bir ailenin yaşadığı zamanı hayal edebiliyor musun?" diye sordu. "Çok fazla alan var."

Nick tavana baktı. Bir dizi tavan penceresinin arasındaki lacivert rengin üzerine gümüş yıldızlar serpiştirilmişti. "Burada büyüdüğümü hayal edemiyorum," dedi. "Ben çocukken ailemin küçük bir evi vardı. Sekizimiz, iki yatak odası olan bir dairede yaşardık." Bunu söylerken sesi kulağa daha rahat geliyordu, sohbet ediyorlarmış gibiydi.

"Sekiz mi?" dedi Joan şaşkınlıkla. Nick daha önce kardeşlerinden biraz bahsetmişti ama bu kadar kalabalık olduklarını bilmiyordu.

"Üç erkek, iki kız," dedi Nick. "Ben ve diğer erkek kardeşlerim ben yedi yaşına gelene kadar televizyonlu odada uyuduk. Ama bunu hiç dert etmedik, biliyor musun? O zamanlar çok güzeldi. Hep beraberdik."

"Anlıyorum," dedi Joan, büyükannesinde kaldığı zamanları düşünerek. Babasının huzurlu evini seviyordu ama yazın Huntlarla yaşamayı da seviyordu. En azından şimdiye kadar hep sevmişti. Ama artık hislerinden emin değildi. Bir anlığına gözlerini kapadı. Gözleri yaşarırken boğazının düğümlendiğini hissetti.

Nick duraksadı. Joan onun ne sormak istediğini biliyordu. Ödü kopuyor olmasına rağmen, kendini o soruyu duymaya hazırladı. Ama Nick sadece biraz kıpırdandı, böylece kolları birbirlerine değecek kadar yakınlaştılar.

Joan kendini toparlarken bir süre öylece oturdular. Sonra Joan, "Bana biraz aileni anlatsana," dedi.

Nick yine duraksadı. Joan bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. "Büyürken çok fazla şeyimiz yoktu," dedi Nick. "Annemle babam bize, birbirimize göz kulak olmayı öğretti. Birbirimize iyi davranmayı. İhtiyacı olan insanlara yardım etmeyi. Ben buna inanıyorum, elimizden geldiğince başkalarına yardım etmemiz gerektiğine inanıyorum." Başkası olsa, basmakalıp sözcükler sarf ettiğinin farkında olduğunu göstermek için, kendisiyle alay eden bir tavırla konuşurdu. Ama Nick öyle konuşmamıştı. Sözlerinde samimiydi.

Joan ellerine baktı, dün birinden hayat çalan ellerine. O da hep buna inanmıştı. Tıpkı Nick gibi içtenlikle. Öyle biri olmak istiyordu. Öyle biri *olduğunu* sanıyordu.

Büyükannesiyle yaptığı konuşmadan sonra, anlamadığı bir şeye dönüşmeye başladığını hissetmişti. Nick'le konuştuğu sırada, yeniden kendini bulmasının bir yolu olup olmadığını merak etti. Sadece Joan olmanın. Gerçekte ne olduğunu bilirken sadece Joan *olabilir miydi*?

"Benim babam da bana hep bunu öğretti," dedi.

Nick'e babasını ve Malezya'daki akrabalarını anlattı. Tek çocuk olduğundan bahsetti. Sonra da -daha temkinli bir şekilde- Huntlarda kalan, aynı yaşlardaki üç kuzenden biri olduğunu söyledi.

Uzun uzun konuştular. Sohbet konuları ailelerinden köşk çalışanlarına, sonrasında da akıllarına gelen herkese evrildi. Sonunda sustuklarında, Joan, aralarındaki tuhaflığın ortadan kalktığını fark ederek gevşedi. Bu seferki sessizlik normaldi. Rahattı.

"Genelde kendim hakkında bu kadar çok konuşmam," dedi Nick. Sesinde bir tereddüt vardı, Joan'ı sıktığından endişe ediyor gibiydi.

Joan kafasını duvara, onunkinin yanına yasladı. "Seninle konuşmayı seviyorum," dedi. Onun kendisine çıkma teklifi ederken ne kadar çekindiğini düşündü. Nick *çok* yakışıklıydı. Film yıldızları kadar yakışıklıydı. Geldiği yerde ona âşık olan bir sürü kız olmalıydı ama gönül meselelerinde, o da en az Joan kadar toy görünüyordu.

"Senin yanında olmayı seviyorum," dedi Joan. "Nick, seninle o randevuya çıkmayı *çok* istiyordum. Gerçekten istiyordum. Süslenip püslenmiştim." Şu anda hiç de süslü olmadığını huysuzca fark etti. Uyandığında süslenmek aklına bile gelmemişti. Atletiyle bisiklet şortunun üzerine bir elbise geçirip çıkmıştı.

"Öyle mi?" Nick utangaçça gülümsedi. "Ben de süslenmiştim. Takım elbise falan değil ama güzel bir ceket giymiştim."

Joan onu daha iyi görebilmek için kafasını çevirirken, "Öyle mi?" diye tekrar etti. Bir keresinde profesyonel oyunculardan biri hastalanınca küratörler Nick'e bir Naiplik Dönemi kostümü giydirmişlerdi. Pantolon bacaklarına yapışmış, ceket de geniş omuzlarını sımsıkı sarmalamıştı.

Joan, kendi nefeslerinin ritim değiştirdiğini duydu. Nick yanağına dokunduğunda, artık nefes bile alamıyordu. Daha önce kimseyle öpüşmemişti. Nick, sıcak elini kızın çenesine kaydırken başını yukarıya kaldırdı. Joan, Nick'in sıcacık nefesinin titrediğini fark etti. O da gergindi.

Dudakları birbirine değdiğinde Joan'ın nefesi kesildi. Nick hafifçe geri çekilerek ona gülümsedi. Joan da Nick'e gülümsedi. Birdenbire bütün gerginliği geçmişti. Ellerini Nick'in saçlarına geçirerek onu öptü. Bütün vücudu ısınmıştı, titriyordu. Ağırlığını değiştirip elini Nick'in boynuna doğru...

Ne yaptığına inanamayarak hızla geri çekildi. Boynuna dokunamazdı.

"Hımm?" Nick öpücüğün etkisiyle sersemlemiş gibiydi. "Joan?" derken doğrulup kaşlarını çattı. "Bu ses ne?"

O söyleyince sesi Joan da duydu. Tekerleklerin çakılları ezme sesiydi. Joan daha önce orada hiç öyle bir ses duymamıştı. Arabaların köşke o kadar yaklaşması yasaktı. Derken pencerelerden içeriye far ışıkları doldu.

Sendeleyerek ayağa kalktılar. Güneş çekilmeye başlamıştı bile. Ne zamandır oradaydılar?

Aşağıdaki avluda siyah bir araba vardı. "Burada etkinlikler düzenlendiğini bilmiyordum," dedi Joan. O sırada üç araba daha geldi. Zihninde tehlike çanları çalmaya başlıyordu. Böyle arabaları daha önce nerede görmüştü?

Nick hâlâ öpücüğün etkisinde gibiydi. Derin bir nefes alarak toparlanmaya çalıştı. Kalın telli saçları Joan'ın elleri yüzünden darmadağın olmuştu. "Gitsek iyi olacak."

Etkinliğe davetsiz katılmayı Joan da istemiyordu. Nick ona elini uzattı. Joan bir an duraksasa da o eli tuttu. Kendi kendine, ellere dokunmanın güvenli olduğunu hatırlattı. Nick'e dokunmak ona iyi gelmişti, öpüşürlerken yaşadığı iç gıcıklayıcı hissin bir yankısı gibiydi.

"Arka taraftan çıkabiliriz," dedi Joan. Nick'i kütüphanenin kapısına doğru götürdü. "Bizi görmezler bile. Onlar..."

Durup açık kapıdan dışarı baktı.

Kütüphanenin önündeki koridorda birdenbire bir adam belirdi. Sanki yürüyüşe çıkmış gibi olduça rahat adımlar atıyordu. Omuz hizasında siyah saçları ve uzun, akbabaya benzer bir yüzü vardı. Sırtı Joan'a dönüktü. Bir anda belirdiği sırada takım elbisesini özenle silkeledi.

Arkasına birazcık bile dönse onları görürdü. Joan, Nick'in elini sıkarak onun sessiz kalmasını diledi. Kendisinin gördüğü şeyi görmemiş olmasını diledi. Ama Nick görmüştü. Fal taşı

gibi açılmış gözlerle adama bakıyordu. Adam birdenbire ortaya çıkmıştı. Nick Joan'ın elini sertçe sıkıyordu.

O siyah arabalar... Joan şimdi onlara benzer arabaları nerede gördüğünü hatırlamıştı.

İki yıl önce yaz tatili için büyükannesine geldiğinde ortamda bir enerji hissetmişti. Ama bu, Huntların her zamanki keyifli enerjisi değildi. Eve gerginlik hâkimdi.

"Oliverlar bu sene şehre geldiler," diye açıklamıştı Ruth ona. "O yüzden herkes gergin."

"Ne demek istiyorsun?" demişti Joan.

"*Oliverlar,*" demişti Ruth, sanki Joan'ın bunun anlamını bilmesi gerekiyormuş gibi. Joan ona boş gözlerle bakınca eklemişti: "Onlar da bir canavar ailesi. Etrafta siyah Jaguarlarla gezen sosyetik zenginler. Onlar bizden nefret ederler, biz de onlardan."

"Onlar da mı canavar ailesi?" demişti Joan. "Bizim gibi mi?"

"Bizim gibi değil," demişti Ruth. "Oliverlar çok kötüdür. Zalimdirler."

Joan o yazın sonlarına doğru o arabaları görmüştü. Sokakta yürürken üç tanesi yanından geçmişti, pırıl pırıl ve siyahtılar. Sonuncusunun içinde, sürücü koltuğunda oturan gri takım elbiseli ve şoför şapkalı bir adam vardı. Arka koltukta ise bir oğlan tek başına oturuyordu. Oğlan Joan'ın yaşlarındaydı, altın sarısı saçları vardı ve çok güzeldi. Araba yanından geçerken Joan onun etrafa dudak bükerek baktığını görmüştü, sanki tüm dünyadan nefret ediyormuş gibiydi.

Zalim, diye düşündü Joan şimdi. Oliverlar Joan ile Nick'i orada yakalarsa onlara ne yaparlardı?

Akbaba suratlı adamın yanında bir kadın belirdi. Ardından giderek daha fazla insan ortaya çıkmaya başladı, koridorda ve ilerideki odalarda: Sarı Misafir Odası, Yaldızlı Oda.

Joan kapıyı ses çıkarmadan kapayamazdı. Kapı bir hayli eskiydi, gıcırdıyor ve kapatılırken inliyordu. Tek yapabileceği gıcırdayan tahtalara basmamaya dikkat ederek içeriye geri dönmekti. Nick'i onunla dönmeye ikna etti, gelenlerin çıkardığı seslerin onların hareketlerini maskelemesini umuyordu.

Joan geriye doğru bir adım atar atmaz arkasından bir ses geldi. Bu üçüncü bir adım sesiydi ama o adımı ne o ne de Nick atmıştı.

Joan yavaşça döndü. Az önce bomboş olan kütüphane şimdi insanlarla doluydu. Joan, Nick'in şaşkınlıkla kesik bir nefes aldığını duydu.

Bir adam sert eliyle Joan'ın omzunu kavrarken, "Neden," dedi. "Bu zamana her gelişimizde köşkü fareler basmış hâlde buluyoruz?"

DÖRT

Onlar canavardı.

Joan'ın canavarların varlığına dair en ufak bir şüphesi varsa bile artık kalmamıştı. Hiç yoktan ortaya çıkmışlardı. Dün, sabahtan akşama doğru yolculuk yaptığı sırada Joan da tıpkı onlar gibi görünmüş olmalıydı.

Kadınlı erkekli yedi kişi, yirminci yüzyılın başlarına ait olan şık giysiler içinde uzun galeride dikiliyordu. Joan'ın gözleri detaylara takıldı: siyah bir ceketin üzerinden sarkan beyaz ipek şal, mavi bir elbiseyi süsleyen gümüş boncuklar, ayna gibi parlayan siyah rugan ayakkabılar.

"Gördün mü?" diye fısıldadı Nick, Joan'a. "Bir anda ortaya çıktıklarını gördün mü?"

Joan'ın midesi bulandı. "Evet." *Keşke neler olduğunu ona anlatabilseydim*, diye düşündü. *Keşke ben de bundan daha fazlasını bilseydim.* Ruth'un sözleri aklında dönüp duruyordu. *Oliverlar gerçekten kötüdür. Zalimdirler.*

İçerideki sessizlikte ağır ve kendinden emin adımlar duyuldu. Akbaba suratlı adam koridordan içeri girdi. Omuz hizasındaki saçları bir kuzgunun kanadı kadar siyahtı.

Joan'ın arkasındaki adam kızın omzunu daha da sıktı. "Lucien. Geldiğimizde bu ikisi buradaydı. Gelişimizi gördüler."

Adamın bunu söyleme şekli Joan'ın ürpermesine neden oldu. İçinden bir ses birazdan çok kötü şeyler olacağını söy-

lüyordu. *Hiç kimseye canavarlardan bahsetmemelisin,* demişti büyükannesi. Ama Nick onları görmüştü. Şimdi ne olacaktı?

"Biz... Biz burada gönüllü çalışıyoruz," dedi Nick. "Köşkü temizliyoruz. Kitapları katalogluyoruz. Bizde sizin işinize yarayacak hiçbir..."

Az önce konuşan adam Nick'in suratına sert bir tokat indirdi.

"Yapma!" dedi Joan şaşkınlıkla. Sanki Nick'e vurulmasını geç de olsa engelleyebilirmiş gibi elini havaya kaldırdı. Biri onu omzundan tutup geri çekti. Joan çaresizce Nick'in eline uzandı ama o sırada geriye çekildiği için tutamadı. Nick'in ağzında kan vardı: Dudakları korkunç bir şekilde kırmızıya boyanmıştı

Joan'ın sesi akbaba suratlı adamın dikkatini çekti. Lucien'in. Adam Joan'ın yanına gelip çenesini sıkıca kavradı. Nick'le diğer iki adam arasında bir itişme oldu. Lucien bunu görmezden geldi ve Joan'ın çenesini zorla yukarı kaldırdı. "Bu kız bizden biri," dedi.

Ötekilerden biri, "Canavar mı?" diye sordu.

Nick mücadele etmeyi bırakıp siyah gözlerini kocaman açarak Joan'a baktı. "Canavar mı?" Sesi, kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. "Ne?"

Joan, "Değilim," diyecek oldu ama Lucien yüzünü sıkınca konuşamayarak sustu.

"Boşuna inkâr etme," dedi Lucien. "Ne olduğunu görebiliyorum. Bende Oliver gücü var. Sen canavarsın, bu küçük arkadaşın da insan." Konuşurken sanki yeni bir şey daha fark etmiş gibi gözleri kısıldı. Joan içi ürpererek adamın bakışlarını takip etti: Bilekliğine bakıyordu. Sade bir altın zincirdi, ucunda gümüş dilli bir altın tilki vardı. Büyükannesi o bilekliği ona yıllar önce vermişti. *Hunt ailesinin sembolü,* demişti.

Lucien dudağını büktü. "Üzerlerini arayın," dedi kaba bir şekilde.

İki adam hızlı ve dikkatli bir şekilde üzerlerini aradı. Biri Joan'ın telefonunu buldu. Adam telefonu evirip çevirirken Joan onu elinden çekip aldı ve aceleyle Ruth'a mesaj yazdı: *Oliverlar HK'de.* Ama gönder tuşuna basamadan adam telefonu geri aldı. Uzun adımlarla odanın diğer başına gidip bir pencereyi açtı ve telefonu aşağı attı. Avludan belli belirsiz bir cam kırılma sesi geldi. O sırada Nick de masadaki sabit telefona ulaşmayı başarmıştı ama onu da elinden aldılar.

Daha sonra onları kollarından tutarak zorla kütüphaneden çıkardılar. Joan adamlara karşı koymaya çalışıyorken spor ayakkabılarının topukları ahşap zeminde kayarak gıcırdıyordu. "Bırakın bizi!" Sesindeki paniği duyabiliyordu. "Rahat bırakın bizi! Bırakın gidelim!"

Onları Yaldızlı Oda'ya götürdüler. Kütüphanenin iki oda sonrasında bulunan bu yer, köşkteki en süslü mekândı: Kırmızı kadife kaplı mobilyaları ve altın varaklı çerçevelere sahip yağlı boya tablolarıyla, bir mücevher kutusunu andırıyordu.

İçeride, sanki bir kokteyl partisi için bir araya gelmiş gibi görünen en az üç düzine insan vardı. Joan'la Nick'i ite kaka içeriye soktuklarında hepsi dönüp onlara baktı. Joan yüzünün kızardığının, terlediğinin farkındaydı ve o an bundan çok utandı. Saçları tokasından kurtulmuştu. Nick'in de üstü başı dağılmıştı. Ağzında kan vardı ve boğuşma sırasında saçları birbirine karışmıştı.

Öte yandan Oliverlar, Yaldızlı Oda'nın ihtişamına tam uyuyorlardı. Sanki burası onlara aitmiş gibi, kimisi kadife

sandalyelere yayılmış, kimisi de mavi ve altın renkli tahta duvar kaplamalarına yaslanmıştı.

İçlerinde en göz korkutucu olan kişi, hava sıcak olduğu için yakılmamamış devasa mermer şöminenin yanında tek başına dikilen sarışın adamdı. Joan şaşkınlık içinde onu daha önce gördüğünü fark etti. Kütüphanede bir portresi vardı, Naiplik Dönemi'ne ait av kıyafetleri giyen soğuk bakışlı adamdı o. Gerçek hayatta şaşırtıcı derecede uzundu ve tıpkı Lucien'inki gibi uzun bir yüze sahipti. Ama Lucien'in yüzü bir akbaba gibiyken o adamın yüz hatları yakışıklı ve zarifti.

Joan, Nick'e baktı. Nick adamın portredekiyle aynı kişi olduğunu fark etmemişti, tabii ki fark etmezdi. Bu insanların köşke başka bir zamandan geldiklerini bilmiyordu. *Keşke hâlâ Nick'in elini tutuyor olsaydım*, diye düşündü Joan. Nick'e kaçması için işaret vermek istedi. Ama nereye kaçacaklardı ki? Oliverlar her yerdeydi.

Lucien soğuk bakışlı adama, "Edmund," dedi.

Adam tek kelime etmeden Lucien'i bir el işaretiyle yanına çağırdı. Duruşu, en az bir kralınki kadar kibirliydi.

"Onları kütüphanede bulduk," dedi Lucien. Joan'la Nick'i öne doğru itti. "Burada gönüllü olarak çalıştıklarını söylediler. Ama bak." Joan'ın bileğini havaya kaldırarak Edmund'a gümüş dilli tilki ucu olan bilekliği gösterdi. "Bu kız bir Hunt."

Hunt kelimesi odada hoşnutsuz homurtuların yükselmesine neden oldu. Homurtuları takip eden Joan kendiyle yaşıt altın rengi saçlı, mağrur duruşlu bir oğlan gördü. Kemerli pencerelerin birinin yanında dikiliyordu. Çocuk Joan'a aşağılayan gözlerle bakarak ağzını, *Hunt*, diye oynattı.

"Hunt," dedi Edmund. Ailesi hararetlenmiş olabilirdi ama onun sesi son derece soğuktu. O devasa boyuyla Joan'ı bir numuneyi inceler gibi inceledi. "Yarı insan, yarı canavar,"

dedi derin düşünceler içinde. "Annen bir Oliver olsaydı daha rahmindeyken ortadan kaldırılırdın. Ama Huntlar bu gibi iğrençliklere hoşgörü gösterirler."

Joan ona şaşkınlıkla bakakaldı. İnsanlar ona hayatı boyunca hep yarı Çinli, yarı İngiliz olmasıyla ilgili şeyler söylemişlerdi. Ama Edmund'ın yavan ses tonu ve soğuk ifadesi açık bir tehdit kadar korkutucuydu. Joan'ı gözünü bile kırpmadan öldürürdü.

"Onlarla ne yapacağız?" dedi Lucien. "Oğlan gelişimizi gördü."

Bunu kütüphanede de söylemişti. Sanki Nick, halledilmesi gereken bir sorunmuş gibi. Joan fazla belli etmemeye çalışarak bir kaçış yolu bulmak için etrafa bakındı.

Edmund ağır elini omzuna koyunca yerinden sıçradı. Edmund ona yakından bakmak için eğildi. "İlk kez yolculuk yapmışsın," dedi. "Yakın zamanda olmuş." Biraz daha yaklaştı, o kadar yakındı ki Joan onun gözlerinin rengini görebiliyordu: Kasvetli bir günde tüm bulutların büründüğü, o açık gri renkteydiler. Joan uzunca bir süre, bir yırtıcının görüş alanındaki av gibi Edmund'ın bakışlarına hapsoldu.

Avizelerin loş ışığında göz bebeklerinin irileştiğini görebilecek kadar ona yakın olan tek kişi Joan olabilirdi. "Doğruymuş demek," diye mırıldandı. "Huntlar bizden sır saklıyormuş."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldadı Joan. Ne sırrından bahsediyordu?

"Edmund?" dedi Lucien. "Oğlan."

Edmund hâlâ gözlerini dikmiş Joan'a bakıyordu. Yavaşça doğruldu. Joan'ın korktuğu gibi dikkatini Nick'e çevirdi. "Gelişimizi gördün mü, çocuk?" dedi.

"Hayır!" dedi aniden Joan. Edmund'ın ifadesi tıpkı tablodaki gibiydi: Yırtıcı. Joan'ın aklına ayağının altında duran ölü hayvanın görüntüsü geldi. "Görmedi!" dedi.

Ama Nick çoktan cevap vermeye başlamıştı. "Ben... Ben herkesin bir anda ortaya çıktığını gördüm."

Joan aniden midesinin kalktığını hissetti. *Hiç kimseye canavarlardan bahsetmemelisin,* demişti büyükannesi. Peki, onları öğrenen insanlara ne oluyordu?

Çıkışlar. Yaldızlı Oda'dan dışarı açılan beş kapı vardı, iki kapı doğuya, ikisi batıya, biri de doğruca öne açılıyordu. Ama Oliverlar her birinin önünü tutmuşlardı.

"Olacak şey değil," dedi Edmund Nick'e. "Herkesin bir anda ortaya çıkması... Ne kadar da korkutucu olmalı." Sözcükleri iç ısıtıcıydı ama gözleri hâlâ bir yırtıcının gözleriydi. "Kim olduğumuzu merak ediyor olmalısın." Bir sırrı ifşa eder gibi sesini alçalttı. "Biz canavarız," diye fısıldadı. "Senin gibi insanların hayatlarını çalarız."

Nick, "Canavar mı?" diye fısıldadı.

Çok savunmasızdı ama bunun farkında bile değildi. Tek bir dokunuşla ondan hayatını çalabilecek bir oda dolusu canavarın ortasında kalmış bir insandı o. Joan buna katlanamıyordu.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Edmund, Nick'e. "Canavar diye bir şeyin olmadığını düşünüyorsun. Ama tabii ki böyle düşünürsün. Varlığımıza dair gerçeği öğrenen her insan öldürülür."

Joan dehşete kapıldı. Kendini Nick'in önüne atacakken Lucien onu tutup sert bir şekilde geri çekti. "Olmaz!" Joan çaresizce Lucien'e karşı koydu. "Bırakın onu! Ona zarar veremezsiniz!" Bu olanlar gerçek olamazdı. Nick orada olmamalıydı bile, orada olmasının tek sebebi Joan'ın onu görmeye

çok geç gelmesiydi. Ve şimdi... Panikle nefesini tuttu. Onu öldürecekler miydi? *Öldüremezlerdi.*

Nick de mücadele ediyor, Oliverlar etrafını sararken kafasını ürkmüş bir at gibi etrafa savurup duruyordu. "Joan!" diye bağırdı. *"Joan!"* Adamlardan birini üstünden atmayı başardı ama diğeri onun çenesine gelişigüzel bir yumruk savurdu.

Nick'in dizleri büküldü, aldığı darbe bilincini kaybetmesine neden olmuştu. Oliverlar yere düşmeden önce onu kollarından tuttular. Biri çocuğun kafasını aşağıya doğru iterek onun solgun ensesini açığa çıkardı.

Burasına dokundun, demişti büyükannesi.

"Hayır!" Joan'ın soluğu kesildi. *Hayır, hayır, hayır.* Lucien'in kemerinde bir bıçak vardı. İşlemeli gibi görünüyordu. Kabzası, mavi emaye gözleri olan gümüş bir deniz kızı şeklindeydi. Joan bir an bile düşünmeden kendini Lucien'e doğru bıraktı. Lucien ise içgüdüsel olarak onu üzerinden itti.

Edmund öfkeli bir sesle Lucien'e, "Şu kıza hâkim ol," dedi.

Lucien kızararak Joan'ı tutmaya uzandı. Ama artık çok geçti. Joan bıçağı almıştı. Bıçağı Lucien'e doğru savurdu ve hem onun hem de Edmund'ın ellerini kaldırarak geri çekildiklerini görünce rahatladı. Anlaşılan canavarlar da insanlar gibi bıçaktan korkuyorlardı.

Joan Nick'i tutan adamlara, "Bırakın onu!" dedi. Ama hepsiyle savaşamazdı. Bu yüzden Edmund'a doğru hamle yaptı. "*Size bırakın* dedim." Tehditkâr sesi kendisini bile şaşırttı. Ama ciddiydi. Eğer Nick'i öldürürlerse onların *canlarını yakacaktı.* Yakalanmadan önce ne kadarının canını yakabilirse.

Edmund'ın kaşları havaya kalktı. "Olacak iş değil," dedi alaycı bir tavırla. "Bu insan çocuğa çok düşkünmüş gibi görünüyorsun. Bu sapkınlık aileden geliyor olmalı." Joan bıçağı

daha sıkı kavradı. Edmund Lucien'e baktı. "Bıçağını bir kıza kaptırman çok dikkatsizce bir davranış, kardeşim."

Lucien'in kasvetli yüzü, yaşayan bir adamdan ziyade duvardaki tablolarından birine aitmiş gibi görünüyordu. Cevap vermeden önce biraz beklemiş, verdiğindeyse öfkeli bir sesle ağır ağır konuşmuştu. "Bir şey yapamaz. Kırk kişiye karşı bir bıçak."

Joan, Edmund'la arasındaki mesafeyi ölçtü. Edmund şömineden uzaklaşmıştı, Joan'a saldıramayacağı kadar uzaktaydı. Herkes ondan uzaklaşmıştı. Şimdi ne yapacaktı? Nick baygındı. Paniğe teslim olmamaya çalıştı ama kalbi göğsünün içinde deli gibi atıyordu. *Düşünmesi* gerekiyordu.

"Kırk kişiye karşı bir bıçak mı?" diye tekrar etti Edmund, Lucien'e. "Eh, bu bana biraz centilmenlik dışı geldi."

Kafası karışan Lucien, "Centilmenlik dışı mı?" dedi.

Edmund, "Bir bıçağa karşı bir bıçak daha adil olurdu, sence de öyle değil mi?" dedi.

Elini kaldırıp şöminenin üzerindeki kılıcı işaret ettiğinde Joan'ın korkudan başı döndü. O kılıcın tozunu defalarca almıştı. Tur rehberlerine göre, bu köşke adını veren ilk Holland Kontu'na ait kılıçlardan birinin replikasıydı. Kont, I. Charles'a olan sadakati yüzünden idam edilmişti.

"Kılıçla ne yapacağım?" Lucien'in şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

"Eh, *onu* dokunarak öldüremeyiz," dedi Edmund. "Bence canavar tarafı bunu yapamayacağımız kadar ağır basıyor." Parıldayan gözleri, tek düze olan ses tonuyla çelişiyordu. Joan kusacak gibi oldu.

"Ben çok sıkıldım," dedi başka bir ses aniden. Joan sesin sahibinin o sarışın çocuk olduğunu görünce şaşırdı. *Hunt* kelimesini ağzını kımıldatarak tiksintiyle söyleyen çocuk. Ke-

merdi bir nişte tek başına duruyordu. Arkasında, kemere kadar uzanan bir pencere vardı. Niş, konforlu bir koltuğun sığacağı kadar derindi ama çocuk koltuğa oturmamıştı. "Gitmelerine izin versek olmaz mı?" dedi Edmund'a. "Yarı insan olsun ya da olmasın, kız Hunt sembolünü taşıyor. Onu kendilerinden biri saymışlar. Eğlence uğruna meseleleri büyütmeye değmez."

Bu itirazında yalnız değildi. Diğer Oliverlar yerlerinde kıpırdanıp duruyorlardı, onlar da rahatsızlardı. Görünüşe göre sadece Edmund kana susamıştı.

Çocuğa kibarca, "Aaron, beni şaşırtıyorsun," dedi. "Gerçekten fikrini mi beyan ediyorsun?"

Bir sessizlik oldu. Joan'ın, bu çocuğun -yani Aaron'ın- ona ve Nick'e yardım edeceğini ummasına yetecek kadar uzun bir sessizlikti. Bunu durduracağını umut etmesine. Ama nihayetinde konuşan yine Edmund oldu. *"Çık dışarı."*

"Baba..."

"Bunu sabah konuşacağız," dedi Edmund.

Aaron'ın yanakları al al olduysa da gitmeden önce duraksadı.

"Bize yardım et!" diye yalvardı Joan ona. Aaron onunla göz göze gelmedi. "*Lütfen.* Bunu yapmasına izin veremezsin. Bizi öldürecek!"

"Aaron," dedi Edmund usulca. Ses tonu, Joan'a çimenlerin üzerinde kayarak ilerleyen bir yılanı anımsatmıştı.

Aaron başını öne eğdi. Sonra Joan'ın tüm umutlarını yerle bir ederek arkasını dönüp odadan çıktı.

Joan tekrar Edmund'a döndü. "Bunu neden *yapıyorsun*?" Nick geldiklerini gördüğü için miydi? Joan bir Hunt olduğu ve iki aile birbirinden nefret ettiği için miydi?

"Neden mi?" Edmund'ın gözleri bir taş kadar soğuk ve griydi. "Çünkü akşamımı şenlendirecek." Ama nedense Joan,

onu dikkatle süzerken gözlerinin kocaman açılmasını hatırladı. *Huntlar bizden sır saklıyormuş,* demişti. "Çünkü *senin* hiç doğmaman gerekirdi." Bunu içtenlikle ve tiksintiyle söylemişti.

Derken Joan metalin sürtünme sesini duydu. Hızla dönüp şömineden tarafa baktı. Lucien kılıcı kınından çıkarmıştı, havaya kaldırırken gümüş parladı. Kılıcı havada savurdu, o kadar hızlı hareket ettiriyordu ki Joan'ın gözleri hızına yetişemiyordu. Belli ki kılıç kullanmayı biliyordu.

Joan elindeki bıçağı sıkıca kavradı. Bu olanlar gerçek olamazdı. Birkaç metre ötede Nick baygın hâldeyken iki adam onu ayakta tutuyordu. Tanıdık bedeni gevşekti, sanki çoktan ölmüş gibi. Oysa daha az önce öpüşüyorlardı. Bu olanlar *gerçek* olamazdı.

"Hadi artık," dedi Edmund Lucien'e. Sesindeki sabırsızlık Joan'ın ürpermesine neden oldu. Lucien kılıcını ona sapladığında canının ne kadar yanacağını merak etti. Bir yerinizi kestiğinizde ilk birkaç saniye hiç canınızın yanmaması gibi mi olacaktı? Acıyı hissetmesine bile kalmadan ölecek miydi? Belki Nick de hiçbir şey hissetmezdi. Belki o sırada bilinci hâlâ kapalı olurdu.

Ama Joan buna pek inanmadı. Edmund insanların acı çektiğini görmekten zevk alan tipte birine benziyordu.

"Onu dinlemek zorunda değilsin," dedi Lucien'e. Sözcükler zihnindeyken hiç titrememişlerdi ama sesli söylediğinde bozuk hoparlörden çıkar gibi kesik kesik çıkmışlardı. "Bunun yanlış olduğunu biliyorsun." Lucien ona karşılık vermeyince ailenin diğer üyelerine döndü. "Öylece durup ölmemizi izleyemezsiniz," dedi çaresizce. Ama herkes bakışlarını ondan kaçırıyordu.

"Bu kadar oyalandığın yeter, Lucien," dedi Edmund. "Bitir şu işi. Yoksa birinin *onu da* bayıltması mı gerekiyor?"

Lucien kıpkırmızı olarak kıza doğru döndü ve kılıcını kaldırarak üzerine yürüdü. Joan'ın elleri buz kesmişti, uyuşuyordu.

Geriye doğru sendeledi. İnsanlar arkasından kaçarken kadife sandalyelerin ayakları yere sürtündü. "Bu resmen cinayet!" dedi.

"Sessiz ol!" diye tersledi Lucien. Kılıcı ona doğru savurdu. Joan eğilerek kılıçtan kaçtı, bunu yapabilmesi onu şaşırtmıştı. Ama bir sonraki hamleden yeterince hızlı kaçamadı. Kılıç yan tarafına geldi. Bir saniye sonra da acısını hissetti. Dudaklarının arasından şaşkınlık dolu bir ses çıktığını duydu. Kanı yoğun ve ıslak ıslak akmaya başlamıştı.

Joan çaresizce bıçağı Lucien'e doğru savurdu. Adam bileğine yumruk atınca kılıcın ağırlığıyla birleşen darbe, çok canını yaktı. Acıyla inleyerek bıçağı elinden düşürdü.

Kılıcın keskin tarafı yeniden üstüne geldi. Joan son anda geri kaçarak kıl payı kurtuldu.

Bir sonraki darbe çok hızlıydı. Kılıç üzerine doğru gelirken Joan'ın aklında tek bir düşünce vardı. Ölecekti. Darbeden korunmak için olduğu yere sindi.

Ama darbe gelmedi.

Joan yavaşça kafasını kaldırıp baktı. Lucien'le arasında duran biri vardı.

Nick'ti. Lucien'in bileğini sımsıkı tutuyordu, sanki onun kolunu havada yakalamış gibi. Joan şaşkınlıkla bakakaldı.

Nick, Lucien'in elini kıvırdığında adam kılıcı bıraktı. Çocuk kılıç yere düşmeden önce onu kabzasından yakaladı. Hemen ardından tek bir hareket ve soğukkanlılıkla kılıcı Lucien'in göğsüne sapladı.

Lucien'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Gömleği kırmızıya boyandı. Nick kılıcı çekip yeniden saplayınca Lucien yere

düştü ve hiç kıpırdamadan olduğu yerde kalmaya devam etti. Nick kılıcı yeniden çıkardı.

Sonrasında Joan'ın tek duyabildiği kendi yüksek sesli nefes alışverişleri oldu. Al, ver, al, ver. Tıpkı Nick'in kılıcı Lucien'e sokup çıkarması gibi. Oda sessizdi. Her şey aniden olup bitmişti, öyle ki Lucien'in feryat edecek vakti bile olmamıştı.

Nick, Joan'a dönerek, "İyi misin?" diye sordu. Koyu renk gözleri, odada sanki yalnızca Joan varmış gibi ona odaklanmıştı. Oliverları tamamen görmezden geliyordu. "Sana zarar verdi mi?"

"Ne?" Joan ona şaşkın şaşkın bakıyordu. Nick'e, *Elime bıçak alarak seni kurtarmak istedim,* dediğini hayal etti. Sonra görüşü netleşti ve gözlerini Nick'in yüzünden alamadı. Her zamanki gibi görünüyordu; köşeli bir çene, geniş omuzlar ve içten bakışlar. Büyükannesi onu tanısaydı, *İçi dışı bir,* derdi.

"Çok özür dilerim," dedi Nick. "Bunun olmasına izin vermemeliydim. Beni bayıltmalarını beklemiyordum."

Joan, Nick'in omzunun üzerinden arkasına baktı. Onu tutan iki adam yerde yatıyordu, Lucien kadar hareketsizlerdi. "Sen nasıl..." diyecek oldu ama sonra sustu. Nasıl devam edeceğini bilmiyordu. O adamlar da ölmüş müydü? Nick az önce *üç adam mı öldürmüştü?*

"Sana *zarar vermiş.*" Nick, Lucien'in kılıcı sapladığı yere bakmak için yanına yaklaştı.

Joan içgüdüsel olarak geri kaçtı. Kaçmasıyla da yan tarafına nefesini kesen keskin bir acı saplandı. Nick yanına gelmek istiyormuş gibi hareketlendi. Kılıcı elinde gevşek bir şekilde tutuyordu. Gömleğinin kolları hâlâ sıvalıydı, derken Joan onun toz bezini de aynı şekilde tuttuğunu hatırladı. Gözlerini ondan alamıyordu. Ne zamandır haftanın birkaç

gününü Nick'le beraber geçiriyordu. Onu *tanıyordu*. Yoksa tanımıyor muydu?

"Bence Lucien gerçek bir kılıç ustasıydı," dedi şaşkınlıkla. Eğitimli bir kılıç ustası.

Nick onu dikkatle süzdü. "Çok iyiydi," diye onayladı.

"Onu öldürdün," dedi Joan. "Nick, sen onu *öldürdün*." Sesindeki hayreti duyabiliyordu. "Onun kılıcını ondan aldın ve onu öldürdün."

"Çok iyiydi," dedi yineledi Nick. "Ama ben çocukluğumdan beri bunun için eğitiliyorum."

"*Ne* için eğitiliyorsun?"

"Canavarları öldürmek için."

Joan sendeleyerek bir adım daha geriledi. İnsanlar canavarları bilmiyorlardı. Kimse onları öldürmek için eğitilmemişti. Bütün Oliverların onları izlediğini hissedebiliyordu. *Seksi ineğin*, demişti Ruth, Joan ona Nick'ten bahsederken. *Tarih meraklısı ineğin. İş yerindeki aşkın.*

"Kimsin sen?" dedi Joan.

"Hareket etme," dedi Nick. Sanki Joan'a yaklaşmak istiyor ama kaçmasından korkuyormuş gibi yerinde kıpırdandı. "Kanaman var, Joan."

Joan bakışlarını ondan ayıramıyordu. "*Kimsin* sen?" diye diretti.

Nick ona cevap vermedi. Joan onun gözlerinin içine bakarken aklında bir anı canlandı. Ruth'la uyuyamadıkları bunaltıcı bir yaz gecesiydi.

Bize masal anlat, demişti Ruth büyükannesine. *İnsan kahramanla ilgili hikâyeyi anlat.*

Joan bir adım daha geriledi. O sırada ayağı bir şeye takıldı. Başını çevirip baktığında, Lucien'in ayakkabısına takıldığını gördü. Normalde bir insanın orasını görmezsin,

diye düşündü saçma bir şekilde. Normalde bir insanın ayakkabılarının tabanını görmezsin.

Lucien'in ayağa kalkıp pantolonundaki tozları silkelediğini hayal etti. Kılıcı Nick'ten aldığını hayal etti. Ama Lucien hiç kıpırdamadan yatıyordu. Bir oyuncak bebek kadar hareketsiz ve ifadesizdi. Daha bir dakika önce Joan'ı öldürmeye çalışırken şimdi gözleri bomboş bakıyordu. Göğsünün her yanı kanla kaplıydı. Joan'ın zihninde, bütün Oliverların yere oyuncak bebekler gibi düştüğü bir görüntü belirdi.

"*Kaçın,*" dedi birden. Bunu söyleyeceğini bile bilmiyordu. Sesi, sessiz odanın içinde bir zil gibi çınladı. Bunu kime söylediğini bile bilmiyordu. "Herkes kaçsın!" Hışırtılar, kıpırdanmalar oldu, Oliverlar ne yapacaklarını bilemiyorlardı, o yüzden de kimse ilk hamleyi yapmaya cesaret edemiyordu. Ama yapmalıydılar. Buna *mecburlardı.* Birden her şey dank etmişti. "Tanrı aşkına!" dedi Joan. "Buradan gitmeniz lazım! *Kaçın.*"

"Pekâlâ, bu kadarı yeter." Edmund şöminenin yanından ayrılarak öne çıktı. Joan dönüp ona baktı. Onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Sesi, çocuklarını kavga ederken yakalayan bir ebeveyninki gibiydi. Kalabalığın uğultusunu sanki bir düğmeye basmış gibi, aniden kesmişti.

Edmund kolunu kaldırdı. Joan adamın elinde bir tabanca olduğunu görünce dehşete kapıldı. Edmund tabancayı doğruca Nick'e çevirdi. "*Hayır!*" dedi Joan. Tabanca Joan'a döndü.

"*Yapma!*" dedi Nick aynı sertlikle.

Edmund kaşlarını kaldırdı. "Yapma mı?"

"Bir keresinde seni bir turistten zaman çalarken gördüm," dedi Nick ona. Öfkesini bastırarak konuştuğundan sesi sakin çıkıyordu. "Kadının ensesine dokundun. Tam buraya." Nick kendi ensesine dokundu. Joan ona bakakaldı. "Ondan ne

kadar zaman çaldın?" diye sordu Nick. "Yirmi yıl mı? Otuz yıl mı? Ondan hayatının ne kadarını aldın?"

"Senden alacağım kadar değil," dedi Edmund alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla.

"Bundan böyle bir daha zaman çalamayacaksın," dedi Nick. "Ne benden ne de bir başkasından. Bitti."

Edmund âdeta eğlenir gibiydi. "Kim diyor? *Sen* mi? Beni sen mi durduracaksın?"

"Evet."

"Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama silahı olan benim." Tabanca hâlâ Joan'a doğrultulmuş vaziyetteydi. Edmund ona ateş ediyormuş gibi yaptı. "Bam," dedi usulca. Joan yerinden sıçradı. Nefes alamıyordu.

Nick yapacağı hamleden vazgeçti. Joan onun yumruğunu sıkmığını gördü.

"Bak ne diyeceğim," dedi Edmund Nick'e, neşeli bir sesle. "Seni öldürmekten *vazgeçtim*."

Joan derin bir iç çekti. Edmund ona dönerek güldü. "Ah, seni öldüreceğim," dedi. "Ama onu..." Tekrar Nick'e döndü, sesi yumuşamıştı. "Bu gece üç Oliver'ı öldürdün. Sana bunun bedelini ödetmem gerek." Düşünceli bir ifadeyle tabancayı yana yatırdı. "Hayatından on yıl çalarak mı başlasam? Senin zamanınla yolculuk eder, sen hâlâ küçük ve zayıfken aileni katlederim. Onları öldürürken sana da izletirim. Sonra... Çocukların çok fazla zamanı vardır. Onları öldürdükten sonra seni yanıma alırım. Bir Oliver ne zaman yolculuk yapmak istese kullanabilsin diye, seni evimde kilit altında tutarım. Böylece seni yavaş yavaş tüketiriz."

Joan'ın midesi kalktı. "Asıl kilit altında tutulması gereken *sensin*," diye fısıldadı.

Edmund tabancayı hızla doğrultarak Joan'ın kafasına nişan aldı. Ama Nick ondan daha hızlıydı. Kılıcı fırlatmıştı.

Edmund'ın tabancası paldır küldür yere düştü. Peşinden kendisi de yavaşça yere yığıldı. Kılıç göğsünün tam ortasına isabet etmişti. Hayretler içinde gözlerini kırpıştırdı, bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı. Ama o söyleyemeden önce gözlerinin feri solup gitti.

Kısacık bir sessizlik oldu. Sonrasında da sanki biri oynat tuşuna basmış gibi, insanlar itişe kakışa kargaşa içinde kaçmaya başladılar.

"Kaçamazlar," dedi Nick. "Onlar bizi yakalar yakalamaz adamlarıma sinyal göndermiştim. Arazide buldukları tüm canavarları öldürecekler."

"Adamlar mı?" diye fısıldadı Joan. Adamlarına sinyal mi göndermişti? Oliverlar sabit telefonu elinden almadan önce Nick'in tuşlara bastığını hatırladı. Gelenler mi vardı? Kaç kişiydiler? Joan istemsizce pencereye döndü.

Gece olmuştu. Penceredeki yansımada, Yaldızlı Oda'nın altın ve gümüş varaklarıyla küçük ışık noktalarından meydana gelen bir takımyıldızı oluşuyordu. Nick'in görüntüsü bu takımyıldızımın tam ortasındaydı ve Joan'ın kendi yüzünü tanıması biraz zaman aldı. Kendini hiç bu kadar korkmuş görmemişti.

Yüzüne daha normal bir ifade oturtmaya çalıştı. Soğukkanlı kalması gerekiyordu. *Düşünmeliydi.* "Bak." Sesi titriyordu ama doğru şeyi -*tam olarak* doğru şeyi- söylerse başka kimsenin ölmeyeceğini biliyordu. Tek yapması gereken Nick'i ikna etmekti. "Edmund kötü biriydi," dedi. "Gerçek manada kötüydü. Ama... Ama diğer Oliverlar, onları sen de gördün. Edmund'dan korkuyorlardı. Bizi öldürmesini istemiyorlardı. Onlar da insan. Benim gibi. Ben sadece bir insanım. Yani,

evet, biz canavarız ama şey değiliz..." Ellerini pençe gibi açarak ayı taklidi yaptı. "'*Hırrr*' değiliz!"

Nick'in dikkati ondaydı. Joan sıkışan göğsünün biraz olsun gevşediğini hissetti. Onu dinliyordu.

"Yani, öyle olsaydık bilirdim, değil mi?" dedi Joan. "Baba tarafım insan. Anne tarafım canavar. Ama aslında iki taraf da aynı. Özünde aynılar. Birbirlerini seviyorlar. Gülüyorlar. Bazen kavga ediyorlar. Ama hepsi sadece insan. Onlarla konuşursan, onlara açıklarsan..."

"Üzgünüm," dedi Nick.

Joan bir an ne demek istediğini anlamadı. Anladığında ise yüzüne taktığı maske düşmüştü. "Hepsini öldürecek misin?"

Yapmazdı. Değil mi? Bir keresinde onun, herkesin öldürmek istediği bir eşek arısını perdenin arkasından kurtardığını görmüştü. O arıyı özgür bırakmıştı. Ama şimdi odada dört ceset vardı. Ve bunu Nick yapmıştı. Silahsız başlamış ve dakikalar içinde dört kişiyi öldürmüştü. Sanki bu, onun için çocuk oyuncağıymış gibi.

"Gerçekten hepsini öldürecek misin?" diye tekrarladı Joan. Derken birden dank etti. "*Beni* öldürecek misin?" diye fısıldayarak bir adım daha geri çekildi.

"*Hayır,*" dedi Nick hemen. "Hayır, Joan. Sen beni korumaya çalıştın. Ben... Ben bu gece buradan güvenli bir şekilde çıkmanı sağlayabilirim."

Bunu söyleme şekli, Joan'ın onun için gerçekten de bir şey hissedip hissetmediğini merak etmesine neden oldu. "Korunmaya ihtiyacın yoktu."

"Sen öyle olduğunu sandın," dedi.

"Nick..."

"Edmund yakın bir zaman önce, ilk yolculuğunu yaptığını söyledi." Nick'in koyu renk gözleri çok ciddiydi. "Kazara mı

oldu? Dün başına gelen şey o muydu? O yüzden mi bugün geldiğinde o kadar üzgündün?"

Joan cevap veremedi.

"*Kazaydı*, değil mi?" Joan bir an için Nick'in gözlerinde ıstırap gördüğünü sandı. "Joan, seni bu gece köşkten güvenli bir şekilde çıkaracağım. Ama şunu bilmelisin, bir daha bir insandan zaman çalarsan seni kendi ellerimle öldürürüm. Gözümü bile kırpmam."

Joan'ın nefesi daraldı. *Sen bir canavarsın, Joan.* "Bu mu yani?" dedi boğuk bir sesle. Kütüphanede ilk karşılaştıkları zamanı hatırladı. Başını kaldırıp da Nick'i gördüğünde, onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi hissetmişti. Ama şimdi... "Bu insanları öylece öldürecek misin?" dedi. "Onlarla konuşmayı bile denemeden? Bir orta yol bulmaya çalışmadan?"

"Sadece onları değil," dedi Nick.

Joan taş kesildi. "Ne?"

Nick, Joan'la kapı arasına girme içgüdüsünü bastırmış gibi belli belirsiz bir hareket yaptı. "Lütfen," dedi. "Lütfen bu odada kal. Seni sadece bu odada kalırsan koruyabilirim."

"Eğer aileme zarar verirsen..." Joan cümleyi tamamlayamadı.

"Adamlarıma sinyal gönderdim," dedi Nick. "Başladık bile. Bu gece bu şehirdeki her canavarı avlayacağız."

Joan buz kesti. Uzunca bir süre konuşamadı. Konuştuğunda ise kelimeler ağzından korku içinde ve aceleyle döküldü. "Nick, bunu *yapamazsın*," diye fısıldadı. "*Yapamazsın.*" İnsanların büyükannesinin kapısına dayandıklarını hayal etti. Onu yakaladıklarını. Ona ve Ruth'a zarar verdiklerini. Bertie'ye. "*Yapamazsın.*" Nick cevap vermeyince Joan'ın soluğu kesildi. "Bizden bu kadar mı nefret ediyorsun?"

"Bunun nefretle alakası yok," dedi Nick. Ama aksini iddia edercesine dudakları gerildi. "Ben sadece insan hayatı çalan canavarları öldürüyorum."

Alt katta bir kapı çarptı. Biri çığlık attı. Joan ürperdi.

Nick sesin geldiği yöne doğru göz attı. "Joan, *lütfen.*" Sesindeki titremeyi Joan hayal mi etmişti? "Bu odada kal. Adamlarım bu arazinin her yerinde. Bu semtin her yerindeler. Ailene yardım edemezsin. Buradan çıkarsan seni de öldürürler. Ancak bu odada kaldığın sürece güvende olursun."

"Yapma lütfen," diye yalvardı Joan. "Nick, aileme zarar verme. Sen ve ben, biz... Biz arkadaşız. Öyle değil mi?"

"Canavarlar bütün ailemi öldürdüler," dedi Nick. Joan ona bakakaldı. Daha o gece ona ailesinden bahsetmişti. *Sekizimiz iki odalı bir evde yaşardık,* demişti. "Canavarların insanlara zarar vermelerine izin veremem," diye devam etti. "Zarar verenlerin hepsini öldüreceğim. Elime geçen tüm canavarları öldüreceğim."

Joan hareket ettiğini bile fark etmeden kapıya doğru koşmaya başladı.

BEŞ

Yaldızlı Oda'nın kalın halısı hızla koşan adımlarını oldukça yumuşatmıştı. Öyle ki Sarı Misafir Odası'na geçtikten sonra parke zemindeki adımlarından çıkan patırtı sesleri onu yerinden sıçrattı. Çok ses çıkarıyordu. Ayakkabılarını çıkarıp attı.

İnanılır gibi değildi ama Sarı Misafir Odası, o akşam olanlardan hiç etkilenmemişti. Bu oda, başka bir yere giderken geçilen odalardan biriydi. İçerideki her şey sarıydı. Duvarlar, sandalyeler, hatta köşedeki kalın döşemeli divan bile.

Az önce olanlar birden Joan'ın aklına üşüştü. Nick'in elinde bir kılıçla dikilmesi. *Canavarlar bütün ailemi öldürdü.* Öpüşmeleri. Aklını toplamaya çalışarak başını salladı. Hayır, hayır. Şu anda bunu yapamazdı. Şu anda bunların hiçbirini düşünemezdi. Ailesini Nick hakkında uyarması *gerekiyordu.*

Derken divanın altında bir şeyin parıldadığını gördü. Eğilip baktı, biri kaçarken telefonunu düşürmüştü.

Ekran kilidi vardı. Joan, acil durum seçeneğine tıklayarak bir numara çevirdi. Sonra telefonu kulağına tutup bekledi. Odada esen rüzgârın sesini duyabiliyordu. Hareketsizliği köşkün normalde duyulmayan seslerinin duyulmasını sağlamıştı. Şömine rafındaki bir saatten tik tak sesleri geliyordu. Döşeme tahtaları çatırdıyordu. Uzakta bir cihaz uğulduyordu. Ama telefondan hiçbir ses gelmiyordu.

Joan ekrana dikkatle baktı. Sinyal yoktu. Sinyali engelleyen bir şey mi vardı? Telefonu o kadar sıktı ki eli acıdı.

Birden alt kattan gürültülü sesler geldi. Biri koşuyordu. İki kişi koşuyordu. Joan şömine rafına gidip her birinin cilası bir saatten fazla süren o ağır, bronz şamdanlardan birini kaptı ve kapıyı yavaşça açtı.

Kütüphaneyle eski hizmetli merdiveninin arasındaki geçide bir parça ışık vuruyordu. Alt katta biri çığlık attı, sonra da ses aniden kesildi. Daha çok koşma sesi duyuldu. Joan onların yakın mı, yoksa uzak mı olduklarını anlayamıyordu.

Joan büyük bir gerginlik içinde spiral merdiveni inmeye başladı, çoraplı ayaklarıyla son derece dikkatli adımlar atıyordu. Eski ahşap basamaklardan biri tüm dikkatine rağmen yine de gıcırdayınca nefesi kesildi.

Derken bir çığlık daha koptu ve Joan'ın dizlerinin bağı çözüldü. Köşkten nasıl çıkacaktı? Nick burayı onun kadar iyi biliyordu, yani tüm kapıları tutan kişiler olacaktı. Eski hizmetli geçitlerini bile biliyordu.

Şamdanı sıkıca kavradı. Fakat merdivenin sonuna ulaştığında, görünürde hâlâ hiç kimse yoktu. Sessizce biraz daha ilerledi. Çamaşır Odası'nın kapısı aralıktı, turistler için özenle hazırlanmış olan odada, bir dolabın kapağı kasten açık bırakılmış ve içindeki katlı masa örtüleriyle çarşaflar gözler önüne serilmişti.

Joan nefesini tutarak kulak kabarttı. Çıt çıkmıyordu. Herkes neredeydi? Bir kâbusun içinde falan mıydı? Bileğindeki acı ve yan tarafından sızan sıcak kan olmasa, tüm bunların bir rüyadan ibaret olduğuna inanabilirdi.

Yakınlarda bir şey gıcırdayınca soluğu kesildi. Eğilerek hızlıca Çamaşır Odası'na girdi. İçerisi boştu. Oradan Uşak

Odası'na geçti. Orası da boştu. Ardından ilerideki büyük yatak odasına geçti, yani Kara Ardıç Odası'na. Orası da boştu.

Hayır. Aslında boş değildi.

Gözlerine inanamadı; Ruth odanın arka tarafında, oturma grubunun yanındaydı. Dışarıda, ay bulutların arkasında kalmıştı ama içeride Ruth'un yüzünün ne kadar solgun olduğunu görmeye yetecek kadar ışık vardı.

"Olamaz," diye soludu Joan. Olamaz. *Ruth.* "Burada ne işin var? Burada *olmamalısın.*" Sendeleyerek ona doğru gitti.

"Yardım mesajı attın," dedi Ruth. Durduğu yerden kıpırdamamıştı.

Joan telefonu elinden alınmadan önce çaresizce mesaj yazmaya çalıştığını hatırladı. Gönder tuşuna basmak üzereydi, demek ki basmıştı. Nefesi tıkandı. O akşamüzeri Ruth'a bağırmıştı. Ruth'a kötü biri olduğunu, onu bir daha asla görmek istemediğini söylemişti. Ama kendisinin yardıma ihtiyacı olduğunda Ruth gelmişti.

"Ben de herkese haber verdim," dedi Ruth.

"Herkese derken?" dedi Joan. "Kime..." Kelimeler boğazında düğümlendi. Gözleri karanlığa alıştığında koltuğun yanındaki halıda koyu lekeler olduğunu gördü. Sendeleyerek oraya yaklaştı.

"Joan, *gelme,*" dedi Ruth. "Bu tarafa gelme. Olduğun yerde kal."

Joan kafasını salladı. Koltuğun etrafından döner dönmez boğazından tuhaf, boğuk bir ses çıktı.

Büyükannesi koltukta yatıyordu, bacakları tuhaf bir açıyla yayılmış, gömleğinin yakası kana bulanmıştı. Ayakkabılarından biri çıkmıştı. Çoraplı ayağının yanında ters duruyordu.

"*Hayır*. Hayır, hayır, hayır." Joan ailesini Nick hakkında uyarmaya gidiyordu. Onlar köşkte olamazlardı. Bu yaşananlar gerçek olamazdı.

Büyükannesinin göğsünde katlı bir örtü vardı. Joan, Ruth'u ilk gördüğünde bir tuhaf durduğunu fark etmişti, hafif kambur duruyordu. Sebebini şimdi anladı. Ruth iki elini de örtüye bastırıyordu.

"Herkes öldü." Ruth bu haberi usulca vermeye çalıştıysa da sesi robot taklidi yaptığı zamanlardaki gibi tuhaf ve yapmacık çıkmıştı. Ruth harika robot taklidi yapardı. "Augustus dayı. Bertie. Ada teyze. Hepsi öldü."

"Olamaz." Joan kafasını salladı. "Olamaz." Bakışlarını odaklayamıyor gibiydi. Etrafındaki her şey bulanık ve hayalî gibiydi. Onları uyarmaya gidiyordu. Ölmüş *olamazlardı*. Örtüde kan vardı. Ruth'un elleri bütünüyle kana bulanmıştı.

"Joan." Ruth'un sesiyle yerinden sıçradı. "Büyükannem ölüyor galiba," dedi kuzeni, yine o tuhaf ve yapmacık ses tonunu kullanarak. Bakışları donuktu. "Çok kan kaybetti."

"Şey yapalım..." Joan kendi sesinin de kulağa ne kadar tuhaf geldiğini duyabiliyordu. "Şey, ambulans çağıralım. Hatta bir sürü ambulans çağıralım. Sonra da... Tamam, böyle yapacağız. Ambulans çağıracağız."

"Telefonlar çalışmıyor," dedi Ruth.

Joan ona hayretle baktı. "Ama ambulans çağırmamız la..."

"Hayır."

Joan'la Ruth büyükannelerinin sesini duyunca ona baktılar.

Joan ani bir bitkinlikle iki büklüm oldu. Kabul etmek istemese de büyükannesinin çoktan öldüğünü sanmıştı. Hiç hareket etmeden yatıyordu.

Ruth kederle bezeli bir sesle konuştu. "Büyükanne."

"İnsanları bu işe karıştırmayın," diye mırıldandı büyükannesi. Göz kapakları titreyerek açıldı. "Buradan gitmelisiniz."

"Bunu sana kim *yaptı*?" diye sordu Ruth. "Oliverlardan biri mi? Eğer *öyleyse*..." Duraksadı. "Ama Victor Oliver'ı bahçedeydi. Mattea da bahçedeydi."

"Onlar değildi," dedi Joan.

"*Kimdi* o zaman?"

"Bir zamanlar," diye mırıldandı büyükannesi. "Canavarları öldürmek için doğmuş bir oğlan vardı. Bir kahraman."

"Ne?" Ruth gözlerini omzuna sildi. "İnsan kahramandan mı bahsediyorsun? O sadece bir masaldı. Tanrım, büyükanne. Çok fazla kan kaybettin."

Kahraman. Joan gözlerinin önünde Nick'in kılıcı Lucien'in göğsüne saplayışı belirdi. Edmund'a savuruşu. Yutkundu. "Onun insanları öldürdüğünü gördüm."

"Onu gördün mü?" dedi büyükannesi hemen. "O seni gördü mü?"

Joan duraksadı. *Onu kurtarmaya çalıştığım için canımı bağışladı. Ya da belki de bana karşı hisleri olduğu için yaptı bunu, tıpkı benim ona karşı olduğu gibi.* Bunları söylemeye dili varmadı. "Elinden kaçtım."

Büyükannesi, sanki Joan'ın bir şey sakladığını biliyormuş gibi ona uzun uzun baktı. "Peki ya Oliverlar?" diye sordu.

"Öldüler. Kalanlar da kaçtı."

"Öldüler," dedi büyükannesi düz bir sesle. Acıyla inleyerek nefes aldı. "Canlarım. Bu köşkten çıkmalısınız. Ruth, kapıları kilitle. Sonra da o pencereyi aç. Senin ve Joan'ın geçebileceği kadar geniş olsun."

"Ama pencere..." Ruth'un sesi çatladı. "Pencere odanın ta öbür ucunda. Ya ben geri gelene kadar ölürsen?"

Büyükannesi neredeyse gülümsedi. "O zaman pencereyi vaktinde açamadığın için bir ömür boyu pişmanlık duyarsın," dedi. "Çektiğin vicdan azabı yüzünden bir daha asla pencereleri kapayamazsın. Hayatının geri kalanındaki her kış donarsın."

Ruth normalde büyükannesi kendisiyle alay ettiğinde ona tavır yapardı ama şimdi dudakları titriyordu. Joan başını çevirmek istedi. Ruth insanların önünde ağlamaktan nefret ederdi.

Büyükannesinin bakışları yumuşadı. "Ah, Ruth." Parmakları Ruth'un koluna dokunmak istercesine seğirdi ama buna gücü yoktu.

"Lütfen," diye fısıldadı Ruth. "Fazla vaktin kalmadı."

"Sorun değil," dedi büyükannesi nazikçe. "Seni bekleyeceğim."

Ruth'la büyükannesi sessiz bir konuşma yapıyor gibiydiler. Konuşmanın sonunda büyükannesinin dudakları hafifçe kıvrılırken Ruth gözlerini devirdi. "Patronluk taslamaya bayılan ihtiyarın tekisin," dedi. Joan'a döndüğünde çenesi gergindi. "Ellerini ellerimin üstüne koy."

Joan ayaklarını sürüyerek Ruth'un yanına gitti. Ellerini Ruth'un ellerinin üzerine koydu. Büyükannesinin kanı sıcak ve yapış yapıştı, Ruth'un ellerinde o kadar çok kan vardı ki Joan onları tutmakta zorlandı. Bu yaşananlara inanamıyordu.

"Bastır," dedi Ruth. Ellerini Joan'ın ellerinin altından çekti. "Kuvvetli bastır."

Joan bastırdı. Büyükannesinin canını yakıyor olmalıydı ama büyükannesi hiç ses çıkarmıyordu.

"Büyükanne..." diye lafa başladı Ruth.

"Git," dedi büyükannesi. "Döndüğünde burada olacağım."

Joan ellerinin altındaki lekeli örtüye baktı. Her yer kan içindeydi. Ahşap döşeme. Büyükannesinin üstü başı. Şimdi de kendi elleri.

"Ruth bizi duyabiliyor mu?" diye fısıldadı büyükannesi.

Oda bir yatak odası ve bir oturma odasının birleşimi kadar büyüktü. Ruth odanın öbür ucunda, kapı kolunun altına ağır bir sandalye dayıyordu. Joan başını hayır anlamında salladı. O sırada saçları yüzüne düşünce onları sabırsızca önünden çekti. "Konuşma," dedi büyükannesine. "Dinlen. Birazdan pencereyi açacağız. Seni buradan çıkaracağız."

"Aptal olma," diye mırıldandı büyükannesi. Kelimeleri o kadar kısık sesle söylemişti ki Joan onun çok yakınında olmasına rağmen güçlükle duyabilmişti. "Ruth'u dinlenebileyim diye göndermedim." Joan'ın ellerinin altındaki göğsünün inip kalkışları düzensizdi. Nefes almakta güçlük çekiyordu. "Seni hazırlayacak daha fazla vaktim olduğunu sanıyordum. Senin yanında savaşacağımı sanıyordum."

Mantıklı konuşmuyordu. "Büyükanne, lütfen," dedi Joan. "Yorma kendini."

"Sus," dedi büyükannesi. "Ben konuşacağım. Sen değil." Çektiği acıya rağmen büyükannesinin yeşil gözleri her zamanki gibi keskindi. "Kahramanı yalnızca sen durdurabilirsin, Joan."

Joan büyükannesine bakakaldı. Sayıklamaya başlamış olmalıydı.

"Çok üzgünüm, canım ama..." Büyükannesi nefes almaya çalıştı ama tıkandı. Bir daha, bir daha aynı şey oldu.

"*Büyükanne,*" dedi Joan. Büyükannesini kendi elleriyle bir arada tutuyormuş ama bunu da yeterince güçlü yapamıyormuş gibi hissediyordu.

Büyükannesi nefes aldı. "Ruth bizi duyabilir mi?" dedi hırıltılı bir sesle. Konuşmaya çalışmak onu bir hayli yoruyor gibiydi.

Ruth şimdi pencerelerden birinin yanındaydı. Joan ona seslenmek için ağzını açtı ama büyükannesi elini Joan'ın elinin üstüne koydu. "Hayır," dedi güçlükle. "Sadece..." Yüzü acıyla buruştu. Yeniden denedi. "Sadece soruyorum. Bizi duyabilir mi?"

Joan başını hayır anlamında salladı.

"Joan, başın büyük tehlikede." Büyükannesinin sesi giderek zayıflıyordu. Onu duyabilmek için eğilmesi gerekti. "Tahmin edebileceğinden çok daha büyük bir tehlike bu. Yakın zaman içinde bir yetenek kazanacaksın. Bir güç."

"Hunt..."

"Hayır, Hunt gücü değil," diye fısıldadı büyükannesi. "Başka bir güç. Bu güçten sakın kimseye bahsetme."

Joan Ruth'a doğru baktı. Hâlâ pencereyle uğraşıyordu.

"Hayır," diye fısıldadı büyükannesi. "Ruth'a söyleyemezsin. Kimseye söyleyemezsin. Kimseye söylemeyeceğine dair bana söz ver."

Joan Ruth'a her konuda güvenirdi. "Ama Ruth..."

Büyükannesi Joan'ın bileğini sıkıca kavradı. Alyansındaki yakut, soluk bir biçimde parlıyordu, kanıyla aynı renkti. "Söz ver bana," diye üsteledi. "*Söz ver.*"

"Söz veriyorum," diye fısıldadı Joan boğuk bir sesle.

Büyükannesi bariz bir rahatlamayla iç çekti. Eli Joan'ın bileğinden kaydı.

Fakat arkasında bir şey bırakmıştı. Joan uyuşmuş hâlde büyükannesinin bıraktığı şeye baktı. Ucunda kolye olan altın bir zincirdi bu. Joan'ın Hunt bilekliğinin üzerinden gevşekçe

sarkıyordu, Joan buğulu gözlerinin ardından onlara bakarken iki zincir âdeta birbirine geçiyor gibiydi.

Bir müddet sonra Ruth'un ayak seslerini duydu, sonra Ruth kendini yere attı. Koyu renk bukleleri alnına yapışmıştı. "Büyükanne, pencereyi açtım."

Büyükannesi cevap vermedi. Gözleri kapalıydı.

Ruth büyükannesinin omzuna nazikçe dokundu. "Büyükanne, seni buradan çıkarabiliriz. Joan ve ben seni taşıyabiliriz."

Büyükannesi gözlerini açmadı.

Ruth, Joan'a tedirgin bir bakış attı. Büyükannesinin yanağına dokundu, ardından avucunu büyükannesinin ağzına ve burnuna tuttu.

Büyükannem öldü, diye düşündü Joan uyuşmuş bir hâlde. O öldü.

"Ama bana..." Ruth'un sesi kulağa afallamış gibi geliyordu. "Bana, beni bekleyeceğini söylemişti."

Joan kuzenine büyükannesinin onu beklemeye çalıştığını söylemek istedi; ama o anda düşünebildiği tek şey büyükannesinin söyledikleriydi. *Kahramanı yalnızca sen durdurabilirsin.* Bunu büyük bir telaşla söylemişti.

Derken kulağına bir ses çalındı. Boğuk bir patırtı. Bu sesi bir süredir duyduğunu fark etti. Ne zamandır duyuyordu? Dünyayla bağı kopmuş gibi hissediyordu. "Ruth, buradan gitmemiz lazım," dedi.

"Ne?" Ruth gözlerini kırpıştırdı. Dalgın bakışları Joan'a odaklandı. "Hey." Joan'ın kolunu sıktı. "Dur."

Joan aşağı baktı. Sanki akan kanı durdurabilirmiş gibi büyükannesinin göğsüne bastırmaya devam ediyordu. Kollarını serbest bıraktı. Tüm vücudu ağrıyordu. Bir haftadır hastaymış gibi hissediyordu. Elleri kolları kan revan içindeydi.

Altın kolye hâlâ bileğinin üzerinden gevşek bir şekilde aşağıya sarkıyordu, duruma aykırı biçimde son derece narindi. Kolyeye dokunduğunda, altın zincirin üstüne kopkoyu görünen kanlı parmak izleri bırakmıştı.

Patırtı sesi giderek yükseliyordu. Joan silkelendi. Zinciri cebine koyarak kendini yerden kalkmaya zorladı. *Güm.* Geçide açılan kapının menteşeleri oynadı. "Ruth," dedi. "Gitmemiz lazım."

Gözlerini dikmiş hâlde büyükannesinin yüzüne bakan Ruth, tıpkı Joan gibi uyuşmuş görünüyordu. "Büyükannemi burada bırakamayız."

Bunu Joan da istemiyordu. Büyükannesini canavarlardan nefret eden insanların eline bırakma düşüncesi katlanılmazdı. Ama büyükannesi her zaman gerçekçi olmuştu. "Ruth, o da gitmemizi isterdi." Kapıya her vuruluşunda daha büyük bir ışık parçası görülüyordu. Joan, Ruth'un elini tutarak onu ayağa kaldırdı. "Gitmemiz lazım."

Ruth'u yan çekerek, yarı iterek pencereye götürdü. Perdeyi açtı ama anında irkilerek geriye doğru kaçtı. Dışarıdaki sıra sütunların üzerinde yatan bir ceset vardı, uzun siyah saçlı bir kadındı. Kadının üstünde gümüş boncukları olan mavi bir elbise vardı.

"Onu tanıyorum," dedi Ruth titreyerek. "Marie Oliver."

Joan elinin tersiyle yüzünü sildi. Penceredeki aralık yeterince büyük değildi. Camı itti. Cam kıpırdamadı bile. Son yüz yıl içinde o camı açan olmuş muydu ki?

"Bence sıkışarak da olsa geçebiliriz," dedi Ruth. "Sence?"

Joan ona baktı. Aralık, bir çocuğun geçebileceği kadar bile geniş değildi. Ruth'un pencereye sıkışıp kaldığını ve Nick'in adamlarının büyükannesini bıçakladığı gibi onun

da bıçaklandığını hayal etti. Midesi kalkmıştı. Eğer biri sıkışacaksa bu Ruth olmayacaktı.

Pervazın üzerine tırmandı. Aralıktan geçmeye çalışırken ahşap çerçeve karnına battı. Kendini itmeye başladığı anda, buraya sığmayacağını anladı. Yan tarafı keskin bir şeye sürtününce acıyla inledi. Bunun hemen sonrasında hissettiği akışkan sıcaklık, yan tarafındaki yaranın daha da genişlediğini gösteriyordu. Derken daha fazla *ilerleyemedi.* Tıpkı az önceki hayalinde olduğu gibi sıkışıp kalmıştı. Oradan geçen herkes için, oltadaki bir balık gibiydi. Çaresizce olduğu yerde debelendi.

"Kahretsin." Ruth, onu yan tarafından itince Joan acıyla soludu. "Tanrım. Kıpırdayamıyorum bile." Joan biraz daha çırpındı. "Aman Tanrım," diye fısıldadı Ruth panik içinde. "Aman Tanrım." Joan'ı biraz daha itti. Ve biraz daha. *Sertçe* itti. Birden Joan'ın elbisesinin kenarı yırtıldı ve Joan paldır küldür yere düştü.

Joan bir müddet olduğu yerde kalarak acısının dinmesini bekledi. Az önceki ölü kadın, gözleri fal taşı gibi açılmış bir hâlde boşluğa bakarak yanında yatıyordu. Joan boğazının düğümlendiğini hissetti. Gözlerini sımsıkı yumup kısa bir an öyle kaldıktan sonra kendini kalkmaya zorladı.

"Ellerini uzat," dedi Ruth'a titreyen bir sesle. "Seni sertçe çekmem lazım."

"Şunu al." Ruth aralıktan bir şey uzattı. Joan'ın şömine rafından aldığı ağır bronz şamdandı bu.

Joan şamdanı kolunun altına sıkıştırdı. "Uzat ellerini. *Çabuk ol.*" Marie Oliver'ı öldüren kişi her kimse yakınlarda olabilirdi. "Bu arada dikkat et, pencerenin kenarında çivi var."

"Kahretsin, burası çok dar," dedi Ruth. "Sığacağımı sanmıyorum."

"Sığarsın," dedi Joan. "Seni çekeceğim."

Gürültülü bir kırılma sesi duyuldu. Oda aydınlandı. "Ruth!" Joan, Ruth'un ellerini yakalamaya çalıştı ama Ruth çoktan geri çekilmiş, davetsiz misafirlerle yüzleşmek üzere arkasını dönmüştü. "*Ruth!*" diye bağırdı Joan. Birinin onu duyması umurunda bile değildi. "Ruth, pervaza çık! Seni dışarı çekeceğim!"

"Joan, kaç!" diye emretti Ruth. Sesi tuhaftı. Hiddetli ve sertti. Neredeyse büyükannesinin sesi gibiydi.

"Hayır!" diye bağırdı Joan. Odaya siyah giyen insanlar doluşuyordu. "Ruth!" İçlerinden biri Ruth'u kollarından yakaladı. Bir bıçak parladı. *"Hayır!"* diye bağırdı Joan.

Ruth onu tutan kişiye karşı koyarak bir kolunu kurtardı. İçerideki figürlerden biri yere düştü, sonra bıçak Ruth'un karnına saplandı. Ruth korkunç, acı dolu bir ses çıkardı. Şaşkın gözleri camın ardından Joan'ınkilerle buluştu.

"Hayır!" diye bağırdı Joan.

Ruth'un durduğu yer artık boştu. O da ölmüştü.

Camda bir yüz belirdi. "Burada bir tane daha var!" diye bağırdı odadakilere.

Cam tuzla buz olurken Joan sıra sütunların üzerinden atlayarak Güney Bahçesi'ne *koştu*. Orası tüm bu olan bitene aykırı bir biçimde, tıpkı bir şenlik gibiydi. Ağaçlar süs ışıklarıyla aydınlatılmış, ortancalar dondurma pembesi ve beyaz renklerde çiçek açmıştı.

Joan yanlış yönde koştuğunu fark edince dehşete kapıldı. Kuzeye gitmesi gerekiyordu. Güneyde sadece açık bahçe ve labirent vardı.

KAKTÜS TEAM

mıştı. Ama çok geçmeden bunların adımı sesleri olduğunu fark etti. Labirentte koşan biri daha vardı.

Üstelik ikisinin de peşinde olan başka biri daha vardı, muhtemelen hemen arkalarındaydı.

Aradaki duvar onları birbirine o kadar yaklaştırıyordu ki Joan ikisini de net bir şekilde duyabiliyordu: Uzun süredir çok hızlı şekilde koşan birinin kesik solukları ve iz sürmek için eğitilmiş olan birinin sakin solukları.

Joan labirentin kalın çim duvarlarının arasından bakmaya çalıştı ama gece çok karanlıktı. Kaçanın ve kovalayanın ne kadar uzaklıkta olduğunu anlamak mümkün değildi. Labirent duvarının diğer tarafı kilometrelerce uzun, dönemeçli bir yolun sonunda da olabilirdi, tek bir köşenin ardında da.

Derken koşma sesleri aniden kesildi. "Tanrım. Lütfen yapma. *Lütfen* yapma." Bu bir erkek sesiydi.

Joan ses çıkarmamak için elini ağzına kapadı. Oğlanın sesi hemen yanından gelmişti.

Usulca ileri doğru yürüdü, ardından duraksadı. Labirentin neresinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Baktığı her yerde görüntü aynıydı: kalın çim duvarlar ve toprak yol.

"Lütfen," dedi oğlan boğuk bir sesle. "Lütfen."

Joan sessizce köşeyi döndü. İşte oradaydılar; çıkmaz yolda kapana kısılmış Aaron Oliver, Nick'in adamlarından biriyle karşı karşıyaydı.

Ay ışığında, Aaron'ın altın rengi saçları neredeyse beyaz gibi görünüyordu. Onu kovalayan adamın ensesinde bir dövme vardı, hırlayan bir kurt. Aaron'a doğru yürürken adamın duruşu rahat ve kendinden emindi. Kemerinden uzun bir bıçak çekti.

Aaron Joan'ı görünce donakaldı. Joan, aklından tam olarak ne geçtiğini biliyordu. Köşkte onu ölüme terk etmişti.

İki adım, diye düşündü Joan. Geldiği yöne doğru iki adım atarsa yeniden güvende olacaktı. Sadece iki adımla gözlerden tamamen uzaklaşacaktı.

İki adım attı. Aaron'ın gözleri kocaman açılmıştı. Joan ağır şamdanı havaya kaldırıp adamın ensesine vurdu.

Adam ayaklarının üzerinde sallandı. Şaşırmıştı ama hiç hasar almamış gibi görünüyordu. Joan'ı saçlarından tutup kafasını geriye yatırdı ve bıçağını havaya kaldırdı. Joan şamdanı adamın yüzüne doğru sertçe savurdu. Hemen sonra dal kırılmasına benzer mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu. Adam yerinde sendeledi, o sırada Joan olanca kuvvetiyle adama bir daha vurdu. Bu sefer çenesine gelmişti. Adam düştü, ayakları adamın ayaklarına dolanan Joan da onunla beraber yere düştü. Şamdan elinden kaydığında çaresizce tutmaya çalıştı.

"Bayıldı." Bu Aaron'ın sesiydi. "Bayağı sert vurdun."

Joan'ın görüşü yeniden odaklandı. "Aman Tanrım," dedi. Adam bilinçsiz bir şekilde yerde yatıyordu. Yüzü kan revan içindeydi. Joan ellerini dizlerine koyarak soluklandı.

Gözlerinin önünde Aaron'ın ayakları belirdi. Joan ona, "Sanırım kusacağım," dedi. Sonra döndü ve eğilip çalıların dibine kustu.

İşi bittiği zaman, Aaron ona dokunmayı aslında hiç istemiyormuş gibi temkinli bir şekilde elini uzattı.

"Siktir git," dedi Joan. Midesi hâlâ çalkalanıyordu.

"Bana neden yardım ettin?" dedi Aaron.

Joan, Aaron'ın sorusunu ve uzattığı eli görmezden gelerek doğruldu. Midesine bir yumruk yemiş gibi hissediyordu. Çıkmaz yolda yatan adama bakmaktan kaçındı. "Buradan, yani labirentten nasıl çıkılacağını bilmiyorum," dedi.

"Ben biliyorum," dedi Aaron. Joan kafasını kaldırıp baktığında, çocukta görmeye alışkın olduğu o mağrur ifadeye yeniden bürünmüştü. "Ben bu köşkte büyüdüm."

Bu köşkte mi büyümüş? Joan buna bir anlam veremediyse de üzerine düşünecek kadar umursamadı. "O hâlde bizi buradan çıkar."

Joan dönerken Aaron kızın elbisesinin kolundan tuttu.

"Bana *dokunma*!" dedi Joan refleks olarak.

Aaron kızın tenine dokunmadığını göstermek için kumaşı imalı imalı çekiştirdi. "Yanlış yöne gidiyorsun."

Joan onun ne kastettiğini anlayınca şaşırarak donakaldı. "Köşke geri dönemeyiz."

"Babamı bulmalıyım," dedi Aaron. "O icabına bakar..." Başıyla baygın adamı işaret etti. "Şunun." Joan'ın boş boş baktığını görünce biraz utangaçça ekledi. "Sana bir zarar gelmeyecek tabii. Hayatımı kurtardın. Ailem sana borçlu kalmaz."

Aaron bilmiyordu.

Gece şu anda çok sessizdi. "Geri dönemeyiz," dedi Joan. Derin bir nefes aldı. "Baban öldü."

Aaron taş kesilerek Joan'ın kolunu bıraktı. "Ne?"

Joan'ın gözlerinin önüne yine büyükannesi geldi. Büyükannesi o odadaydı. Joan az önce onu orada yatar vaziyette bırakmıştı. Ve Ruth... Joan gözlerini sımsıkı kapadı. "Baban öldü."

"Hayır, ölmedi."

Joan ağzını açtı ama ne diyeceğini bilemedi. *Üzgünüm.* Normalde birinin babası öldüğünde böyle söylenirdi. Fakat Joan üzgün değildi. Edmund onun ölmesini istemişti, hem de korkunç bir şekilde ve sırf kendi keyfi için. Aaron ise basıp gitmişti, onu ölüme *terk etmişti.* "Çok hızlı oldu," dedi.

Aaron ceketinin kol ağızlarını düzeltti. Ama buna gerek yoktu. Aaron'ın üstü başı temizdi, düzenliydi, hiç dağılmamıştı. Onu burada tesadüfen gören biri, az önce can havliyle kaçtığını asla tahmin edemezdi. "Yanılıyorsun."

Joan, Edmund'ın ölüm şeklini düşündü. Kılıç göğsüne derin bir şekilde saplanmıştı. Tekrar kusmamayı umarak yavaşça nefes aldı. "Maalesef yanılmıyorum."

"Bilmiyorum mu sanıyorsun..." Aaron sesi yükselmeye başlayınca sözlerini yarıda kesti. "Öz babamın ne zaman öleceğini bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kendini sakin ve kontrollü kalmaya zorladığı belliydi. "Aile tarihimi biliyorum. Bu onun ölüm tarihi değil. Bugün değil."

Bunun için zamanımız yok, diye düşündü Joan sinirle. Nick'in adamlarının onlara her açıdan saldırabileceği bu yerde öylece durmak katlanılmazdı. "Yanımdaki oğlan," dedi Joan aceleyle. "İnsan oğlan. O, Lucien'i öldürdü. Sonra da babanı öldürdü. Adamları bu mülkün her yerinde. Bizi öldürüyorlar."

"Bizi derken?"

Joan, "*Canavarları,*" derken yarı insan olduğu için Edmund'ın ona tiksindirici olduğunu söylediğini hatırladı. Sonra aniden çığlık atmak istedi. Aaron'ı gömleğinden tutup oradan sürükleyerek götürmek istedi. Ama yolu bilmiyordu. "Beni *dinle,*" dedi. "Büyükannem öldü. Benim ailem. Senin ailen. Hepsi..." Sesi kısıldı. "Hepsi öldü. Eğer buradan çıkmazsak biz de öleceğiz. Bizi *öldürüyorlar.*"

Aaron baygın adama baktı. Adamın ensesindeki kurt dövmesi simsiyahtı.

"Aaron," dedi Joan. Aaron'ın yüzünü görmeden ne düşündüğünü anlayamıyordu.

Aaron uzun bir süre sonra konuştu. "Güney Bahçesi'nde insanlar gördüm." Sesi kulağa, sözcükleri boğazından gönül-

süzee çıkarmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. "Ivette. Victor. Yeşil Yol'da insanlar gördüm. Orada öylece yatıyorlardı." Kafasını kaldırıp Joan'a baktı. Kaşlarını çattı. "Bir trafik kazası geçirmiş gibi görünüyorsun."

Joan şaşkınlıkla üzerine baktı. Sonra bakmamış olmayı diledi. Büyükannesi o kadar çok kan kaybetmişti ki, üstündeki elbise kan yüzünden sertleşmişti.

"Yaralı mısın?" dedi Aaron.

"Hayır." Sonra Lucien'i ve kılıcı hatırladı. Eh, en azından ağır yaralı değildi. Daha doğrusu o öyle olmadığını umuyordu. Cebinden yolda bulduğu telefonu ve büyükannesinin ona verdiği kolyeyi çıkardı. Sonra elbisesini çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Aaron'ın sesi dehşete kapılmış gibiydi.

"Etrafta kana bulanmış hâlde dolaşamam," dedi Joan. Elbiseyi kafasının üzerinden çıkardığı sırada Aaron'ın utangaç bakışlarını gördü. "*Çıplak* değilim." Bisiklet şortunu ve atletini işaret etti.

"Ah," dedi Aaron kaskatı bir yüzle.

Joan kanlı elbiseyi dertop edip baygın yatan adamın yanındaki çalının altına sıkıştırdı. Bu bir mesajdı. *Sevgili Nick, adamını hakladım. Sevgiler, Joan.*

"Buradan nasıl çıkacağız?" dedi.

Aaron ileriyi işaret etti. Joan onun arkasını dönmesini bekledikten sonra kolyeyi hızlıca boynuna takıp atletinin altına sakladı.

Bir Hunt ve bir Oliver iş birliği yapıyordu. Dün olsa, Joan'ın ailesi bunun imkânsız olduğunu söylerdi. *Biz onlardan nefret ederiz, onlar da bizden.* Sadece birkaç dakika önce, Lucien'e karşı savaşırken Joan da buna katılabilirdi.

Ama şimdi, Joan, Oliver ailesiyle karşı karşıya gelmiş ve hayatta kalmıştı. Bugün Nick onun hayatını kurtarmıştı.

Sonra da kendisinin, Joan için en büyük tehdit olduğunu göstermişti ona. Daha imkânsız ne olabilirdi ki?

KAKTÜS TEAM

ALTI

Joan, *Labirentten kurtuldunuz!* yazan neşeli tabelanın yanından geçerek yapraklarla kaplı kemerin altından dışarı çıktı. Kendini karanlıkta, arazinin sınırındaki bir boş alanda bulmuştu. Uzun çimlerin arasındaki karahindibalar ayak bileklerine sürtünüyordu. Etrafta Nick'e ya da adamlarına dair bir iz göremedi.

Buradan bakıldığında Holland Köşkü avuç içi kadardı. Pencereler mum gibi ışıldıyordu. Köşk davetkâr, hatta samimi görünüyordu.

Aaron yanına gelip durdu, bu kör karanlıkta yalnızca bir şekilden ibaretti. Köşke baktı. Orada büyüdüğünü söylemişti.

Hava, çocuğun yüzünü göremeyeceği kadar karanlıktı.

Joan onun dirseğine dokundu. Aaron tepki vermese de Joan yola doğru yürümeye başladığında kızın peşinden gitti.

Kensington Caddesi ışıl ışıldı, araba ve insan doluydu. Labirentin sessiz griliğinden sonra buradaki neşeli keşmekeş gerçek dışı geliyordu. Joan kaldırımda durup etrafın sıradanlığa baktı: kebaplar, hamburgerler, siyah taksiler.

Yakınlarda bir arabanın motoru çalışınca yerinden sıçradı. Arabadakiler sanki yollarını kaybetmiş ya da birini arıyor-

larmış gibi ilerliyorlardı. Joan, Aaron'a bir bakış attı, sessizce anlaşarak bir kapının gölgesine doğru çekildiler.

Arka sokakları kullanıp yavaş ilerleyen arabalardan ve karavanlardan uzak durarak Kensington Bahçeleri'ne vardılar. Kensington Bahçeleri gece olduğu için kapalıydı. Aaron, Joan'ın çitin üzerinden atlamasına yardım etti. Joan paldır küldür yere indiğinde bedenindeki kılıç yarasında keskin bir acı duydu, eğilerek soluklandı.

Biraz sonra Aaron yanına gelince doğruldu. Aaron, "Sence takip edilmiş miyizdir?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum." Joan da ona fısıldayarak cevap verdi. Bahçeler çok karanlıktı. Sokak lambaları etrafı biraz aydınlatıyordu ama onların yarattığı ışık huzmelerinin ötesine bakıldığında, Joan ağaçları bile güçlükle görebiliyordu.

"Gözünü dört aç," dedi Aaron. "Geceleri polisler köpeklerle devriye gezerler."

"Sen bunu nereden biliyorsun?"

Aaron somurttu. "Bu eğlenceli hikâyeyi duymaya sahiden ihtiyacın var mı? Yoksa kaçmaya devamı mı edelim, ne dersin?"

Seninle kaçmayı isteyen kim, demek istedi Joan. *Beni ölüme terk ettin.* Ama Aaron haklıydı, her an birine denk gelebilecekleri bir yerde durup muhabbet etmeleri doğru değildi.

"Serpentine Gölü'ne gidelim," dedi. Belki de göle vuran ay ışığı, telefon fenerlerini açmalarına gerek dahi kalmadan, onlara bu engebeli arazide yollarını bulmalarına yardımcı olacak kadar bir aydınlık sağlardı.

"Köpekler suda da iz sürebilirler."

"Ondan demedim..." diye lafa başladı Joan ama sonra sustu. Aaron'ın konuşma tarzı Joan'da onunla kavga etme isteği uyandırıyordu. "Gidelim haydi," dedi kısaca.

Sessizce yürüdüler. Joan'ın çorapları çiğ yüzünden hızla sırılsıklam oldu. Ama o, bu rahatsızlığı memnuniyetle karşıladı; zihnini burada, parkta, yani şimdiki zamanda tutuyordu. Ayakları ıslak ve soğuktu. Bunu düşünmek, büyükannesinin gevşek bir hâlde sarkan ağzını düşünmekten daha iyiydi. Çiçeklerin arasında ölü bir şekilde yatan insanları düşünmekten daha iyiydi. Bıçak saplandığında Ruth'un çıkardığı sesi düşünmekten daha iyiydi. *Bir insandan bir daha zaman çalarsan seni kendi ellerimle öldürürüm*, derken Nick'in yüzünde beliren o ifadeyi düşünmekten daha iyiydi.

Park boyunca kıvrılarak uzanan Serpentine'in donuk parıltısını takip ettiler. Bir müddet sonra Aaron koluna dokunarak Joan'ı durdurdu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Joan. Buradaki çalılar sık, neredeyse yabaniydi. Joan karanlıkta suyun şıpırtısını duyabiliyordu. O kadar hareket etmiş olmasına rağmen titriyordu. Aaron yakınlardan gelen bir ses mi duymuştu? Joan duymamıştı. Kollarını kendine dolayınca yan tarafındaki yapışkan sıcaklığı hissetti. Hâlâ kanaması vardı. Islanmak ve daha da üşümek, kötü bir fikirmiş gibi görünüyordu.

"Yaralısın," diye fısıldadı Aaron.

"Ne?" Joan onu daha iyi görebilmeyi diledi. Ama çok karanlıktı.

"Yürüme şeklin... Saldırganlar mı yaptı?"

Joan kulaklarına inanamadı. "*Amcan* yaptı."

Aaron belli belirsiz duraksadı. "Ne kadar kötü?"

"Yürümeye devam edebilir miyiz lütfen?"

"Aptal olma. Ne kadar kötü?"

Joan kafasını kaldırıp karanlık gökyüzüne bakarak burada başka herhangi biriyle olmayı diledi. *Tanrım, keşke Bertie ya da Ruth...* Yanağının içini sertçe ısırarak bu düşünceyi yarıda kesti ve atletinin ucunu tutup kumaşı yukarı sıyırdı.

Aaron vücudunu kızın önüne siper ederek telefonunun ışığını açtı. Joan'ın yan tarafında bir kesik vardı. Kanamıştı, hem de çok kanamıştı. Ne kadar derin olduğunu görmek zordu.

Aaron fısıltıyla küfretti. "Bu geceyi geçirecek bir yer bulmalıyız."

"Birlikte mi?" dedi Joan şaşkınlıkla. Parktan çıkar çıkmaz yolları ayıracaklarını sanıyordu.

Telefonun parlak ışığında Aaron da en az onun kadar şaşırmış görünüyordu. Çabucak kendini toparlayarak yüzüne alaycı bir maske oturttu. "Dağılmak istersen bana uyar."

"Öyle demedim."

"Ben de seninle takılmaya meraklı değilim."

"Tanrım," dedi Joan düşündüğünden daha sert bir şekilde. "Sürekli bir pislik gibi davranmak seni hiç yormuyor mu?"

Aaron'ın gülümsemesi gözlerine yansımadı. "Pek sayılmaz."

Joan sesini yükseltmemek için dişlerini sıktı. "Burada, parkta uyuyalım," diye önerdi. "Burada ya da başka bir yerde olmamız fark etmiyor sonuçta." Eğer sessiz olurlarsa, Kensington Bahçeleri ikisini saklamaya yetecek kadar büyüktü. "Sırayla uyuruz, birimiz uyurken diğeri gözcülük yapar."

"Ben *yerde* uyumam."

Joan sinirden güldü. "Siz nasıl isterseniz, majesteleri. O hâlde Savoy'da kalalım."

Aaron ceketini çıkardı ve Joan'ı şaşırtarak ceketi kıza uzattı. Joan başını hayır anlamında salladı. Üşüyordu ama Aaron Oliver'ın ceketini giyecek kadar da değildi.

"Üstün başın kan içinde," dedi Aaron.

Joan üstüne baktı. Atleti batmıştı. Kolları da. Elleri... Ellerindekiler çoğunlukla büyükannesinin kanıydı.

"Al." Aaron ceketi omuzlarına koydu. Açık gri renkli, yün bir ceketti ve Joan için aşırı büyüktü. Yine de onu çabucak ısıtarak bir hayli rahatlamasını sağlamıştı. Joan ani bir minnet duygusuna kapılınca bunun için kendine kızdı.

Aaron telefonunun ekranını kapadı. Işık söndüğünde gece daha da karanlık görünmüştü. Aaron, "Otele gidemeyiz." dedi, sanki Joan, Savoy konusunda ciddiymiş gibi. "Bu hâldeyken bizi gören, bir daha unutmaz. Diğerleriyse bizi çevreye sorarak bile bulabilir."

Joan bulundukları bölgeyi gözünde canlandırdı. Zihninde belli belirsiz bir anı belirdi. Buranın kuzeyinde büyükannesinin bazı zamanlar birileriyle buluştuğu bir yer vardı, buluşmanın diğerleri tarafından bilinmesini istemediğinde oraya giderdi. "Galiba bir yer biliyorum," dedi Joan.

"Güvenli bir yer mi?" dedi Aaron.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama muhtemelen buradan daha güvenlidir."

Yürüme mesafesi Joan'ın hatırladığından daha uzun çıktı. Nihayet doğru sokağı bulduğunda dişleri birbirine vuruyor, Aaron ise önündeki yola bakmak yerine omuzunun üzerinden arkasını kontrol ediyordu.

Buradaki sokak lambalarının çoğu kırıktı, üstelik yeni kırılmışlardı. Yerler cam kırıklarıyla doluydu. Aaron kılı kırk yaran bir dikkatle cam kırıklarının etrafından dolaşıyordu. "Aferin sana," dedi. "Bu civardaki tek varoş bölgeyi bulmayı başardın. Bir Hunt'a güvenirsen olacağı bu."

Joan büyükannesiyle buraya geldiğinde etrafa daha dikkatli bakmadığı için kendine kızdı. Yan yana sıralanmış olan evlerin hepsi birbirine benziyordu. Hissettiğinden daha emin bir şekilde kapılardan birine gitti.

Neyse ki kapı kilitli değildi ve girişteki salon tanıdıktı, büyükannesinin banyosu büyüklüğünde, küçük bir resepsiyon alanıydı. Koku da tanıdıktı. Eski sigara ve rutubet. Halı Joan'ın çoraplarına yapışıyor, üstündeki çamur ve çimene kahverengi tüylerle sarınmış bir pislik ekliyordu.

Joan masadaki zili çaldı. Personel kapısından bir kadın çıktı. Kır saçları ve kedi gözü çerçeveli gözlükleri olan kadın Joan'la Aaron'ın uyumsuz kıyafetlerine hiç şaşırmadı. Yaka kartında *Vera* yazıyordu.

"İki kişilik oda lütfen," dedi Joan.

Vera el yazısıyla yazılıp masaya bantlanmış olan tabelayı işaret etti. *Sadece nakit. Saatlik ve gecelik fiyat. Ödeme önden.*

"O iş sende," dedi Joan Aaron'a.

Aaron'ın yüzü ekşidi. İfadesi, sanki yüzünün yanında bir düşünce baloncuğu varmış gibi oldukça netti: Şu anda bu salonda Joan ve Vera'yla birlikte olduğuna inanamıyordu.

"İki yatak," dedi Aaron.

"*İki* yatak mı?" Vera bu isteğe, Joan'ın çamurlu çoraplarıyla Aaron'ın Savile Row[3] takımının arasındaki zıtlıktan daha fazla şaşırmış gibiydi.

Joan yüzünün ısındığını hissetti. Aaron da, Joan onunla tanıştığından beri ilk kez kızarmıştı. "Ayarlayabileceğinizden eminim," dedi. Arka cebinden cüzdanını çıkardı. Joan cüzdanda tuhaf banknotlar gördü. Eski moda banknotlar.

3 Londra'nın merkezindeki Mayfair'de bulunan, erkeklere özel kaliteli takımlar yapan terzileriyle meşhur bir cadde. (ç.n.)

Şeffaf banknotlar. Aaron onları saydıktan sonra aralarından iki tanıdık yirmilik çıkardı.

Vera omuz silkerek camın altından numaralı bir anahtar uzattı ve yangın merdivenin kapısını işaret etti. "Asansör bozuk."

"Bir köprünün altında uyumayı tercih ederdim," dedi Aaron Joan'a. Merdivenlerden yukarıya çıkıyorlardı. Etraflarında hamam böcekleri kaçışıyordu.

"Nick bizi burada aramaz," dedi Joan.

"Nick." Aaron ona yan yan baktı.

"Biz... Biz onunla önceden tanışıyoruz," dedi.

Gözlerini Aaron'ın sertleşen bakışlarından ayırdı. "Biz..." Göğsünde hissettiği ani acı yüzünden sustu. Bu, yan tarafındaki acıdan daha yoğun ve daha keskindi. Bütün bunlar olmadan hemen önce Nick'i öpmüştü. Onu öpmeyi çok istemişti. "Onu tanıyordum," diyebildi.

Aaron hâlâ ona bakıyordu. Joan, Aaron'ın görmesi gerekenden daha fazlasını gördüğüne dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Ardından Aaron gözlerini yıpranmış halıdaki sarı lekeye çevirdi ve yüzünü buruşturdu. "Eh, tabii ki bizi burada aramaz. Kimse buraya gelmez. Fareler bile gelmez. Belli ki sağlık müfettişleri de gelmemiş."

Aaron sinir bozucu küstahlığına geri döndüyse de Joan kısacık bir an, onun o umursamaz tavrının altında başka bir şey gördü: Düşündüğünden daha akıllı, daha bilgiliydi. Ve de daha farklı. Birden aklına onun insan olmadığı geldi. Kendisi de yarı canavar olmasına rağmen, bir canavarın tam olarak ne olduğunu bilmiyordu.

Merdivenin başında uzun bir koridor vardı, koridorun kalkmış duvar kâğıdının altında kat kat dizilmiş eski desenler görünüyordu: mavi şal deseni ve soluk turuncu. Halının kenarları kemirilmişti, anlaşılan Aaron fareler konusunda yanılmamıştı.

Joan, kapı numarasını bulmalarından sonra Aaron'ın tutuk kilidi açma çabalarını duvara yaslanarak izledi. Kılıç yarasının acısı dayanılmaz olmaya başlıyordu. Aaron'ın ceketinin altından bedeninin yan tarafına dokunduğunda parmak uçlarındaki taze kanı gördü. *Kahretsin.*

Aaron odaya girdiğinde içeriden bir tık sesi geldi. Oda, loş bir ampulle aydınlanmıştı. İki yatak. Perdesiz bir duşu ve klozeti olan özel bir banyo. Bu odada ihtiyaçları olan her şey vardı. Joan'ın beklediğinden çok daha iyiydi.

"Ah, burası cehennemden farksız," dedi Aaron. Pencereden görünen manzara, bir ofis binasının karanlık camlarıydı. Aaron manzaraya ciddi bir ifadeyle baktı, sonra da perdeyi sert bir şekilde çekerek kapadı.

"Nesini beğenmedin?" dedi Joan.

Aaron tavanı işaret etti. Tavanda bulut benzeri kahverengi bir leke vardı. "O ne?"

"Fresk," dedi Joan. Aaron banyoya geçerken Joan durum değerlendirmesi yaptı. Kilit sağlam olabilirdi ama kapı kâğıt kadar inceydi. Tek bir gevşek sürgüsü vardı.

Aaron'ın ceketini çıkarıp iki yatağın arasına oturdu. Ardından en yakındakini itti. Başta yatak kıpırdamadı. Ama Joan güçlükle de olsa onu santim santim kapıya doğru itmeyi başardı. Yatağın, kapıyı kırarak içeri girmeye çalışanları biraz yavaşlatmasını umuyordu. Biraz sonra yan tarafındaki acının farkına vardı. Yatağa yaslanarak soluklandı. *Lanet olasıca Lucien.*

Biri hemen yanı başında, "İşte," deyince irkildi. Bir an için tek görebildiği Edmund'ın zalim gri gözleri oldu. Tabancanın yuvarlak ağzı.

İçgüdüsel olarak elini kaldırıp onu itti.

Edmund, "İyi, kendin yap o zaman," derken Joan'ın görüşü netleşti. Karşısındaki Edmund değil Aaron'dı, ona dudak bükerek bakıyordu. Yatağın üzerine ilk yardım çantasıyla birlikte bir el havlusu ve bir kâse sabunlu su bıraktı. "Bir otelin banyosunda ilk yardım kiti olur da bir bornoz nasıl olmaz?" dedi. "Bizi ne güzel bir yere getirmişsin."

Aaron komodinin üzerindeki ceketini alırken Joan onu izledi. Kendine ondan korkmadığını söyledi. Babasından korkmuştu ama Aaron'ı, en korkak hâliyle görmüştü. O bir korkaktı. Joan'dan bir kafa boyu uzun olabilirdi ama olur da dövüşmeleri gerekirse Joan onu alt edebileceğinden emindi.

Aaron Joan'ın bakışlarını fark etmemiş gibiydi. Göstere göstere ceketini silkeledikten sonra gardıroba doğru yürüdü. "Bak ne diyeceğim," dedi. "Giysilerin asılması gerekir. Öyle ambalaj kâğıdı gibi ortalığa fırlatılmaz."

Joan kendini toparlayarak şöyle dedi: "Şu anda pek de önemli değil sanki, ha?"

"Saygın görünmek önemlidir. Biz ailelerimizi temsil ediyoruz."

Aileleri ölmüştü. Aaron da bunu Joan'la aynı anda hatırlamışa benziyordu. Eli gardırobun açık kapağının üzerinde, öylece kalakaldı. "Eh," dedi sonra. Gardırobu sertçe kapadı. "Bu askılar bir halta yaramaz."

İlk yardım çantası resmen yağmalanmıştı, orası öyle bir yerdi. Joan yatağa otururak çantada kalanları ayıkladı. Sargı bezi. Bant. Antiseptik. Makas.

Kana bulanmış atletini sıyırırken Aaron ıslık çaldı. "Kanın hepsi benim değil," dedi Joan. Çoğunluğunun büyükannesinin kanı olduğundan şüpheleniyordu.

Aaron gelip karşısındaki yatağa oturdu. Aralarında çok az bir boşluk vardı, öyle ki neredeyse birbirlerini tekmeleyeceklerdi. Aaron, "Köşkte tam olarak ne oldu?" diye sordu.

Joan kafasını kaldırıp ona baktı. Saçma derecede yakışıklıydı. Özel dikim takım elbisesiyle bu ufacık odayı âdeta göz alıcı bir yermiş gibi gösteriyordu. Saçları bir taç gibi parlıyordu.

"Sen Yaldızlı Oda'dan çıktıktan sonrasını mı soruyorsun?" dedi.

Aaron duraksadı. "Evet."

"Beni ölüme terk ettikten sonrasını?"

Aaron çenesini kaldırdı ve Joan'ın gözlerine dik dik baktı. "Evet."

"Eh..." Joan havluyu sabunlu suda ıslatıp kendini temizlemeye başladı. Canı yanıyordu. Hem de çok. Çenesini o kadar sıkıyordu ki neredeyse dişleri kırılacaktı. "Sonrasında amcan bana kılıç saplamaya çalıştı. Ardından arkadaşım Nick *onu* öldürdü ve kılıcı alıp babanın kalbine sapladı." Havluyu yeniden suya batırdı. Yan tarafındaki kesik belirmeye başlıyordu. Kılıcın ona doğru gelişini hatırladı. "Kaçtım," dedi. "Sonra..." Soğukkanlılığını yitiriyordu. "Sonra büyükannemi ölmek üzereyken buldum. Bunun ardından tekrar kaçtım ve labirentte seni buldum. Bilmek istediğin şey bu muydu?"

Aaron'ın yüzü kızarmıştı. "Evet."

"Sırf birlikte kaçtık diye arkadaş olduğumuzu mu sanıyordun?"

"Tabii ki arkadaş değiliz."

Joan gülmek istedi. *Tabii ki* değillerdi. Joan yarı Hunt'tı. Daha da kötüsü, yarı insandı. Edmund, Oliverların bu konuda tam olarak ne düşündüklerini ona göstermişti. Antiseptik mendilin paketini yırtarak açtı ve yarasını sildi. Canı, sanki yan tarafı yeniden kesilmiş gibi yanıyordu.

"Bak," dedi Aaron, "Bu şeyde yeni olduğunu biliyorum."

Joan endişeyle duraksadı. *Bu şeyde,* derken neyi kastediyordu?

"Ben bir Oliver'ım," dedi Aaron. "Biz Oliverlar sadece ona bakarak birinin canavar mı, yoksa insan mı olduğunu anlayabiliriz. Ailemizin gücü bu. Sana gelince, sen yeni bir araba gibi kokuyorsun."

Joan bir kez daha, bu dünya hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğini hatırladı. Bu tanıdık bir histi. Babasının eviyle büyükannesinin evinin arasında büyümüştü. Yarı insan, yarı canavardı. Yarı Çinli, yarı İngiliz'di. Bazen hepsi aynıymış gibi geliyordu. Joan içeriden biri olmaktan ziyade hep bir yabancıydı. Eşikte duruyordu, ne dışarıdaydı ne de içeride.

"Daha doğru düzgün bir yolculuk yapmadın bile, değil mi?" dedi Aaron.

"İlk kez dün yaptım," diye itiraf etti Joan. "Yanlışlıkla oldu."

"Pekâlâ, bebek canavar..." Aaron öne doğru eğildi, bakışları son derece yoğun ve ciddiydi. "Ailen sana ne kadarını öğretti bilmiyorum ama sen benim hayatımı kurtardın, canavarlar böyle borçları hafife almazlar. *Tabii ki* arkadaş değiliz. Sana borcumu ödeyene kadar, benim için bundan çok daha fazlasısın." Açık gri gözlerinde minnetten eser yoktu,

sadece o tuhaf yoğunluk -neredeyse bir öfke- vardı. Sanki Joan onun hayatını kurtarmak yerine ona bir sorumluluk yüklemiş gibiydi.

Joan, Aaron'ın aslında olduğundan daha fazla bir borcu varmış gibi hissetmesini istemiyordu. "Ben senin bıçaklanmanı engelledim," dedi. "Sen de bana labirentten çıkış yolunu gösterdin. Ödeştik. Borç falan yok."

"İşte bu cevabını veriyor," dedi Aaron.

"Neyin?"

"Ailenin sana ne kadarını öğrettiğinin."

Joan, Aaron Oliver'la kendi ailesi hakkında konuşmayı hiç ama hiç istemiyordu. Yarasının üstüne sargı bezi koyarken elleri titredi. Ardından sargı bezinin üstüne su geçirmez bant yapıştırıp duş almaya gitti.

Banyo ufacıktı. Joan'ın aynadaki aksi, gözlerinin feri gitmiş gibi görünüyordu. Çenesinde, ellerinde ve kollarının diğer her yerinde kan vardı. Tırnaklarının içinde. Saçlarında. Soyunurken yine titremeye başladı.

Daha birkaç gün önce, büyükannesinin küçük mutfak masasında hep birlikte akşam yemeği yemişlerdi. Gus dayı domatesli mercimek yemeği yapmıştı. Ruth, Joan'a şöyle sormuştu: *İş yerindeki aşkın nasıl?* Ada teyze de demişti ki: *Ne aşkı? O da nereden çıktı?* Ardından Bertie eklemişti: *Aaa, nasıl biri? Fotoğrafını göstersene! İyi biri mi?*

Joan başka bir anısını hatırladı. Nick'e yalvarmıştı: *Yapma lütfen, Nick. Aileme zarar verme.*

Suyun sıcak tarafını sonuna kadar açtı. Sonra ovalanıp durdu. Su temiz akana, cildi acımaya başlayana kadar vücudunu ovdu. Hatta tüm bunların sonrasında bile bunu yapmaya devam etti.

Üzerindeki bütün kanlar aktığında musluğu kapayıp karo zemine çöktü. Dizlerini göğsüne çekmişti. Bu şekilde yarası acı verici bir şekilde geriliyordu ama umurunda değildi. Orada, o sessizlikte; büyükannesinin güçlükle aldığı son nefesleri duyabiliyordu. Gözlerini kapadığında çiçeklerin arasında ölü yatan insanları görebiliyordu.

Bir zamanlar, demişti büyükannesi. *Canavarları öldürmek için doğmuş bir oğlan vardı. Bir kahraman.*

Joan o sabah ailesine çok kızmıştı. Sessiz kaldıkları için. Ondan sır sakladıkları için. Şimdiyse hepsi ölmüştü. Onları Nick öldürmüştü.

Zihninde Nick'in köşeli çeneli, dürüst yüzünü canlandırdı. Dizlerini göğsüne biraz daha çekti. Filmlerde kahramanlar canavarları her zaman öldürürlerdi. Kamera canavarların cesetlerinden uzaklaştığında onları bir daha düşünmezdiniz.

Ama canavar *sensen*, öldürülen canavarlar sevdiğin kişilerse...

Joan gözlerini açık tutmaya devam etti. Suyun fayansların üstünde uzun çizgiler oluşturarak gidere doğru akmasını izliyordu.

Odaya döndüğünde Aaron yatak örtüsünün üzerinde uzanıyordu, ayakkabılarını çıkarmıştı ama üzeri hâlâ giyinikti. "Acil çağrı merkezini aramayı denedim," dedi. Telefonu elindeydi. Boğazındaki çıkıntı, yutkundukça inip kalkıyordu. "Santraldeki kişi *kim* olduğumu ve *nerede* olduğumu sordu. Başka birinin daha kurtulup kurtulmadığını, kurtuldularsa nerede olduklarını sordu. Ben de kapattım."

"Sence aramayı takip etmişler midir?" diye sordu Joan. Nick'in kolu nereye kadar uzanabiliyordu? Kaç tane adamı *vardı*?

"Bilmiyorum." Aaron'ın sesi bitkin geliyordu. "Diğer aileleri aramayı denedim ama cevap veren olmadı." Telefonu yatağın üzerine bırakıp ellerini yüzüne koydu. "Bize kim saldırdı?" dedi. "Bu nasıl olabilir?"

Joan tekrar Ruth'la ateşlendikleri için uyuyamadıkları o bunaltıcı geceyi hatırladı. Ruth sekiz yaşındaydı, Joan ise yedi. Büyükannesi başlarında oturup ıslak bezlerle yüzlerini siliyordu. Hava yaklaşmakta olan yağmurun kokusuyla ağırlaşmıştı.

Bize masal anlat, demişti Ruth. *Bize insan kahramanla ilgili hikâyeyi anlat.*

Hastalıklı bir masal anlayışın var, demişti büyükannesi ama bunu söylerken gülümsüyordu.

Aaron kafasını salladı. "Bu gece baştan sona yanlış," dedi. "Baştan sona."

"Ben de katlanamıyorum," diye fısıldadı Joan. Ailesi ölürken çok acı çekmiş olmalıydı. Çok korkmuş olmalılardı.

"Anlamıyorsun," dedi Aaron. "Bu gece sahiden *yanlış*. Oliver kayıtlarında herhangi bir saldırı yok. Öldüğünü gördüğüm insanlar... O ölümlerin hepsi yanlış. Baştan sona yanlış. Bu gece ölmemelilerdi."

Oliver kayıtları. Joan sanki dünyada bir çatlak açılmış da o çatlağın ötesindeki bir şeye bakıyormuş gibi hissetti, uçsuz bucaksız ve tuhaf bir şeye. Geleceğin geçmiş gibi kayıt altına alındığı yeni bir dünyaya.

Ama... "Kayıtlarda ne yazdığı önemli değil," dedi. "Olan oldu. Oradaydık."

"Söylediğimi anlamıyor musun?"

"Hayır," dedi Joan. Aptal bir kayıt defterini neden bu kadar önemsiyordu ki? Ailesi o gece ölmüştü, kendi ailesi de öyle. "Belli ki kayıtlarınız yanlış," dedi.

Aaron ona sanki kutsal bir şeye küfrediyormuş gibi bakıyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun." Yataktan kalkıp ağır adımlarla banyoya gitti.

Birkaç dakika sonra duşun sesi duyuldu.

Joan bakışlarını tavandaki lekeye dikerek seçeneklerini gözden geçirdi. Gece kalacak başka bir yer bulmalıydı. Aaron'la kalmasının bir mantığı yoktu. Aaron ondan hiç hoşlanmıyordu ve hisleri karşılıklıydı. Ayrıca Ruth'un söylediğine göre Huntlar ve Oliverlar her zaman düşman olmuşlardı.

Yine de... Dürüst olması gerekirse o gece yalnız kalmak istemiyordu. Büyükannesinin son nefesinin sesi hâlâ kulaklarındayken olmazdı. Aaron Oliver'ın yoldaşlığı bile bundan daha iyiydi.

Aaron'ın duşu hiç bitmeyeceğe benziyordu. Joan gözlerini yumdu. Ama uyuyamadı. Duvardaki saatin tik takları, geçen zamanı saniye saniye bildiriyordu. En sonunda, içeride akan su kapandı ve banyo kapısı gıcırdadı.

Joan gözlerini açtı. Aaron gömleğini yarısına kadar iliklemiş hâlde banyodan çıkmıştı. Saçları ıslakken daha koyuydu.

O da Joan'ın yaptığı gibi tüm kıyafetlerini geri giymişti. İkisi de, gerektiğinde buradan kaçmaya hazırdı.

"Sabah buradan gitmeliyiz," dedi Aaron. Belli ki duşta bunun üzerine düşünmüştü.

Joan tam da o an içinde, bir sonraki günün babasının onu buradan çok ama çok uzaktaki bir havaalanından al-

masıyla son bulabileceğine dair küçücük bir umut kırıntısı beslediğini fark etti. Ama bu gerçekleşemezdi. Onun yanında bulunması, babası için güvenli olmazdı.

"Bence hepimizi öldürene kadar durmayacak," dedi Joan.

"Biliyorum." Aaron ellerine baktı. "O zaman seçme şansımız yok, değil mi? Bu zamandan gitmeliyiz."

Aaron'ın sözleri Joan'da şok etkisi yaratmıştı. Kendini vurulmuş bir çan gibi hissetti.

Zamanda geriye giderlerse herkesi uyarabilirlerdi. Herkesi kurtarabilirlerdi.

Ama şimdi, o sessiz odanın içinde, canavarların nasıl yolculuk yaptıklarını hatırlamıştı. Başka bir zamana gitmek için insanlardan zaman çalmaları gerekecekti.

Ama bu önemliydi. Joan kendini kandıramazdı. Büyükannesini beş dakika bile olsa yeniden görebilmek için *her şeyini* verirdi. Ailesinin herhangi bir üyesini görebilmek için. Hayatın her günü önemliydi. Her dakikası önemliydi.

Bunu gerçekten yapabilir miydi? Birinin hayatından kasten zaman çalabilir miydi?

Kucağında duran ellerine baktığında titrediklerini gördü.

"Evet," dedi. Ama içinde bunun yanlış olduğuna dair bir his vardı. Bunu yapamazdı. Bu yanlıştı. Bu çok yanlıştı. Bu yalnızca bir canavarın yapacağı şeydi.

İçindeki bu yanlışlık duygusunu, hissettiği tek şey ondan geriye kalan bir dehşet hissi olana kadar bastırdı. Madem bunu yalnızca bir canavar yapardı, o zaman Joan da yapabilirdi. Sonuçta o bir *canavardı*, öyle değil mi?

Kafasını kaldırıp Aaron'a baktı. "Evet," dedi. "Bu olanların yaşanmasına engel olmalıyız. Geri gitmeliyiz."

YEDİ

Joan yüzüne vuran güneşin etkisiyle uyandı. Yakınlardan bir hışırtı geldiğini duydu, biri perdeleri açıyordu. "Hayır," diye homurdandı. "Beş dakika daha."

"Uyan," dedi bir erkek sesi.

Joan'ın gözlerini açmasıyla doğrulup oturması bir oldu. Tuhaf, küçük bir odadaydı. Bir otel odasında. Derken her şeyi aniden hatırlamasıyla midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti. Büyükannesi ölmüştü. Bertie. Ada teyze. Gus dayı. Ruth'u bıçakladıklarında kuzeninin çıkardığı sesi hatırladı.

Ve Nick... Bütün bunları Nick yapmıştı. Bunu hatırlayınca bir yumruk daha yemiş gibi oldu.

Aaron Oliver gardırobun kapağına yaslanıyordu. Üzeri tamamen giyinikti, bir eli cebinde duruyordu. "Kalk," dedi soğuk bir tavırla. "Az kalsın kaçırıyorduk."

"Neyi kaçırıyorduk?" dedi Joan.

Aaron dünkü kıyafetlerini giymesine rağmen temiz ve bakımlı görünüyordu. Joan kendine baktı. Leş gibiydi. Siyah atleti, üstünde kurumuş kan yüzünden kaskatı olmuştu.

"Al." Aaron ona bir şey attı. Ona yine ceketini vermişti. "Bunu da al," diye ekledi. Telefonunun kilidini açıp Joan'ın eline koydu.

"Bu ne için?"

"Bu zamanda hâlâ önemsediğin biri var mı?" dedi. "Hâlâ hayatta olan biri?"

Joan'ın midesi kasıldı. *Ah.*

Babasını düşünmekten kaçınıyordu. Onu ne zaman düşünse aklını kaçıracakmış gibi hissediyordu. Babası gerçek dünyaydı. Okula bırakmalardı, cuma geceleri izlenen bilim kurgu filmleriydi. O, bu kâbusa ait değildi. Bunların hiçbirinden haberi yoktu. Başını hayır anlamında salladı.

"Sen bilirsin," dedi Aaron. "Ama bu, o kişiyle son konuşman olabilir."

Oda gün ışığında iğrenç görünüyordu. Halıda sigara yanıkları, yatak örtülerinin üzerinde ise alacalı bulacalı tuhaf lekeler vardı. Joan onlara çok dikkatli bakmamaya çalıştı.

"Çabuk ol," dedi Aaron. "Kırk dakika içinde Çukur'da olmalıyız."

"Çukur mu?"

Aaron ona sabırsız bir bakış attı. "İnsan zamanı çalacağımız yer."

Aaron arkasını döndü. Elleri ceplerinde pencereden dışarı bakarken ona elinden geldiğince mahremiyet sağlamaya çalıştı.

Joan kamera uygulamasında kendini kontrol etti. İfadesi tuhaftı ama yüzünde bir çizik falan yoktu. İdare edecekti artık. Joan numarayı tuşlarken Aaron ağırlığını diğer ayağına verdi.

Joan zihninde, Edmund'ın tabancasını tekrar kaldırıp onun başına doğrulttuğunu gördü. Nick'in kılıcı Edmund'ın göğsüne saplayışını izledi.

"Merhaba?"

Yerinden sıçradı. "Baba?"

Video açıldı. Babasının tanıdık, anlayışlı yüzü ekranda belirdi. "Merhaba, Joan!" Gülümsedi. Kalın siyah çerçeveli

yeni gözlüğünü takmıştı. Wei Ling halanın evinde beş çayı içiyordu. Tabağında kalın bir dilim kızarmış ekmek ve kaya reçeli[4] vardı. Hemen yanında da poşet poşet mangostan[5] ve longan[6] görünüyordu.

Joan bir an ağlayacak gibi oldu. Yanağının içini sertçe ısırdı.

Babası ekranda görünmeyen birine, "Joan arıyor," dedikten sonra Wei Ling halasının sesini duydu: "Selam söyle ona!"

"Merhaba!" Bu, Joan'ın iki yaşındaki kuzeni Bao Bao'ydu. Görüntü titredi, babasının yüzü bulanıklaşıp uzaklaşırken onun yerini Bao Bao'nun küçük ve sivri yüzü aldı. "Nǐ hǎo[7]. Nǐ hǎo."

"Nǐ hǎo, Bao Bao," dedi Joan.

Bao Bao Hakkaca ya da Mandarince bir şey söyledi. Joan bu ikisini genelde ayırt edemiyordu.

"Hey, İngilizce konuş!" dedi Wei Ling halası. "Joan İngilizce konuşuyor."

Ekran yine devrildi. Joan tavanda yavaşça dönen pervaneyi, sonra da bulanık bir şekilde masanın geri kalanını gördü, kahve ve bir kâse rafadan yumurta. Ardından babasının gülen yüzü tekrar belirdi.

"Londra'da iyi vakit geçiriyor musun?" diye sordu.

Joan kendini zorlayarak başıyla onayladı. Hayatı boyunca başka hiçbir şeyi; şu anda babasıyla birlikte Wei Ling halasının evinde olup, onunla yumurta ve kaya reçeli eşliğinde kızarmış ekmek yemeyi ve aromalı şekerler gibi bir tada sahip olan o kahveden içmeyi istediği kadar istememişti.

---

4 Hindistan cevizi, yumurta ve karamelle yapılan bir Malezya reçeli. (ç.n.)

5 Anavatanı Malaya yarımadası ve Sunda adaları olan tropikal bir meyve. (ç.n.)

6 Güney Çin'e ait yöresel, tropikal bir meyve. (ç.n.)

7 (Çin.) Merhaba. (e.n.)

"Akşam yemeği için senin sevdiğin o yengeç mekânına gideceğiz," dedi babası.

"Bir dahaki tatilde buraya gel!" diye seslendi Wei Ling halası ekranın dışından, babası bir kahkaha attı.

"Başka neler yaptın?" diye sordu Joan.

Babası dün kuş parkına yaptıkları geziyi anlatırken onu can kulağıyla dinledi. Bao Bao bir tepeli deve kuşu görmüştü. Joan'a kuşun büyüklüğünü göstermek için babasının yanına gelip elini kafasının üzerine kaldırdı. Tepeli deve kuşu, Avustralya'ya özgü bir kuştu. Yarın da bir adaya gideceklerdi. Joan doğru anlarda gülümsemeye çalışarak onlarla sonsuza dek konuşabilmeyi diledi.

"Bugün sessizsin," dedi babası.

Telefonun arka planındaki Aaron, ağırlığını yeniden diğer ayağına vererek kıpırdandı. Joan ona baktığında ise ona konuşmayı kısa kesmesini işaret etti.

"Evet, yeni uyandım. Hâlâ uykuluyum." Joan kendini gülümsemeye ve ardından da sıradaki kısmı söylemeye zorladı. "Kapatmam lazım, baba. Ne yapıyorsun diye sormak için aramıştım."

"Tamam," dedi babası. "Konuşuruz yine."

Joan onu başıyla onayladı. *Hayır, kapatma. Benimle sonsuza kadar konuş*, demek istedi. *Kimsenin ensene dokunmasına izin verme*, demek istedi. Ama bunlar kulağa delice gelirdi.

Babasına canavarlardan bahsederse, babası ona belki inanır belki de inanmazdı. Yine de her halükârda onun için endişelenirdi. Joan'ın büyükannesini arar ve eğer bir cevap alamazsa buraya bile gelebilirdi. Böylece kendini tehlikeye atmış olurdu; ama Joan bunun olmasına izin veremezdi.

"Sonra görüşürüz, tamam mı?" dedi babası.

Joan onu başıyla onayladı. "Hoşça kal, baba," diyebildi sadece. Sonra aramayı bitirdi. Siyah ekranda kendi yüzü belirdiğinde bunu görmek istemeyerek telefonu Aaron'a uzattı.

Aaron duvardan uzaklaştı. "Anneni aramayacak mısın? Yoksa dün gece o da köşkte miydi?"

"Annem ben bebekken öldü." Joan yüzünü koluna sildi. "Sen birini arayacak mısın?"

Aaron kafasını iki yana salladı. Joan şaşırmıştı. Ailesinden geriye kimse kalmamış mıydı? Arkadaşları bile yok muydu?

"Gidelim," dedi Aaron.

Saat onu biraz geçerken gidecekleri yere vardılar.

"Çukur'a geldik," dedi Aaron.

"Burası Buckingham Sarayı," dedi Joan.

"Burası sefalet ve ufak tefek hırsızlıkların kol gezdiği bir delik," diye düzeltti Aaron. Turistin birinin dirseği karnına çarptı. Dudakları gerildi. "Bir çukur."

Her yer insan kaynıyordu: Victoria'nın devasa taş heykelinin altındaki Victoria Anıtı'nın çevresine toplanan kalabalığın ucu saray kapılarına dayanıyordu. Etraftaki neşeli atmosfere ve davul seslerine bakılacak olursa nöbet değişimi başlamak üzereydi.

"Burayı sevmiyorsan neden buradayız?" dedi Joan, kafası karışmıştı.

"Zaman almak için," dedi Aaron. Joan'ı kalabalığın arasına götürdü. Joan'ın boş boş baktığını görünce, "İşleyişi biliyorsun, değil mi? İnsanlardan zaman alıp o zamanla yolculuk yapıyoruz," dedi.

"Biliyorum tabii ki," diye tersledi Joan. Gerçi sadece büyükannesinin ona iki gece önce söylediği kadarını biliyordu. Aaron karşısındakiyle sanki o kişi ondan aşağıdaymış gibi konuşuyordu. Bu da Joan'da ona her konuda itiraz etme isteği uyandırıyordu.

"Zamanı hayatlarının sonundan alıyoruz," dedi Aaron. "Eğer bir yıl alırsak olması gerekenden bir yıl önce ölüyorlar."

Joan yutkundu. Yanlış bir şey yaptığını hissetiren o duygu yine mide boşluğuna çökmüştü.

"Zaman çalmak her zaman tehlikelidir," diye devam etti Aaron. "Ne kadar zamanları kaldığını bilemezsin. Birinden sahip olduğundan daha fazla zaman almaya çalışırsan karşında aniden ölüverir."

"Aniden ölüverir mi?" dedi Joan uyuşmuş bir hâlde.

"Evet ama bu şekilde ilgi çekmek istemeyiz." Aaron tamamen duygusuz bir sesle konuşuyordu. Sanki komşunun çiçeklerini koparırken yakalanmaktan bahsediyormuş gibi bir havaya sahipti. "O yüzden birçok farklı insandan azar azar zaman alarak bu riski azaltıyoruz."

Bu neden Buckingham Sarayı'na geldiklerini açıklamıyordu. Metro istasyonları da en az burası kadar kalabalıktı. Joan'a tişört, kot pantolon ve ayakkabı almak için yolda Primark'a uğramışlardı. Her nedense, Aaron da çirkin bir kova şapkayla iki şişe de su satın almıştı. Niçin oradayken zaman çalmamışlardı?

Aaron onun aklından geçenleri biliyormuş gibiydi. "Öyle pat diye markete girip zaman çalamayız," dedi. "Bir canavar bunu yaparsa -aynı yerden, aynı insan gruplarından zaman alıp durursa- o insanlar genel nüfustan önce ölürler. Bu da insan yetkililerin dikkatini çekebilecek türden bir istatistiksel anormalliğe neden olur. *Bizim* yetkililerimiz -canavar yet-

kililer- bundan hiç *hoşlanmazlar*. İşte bu yüzden her zaman ziyaretçilerden zaman almalısın." Etraflarındaki kalabalığı işaret etti. "Yani turistlerden."

Turistler. Joan kalabalığa baktı. Oradaki herkes tatile uygun giyinmişti, rahat ayakkabılar ve ince ceketler.

"Birçok farklı teknik var," dedi Aaron. "Ama dürüst olmak gerekirse çoğu sadece şov amaçlı. Önemli olan kişinin ensesine dokunmak. Elinin herhangi bir kısmıyla dokunabilirsin; parmaklarınla, başparmağınla, avucunla. Sonrasında zaman miktarına odaklan. Başka hiçbir şey düşünme. Zihnini tamamen boşalt. Tek bir hareketle hızlıca dokun, iş tamamdır. Oran, her zaman bire bir. Eğer bir gün alırsan bir gün yolculuk yaparsın."

Joan'ın midesi gerçekten ağrımaya başlıyordu. "Tamam, peki. O hâlde iki gün geriye gideriz. Sen kendi aileni uyarırsın, ben de kendi ailemi."

"Gün mü?" Aaron kaşlarını çattı. "İki gün geriye gidemeyiz."

"Ne?"

"Aynı zamanda iki kez bulunamazsın. Zaman çizelgesi buna izin vermez. Geriye gitmek istiyorsak sen doğmadan öncesine gitmeliyiz. Kaç yaşındasın sen, on yedi mi?"

"Ne?"

"*Kaç yaşındasın?*" Aaron, Joan sanki bir aptalmış gibi söylediklerini yavaşça tekrarladı.

"On altı."

"Ben on yediyim. Yani on yedi yıl almamız gerek. Ama güvenlik açısından her zaman birkaç yıl fazladan almalısın. Yirmi diyelim."

Joan ona bakakaldı. "Ama... Ama sadece birkaç gün geriye gitmemiz gerek. Ailelerimiz öldürülmeden öncesine."

"Maalesef, öyle yapamayız."

"Ama." Joan bunu sindiremiyordu. "Yirmi yıl geriye gidemeyiz! Bu kadar çok zaman alamayız. Bu, birini öldürmekten farksız!"

"Sesini alçalt," dedi Aaron. Joan insanların onlara baktıklarını fark etti. Aaron onu alıp kalabalığın içlerine doğru çekti. "Kimseyi öldürmüyoruz," diye mırıldandı kulağına. "Yirmi yılı tek bir kişiden almayacağız. O yüzden *buraya* geldik. Birçok insandan azar azar zaman alacağız."

Joan etrafındaki kalabalığa baktı. Hepsi *insandı*. Oraya biraz manzara görmek, birkaç fotoğraf çekmek için gelmişlerdi. Belki daha sonra Flakeli[8] dondurma yiyeceklerdi. Ne tür biri onlardan hayatlarını çalardı? Bunu sadece bir canavar yapardı.

"Yapabilir misin, yapamaz mısın?" Aaron'ın sesi sabırsızdı.

Bunu yapmazsa büyükannesi, Ruth, Bertie, Ada teyze ve Gus dayı ölürdü. Gerçekten ölürlerdi. Dün gece gerçekten de ölmüş olurlardı. Joan ellerini yumruk yapıp başıyla onayladı.

"O hâlde izle ve öğren," dedi Aaron.

Aaron pek çaba harcamadan kendini bir turiste dönüştürmüştü. İlk önce şık gömleğinin eteğini belinden çıkararak neredeyse rahat görünmesini sağladı. Satın aldığı o çirkin kova şapkayı taktı. Sonra da kalabalığın arasına karışarak telefonunu kaldırdı ve sarayın fotoğraflarını çekti. Yürürken elinin kenarı bir kadının ensesine çarptı, sözde kazaydı. Biraz daha ilerledikten sonra aniden başka bir fotoğraf çekmek için durarak insanların ona çarpmasını sağladı. Sendeledi,

8 Cadbury tarafından üretilen bir çikolata markası. (ç.n.)

dengesini kaybetmemek için elini savurarak insanların enselerine dokundu. Joan onun *Affedersiniz, affedersiniz* diyerek ağzını oynattığını ve telefonunu insanların kulaklarına doğru kaldırdığı gördü. Yaptığı, her seferinde bir kazaymış gibi görünüyordu.

Birkaç dakika sonra kalabalığı yararak Joan'ın yanına geri döndü. Bu biraz zaman almıştı çünkü kalabalık giderek artıyordu.

"Sıra sende," dedi Aaron. "Her kişiden on gün. Bu, iki okul haftası eder. Pazartesiden cumaya. Sonra tekrar pazartesiden cumaya."

Joan'ın midesi çalkalandı. "İki okul haftası," diye tekrar etti onu. Enseye dokunacaktı. Okul fikrine odaklanmak zordu. Bu, başka bir dünyaya ait olan bir şeymiş gibi geliyordu.

Aaron bir adamın omzunun üzerinden ona su şişesini uzattı. Şişe adamın kulağının yanından geçerken adam Aaron'a sinirle baktı. Joan eli titreyerek şişeye uzandı. Adam otuz yaşlarındaydı ve üzerinde dinozor resmi olan bir tişört giyiyordu: Çocuk kaydırağında kayan bir T-Rex'ti bu, küçük kollarını neşeyle sallıyordu.

Joan elinin kenarını adamın ensesine değdirdi. Bir yabancıya bu şekilde dokunmak çok tuhaftı. Adam biraz terlemişti. Birinin kendisine dokunduğunu hissettiğinde dokunan kişiyi itmek için elini kaldırdı. Joan elini çabucak geri çekti.

Sorun yok, diye ağzını oynattı Aaron. Etraflarındaki kalabalığın gürültüsü artmaya başlıyordu. Davulların ve trompetlerin sesi yükseliyordu. Joan insanların omuzlarının, kafalarının, havaya kalkmış kollarının ve telefonlarının ardından boynunu uzatarak baktı. Yol boyunca ilerleyen İngiliz askerlerini gördü. Yeni askerler geliyordu.

Aaron aniden durdu. Güneşten korunmak için şapka takan bir kadın ona çarptı. Ardından Joan da kadına çarptı, neredeyse kendi ayağına dolanıp düşüyordu. Aaron, ona manalı bir bakış attı.

Joan, dengesini korumaya çalışır gibi yaparak elini kadının omzuna koydu. Hemen sonrasında başparmağını uzatarak kadının ensesine dokundu. Aaron'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Zamanı al, dedi kendine.

Hiçbir şey hissedemiyordu.

Zamanı alıyorum, diye düşündü umutla.

Kalabalığın arasından daha fazla kırmızı ceket ve uzun tüylü şapka gördü. Davullardan çıkan *güm güm güm* sesleri giderek yaklaşıyordu.

Derken gözüne bir hareket ilişti. Aaron ona elini indirmesini işaret ediyordu. Joan çok yavaştı.

Joan yeni bir panik dalgasına kapıldı. Ya bu işi çözemezse?

"Sakin ol," diye mırıldandı Aaron. "Sadece konsantre olmalısın." Tekrar uzaklaşarak aralarına bir adam aldı. Su şişesini kaldırdı, Joan da adamın omzunun üzerinden şişeye uzandı.

Yeni adam iri yarıydı, koyu renk saçları vardı. Joan elinin kenarını adamın ensesine değdirdi. *Konsantre ol,* dedi kendine kararlılıkla.

Gözlerini sıkıca yumdu. Buckingham Sarayı'nın önündeki bir kalabalığın arasında değildi. Milton Keynes'teki evindeydi. Okul sabahıydı. Pazartesi sabahı. Alarmı kapadığını hayal etti. Mavi ve hardal rengi olan formasını giydiğini. Pazartesi akşam çalan zili. Salı gününü. Ardından Bay Larch'ın çarşamba günleri verdiği, o şamatalı tarih dersini. Perşembe gününü. Cuma akşamı çalan son zilin mutlu sesini. Sonra tekrar pazartesiyi. Tekrar çarşambayı. Tekrar cumayı.

Hiçbir şey olmadı. Joan şişeyi daha sıkı kavradı. Çok çabalıyordu ama yine de işe yaramıyordu.

Gözlerini açıp Aaron'a kafasını salladı.

Tam adamdan uzaklaşacağı sırada birden boğulmaya başladı. Zaman, sert bir kahvenin aniden sarsması gibi, sınavdan önceki kelebekler gibi içine doluyordu. Yoğun ve ısrarlı bir enerji içinde dolanıyordu. Korkunç bir histi. İnanılmaz bir histi.

Birden yanında biri belirdi. Aaron'dı. Joan'ın elini tutup adamın ensesinden çekti.

"İyi misin?" diye sordu.

Joan titreyerek soluğunu verdi. Başıyla onayladı.

Aaron zamanı nefes almak kadar doğal bir şekilde alırken Joan her seferinde zorlanıyordu. Çok yavaş olduğunun farkındaydı. Tören yaklaştıkça Aaron'ın giderek daha çok gerildiğini görebiliyordu. Aaron'ın bakışları her yerdeydi, her telefonu takip ediyor, tüm kalabalığı tarıyordu.

Askerler saraya ulaştıklarında kalabalık o kadar sıklaşmıştı ki hareket etmek neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Joan biraz daha yavaşladı. Zamanı alıyor, sonra da güç bela dönerek bir sonraki kişiye doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Tüm dikkatini eylemlerine vermeye çalışırken aklı Yaldızlı Oda'ya gitti. Nick yüzünde ciddi bir ifadeyle şöyle demişti: *Eğer bir daha bir insandan zaman çalarsan seni kendi ellerimle öldürürüm. Gözümü bile kırpmam.*

Bu insanlardan zaman çalıyordu. O bir canavardı. Kendini çok iğrenç hissediyordu. Bir yandan da Nick'e haykırmak istiyordu: *Neden ailemi öldürdün ki?*

Sonraki adamın üzerinde kapüşonlu bir kazak vardı. O kadar sıcak bir gün için tuhaf bir seçimdi. Joan kapüşonu kenara itti.

Adamın ensesinde bir dövme vardı. Hırlayan kurt dövmesi. Joan'ın soluğu kesildi. Bu kurdu daha önce de görmüştü. Labirentteki adamda da aynı dövmeden vardı.

Adam belki de ensesindeki soğuk havayı hissettiğinden, hızlıca arkasına döndü. Joan'a doğru uzandı ama Joan kendini çoktan kalabalığın arasına atmıştı. İnsan kalabalığını yararak anıtı yoldan ayıran o alçak çite doğru koşmaya çalıştı. Adamın peşinden gelmeye çalıştığını duyabiliyordu.

Bir polis memuru, "Barikatı aşmayın!" diye bağırdı.

Joan arkasından gelen, "Hey!" sesine aldırış etmeden barikatın üzerinden atladı. Var gücüyle sokağın karşısına koşuyordu. Orada kalabalık daha da yoğundu. İnsanlar neredeyse on sıra hâlinde saray parmaklıklarına kadar dayanmışlardı.

Biri Joan'ı kolundan yakaladı. Joan ona gelişine yumruk savurdu.

"Benim! Benim!" Aaron'ın üstü başı tuhaf bir şekilde darmadağın olmuştu. Kova şapkasını düşürmüştü. Joan'ı kalabalığın içlerine, parmaklıklara doğru çekti.

"Buradalar!" dedi Joan. Omzunun üzerinden bakarak kalabalığın arasında onları görmeye çalıştı. "Buradalar!"

"Biliyorum." Aaron, Joan'ın kolunu tutan elini acı verici şekilde sıktı. "Geçmişe gitmeye yetecek kadar zamanın var mı?"

"Bilmiyorum." Nick de orada mıydı? Joan dövmeli adamı göremiyordu. Nick'i de göremiyordu.

Aaron elini aşağıya indirerek Joan'ın elini tuttu.

Joan o kadar şaşırmıştı ki dönüp ona baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Hemen gitmemiz lazım!"

"Ama yeterince zaman aldım mı bilmiyorum."

"*Bak*. Orada." Aaron işaret etti. Sesinden belli oluyordu, o da Joan kadar korkuyordu. "Orada ve orada." İnsanlar barikatların üzerinden atlayıp onlara doğru koşuyorlardı. Saldırıya geçmiş bir kurt sürüsü gibiydiler. "Varış yerini ben hallederim," dedi Aaron. "Ama senin de atlaman lazım. El ele tutuştuğumuz sürece birlikte gideriz. Hazır mısın?"

Joan aslında ne yapması gerektiğine dair hiçbir fikri olmasa da başıyla onayladı.

"Tamam, *şimdi*," dedi Aaron.

Joan gözlerini onlara doğru koşan adamlardan alamıyordu. Aaron atlamasını söylemişti. Kendini atlarken hayal etti. Hiçbir şey olmadı.

"Haydi, yap *artık*!" dedi Aaron. "Geliyorlar!"

Joan tekrar atladığını hayal etti. Yine hiçbir şey olmadı.

"Zor kısmı ben yapıyorum!" dedi Aaron. "Sen sadece atlayacaksın!"

Joan gerçekten atlayınca etrafındakileri itekledi. İnsanlar dönüp ona baktılar.

"Ne yapıyorsun sen?" dedi Aaron.

"Atla dedin."

"Zamanda atlayacaksın!"

Joan kahkahayla feryat arasında kalmış bir ses çıkardı. Telaş içinde o sabah Bay Solt'la olanları, adam onu ittiğinde gündüzün geceye dönmesini düşündü. Özellikle bir şey yaptığını hatırlamıyordu, öylece oluvermişti. Nick'in adamlarıysa şimdi kalabalığın arasındaydı. Joan hâlâ Nick'i göremiyordu. "Sen en iyisi bensiz git," dedi.

"Aptal olma!" dedi Aaron. "Atla!"

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum!"

"Seni sinir bozucu, kafasız, zamanı özürlüsü Hunt. Atla artık!"

Tekrar atladığını hayal etti. Hiçbir şey olmadı. "Git!" dedi ona. "Neredeyse geldiler!"

"Bana bak," dedi Aaron.

"Artık çok geç!" Joan'ın yan tarafındaki kılıç yarası acıdı. Âdeta ona canının ne kadar yanacağını hatırlatıyordu. "Git artık!"

"Onlara bakma," dedi Aaron. "*Bana* bak."

Joan yutkundu ve ona bakmak için kafasını kaldırdı.

"Yapabilirsin," dedi Aaron. Bakışları ciddiydi. Joan aklının bir köşesinde *Gözleri gri*, diye düşündü. Yağmurdan önceki gökyüzü gibi. "Bunu daha önce yaptın. Nasıl yapacağını biliyorsun."

"Gerçekten bilmiyorum," diye fısıldadı Joan. Tanrım, şimdi barikatların üzerinden daha fazla kişi atlıyordu. "Aaron, gitmelisin."

"*Bana* bak," dedi Aaron. Joan kendini yeniden ona bakmaya zorladı. "Evet, aynen böyle. Bana neden Holland Köşkü'nde çalıştığını söyle."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun? Holland Köşkü de nereden çıktı şimdi?"

"Holland Köşkü'nde gönüllü çalışıyordun." Aaron çok sakin görünüyordu. "Neden?"

"Sen neden *bahsediyorsun*?"

"Sadece düşün," dedi Aaron. "Neden?"

"Neden mi?" Joan nefes aldı. "Bilmiyorum. Bilmiyorum, tamam mı? Çalışıyordum işte. Tarihi seviyorum."

"Tarihi seviyorsun."

"*Evet,*" dedi Joan sabırsızca. "Aaron, geliyorlar."

"Köşkteki tarihin yeniden yaratımlarını seviyordun," dedi Aaron.

"Evet. Ben... Evet."

"Holland Köşkü sana başka bir zamanı gösteriyordu," dedi Aaron. "Sen de o zamana çekildin. Gerçek değildi. Sadece bir kopyaydı ama başka bir zamanda olmaya en çok orada yaklaşmıştın."

Joan ona bakakaldı. Köşke ilk girdiği anı hatırlamıştı. Açıklanamaz bir şekilde, görür görmez oraya bayılmıştı. Köşk, George dönemindeki altın çağına göre restore edilmişti ve Joan kendini başka bir zamana adım atmış gibi hissetmişti.

"Başka zamanlara yolculuk yapmak senin doğuştan gelen hakkın, Joan," dedi Aaron. "Bu, kanında var. Bu zamanda çok uzun süre takılıp kalmışsın ama öyle olmak zorunda değil. Hissettiğin duyguyu hatırlıyor musun? Köşke ilk girdiğinde hissettiğin duyguyu hatırlıyor musun?"

Nick'in adamları neredeyse yanlarına varmışlardı. Joan bir bıçağın parladığını gördü.

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Aaron.

Joan o anda tekrar hissetti. Holland Köşkü'ne ilk geldiğinde hissettiği özlemi. Kalbi bu hisle sıkıştı. "Hatırlıyorum," diye fısıldadı.

Bıçak ona doğru savruldu.

Ve dünya değişti.

SEKİZ

Joan uzunca bir süre kendi kesik soluklarından başka bir şey duyamadı. Nick'in adamları ortadan kaybolmuştu. Elini boğazına, bıçağın az daha keseceği yere bastırdı. Avucunu çevirdi. Acı duymayı beklediğinden, cildi tuhaf biçimde hassastı. Ama avucunda kan yoktu.

Nick'in adamları gitmişti. Bıçak gitmişti.

Hayır. *Joan* gitmişti.

Buckingham Sarayı hiç değişmemiş gibi görünüyordu. İnsanlar hâlâ askerleri görmek için itişiyorlardı. Devasa Victoria heykeli hâlâ tahtında oturuyordu.

Ama Joan'ın yanındaki adamda, kalın kayışını boynuna astığı eski moda bir fotoğraf makinesi vardı. Bir saniye önce herkes elinde telefon tutuyordu. Şimdiyse kimsede yoktu. Başka farklılıklar da vardı. Kıyafetler daha boldu, saçlar daha kabarıktı.

Joan derin bir nefes aldı. Başka bir zamanın havasını içine çekiyordu. Başka bir zamandan olan insanların arasında duruyordu.

Dünyanın sesleri hızla geri döndü; davullar, trompetler, asker postallarının sesi. Tören başlamak üzereydi. Kimse iki kişinin bir anda ortaya çıktığını fark etmişe benzemiyordu.

"Başardık." Joan sesindeki belli belirsiz şoku duyabiliyordu. "Yolculuk yaptık."

"*Ben* yolculuk yaptım," dedi Aaron alaycı bir tavırla. "Sen peşimden geldin."

Yakındaki bir kadın onlara meraklı gözlerle bakıyordu. Joan, hâlâ el ele tutuşuyor olduklarını Aaron'la aynı anda fark etti. Aaron sanki kızın teni onu yakmış gibi elini çektiğinde ise Joan ona gözlerini devirdi.

Nöbet Değişim Töreni, davulların ve trompetlerin son gümbürtüsüyle birlikte bitmek üzereydi. Birdenbire her şey Joan'a fazla gürültülü gelmeye başlamıştı. Bir fotoğraf makinesi havaya kalkınca irkildi. Güvendeydi ama bedeni buna inanmıyordu. İnanamıyordu.

Temiz havaya ihtiyacı vardı. Kalabalığı yararak kendine zorla bir yol açtı ve en sonunda da açık bir alana çıktı.

Çıkmasıyla aynı anda nefesi kesildi. Orada, geçmiş her yerdeydi. Anıtın etrafında peş peşe daire çizen arabalar; Joan'ın sadece filmlerde gördüğü gibi geniş, kare biçimli ve yere yakın bir biçimdeydi.

Geçmişteydi. Arabaları takip ederek yavaşça etrafında döndü. *Geçmişteydi.* Ufukta, London Eye'ın[9] olması gereken yerde bir boşluk vardı: Ufuk çizgisindeki eksik bir diş gibiydi.

Joan kendi etrafında dönmeyi bitirdiğinde Aaron'la karşı karşıya geldi. Aaron, Joan'ı kendisinden hiç beklenmeyecek sevecen bir ifadeyle seyrediyordu ama Joan ona odaklandığı anda bu ifade ortadan kayboldu. "Manzarayı izlemen sona erdi mi?" Sesinde, üzerinde çalışılmış bir sıkkınlık vardı. *Bu ne ki? Ben bunu hep yapıyorum.*

"Evet," dedi Joan. Bakışlarını London Eye'ın olması gereken yerdeki gökyüzü parçasına çevirdi. "Hayır."

---

9 Londra'da, Thames Nehri kıyısında bulunan meşhur dönme dolap. (ç.n.)

Dünya sonsuz gibiydi. Her yere gidebilirdi. Her *zamana*. Naiplik Dönemi'ne gidebilirdi. Restorasyon Dönemi'ne gidebilirdi. Roma İmparatorluğu zamanına gidebilirdi. Yok olmadan önce Pompei'yi görebilirdi. Her yere... Derken oraya nasıl geldiklerini hatırladı. Ürperdi. Hayır, bunu asla yapamazdı.

Turistler etraflarında dolaşıyorlardı. Hem kızlar hem de oğlanlar Aaron'a gizli bakışlar atıyorlardı. Saçları karmakarışıkken bile insanları arkasından baktıracak kadar yakışıklıydı. Bu insanlar onun ve Joan'ın ne olduğunu -az önce neler düşlediğini- bilselerdi, ikisinden de çığlık atarak kaçarlardı.

Joan yola doğru bir adım attı ama sonra büyükannesinin Kensington'daki evine gitmek için metroya doğru yürümeye başladığını fark etti. Aklı karışmış bir hâldeyken durdu.

Büyükannesi her yıl ev değiştirirdi. Joan Hunt ailesinin orada, o zamanda nerede oturduğunu bilmiyordu. Kimsenin nerede olduğunu bilmiyordu. Geçmişe gitmeyi hayal ettiği zaman aklında olan şey, herkesi uyarmak amacıyla birkaç gün geriye gitmekti. Oysa şimdi on yıllar öncesinde, hatta daha doğmadığı bir zamandaydı.

Birden eve gitmek istedi; ama büyükannesinin evine değil. Kendi *evine*, babasının Milton Keynes'teki evine. Babasına her şeyi anlatırdı, babası da ona tıpkı hasta olduğu zamanlardaki gibi bir tencere bol zencefilli pirinç lapası yapardı. Lapayı mutfak dolabının en üstünden aldıkları küçük kâselere paylaştırırlardı. Babası Joan'ın kâsesine bir yumurta kırardı ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.

Ama bulundukları zamanda ev falan yoktu. Şu anda babası hâlâ Malezya'da yaşıyordu, henüz İngiltere'ye taşınmamıştı. Eğer Milton Keynes'teki eve giderse kapıyı bir yabancı açardı.

"Aklını mı kaçırıyorsun?" Aaron'ın sesi endişeliden çok meraklıydı.

"Hayır," dedi Joan.

"Çıldırıyormuş gibi görünüyorsun da."

"Olabilir ama çıldırmıyorum," dedi Joan. Bunu utanç verici bir derecede vurgulayarak söylemişti.

Aaron'ın onunla alay etmesini bekledi ama Aaron bunun yerine bakışlarını turist kalabalığına çevirerek, "Burada kalamayız," dedi. "Bir anda ortaya çıktık. Biri fark etmiş olabilir."

Kimse onlara bakmıyordu bile. Etraflarındaki insanlar ya resmî geçidi izliyor ya da başka yönlere doğru dağılıyorlardı. Bununla birlikte, ikisi arasında o dünyayı bilen kişi Aaron'dı. Aaron oradaki insanları tanıyordu. Joan'ın ise ona ihtiyacı vardı. Ona ihtiyaç duymaktan nefret ediyordu.

Aaron St. James Parkı'na doğru döndü. Görevi biten askerler upuzun yolun sonuna doğru yürüyorlardı. Sayısı gittikçe azalan turistler de peşlerinden gidiyor, o büyük fotoğraf makineleriyle askerlerin fotoğrafını çekmeye devam ediyorlardı.

"Bekle," dedi Joan. Konuştuğunun farkına ancak Aaron ona doğru döndüğünde varmıştı. "Nereye gidiyoruz?" dedi. "Senin ailene gidemeyiz."

Aaron o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Joan onun hiç cevap vermeyeceğini sandı.

"Biliyorum," dedi en sonunda. İfadesi okunaksızdı. Joan ondan bir açıklama yapmasını bekledi ama Aaron yeniden parka doğru yürümeye başlamıştı.

Joan uzunca bir süre arkasından baktıktan sonra onun peşinden gitti.

Buraya geldikleri günden daha güneşli bir gündü. St. James Parkı piknik örtülerinden, şezlonglardan, sandviç ve dondurma yiyen insanlardan oluşan bir kırkyama gibiydi.

Sohbetlerin arasına çocukların çığlıkları karışıyor, bir yerlerden bir kriket maçı yayını duyuluyordu. Joan sesin nereden geldiğini görünce şaşakaldı: Ekmek kutusu büyüklüğündeki gümüş bir kutudan geliyordu.

Bu, onun Londra'sı değildi. Yeniden hatırlamıştı.

Sonrasında tek görebildiği şey ise farklılıklar oldu. İnsanların kıyafetlerinin dökümü, saç kesimleri. O zamanda havanın kokusu bile farklıydı, sigara ve zift gibi kokuyordu. Arabaların sesi farklıydı. Gözlerini kapasa farklı bir şehirde olduğunu düşünürdü.

Ne var ki, içindeki bir şey bu duruma çekiliyordu, tıpkı Holland Köşkü'ne çekildiği gibi. Yolculuk yapmaya devam etmek istiyordu, Londra'nın giderek yabancılaştığını görmek istiyordu, ta ki ortada bir Londra kalmayana kadar. Sonra daha da geçmişe gitmek istiyordu. Demir Çağı'nı, Bronz Çağı'nı görmek istiyordu.

İleriye gitmek de istiyordu. Dünya Harikalarını görmek için. *Zaman yolculuğu senin kanında var,* demişti Aaron.

"Hey!" Aaron'ın eli kolunu sıkıca kavradı.

Joan ona şaşkınlıkla baktı, tuhaf bir şekilde sersemlemiş gibiydi. Aaron'ın tutuşu canını yakıyordu ama bunun acısını; tıpkı kolunu kırdığında Dr. de Witt'in yazdığı, kafasını kıyaklaştıran o acayip güçlü ağrı kesiciyi içtiği zaman olduğu gibi belli belirsiz hissedebiliyordu.

Aaron'ın yüzü burnunun dibindeydi, kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. "Joan?" Sesi sanki uzun bir borudan konuşuyormuş gibi çok uzaktan geliyordu. "Hey, benimle kal."

"Kalmamalıyım," diye mırıldandı. "Ailen beni öldürmeye çalıştı."

Okuldayken Bay Larch, St. James Parkı'nda bir zamanlar fillerin ve develerin olduğunu söylemişti. Ve timsahların. Kral II. Charles orada kroket oynamıştı. Ondan önce de burası bir av bölgesiydi. Soluğu her an kralın masasında almaya hazır olan yabani geyikler ve ördekler bulunuyordu içinde.

"Joan." Aaron'ın sesi onu yerinden sıçrattı. "Benimle misin? Bir şey duyabiliyor musun?"

"Senin o aptal sesini duyabiliyorum." Sesi tuhaf biçimde dalgın çıkmıştı.

Aaron'ın hafif gülümsemesi onu can evinden vurdu. *Onun kadar antipatik birinin böylesine yakışıklı olması hiç adil değil,* diye düşündü içinden.

"Sana dokunduğumu hissedebiliyor musun?" dedi Aaron.

Eli Joan'ın kolundaydı. Joan, onu tabii ki hissedebildiğini söylemek için ağzını açtı. Ama gerçeği söylemek gerekirse, bedenini neredeyse hiç hissetmiyordu. Üstelik, net bir şekilde *duyabildiği* tek şey de Aaron'ın sesiydi. Daha az önce bu park, kuş cıvıltıları ve insanların konuşma sesleriyle doluyken şimdi kulağına yalnızca tek bir boğuk ses geliyordu. Joan panik-lemeye başladı, onu doğru düzgün hissedemiyordu. "Neler oluyor?" diye mırıldandı.

"İyisin," dedi Aaron. "Ama beni dikkatlice dinle. Anda kalmalısın. *Bu* anda. Parktan bir detay seç. Ne duyabiliyorsun?"

"Ben..." Boğuk duyu karmaşasının arasından bir sese tutunmaya çalıştı ama her şey bir duman gibi dağılıyordu. "Bilmiyorum."

"Ben ağaçların arasında esen rüzgârı duyabiliyorum," dedi Aaron. Yine, net olan tek şey onun sesiydi. "Şimdi sıra sende."

Joan odaklanmaya çabaladı. Diğer seslerin üzerinde sürülen bir ses *vardı*. Yüksek ve tatlı bir şey. Adını bulabilmek için daha çok çabalaması gerekti. "Kuş," diyebildi sonunda. Bu tıpkı suyun altında konuşmak gibiydi. Aaron'ın elini daha sert sıktığını gördü ama hâlâ onu hissedemiyordu.

"Güzel," dedi Aaron. "Başka? Ben insanların konuştuklarını duyabiliyorum."

Joan yine çabaladı. Bu, bir rüyada sıkışıp kalmak ve uyanamamak gibiydi. "Arabalar."

"Bir daha."

Joan tekrar çabaladı. "Su. Çeşme."

Ne kadar süre orada durup beraber parktaki sesleri isimlendirdiklerinden emin değildi. Aaron'ın eli teninin üzerinde karıncalaşmaya başlamıştı, ısı ilk geri dönen şey olduğu için her şeyden önce onun sıcaklığını hissetti. Etraflarındaki konuşmalar yeniden duyulmaya başladı, sonra biri sesi açıyormuş gibi giderek daha çok yükseldi. Joan tadı acı kauçuk ve benzin gibi olan bir nefes aldı, az kalsın boğuluyordu.

Aaron kolunu sıktığında bu sefer onu hissetti. "İşte," dedi Aaron. "İşte buradasın."

Joan boğucu bir nefes daha aldı. Zihnindeki sis dağılıyordu. Daha hızlı dağıtmak için kafasını salladı. "Ne oldu?"

"Az kalsın ölüyordun."

"Ne?"

"Zaman almadan yolculuk yapmaya çalıştın."

"Yoo," dedi Joan şaşkınlıkla. "Çukur'da zaman almıştım. Geriye biraz kalmış olmalı."

"O işler öyle yürümüyor," dedi Aaron. "Bir kez atladın mı, elindeki zaman biter. Sen atladın, sonrasında ise tekrar atlamaya çalıştın. Frene nasıl basacağını bilmiyordun."

"Hayır, ben sadece..." Joan bir özlem duymuştu, göğsünde bir çekim hissetmişti. Çukur'da hissettiğiyle aynı çekimi. Ama madem ki böyle atlanıyordu, o zaman kendini kazara yolculuk yapmaktan nasıl alıkoyacaktı ki? Bir hissi hissetmekten kendini nasıl alıkoyacaktı?

"Bir şeyler yemelisin," dedi Aaron. "Bu zamandan bir yemek seni buraya sabitler. O zamana kadar, etraftaki detaylara odaklan. Koku, ses, sıcaklık. Anda kal. Şimdiden başka hiçbir şeyi düşünme."

Ama bu şimdi *hangi* zamandı? Birden bunu bilmek istedi. Çılgınca bir çaresizlik içinde Aaron'ın yanından uzaklaştı. Üzerinde tarih olan bir şey -herhangi bir şey- bulmalıydı.

Yolun kenarında bir çöp kutusu vardı. Joan kutunun içini karıştırmaya başladı; boş cips paketlerini, sandviç artıklarını ve yarısı yenmiş Galaxy marka bir çikolatayı kenara itti.

"Şey." Aaron'ın sesi biraz dehşete kapılmış gibi geliyordu. "Bir şeyler ye derken başkalarının artıklarını kastetmemiştim."

"Hıı," dedi Joan dalgın bir şekilde. Kutu kola. Buruşturulmuş bir Twiglets cipsi paketi. Her şey vardı ama gazete ya da dergi yoktu. Kahretsin.

"Bu, insanlara özgü bir şey mi?" dedi Aaron. "Çöp sevgisi? İnsanlarla çok fazla vakit geçirmem de."

"Ben..." Joan ona ters ters baktı. "*Hayır*, insanlara özgü bir şey değil. Tarihi arıyorum."

Aaron'ın kaşları kalktı. "Çöpte mi?"

"İçinde gazete olabilir." Joan kendini savunmacı hissetmeye başlıyordu. "Filmlerde insanlar tarihi hep gazeteden öğrenirler. *Doctor Who*'da her zaman olur. *Geleceğe Dönüş*'te de öyle yapmışlardı."

"*Geleceğe Dönüş* de ne?"

Joan dudağını ısırdıysa da ağzından yarı histerik bir kahkaha kaçtı. Zamanda yolculuk yapmışlardı. Şimdiyse burada film bile izlemeyen, bu sosyetik oğlanla birlikteydi.

"Bu kadar eğlenceli olan ne anlamadım," dedi Aaron.

"Eton[10] aşkına, *Geleceğe Dönüş* de ne?" dedi Joan. "Nedir o? Nedir o, dostum?"

"Ben öyle... Ne kadar çocukça bir davranış bu. Ben öyle konuşmuyorum."

"Aynen böyle konuşuyorsun."

Aaron somurttu. "Ah, çıkar ellerini şu çöpün içinden! Tarihi saptamak için gazeteye ihtiyacımız yok." Piknikçilerle yürüyüşçülere onları değerlendirir gibi dikkatle baktı, tıpkı Ruth'un maymuncukla kilit açarken baktığı gibi. "1993'teyiz," dedi.

Joan onun küstahlığına burun kıvırdı. "Bunu sadece bakarak anlayamazsın."

"Saçlar kabarık ama aşırı kabarık değil," dedi Aaron. "Neon renkler yok. Yani seksenlerde değiliz. Rachel modeli de yok, yani *Friends* öncesi olmalı. Bu da 1990 ile 1994 arasına tekabül eder. Bundan sonrasını daraltmak kolay. Şu adamın telefonu." Aaron telefonda konuşan adamı işaret etti. "BT Jade, 1993'te çıktı. Yani 1993 ya da 1994'te olabiliriz ama onun saatine bir bak. Ayakkabılarına bak. Yepyeniler. Yeni şeyleri seven birisi. Yani 1993'teyiz."

Joan elinde olmadan etkilendi. "*Friends mi?*" dedi. Fakat aklının bir köşesinde hesap yapıyordu.

"Rachel modeli bir zaman belirleyicidir," dedi Aaron. "Aziz Paul Katedrali ya da Shakespeare's Globe gibi. Neden

10 Eton College, İngiltere'nin en eski ve elit özel okullarından biridir. (ç.n.)

öyle bakıyorsun?" Ağzını buruşturdu. Muhtemelen Joan'ı taklit ediyordu.

"Fazla gitmişsin!" dedi Joan. "Sadece yirmi yıl geriye gitmemiz gerekiyordu!"

"Fazla gitmişsem ne olmuş?" Aaron kollarını kibirle kavuşturdu. "Oradan çıktığımız için bile şanslısın. Tam bir ayak bağıydın."

"Ama..."

"Neyse," dedi. "Kudurmuş sincap gibi başkalarının cips paketlerini karıştırmana gerek yok."

Joan onu duymuyordu bile. Çevresine bakıyordu. Çimenliğin ilerisindeki göl, tıpkı çarşaf gibi dümdüzdü. Bir kadın bebek arabasıyla yanlarında geçti. O bebek, Joan'ın zamanında bir yetiştin olacaktı. Joan'dan büyük olacaktı. Şu yaşlı adam da muhtemelen ölmüş olacaktı.

Bütün bu olanlarla ilgili en tuhaf şey ise dünyanın mutlak sağlamlığıydı. Havada araba ve zift kokusu vardı, ayağının altındaki zemin sertti. Bu gerçekti. İnkâr edilemez biçimde oradaydı, kendi doğumundan önceki bir zamandaydı.

"Ne yapacağız?" dedi. "Nick'i durdurmamız lazım." Tuhaf bir biçimde hem telaşlıydı hem de kendini aciz hissediyordu. Holland Köşkü'nde yaşananlardan çok uzaktaydılar. "Olacaklarla ilgili herkesi uyarmalıyız."

Derken Nick'in orada bile olmadığını fark etti. Bu zamanda, o dünyanın hiçbir yerinde değildi. Yüreğini saran kayıp hissi onu şaşırttı. Nick daha doğmamıştı bile. Onu her yerde arasa bile bulamazdı.

"Önce karnımızı doyuralım," dedi Aaron. "Az kalsın zaman almadan yolculuk yapacaktın. Az kalsın ölecektin. Bunu anlıyor musun? Huntların sorumsuz olduklarını bilirdim ama seni temel güvenlik konusunda eğitmemeleri..."

"Ailemi buna karıştırma." Joan aslında onu terslemek istemişti ama sesi alçak ve tehlikeli çıkmıştı. Ondan saklanan sırlar, içindeki hassas bir nokta gibiydi. Aaron'la birlikte olmak -onun o dünyada yolunu kolayca bulabilmesini görmek- daha da hassas hissetmesine neden oluyordu. "Temel güvenliği senden mi öğreneceğim?"

"Evet, benden öğreneceksin," dedi Aaron. "Ailen sana canavarlar dünyası hakkında hiçbir şey öğretmedi, değil mi?"

"Biraz biliyorum," dedi Joan savunmacı bir şekilde.

"Ne biliyorsun mesela? Bu zamanda kime güvenebilirsin? Kimliğin yok. Nereden alacaksın? Bu gece kalacak yerin yok, paran yok. Arkadaşın yok. Üstelik Huntların izini sürmek imkânsızdır."

"Başımın çaresine bakarım."

"Şu anda hangi ailenin bölgesindeyiz? Bu ne demek? Kralın Yasaları neler? Onlara uymazsan ne olur?"

Joan içinde aniden baş gösteren acizlik hissini bastırmaya çalıştı. Aaron Kahrolasıca Oliver'a bel bağlamak zorunda kalmak istemiyordu. Babası onu öldürmeye çalışmıştı. Aaron da buna müsaade etmiş ve öylece çekip gitmişti.

"Zamanda yolculuk yaptın," dedi Aaron. "Artık insan dünyasında değilsin. Hayatta kalmak istiyorsan canavar dünyasını *çabucak* öğrenmelisin."

"Keşke senden başka birinden öğrenebilseydim." Niyeti bunu sesli söylemek değildi ama söylediği şey doğruydu.

"Ah, inan bana. Bunu biliyorum." Aaron döndü ve tekrar yürümeye başladı.

DOKUZ

Doksanların izleri her yerdeydi: Tuğla duvarlar *Jurassic Park* afişlerinin yanı sıra, ondan daha da eski filmlerin paçavraya dönmüş afişleriyle kaplıydı. *Bugün Aslında Dündü.* Nirvana. Arabalar, kıyafetler ve hatta trafik lambaları bile farklı görünüyordu. Joan'ın bildiği Londra'ya hem benziyordu hem de hiç benzemiyordu. Polisler kaskları ve şık ceketleriyle kendilerinin havalı giyinmiş bir versiyonları gibiydiler. İnsanların kıyafetleri bol ve tuhaftı.

Aaron sanki tüm şehrin sahibiymiş gibi başı dimdik yürüyerek Joan'ı Covent Garden'dan geçirdi. Bir noktada kendini pasaklı bir turistten tekrar zengin liseliye dönüştürmüştü.

Dün gece yaptığı gibi ana yollardan kaçınıyordu. Joan'ın varlığını bile bilmediği kestirmeleri kullanıyor, gizli avlulardan ve duvarlı parklardan geçiyordu. Nihayet durduğunda Joan yönünü hepten şaşırmıştı. Covent Garden'da, Temple'da ya da çok daha uzak bir yerde olabilirlerdi.

Aaron onları binaların arasındaki bir geçide getirmişti, geçit o kadar dardı ki Joan gerinse iki tarafındaki taş duvara değebilirdi. Gökyüzü ince gri bir çizgi hâlinde görünüyordu. Burası bir kiler kadar soğuktu. Londra'nın bu bölgesi çok eski görünüyordu. Bacalardan odun kokulu dumanlar yükseliyordu.

Duvarda -küçük, kısa ve siyah- bir kapı vardı. Kapının yanında pirinçten yapılma bir tabela asılıydı, tabelanın üzerinde gemi yutan deniz yılanı tasviri bulunuyordu. Orta Çağ

haritalarında bilinmeyen bölgeleri işaretlemek için kullanılan simgeye benziyordu.

"Burası bizim hanlarımızdan biri," dedi Aaron.

Joan tabelaya dokundu. "İçeride ejderhalar mı var?" dedi.

Aaron'ın gülümsemesi keyifliydi, hatta neredeyse sevecendi. Sanki bir anlığına Joan'a uyuz olduğunu unutmuştu. Joan'ın midesi tuhaf bir şekilde kasıldı. Gerginlikten olsa gerekti.

Aaron, "İlk defa mı bir canavar mekânına giriyorsun?" dedi.

Joan kurumuş dudaklarını ıslatarak başıyla onayladı.

Aaron, "Ejderhaların diğer ejderhalardan korkmasına gerek yoktur," deyince Joan'ın midesi yine tuhaf bir şekilde kasıldı. Bunun doğru olmadığını biliyordu. Aaron'ın ailesi ona bunu ilk elden göstermişti.

Yine de derin bir nefes alıp kapıyı açtı.

İlk bakışta, cilalı ahşabı ve vitraylı camlarıyla buranın eski moda bir pub'a benzediğini düşündü. Her köşede masalar vardı ve bütün masalar farklı çağlardan kıyafetler giyen insanlarla tıka basa doluydu. Kahkahalar havada uçuşuyor, koyu muhabbetlerin sesi salonu dolduruyordu.

Ama tuhaf şeyler de vardı: Yerler saz ve ot kaplıydı, hava dumanlıydı, burası âdeta bir ahıra benziyordu. Joan'ın burnuna saman, toz rezene ve melisa otunun yanı sıra, biberiye ve kızarmış et kokusu geldi. Köşedeki şöminede yahni kaynıyordu. Joan'ın karnı guruldadı.

İkinci bakışta ise buranın neredeyse bir katedrale benzediğini düşündü. Salonun uzak köşesindeki duvarda bir dizi vitraylı cam vardı. Vitraylarda, bazı harita canavarları mavi camdan bir okyanusta yüzüyorlardı: sakallı bir balık, dikenli bir ejderha, pullu ve uzun dişli kocaman bir canavar. Cam-

lardan içeriye dolan mavi ışık, ahşap zemini dalgalı sulara dönüştürüyordu.

Joan orada dikilirken arka odadan bir adam çıktı. Kırlaşmış saçları olan siyahi bir adamdı ve kırışıksız, yakışıklı bir yüzü vardı. Otoriter bir edayla odayı taradıktan sonra, attığı uzun adımlarla şöminenin yanında oturan saman sarısı saçlı ve kaslı iki adama doğru yürüdü. "Hanımda paranın el değiştirdiğini mi gördüm?" Ses tonu sakindi, Joan'a bir okul müdürünü hatırlatmıştı. Oranın sahibi olmalıydı.

İki iri yarı adam azar yemiş çocuklar gibi başlarını eğdiler. "Affedersin, hancı. Sadece telefonumu satmak istemiştim," dedi içlerinden biri.

"Burası çarşıya mı benziyor?" Hancı kapıyı gösterdi. "Dışarı." Adamların gidişini izleme zahmetine girmediyse de adamlar itaatkâr bir şekilde koşar adım gittiler. Hancı dikkatini Joan ile Aaron'a çevirerek saçlarının şeklini, ayakkabılarını ve kıyafetlerinin kesimini inceledi. "Yeni mi geldiniz?"

Aaron başıyla onayladı. "Boş odanız var mı?"

"Size bir şeyler ayarlarız," dedi hancı. "Odalara yemek dâhildir," diye ekledi çabucak. "Siz karnınızı doyurun, birazdan anahtarınızı getirirler."

Aaron, Joan'ı şöminenin yanına götürüp üzerindeki raftan iki kâse aldı. İçlerine de kepçeyle kazandaki yahniden doldurdu. Yahninin kokusu harikaydı, iştah açıcı ve yoğundu. Joan içinde havuç, soğan ve ördek etine benzer bir şey gördü.

Kuytuda kalan masalardan birine geçtiler. Joan sandalyeyi çekerken zeminden çıkan ses bir anlığına tüm salonda

vankılandı. Aaron tek kaşını kaldırarak kendi sandalyesini çekti. Tabii ki sessizce. Bir kedi kadar zarif hareket ediyordu.

"Odaya gerçekten ihtiyacımız var mı?" dedi Joan. Birilerine katliamı haber verecekler ve işleri bitecek sanıyordu.

"Önce karnımızı doyuralım," dedi Aaron. "Daha kendi başına nasıl sabitleneceğini bile bilmiyorsun. Yeni zamanın yemeklerinden yemek, en kolay yollardan biridir." Kaşığına üfleyerek ağzına götürdü. "Güzelmiş," dedi gönülsüzce.

"Peki, nasıl olacak?" dedi Joan. Kendi yahnisinden yedi. Tadı beklenmedik şekilde ona Noel'i hatırlatmıştı; portakal kabuğu, tarçın ve karanfil. Bu kombinasyon hoşuna gitti. "Birini uyaracağız ve şöyle mi olacak..." Parmaklarını şıklattı. "Sanki dün gece hiç yaşanmamış gibi mi olacak? İkimiz bu yaşadıklarımızı hiç hatırlamayacak mıyız?" Tuhaf bir düşünceydi. O ve Aaron'la bir keresinde buradaki bir masada oturup baş başa yemek yediklerini hiç hatırlamayabilirlerdi. Birbirlerine yardım ettiklerini hiç hatırlamayabilirlerdi.

Masada bir tabak taze ekmek vardı. Aaron küçük yuvarlak ekmeklerden birini alıp kabuğuna çarpı şeklinde delik açtı. Deliğin içine biraz tereyağı koydu ve sonra ekmeği Joan'a uzattı. Bir tane de kendisine aldı. "Bunu da ye."

Ekmeğin yoğun bir dokusu vardı, çok koyu renkliydi ve hâlâ o kadar sıcaktı ki tereyağı çoktan erimişti. Joan çiğnemeye devam ettiği sırada etrafına bakındı.

Tıpkı dışarıdaki şehir gibi bu han da aynı anda hem tanıdık hem de yabancıydı. İnsanlar gayet rahat bir şekilde bir anda ortaya çıkıp kayboluyorlardı, sanki bir odadan diğerine geçiyor gibiydiler.

Onlara en yakın masada oturan iki kadın satranca benzer bir oyun oynuyordu ama Joan daha dikkatli baktığında

taşların farklı olduğunu gördü: fil ve Orta Çağ zamanından bir savaş topu.

Her şey çok kafa karıştırıcıydı. Ama yine de...

Bazı şeyler tanıdıktı. Joan başparmağındaki tereyağını yaladı. Aşırı tuzlu ve tıpkı yoğurt gibi ekşiydi. Böyle tadı olan bir tereyağını sadece büyükannesindeyken yemişti. Tanıdık kokusunu içine çekmek için eğildi.

"Buna tam yağlı süt tereyağı diyoruz," dedi Aaron.

Büyükannesinin yemeğini yiyor gibiydi. "Büyükannem de böyle tereyağı yapar. Ailemize özgü olduğunu sanıyordum."

Aaron omuz silkti. "Aslında canavarlara özgü."

Canavarlara özgü. Tüm bunlar bittiğinde -dün gecenin olayları yaşanmadığında- belki de bu tat yeniden ailesine özgü olurdu. Bu da tuhaf bir düşünceydi. Belki Joan, hayatının bu bölümlerinin daha büyük bir bağlam olduğunu hiç öğrenmeyecekti. Bir kültürünün olduğunu.

Masaların birinden kahkaha sesleri yükseldi. "Hathawayler," dedi Aaron. Sesi kulağa sinirli geliyordu. Kahkaha sesi salonun ortasındaki gürültülü masadan geliyordu. Orada bir düzine kişi vardı. Handaki bütün gruplar gibi Hathawayler de farklı ırklardan oluşuyorlardı, tek gerçek benzerlikleri kaslı yapılarıydı, hem erkeklerin hem de kadınların. Çoğunun evcil hayvanı varmış gibi görünüyordu; Joan bir adamın kucağında gri bir kedi gördü, uykulu bir pug bir sandalyenin altına kıvrılmıştı. Joan onları izlerken siyah bir kedi Hathaway masasına atlayıp bardaklarla kâselerin arasında yavaşça yürüdü. Joan tam Aaron'a bir soru daha soracakken Hathaway masasına yakın bir yerde bir kadın belirdi. Alnını kaplayan bukleleri ve ensesindeki ince örgülerle saçları bir hayli dikkat çekiciydi.

"Şu kadının saçları," dedi Joan yavaşça. Böyle bir saç modelini daha önce nerede görmüştü?

Aaron şöyle bir bakıp omzunu silkti. "Konuşmadan önce gerçekten bir şey yemeliyiz."

Joan kendi sorusunu cevapladı. "Heykeller."

"Joan," dedi Aaron. "Yemeğini ye."

"Antik Roma heykelleri."

"*Joan.*" Aaron, Joan'a doğru o kadar eğildi ki Joan şimdi onun yüzünden başka bir şey göremiyordu. "Haklısın," dedi. "Saçlarına bakılırsa, hemen hemen milattan sonra 100. yıldan geliyor." Sesinde neredeyse baştan çıkarıcı bir tını vardı. "Bir keresinde oraya gitmiştim, biliyor musun? Velian Hill'deki Venüs Tapınağı'na. O kadar sıcak bir gündü ki adak çiçekleri vazolarında pörsümüşlerdi. Güllerin ve mersin çiçeklerinin kokusu şarap gibiydi."

"Ne?" Joan ona odaklanmaya çalıştı. Sersemlemiş hissediyordu.

"İnsanlar akın akın ibadete geliyorlardı," dedi Aaron. "O kadar çok adak vardı ki, yer mücevher ve çiçeklerden görünmüyordu."

Dumanlı şömine kokusunu yitiriyordu. "Kes şunu," dedi Joan belli belirsiz bir şekilde.

"Yeni evlenen bir çift yaldızlı boynuzları olan bir boğa getirdi," dedi Aaron. "Kurban kesimini izledim. Anlatmamı ister misin?"

"Hayır." Joan düşüyormuş gibi hissediyordu. St. James Parkı'nda Aaron ona ne demişti? Detaylara odaklan. Titreyen avucunu masaya koydu. Ahşabı neredeyse hissetmiyordu. Boğazı duyamadığı korkunç bir sesle kasıldı. *Detaylar.* Masanın cilasında çizikler vardı. Aaron kâselerden birinin yanında duran elini o kadar sıkı yumruk yapmıştı ki boğumları beyazlamıştı. Joan'ın kendi elinde -başparmağının üzerinde- derin olmayan bir kesik vardı. Kılıç saldırısı sırasında kesilmiş olmalıydı.

Şöminenin kokusu yavaş yavaş geri döndü, öyle ki Joan duman yüzünden öksürmeye başladı. "Bana bunu neden yaptın?" diye sordu.

Aaron hafifçe gülümsedi ama bakışları donuktu. "Şu anda herhangi biri sana bunu yapabilir. Bir Jane Austen kitabının kapağı bile yapabilir."

"Senin *derdin* ne?"

"*Benim* mi derdim ne?" Aaron sinirini küstahça belli ediyordu. "Sana yardım etmeye çalışıyorum." Sonra yumuşayarak ekledi. "Bu sefer iyi iş çıkardın. Çabuk geri döndün."

Sorun şuydu, insana o kadar çok benziyordu ki Joan onun hep bir insan gibi davranmasını bekliyordu. Ama Aaron insan değildi. O, canavarlar tarafından büyütülmüş bir canavardı. "Bak ne diyeceğim." Joan ayağa kalktı. "Yardımını istemiyorum." Onu o zamana getirmişti. Daha fazlasını yapmasına gerek yoktu.

"Nereye gidiyorsun?" Aaron kaşlarını çattı.

"Yapma," dedi Joan. "Bana yardım etme. Benim için başka bir şey daha yapma." Giderken Aaron'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

Tuvalet işareti aksi yönü göstermesine karşın Joan insanların sürekli arka tarafta bir yere gidip geldiklerini fark etti.

Orada hanın arka kapısı vardı. Joan alelade bir ara sokağa çıkacağını düşünerek kapıyı açtığında karşısına bombeli vitrinli dükkânların ve uzun tuğla binaların olduğu, kaldırım taşı döşeli bir meydan çıkınca çok şaşırdı. *Ön kapıymış,* diye düzeltti kendini.

Meydan sokaklara ayrılıyordu. Joan o sokaklardan birine baktığında daha fazla bina ve parka benzer bir yer gördü, parkın ardında bir duvar vardı. Joan o duvarın tüm bölgeyi çevrelediğini hayal etti. *Burası gözlerden uzak bir canavarlar mekânı*, diye düşündü.

Joan içerideyken yağmur başlamıştı. Şimdiyse koca koca damlalar kaldırım taşlarına düşerek renklerini koyulaştırıyordu. Gökyüzü grileşmişti. Orada burada insanlar bir anda ortaya çıkıp kayboluyorlardı. Ortaya çıkanlar yağmur yüzünden kafalarını eğiyor, hızlıca binalara giriyorlardı.

Joan hana doğru koşturan bir kadını durdurdu. "Affedersiniz," dedi. "Hunt ailesini nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Kadın kaşlarını çattı. "O hırsızlarla ne işin var?" Kadın Joan'ı sertçe iterek yanından geçip hana girdi.

Neye uğradığını şaşıran Joan, kadının arkasından bakakaldı. Oliverlar ailesinden nefret ediyordu. O kadın da mı bir Oliver'dı? Yoksa Huntlardan nefret eden daha başkaları da mı vardı? Bu, can sıkıcı bir düşünceydi.

Meydanda her türden dükkân vardı; pasta, çay, mücevher ve başka ne ararsanız satıyorlardı. Biri her çağdan şapka üzerine uzmanlaşmışa benziyordu: silindir şapkalar, çiçekli şapkalar, hasır boneler, beyzbol şapkaları. Bir diğeri şekerleme satıyordu, vitrini şeker kaplı ananaslar ve portakallarla doluydu. Meyvelerin arasına şekerden heykeller serpiştirilmişti: yarı saydam bir kaplan, parlak renkli bir papağan. Hareket eden ve gerçek alevlere benzeyen bir şeyle içten aydınlatılmışlardı. Joan öylesini ilk kez görüyordu.

Yürümeye devam etti. Yeni gelenlerin neredeyse yarısı yağmurdan kaçarak hana giriyorlardı.

Diğerleri ise sokaklardan birine doğru koşuyorlardı. Yağmur şakır şakır yağmaya başlamıştı. Joan onları takip ederek kaldırım taşlarının üzerinde koştu. Birikintilerden sıçrayan sular bileklerini ıslatıyordu.

İnsanların takip ettiği yol onu, Viktoryen tarzda ön cephesi olan bir kapalı çarşıya götürdü. Açık girişin üzerindeki taşa üç boyutlu kuşlar ve yapraklarla birlikte, *Ravencroft Çarşısı* ismi kazınmıştı. Joan içeriye girdi. Orası da tıpkı meydan gibi kaldırım taşlarıyla döşeliydi. Yukarıda, yaz göğünün renkleriyle süslenmiş kemerli bir cam tavan vardı. Camın çeşitli yerlerinde kurşun işi kuzgunlar uçuyordu.

Joan saçlarından sular damlayarak askılar dolusu kıyafetlerin yanından geçti. İsterse çarşıdan Romalı bir komutan, Naiplik Dönemi'nden bir hanımefendi ya da doksanların salaş tarzıyla bezenmiş olarak çıkabilirdi.

Çarşıda yiyecekler de vardı. Bir tane yılan balığı ve turta tezgâhı gördü, bir tane de köri tezgâhı. Midesi yeniden guruldadı. Ekmeği yanına almadığına pişman oldu. Yürümeye devam ederek baharat ve ot tezgâhlarının önünden geçti. *Garum* etiketi olan el yapımı şişeler gördü. Muz benzeri dikenli meyveler gördü. *Silphium* etiketli sarımsı kurutulmuş yapraklar gördü. Yabancı çikolatalar gördü. Burası Joan'a babasıyla gittikleri Çin marketini hatırlatmıştı: Ana caddede bulunmayan şeyleri almak için oraya giderlerdi.

Garum, diye düşündü dalgın dalgın. Balık sosunu andıran bir Antik Roma çeşnisiydi. Joan bunu bir yerde okumuştu. Birden sersemlik hissi geri geldi. *Odaklan,* dedi Joan kendine, artan paniğini bastırmaya çalışarak. *Detaylara odaklan.* Ama nereye baksa başka zamanlardan nesneler görüyordu. Birinin sırtında asılı duran, bir komutan kalkanı. İpsiz tahta bir yay.

"*Hey*," diye seslendi biri. Joan aniden sersemlik hissinden kurtularak sıçradı.

Tezgâh sahiplerinden biri ona bakıyordu, yirmilerinin başında bir adamdı. Saman sarısı saçları ve bir boksör gibi kaslı olan bir vücudu vardı. "O kaçak malı satıyor musun?" dedi.

"Kaçak mal mı?" dedi Joan. Adamın portatif tezgâhının üzeri doksanların kocaman telefonları, saatleri, fotoğraf makineleri ve diğer elektronik eşyalarla doluydu.

Adam Joan'ın kotunun cebinden görünen telefonu işaret etti. "Doksanlardasın, tatlım. O şeyi bu duvarların dışında düşürürsen Saray senin peşine düşer. Ama istersen bana satabilirsin."

Bu, Joan'ın Sarı Misafir Odası'nda bulduğu telefondu. Onu neredeyse unutmuştu.

"Şifresi var mı?" diye sordu adam.

Joan kafasını salladı.

"Yüz veririm."

Joan'ın aklına bir keresinde büyükannesinin Greggs'te sosisli börek aldığı zaman geldi. Büyükannesi Joan'a göz kırpmış, sonra adama istediği ücretin yarısını teklif etmişti. Joan utançtan yerin dibine girmişti. Böyle bir şey *yapılır* mıydı? Şimdiyse büyükannesinin yanında olmasını diliyordu.

"Beş yüz," dedi sırf laf olsun diye, büyükannesi olsa bu arsızlığına çok gülerdi.

"Oldu, başka?" dedi adam. "Hayır kurumu işletiyormuş gibi mi görünüyorum?"

"İki yüz," dedi Joan. "Ekranında bir tane çizik bile yok."

Adam yüzünü buruşturdu. "Yüz yetmiş," dedi. "Daha fazlası olmaz." Çenesini kaşı. "Ama o kolye için sana daha fazlasını veririm."

Joan içgüdüsel olarak zincire uzandı. Büyükannesi kolyeyi ona dün gece, ölmeden hemen önce vermişti. Joan yutkundu ve kafasını salladı.

"Haydi," diye ısrar etti adam. "Fiyat ver."

O kolye, büyükannesinden ona kalan son şeydi. Büyükannesi o zincire dokunmuştu. Kanı o zincire bulaşmıştı. Joan tekrar kafasını salladı.

Adam omuzlarını kaldırdı. "Sen bilirsin." Joan'a birkaç tuhaf banknot uzattı, Joan da ona telefonu verdi.

Joan banknotları merakla inceledi. Şeffaf plastiktendiler, ortalarında altın rengi resimler vardı: bir taç ve kanatlı bir aslan. Üst üste konduklarında bilmediği bir armanın parçasını oluşturuyor gibi görünüyorlardı. Canavar parası mıydı bu? "Bir kısmını yerel para olarak alabilir miyim?" diye sordu, biraz da döviz kurunu ölçmek için.

"Neyim ben, döviz bürosu mu?" diye homurdandı adam. Yine de bir yirmiliği geri alıp Joan'a kırk sterlin verdi.

Joan parayı cebine koydu. Arkasını döneceği sırada tanıdık bir ses sözcükleri uzatarak konuştu: "Şu hâline bak. Tıpkı gerçek bir Hunt gibi, çalıntı mal satıyorsun."

Aaron kollarını gelişigüzel kavuşturmuş hâlde tezgâhın yanında dikiliyordu. Ama saçları ıslaktı ve dün gece duştan çıktığında olduğu gibi, daha koyu renkliydi. Sokaklarda koşarak onu mu aramıştı?

Aaron adamın saatlerini ve telefonlarını bariz bir küçümsemeyle inceledi. "Umarım paranı burada harcamayacaksındır," dedi Joan'a.

"Yolun sonundaki postaneye gideceğim," dedi Joan. "Tabelayı gördüm, başka zamanlara posta gönderdikleri yazıyor. Kendime bir mektup yazacağım."

"Niçin?"

"Nick'i durdurmak için tabii ki," dedi Joan. "Ailemi kurtarabileyim diye kendimi uyarmak için."

Aaron beklenmedik ve gürültülü bir kahkaha patlattı.

"Bunun nesi komik?" diye sordu Joan, gerçi Aaron'ın sesi tam olarak keyifli çıkmamıştı. Aksine, kahkahası kulağa acı dolu gelmişti. Aniden içini bir huzursuzluk kapladı, Çukur'da zaman alırken hissettiğine benzer bir histi.

"Aksine, hiç komik değil." Aaron, Joan'a önden gitmesini işaret etti. "Ama lütfen, bir mektup yaz ve hepimizi kahramanlardan kurtar."

Joan tekrar yağmura çıkarken içindeki huzursuzluk hissi arttı. Aaron onu sessizlik içinde takip etti. Postane uzakta değildi ama oraya vardıklarında saçaklardan şakır şakır su akıyor, yere çarpıp etrafa sıçrıyordu.

"Tüh, yağmura yalakanmışsınız," dedi postanedeki kadın, Joan kapıyı iterek açtığında. Kadının hafif kuzeyli aksanı ona Nick'i hatırlatmıştı. Kadın düğün davetiyesine benzer şeyleri ayıklıyor, onları farklı çekmecelere koyuyordu. Çekmeceler elli yıllık aralıklarla etiketlenmişti: 1900-1949, 1950-1999, 2000-2049. "Kartpostallar şu tarafta," dedi eliyle işret ederek. "Aralarında Steffi Graf'ın bu yıl Wimbledon'ı kazandığını gösteren çok güzel bir kartpostal var."

"Ben bir mektup göndermek istiyordum," dedi Joan.

"Mektup mu?" dedi kadın. "Ne güzel! Mektuplara bayılırım. Bence daha fazla insan mektup yazmalı." Üzerinde kâğıtların ve zarfların olduğu rafı işaret etti.

Joan, Aaron'ın bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Postane küçük bir oturma odası gibi döşenmişti. Pembeye

boyanmış cumbada iki kişilik bir kanepe ve alçak bir kahve sehpası vardı. Joan kanepeye oturdu, bir süre sonra Aaron'ın ağırlığı da yan tarafına çöktü.

Joan nefes verdi. *Sevgili Joan,* diye yazdı. Kendine hitap etmek çok tuhaftı.

Dün gece yaşananları yazmanın ne kadar zor olabileceğini hiç tahmin etmemişti. Kendine Oliverların nasıl geldiklerini yazarken eli titriyordu. Ailesine nasıl mesaj attığını. Huntların nasıl yardıma geldiklerini ve nasıl öldüklerini. Kendine Nick'ten bahsetti. Bütün bunları yazarken Aaron'ın bakışlarını üzerinde sanki fiziksel bir varlıkmış gibi hissediyordu.

Her şey yoluna girecek, diye düşündü kendi kendine. Bu mektup teslim edildikten sonra dün gece yaşanmamış olacaktı. Geçmişteki hâli mektubu alır almaz katliamı engelleyecekti. Büyükannesini ve ailesini uyaracaktı. Hep birlikte Nick'i durduracaklardı.

"Sence başka bir şey yazmamama gerek var mı?" diye fısıldadı Aaron'a.

Aaron çarşıdan ayrıldıklarından beri tek kelime etmemişti ama mektubu Joan'ın omzunun üzerinden okuyordu. Ağır ağır konuşarak, "Yok," dedi.

Joan imzasını attı. Sonra da derin bir nefes alarak gişeye geri döndü.

Zaman hangi noktada kendini sıfırlayacaktı? Mektubu gişedeki kadına verdiğinde mi? Yoksa mektup teslim edildiğinde mi?

Kadın mektupla birlikte Joan'ın tuhaf canavar banknotlarından birini aldı ve ona para üstü verdi, daha fazla banknot ve bozukluk.

Şimdi, diye düşündü Joan. *Şimdi* yeniden büyükannesiyle evde olacak, herkes yeniden hayatta olacaktı.

Dışarıda yağmur şakır şakır yağmaya devam ediyordu. Saniyeler geçti. "Büyükanneme de bir kopyasını gönderebilir miyim lütfen?" dedi.

Kadın ona fotokopi makinesini nasıl kullanacağını gösterdi. Joan büyükannesinin geçen seneki adresini ve geçen yazdan bir tarihi yazdı mektubun üstüne. Kadın bozuklukların birkaçını geri aldı.

Şimdi, diye düşündü Joan. *Şimdi* hiçbir şey yaşanmamış olacaktı.

Kadın iki mektubu da 2000-2049 çekmecesine koydu.

"Doğru tarihte teslim edileceğinden eminsiniz, değil mi?" dedi Joan.

"Eminim, yoksa para iadesi var," dedi kadın neşeyle.

Şimdi. Şimdi. *Şimdi.*

Hiçbir şey olmadı. Duvardaki saat zamanın geçtiğini gösteriyordu. Hiçbir şey değişmedi.

"Yardımcı olabileceğim başka bir şey var mıydı?" dedi kadın.

Aaron dirseğine dokunduğunda Joan irkildi. "Hayır, teşekkürler," dedi Aaron kadına. Joan'a da, "Haydi, hana dönelim," dedi. Joan onun sesinde neredeyse nazik bir tını duyduğunu sandı.

Joan kapıyı açıp yeniden yağmura çıktığında içindeki huzursuzluk daha da arttı, ağır bir yumru gibi midesine oturdu. O kadar güçlendi ki o tuhaf, gizli ve trafiksiz sokağın ortasında, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında durmak zorunda kaldı.

"Joan," dedi Aaron. Joan'ı şaşırtarak saçağın altından çıkıp onun yanına geldi. Beyaz gömleği sırılsıklam olmuş, tenine yapışmıştı. Joan onun tam kalçasının başladığı yerde koyu renkli bir dövmenin kenarını görebiliyordu.

"O postane düzmece mi?" dedi Joan. "O yüzden mi bana güldün?"

"Gülmedim," dedi Aaron. "Sana gülmedim. Ayrıca düzmece değil. Postane sahiden de farklı zamanlara mesaj gönderiyor."

"O zaman ne kadar bekleyeceğiz?"

"Haydi içeri girelim," dedi Aaron. Sesi yine nazik bir tınıya bürünmüştü. "Odamız üst katta. Orada kurulanabiliriz."

Joan'ın saçları ağırlaşmıştı, sırtını üşütüyordu. Belindeki sargı bezi dışarıdan belli oluyordu. Neden orada dikildiğini biliyordu. Yağmur yatıştırıcı bir biçimde amansızdı. Aaron'ın neden onunla birlikte burada dikildiğini bilmiyordu. Artık o da sırılsıklam olmuştu. Joan onu uzun zamandır tanımasa da derli toplu ve kontrollü görünmeyi sevdiğini biliyordu.

"Sana bir soru sorsam bana doğruyu söyler misin?" dedi.

Aaron'ın koyulaşmış saçlarından, gömlek kollarından, pantolonunun paçalarından su damlıyordu. "Söylerim."

"O mektuplar ailelerimizi kurtaracak mı?"

Aaron'ın gözlerindeki bitkin merhamet, Joan'ın boğazının düğümlenmesine neden oldu. Aaron başını salladı. Yağmurun gürültüsü sesini o kadar bastırıyordu ki cevabı, dudaklarındaki bir şekilden ibaretti. "Hayır."

Joan'ın içindeki huzursuzluk, pençelerini etrafa savuran bir hayvan gibiydi. Boğazını o kadar daralmış hissediyordu ki konuşmakta güçlük çekiyordu. Kendini zorlayarak şöyle dedi: "O hâlde onları nasıl kurtaracağız?"

Aaron'ın yüzündeki merhamet ifadesi derinleşerek korkunç, yorgun ve *bilge* bir şeye dönüştü. Joan aniden onun cevap vermesini istememeye başladı. O cevap verirken çoktan kafasını sallamaya başlamıştı.

"Ne yaparsak yapalım onları kurtaramayız."

"Hayır," dedi Joan. *Hayır.* Bu çok mantıksızdı. Orada, o zamandayken yapabileceği binlerce şey vardı. Büyükannesini yüz yüze uyarabilirdi. Ya da bir hukuk firmasıyla anlaşıp kendisine ve ailesine, büyükannesinin her yıl değiştirdiği bütün adreslere mesaj göndertebilirdi. O gecenin yaşanmasını engellemenin yollarını bulmak için önünde uzun yıllar vardı.

Böylece Nick kimseyi hazırlıksız yakalamazdı. Kimse ölmezdi. İşte *bu* mantıklıydı.

"Joan..." dedi Aaron.

Ama Joan birden onun varlığına katlanamaz oldu. "Hayır!" dedi. Döndü ve ıslak kaldırım taşlarında kaya kaya koştu.

Aaron'ın ona seslendiğini duyabiliyordu ama söyleyeceği başka hiçbir şeyi duymak istemiyordu. O bir yalancıydı. Dün gece onu ölüme terk etmişti. O da babası kadar zalimdi.

Hanın kapısını sertçe çekerek açtı. İçerideki herkesin dönüp ona baktığını göz ucundan görebiliyordu. Korkunç görünüyor olmalıydı, iliklerine kadar ıslanmıştı ve çılgına dönmüş gibiydi. Salonu tarayarak tanıdık gözler aradı. *Hunt ailesi ifadesini* aradı. Gümüş dilli tilki tılsımlarını ve dövmelerini aradı. Kendi ailesinden herhangi bir iz aradı. Orada düzinelerce insan vardı. İçlerinden biri Hunt olmalıydı.

Tek yapması gereken o zamanda büyükannesinin genç hâlini bulmaktı, o zamandaki *herhangi bir* Hunt'ı bulmaktı. Sadece onlara olanları yüz yüze söylemesi gerekiyordu. Mektup olmadan, aracı olmadan. *O zaman* katliama engel olabilirdi.

Hancının, cilalı bir ahşap tezgâhın arkasında durduğu yere doğru yöneldi. Hancının gözleri müşterilerinin üzerindeydi, kahve içiyordu. Joan onu yardımsever bir belediye başkanına benzetti.

"Hunt ailesinden birini bulmalıyım," dedi Joan.

Hancı ona uzun uzun baktı. "Huntlar bulunmayı sevmezler."

Joan cebini kurcalayıp tezgâhın üzerine şeffaf ve altın renkli bir banknot koydu. Üzerinde 50 yazıyordu. "Dorothy Hunt," dedi. Bu, büyükannesinin ismiydi.

"Bazı kişiler *bulunmamalıdır*."

Joan bir ellilik daha koydu. "Herhangi bir Hunt da olur," dedi. "Ama Dorothy bu zamandaysa *onunla* konuşmak isterim."

Hancı boğazından itiraz eder gibi bir ses çıkardı ama Joan tezgâha baktığında para gitmişti.

Joan bunun içini rahatlatmasını ummuştu ama aksine daha da huzursuz olmuştu. Salonu bir kez daha taradı. Bakınıp durmanın aptalca olduğunu biliyordu ama...

Önce dövmeyi gördü, bir adamın bileğine dolanmış narin bir deniz kızı. Sonra bakışlarını adamın yüzüne çevirdi.

Onu daha önce sadece bir kez görmüştü ama şaşırtıcı bir derecede tanıdık geliyordu. Holland Köşkü'nün bahçesinde öldüğünde ellili yaşlardaydı. Şimdiyse yirmilerinin başındaydı; genç yuvarlak bir yüzü, sırıtıyormuş gibi duran bir ağzı ve çoktan seyrelmeye başlamış olan sarı saçları vardı.

Joan'ın zihnindeki görüntü uzunca bir süre ona handakinden daha gerçek geldi. Her şeyi görebiliyordu. Holland Köşkü'ndeki karanlık bahçeyi. Önündeki labirenti. Adam yan yatıyordu, gözleri açıktı, bir kolu yukarıya uzanmıştı ve bir deniz kızı dövmesi onun solgun bileğinde göze çarpıyordu. Ezilen çiçeklerin kokusu hanı doldurmuş gibiydi.

O adam *oradaydı. Onu* uyarabilirdi.

Kapı açılıp kapanırken içeriye rüzgârla birlikte soğuk yağmur damlaları girdi.

Joan, Aaron'ın aceleyle adını söylediğinin şöyle böyle farkındaydı ama çoktan hareket etmeye başlamıştı.

Joan ona yaklaşırken adam kafasını kaldırıp baktı. Kızın bilekliğini gördüğünde ise meraklı ifadesi yerini tiksintiye bıraktı: küçük gümüş dilli altın tilki.

"Ben... Biliyorum." Joan adamı sakinleştirmek ister gibi ellerini kaldırdı. "Hunt olduğumu biliyorum. Senin Oliver olduğunu biliyorum. Yine de beni bir dinle lütfen. Korkunç bir şey olacak. Ama biz olmasını engelleyebiliriz."

Adam sandalyesini geriye itti. Kalkarken Joan onu kolundan yakaladı. "Dur," dedi. "Beni *dinle*. Dinle. Bir insan doğacak. *Çok* fazla kişiyi öldürecek. Seni öldürecek!"

Adama tarih, yer, zaman ve ölecek olan herkes hakkındaki ayrıntıları verirken tıpkı postanede olduğu gibi kendini, *Şimdi, şimdi, şimdi dün gece yaşanmamış olacak,* diye düşünürken buldu.

Ve tıpkı postanedeki gibi, bunun sonunda da hiçbir şey değişmedi.

Bu işi tamamen yanlış yapıyordu. Hissedebiliyordu. Yanlış şeyleri söylüyordu. Sözsüz kurallara, anlamadığı âdetlere aykırı davrandığını hissedebiliyordu. Ama duramıyordu. Doğru şeyi doğru şekilde söylerse -adamın anlamasını sağlayabilirse- o zaman her şeyin düzeleceğinden emindi.

Işığın yoğunluğu değişti. Joan bakmadan bile Aaron'ın arkasına geçtiğini biliyordu. İçinde, Aaron'ın diğer müşterilerin onu görmesini engellediğine dair bir his vardı.

"*Söyle* ona," diye yalvardı Aaron'a. Bir Oliver, başka bir Oliver'ı dinlerdi kuşkusuz.

"Aaron?" Adam dudağını bükerek Aaron'ı baştan aşağı süzdü. "Hanedanımızın lideri, oğlunun Serpentine Hanı'nda bir Hunt'la takıldığını biliyor mu? Yoksa tahmin edemeyeceğimiz kadar düştün mü?"

Aaron gömleğinin manşetlerini düzeltmek için elini kaldırdığında eli belli belirsiz titriyordu. Derken Joan onun ne hâlde olduğunu hatırladı; ceketsizdi, hâlâ sırılsıklamdı ve gömleği göğsüne yapışıyordu. Aaron elini indirdi.

Adam tekrar konuşmak için ağzını açtı ama Joan araya girdi. "Tanrı aşkına, beni *dinle*!" dedi. Huzursuzluk hissi boğazına kadar yükselmişti. Nick'in yapacağı şey dışındaki hiçbir şeyin önemi yoktu. "Beni dinlemen lazım! Herkese bir insanın geleceğini söylemen lazım, canavarları öldüren bir insanın!"

Adam kolunu Joan'ın elinden sertçe çekti. Kendi manşetlerini düzeltti ve Aaron'a dönüp sakince, "Bu çatlak sürtüğü önümden çek," dedi.

"Aaron, söyle ona!" dedi Joan. Ama Aaron, Joan'ı şaşkına çevirerek onu omuzlarından tuttu ve adam geçebilsin diye kenara çekti.

Joan, Aaron'ın onu kısa bir merdivenden çıkardığının hayal meyal farkındaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Bırak beni! Onun peşinden gitmeliyiz! Aşağı dönmeliyiz!"

Şimdi ise aşağıdaki fırtınalı sokağa bakan büyük pencerelere sahip olan, bir süite gelmişlerdi.

Aaron arkalarından kapıyı kaparken Joan ona çıkıştı. "Bana yardım etmedin bile!" dedi. "Neden beni buraya sürükledin? Onu uyarmalıyız!"

"O işler öyle olmuyor!" dedi Aaron.

"Neden olmuyormuş!" dedi Joan. "İnsanları uyarırsak Nick'i durdurabilirler! Her şey eski hâline geri döner! Onca zamanı hiç çalmamış bile oluruz. Hiçbir şey yaşanmamış olur."

"Tanrım, o kadar..." Aaron'ın sesi boğuklaştı. "O kadar *toysun* ki. Olanları değiştiremeyiz, Joan!"

"Sen neden *bahsediyorsun*?"

"Zaman çizelgesi kendini korur," dedi Aaron. "Kendini düzeltir."

"Bu da ne demek?"

"Gönderdiğin mektuplar ya kaybolacak ya da yanlış adrese gidecek. Victor söylediklerini göz ardı edecek. Ne yaparsan yap ya da kime söylersen söyle o katliam yaşanacak."

Joan kafasını salladı. "Hayır," dedi. "Hayır, yanılıyorsun."

"Ailenin ölümünü engelleyemezsin," dedi Aaron. "Yapamazsın."

"Yanılıyorsun, yanılıyorsun!" Joan ne dediğinin neredeyse farkında bile değildi. Boğuluyormuş gibi hissediyordu. "Aşağıdaki adamla konuşmadın bile! Onu ikna edebilirdin!"

"Doğruyu söylediğimi hissedemiyor musun?" dedi Aaron. "Zaman çizelgesinin direncini hissedebiliyor olman lazım. Her yanımızda."

Joan hiçbir şey hissedemiyordu. "Buraya onlara yardım etmek için geldik!" dedi. "Geri gelmemizin tek nedeni bu!"

"O *senin* geri gelme nedenin!"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Joan. "Sen neden..." Lafını bitirmeden konuşmalarını hatırlamaya başladı. Aaron katliama engel olmasına yardım edeceğini hiç söylememişti. Ailelerini kurtarmaktan bahseden Joan'dı. Aaron'a uzun uzun baktı. "Hayır."

"Kaçmak zorundaydık," dedi Aaron. "Orada kalsaydık ölürdük. Sırf kaçmak için zamanda yolculuk yapar mıydın?"

"Sana inanmıyorum," diye fısıldadı Joan. İnanamazdı. "İptal etmeliyiz. Biz... Biz çok fazla zaman çaldık." İkisi

toplamda altmış yıldan fazla insan hayatı çalmıştı. "Bunu birlikte iptal etmeliyiz."

"Maalesef yapamayız," dedi Aaron. "Çünkü o işler öyle olmuyor." Sözcükleri buz gibi olsa bile, sesi tıpkı Joan'ın hissettiği kadar üzgündü. Dönüp yatak odasına gitti ve kapıyı arkasından çarparak kapadı.

Joan pencereden aşağıdaki canavar sokağına bakıyordu. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağmaktaydı. Kaldırım taşları parlak ve siyahtı. Aaron yanılıyor olmalıydı. Öyle olmalıydı. Aksi korkunçtu, Joan'ın ailesinin ölümü, Çukur'daki o insanlar... Joan onların hayatlarını gerçekten kısaltmış olamazdı.

Pencereden bakarken gözüne bir hareket takıldı. Sokağın karşısındaki postanenin kapısı açılıyordu. Adamın biri elinde posta çantasıyla yağmura çıktı. Joan'ın nefesi kesildi.

Adam çantayı yukarı çekti, belli ki yağmurda taşımakta zorlanıyordu. Sonra bir adım attı ve çantayla birlikte ortadan kayboldu.

Şimdi, diye düşündü Joan. Daha iyi görebilmek için pencere koltuğunda dizlerinin üzerine kalktı. *Şimdi.* Aaron yanılmıştı. O mektuplar yerine ulaşacaktı. Ve *şimdi* her şey sona erecekti.

Beş saniye geçti. On saniye geçti. Joan hâlâ ıslak kıyafetleriyle pencere koltuğunda dizlerinin üstünde duruyordu. Yirmi saniye geçti.

Adamın az önce durduğu yerde, kaldırım taşlarının üzerinde bir şey vardı. Joan yağan yağmurun arasından görebilmek için pencereye yaslandı. İki şey vardı. İki beyaz zarf.

Hissedebiliyor olman lazım, demişti Aaron. *Zaman çizelgesinin direncini hissedebiliyor olman lazım. Her yanımızda.* Şimdi Joan'ın aklının bir köşesine *direnç* kelimesi dönüp duruyordu. Zaman yolculuğuna duyduğu özlemi hissetmesine neden olan aynı duyuyla, bu dünyadaki bir şeyi hissedebiliyordu. Aaron onu bir doğal güçmüş gibi söylemişti. Direnç. Ama Joan bundan ziyade, onu, büyük bir canavar harekete geçmiş gibi hissediyordu. Zorlandığında bunu yapana aynı şekilde karşılık verecek bir şey.

Yağmur yağmaya devam ederken Joan iki zarfın da yavaşça su çekmesini izledi. Renklerinin değişimini ve suyun ağırlığıyla buruşmalarını izledi. Geriye kâğıt hamurundan başka bir şey kalmayana kadar mahvolmalarını izledi.

Sokakta canavarlar ortaya çıkmaya ve kaybolmaya devam ediyorlardı. Silindir şapkaları ve kabarık etekleriyle, doksanların salaş giysileri ve seksenlerin saçlarıyla yağmurdan kaçıyorlardı.

Joan onları izlerken Aaron'ın ifadesini hatırladı. Yağmurun altında dikilirlerken ona korkunç, bilge ve yorgun bir ifadeyle bakmıştı.

"*Joan!*" diye kulağına fısıldadı Aaron.

Joan irkilerek uyandı. Bir anlığına neye uğradığını şaşırdı. Uyukladığını fark etmemişti bile. Pencere koltuğunda kıvrılmış yatıyordu. Üzerinde bir battaniye vardı. Gece olmuştu. Odadaki tek ışık, televizyonun değişip duran renkleriydi.

"Bu ses de ne?" diye fısıldadı Aaron.

Joan düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Kafası allak bullaktı. Televizyonda bir şey çalıyordu. Müzik. "*Totoro sanırım?*"

"Hayır. Yani evet ama..." Aaron gidip uzaktan kumandada bir düğmeye bastı. Ama müzik susmadı. Aaron kumandaya daha sert bastı. "Of!" Eğilip televizyonun fişini çekti.

Oda aniden sessizleşti ve karardı.

İşte o zaman Joan da duydu; biri kilidi kurcalıyor, kilitten *klik-klik* sesleri çıkıyordu. Ay ışığında kapının kolu döndü. O anda Joan tamamen kendine geldi.

Alelacele ayağa kalkıp kapının kolunu işaret etti. Aaron durumu anlayınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Kapının yanında ağır bir vazo vardı. Joan onu alıp havaya kaldırdı, hazır bekliyordu. Aaron kanepeden bir minder alıp kapının diğer tarafına geçti.

O ne...? diye ağzını oynattı Joan. Minderle ne yapacaktı? Davetsiz misafiri boğacak mıydı?

Aaron, *Ne bileyim?* der gibi bir mimik yaptı. Minder yerine eline alabileceği bir şey bulmak için etrafına bakındı.

Ama çok geçti. Kilit attı. Kapı açıldı. Joan vazoyu fırlattı.

"Hey!" Giren kişi eğilince porselen vazo koridor duvarına çarparak parçalandı. "Şey, sana da merhaba, Joan."

Joan tanıdık yeşil gözlere bakakaldı. Tanıdık koyu renk saçlara bakakaldı. "Ruth?"

ON

"Şu anda sarılmamız gerekiyor," dedi Ruth her zamanki şalaycı tavrıyla.

Joan kendini onun kollarına attı ve uzun bir süre boyunca hüngür hüngür ağladı. Nihayet geri çekildiğinde Ruth'un omzunda, yüzünden çok daha büyük olan bir ıslaklık vardı. Ruth omzuna bakarak burnunu kırıştırdı.

Joan titrek bir kahkaha attı. "Kapa çeneni."

Ruth odayı incelerken bakışları Aaron'a takılınca durdu. "Neden burada bir Oliver'la berabersin?" dedi Joan'a. Sesinde tuhaf bir tını vardı.

"Şey." Joan, Aaron'ın kısık gözleriyle Ruth'a baktığını gördü. "Aaron, bu kuzenim Ruth," dedi huzursuz bir şekilde. Ruth'a dönüp, "Aaron'la birlikte kaçtık," dedi. "Ama sen... Senin..." Söyleyemedi. Bıçağın Ruth'un bağırsağına saplandığını görmüştü.

"Biliyorum." Ruth belli belirsiz gevşedi. "Az önce ceketimi sırılsıklam ettin."

Yeniden hüngür hüngür ağlamaya başlaması tek bir lafa bakıyordu. Başını Ruth'un omzuna yasladı. *Yaşıyordu.* "Bizi nasıl buldun?" diyebildi.

"Birkaç kişinin bana borcu vardı." Ruth parmak uçlarıyla Joan'ın saçlarına dokundu; nazikçe, bir tabloya dokunur gibi. "Tanrım, hâlâ inanamıyorum. Kaçtığına dair dedikodular duydum. Öyle olduğunu umdum."

"Ama bizi çok çabuk buldun."

"Çabuk mu?" dedi Ruth. Alnı kırıştı. "Joan, seni neredeyse iki yıldır arıyorum."

Ruth'un bıçaklandığı göğüs kafesinin altında buruşuk bir yara izi vardı. Saçları düne göre daha uzundu. Joan artık bakması gereken şeyleri bildiği için, başka farklılıklar da görüyordu. Ruth yorgun görünüyordu ve bakışlarında daha önce orada olmayan bir bıkkınlık vardı. Zamana uygun giyiminden uzunca bir süredir orada olduğu belli oluyordu: siyah ceket, siyah kot pantolon, parlak kırmızı ruj.

"İki yıl..." dedi Joan. Ruth'un yarasının yarığı derindi, ölüme çok yaklaşmış olmalıydı. "Ama nasıl..."

"Bunları sonra konuşuruz," dedi Ruth. "Şimdi gitmemiz lazım."

"Gitmek mi?" dedi Joan. Alt katta gürültücü ve sarhoş kalabalığın sesleri yükseldi. Ruth çabucak kapıya baktı. Bu da farklıydı. Ruth normalde kendinden son derece emin olan biriydi ama bu versiyonu bir hayvan kadar tetikte görünüyordu. "Nereye gideceğiz?" dedi Joan.

"Daha az gözün ve kulağın olduğu bir yere. Eşyalarını topla."

"Hiçbir şeyim yok." Joan, Ruth'un onu koridora sürüklemesine izin verdi.

Ruth, Aaron'ın onları takip etmesini engellemek için kolunu kaldırdı. "Sen değil," dedi.

Aaron şaşırmıştan ziyade bunu bekliyormuş gibi görünüyordu. "Güle güle, Joan."

Joan, Ruth'un kolunu indirdi. "O da bizimle gelmeli!"

Ruth kafasını salladı. "Birlikte kaçtığınızı biliyorum ama Oliverları tanımıyorsun. Hepsi acımasızdır. Bu var ya, senin parçalara ayrıldığını görmenin ailesini nasıl memnun edeceğini bir düşünseydi seni kurtların önüne atardı."

Ama Joan'ın aklı Ruth'un ne kadar temkinli göründüğünde kalmıştı. "Gözler ve kulaklar konusunda neden bu kadar endişelisin?" dedi. "Seni korkutan ne?" Ruth cevap vermeyince ekledi: "Eğer buranın güvenli olmadığını düşünüyorsan, o zaman Aaron da bizimle gelmeli."

Aşağıda sesler tekrar yükseldi. Ruth hızla kafasını merdivene doğru çevirdi.

Joan da oraya dönerken Aaron'ın onu, tıpkı labirentteki gibi temkinli ve anlamayan bir yüz ifadesiyle izlediğini gördü. Sanki onu hiç anlamıyor gibiydi.

"Ruth," dedi Joan. "Gitmemiz gerekiyorsa gidelim."

Ruth tekrar kafasını salladı. Ama bu sefer ikisini de eliyle yanına çağırmıştı. Aaron'a, "*Gözüm üzerinde*," dedi.

Dışarıda hâlâ yağmur yağıyordu. Eski moda sokak lambaları kaldırım taşlarını ışıldatıyordu. Joan ıslak kıyafetlerinin verdiği rahatsızlığı önceden fark etmemişti; ama şimdi Ruth'la bir sokaktan diğerine koşarken kotunun bacakları birbirine sürtünüyordu. Tişörtü soğuk ve yapış yapıştı.

Joan, Ruth'un onları o bölgeden çıkaracağını sanıyordu, bu yüzden Ruth onları kapalı çarşıya götürünce çok şaşırdı. Aaron da şaşırmışa benziyordu. "Han güvenli değildi de *bu* mu güvenli?" dedi küçümser bir sesle.

Ruth ona ters ters baktı. "*Sen* ne zamandır bu işin içindesin? Çok biliyorsan defol git, kendi başının çaresine kendin bak."

Aaron da ona ters ters baktı. Cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey diyemeden Joan araya girdi. "Gözlere ve kulaklara dikkat etmemiz gerektiğini söylediğini sanıyordum," dedi Ruth'a.

Bu, Ruth'un o yeni temkinlilikle etrafa göz gezdirmesine neden oldu. Adımları hızlandı. "Haydi," dedi. "Bu taraftan."

Ruth onları demirden yapılma sarmal bir merdivenden çıkardı. Basamakları çıktıkları sırada Joan aşağıdaki çarşıya baktı. Gece, farklı bir pazar kurulmuştu. Kıyafet askıları gitmiş, mal tezgâhlarının üzerine muşambalar gerilmişti. Onların olduğu yerlere de daha çok yiyecek tezgâhı açılmıştı. Havada soğan, sosis, kızarmış baharat ve sıcak marmelatlı taze donut kokusu vardı. İnsanlar alçak plastik taburelerde oturmuş hâlde yiyip içiyor ve muhabbet ediyordu. Bu Joan'a, Malezya'daki yiyecek pazarlarını hatırlatmıştı.

Ruth onları dövme demirden bir korkuluğu olan ve aşağıdaki çarşıya bakan bir sahanlıktan geçirdi. Siyah korkulukta yaldızlı şekiller vardı: sarmaşıklar ve yapraklar.

"Burada bir otel olduğunu bilmiyordum," dedi Aaron.

"Yok zaten," dedi Ruth. "Bunlar tezgâh sahiplerinin konutları. Boş bir tane buldum."

"*Buldum* derken?" dedi Aaron. "Yani izinsiz mi kalıyorsun?"

Ruth cebinden birkaç alet çıkardı ve sahanlıktaki son kapıyı üç becerikli hareketle açtı. "Rica ederim, majesteleri," dedi Aaron'a, eliyle açık kapıyı işaret ederek.

Aaron ona, "Siz Huntlar," diye söylense de yavaşça odaya girdi.

Joan da peşinden girdi. Işık olmadan fazla bir şey göremiyordu. Sokağa bakan yarım daire şeklindeki pencere, duvarın büyük kısmını kaplıyordu. İki parçalıydı ve tıpkı handaki

pencereler gibi vitraydı. Joan desenini gördü: yapraksız bir ağaca tünemiş olan kuzgunlar.

Aaron camlardan birini açarak ağaçların dallarını kesti. Joan boynunu uzattı. Han birkaç sokak uzaktaydı, oradan görünmüyordu. Yağmur yüzünden neredeyse hiçbir şey görünmüyordu.

"Kapat şunu," dedi Ruth, Aaron'ın camı kapatmasını bekledi. Ardından, "Işığı açıyorum," dedi ve oda aydınlandı.

Orası kendi banyosu olan bir stüdyo daireydi. Kitaplıkla odadan ayrılmış darmadağınık bir yatak. Kahvaltı masası olan küçük bir mutfak. Beyaz bir kanepe ve onunla uyumlu bir koltuk. Bir de kahve sehpası.

Başrolde ise her yeri kaplayan halı vardı. Deseni Joan'a Orta Çağ tarzı duvar halılarını hatırlatsa da renkleri müzede gördüklerinden çok daha canlıydı; parlak kırmızılar ve gece mavileriyle bezenmişti. Üzerine insanlara saldıran canavarımsı yaratıklar dokunmuştu: ejderha ateşine kapılmış olan insanlar, yılanların birer halat gibi üzerlerine dolandığı insanlar. Joan'ın aklına galerilerde insanların ejderhaları ve diğer fantastik yaratıkları öldürdüğü, buna benzer tasvirler gördüğü geldi. İki tasvir türü de midesinin kasılmasına neden oldu.

Joan, Ruth'un kapıyı kilitlemesini ve bütün pencerelerin sıkıca kapalı olup olmadığını kontrol etmesini izledi. Bunlar Ruth'un yapacağı şeyler değildi. O böyle paranoyak biri değildi.

Joan etrafına bakındı. Ruth evdeyken eşyalarını etrafa yayardı ama burada, ondan neredeyse hiçbir iz yoktu. Kahvaltı masasının üzerinde bir kupa ile bir de tabak vardı, hepsi bu kadar. Ona ait hiçbir şey yoktu.

Joan'ın ona sormak istediği bir sürü şey vardı. *Bertie, Gus dayı ve Ada teyze nasıl öldüler? Neden bana canavarlardan hiç bahsetmedin, canavarların aslında ne olduklarını neden hiç*

anlatmadın? Ama bunlar ailevi meselelerdi. Aaron'ın önünde konuşamazlardı. Bununla beraber başka soruları da vardı. *Son iki yılda sana ne oldu? Neden hâlâ kaçıyormuş gibi görünüyorsun?*

Aralarından en basit gibi görüneni seçti. "Neden korkuyorsun?"

Ruth bir elini buklelerinin arasından geçirdi. Yağmur yüzünden ıslanan saçları omuzlarına kadar inmişti. "Sizin için ne kadar zaman geçti?" diye sordu. "Saldırıdan bu yana?"

"Dün gece kaçtık," dedi Joan.

Ruth belli belirsiz duyulan hayret dolu bir ses çıkardı. "Dün gece mi?" Kanepenin arkasına yaslanan Joan'ın yanına gitti.

Joan yeniden duygusallaşmamaya çalışarak başıyla onayladı. Ruth'un dün gece öldüğünü sanıyordu. Bütün Huntların öldüğünü sanıyordu. Ruth'un gerçekten de yanında olduğuna inanmak çok zordu.

Ruth ayağıyla Joan'ınkini dürttü. Çocukken bunu hep yapardı, sırf Joan'ı sinir etmek için. Fakat bu, sefer neredeyse dayanılmaz olan bir şekilde rahatlatıcıydı. Ruth hayatta olduğu için delicesine şükrediyordu.

"Handa bir şeyler söylediğin duyulmuş," dedi Ruth. "Hakkında konuşulması güvenli olmayan şeyler."

"Katliamı mı kastediyorsun?" dedi Joan ve Ruth'un gözleri, sanki burada bile duyulmalarından korkuyormuş gibi bir kez daha kapıya kaydı. Bu, endişe vericiydi. Onun tanıdığı Ruth hiçbir şeyden korkmazdı. Ama Joan karşısındakinin onun tanıdığı Ruth olmadığını anlamaya başlıyordu. Tam olarak o değildi.

"Neden güvenli değil?" dedi Aaron. Kalmakla gitmek arasında bir karar verememiş gibi kapının yanındaki duvara yaslanmıştı.

Ruth cevap vermedi. İçinde taşıdığı şüphe artık yüzünden belli oluyordu.

"Ah, ben de sana güvenmiyorum, ufaklık," dedi Aaron.

Ruth ona, "Bir daha bana öyle dersen," diyerek meydan okudu, Aaron'sa tüm dişlerini göstererek sırıttı.

Joan paniklemeye başladı. Ailelerinin birbirlerinden tiksindiklerini biliyordu ama Ruth'la Aaron'ın, birbirlerinin boğazına bu kadar çabuk sarılmalarını beklemiyordu.

"Kim olduğunu biliyorum," dedi Ruth Aaron'a. Bunu bir suçlama gibi söylemişti. "Baban Oliver ailesinin lideri. Hakkındaki her şeyi biliyorum."

Duvara rahat bir şekilde yaslanmış duran Aaron âdeta kibrin vücut bulmuş hâli gibiydi. İfadesi, *Benim kim olduğumu herkes bilir,* diyordu.

"Sen Edmund Oliver'ın en küçük oğlusun," dedi Ruth. "Oliver olan tek oğlu. Oliver ailesinin sonraki lideri sen olmalıydın ama sıradan çıkarıldın."

Tuhaf bir ifadeydi: *Edmund Oliver'ın en küçük oğlu. Oliver olan tek oğlu.* Ama Joan bunu sorma fırsatı bulamadı çünkü Aaron çoktan konuşmaya başlamıştı.

"Tanrım," dedi. "Sahiden de hakkımdaki her şeyi biliyorsun. Bense senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hayır, hiç sorun değil," diye ekledi Ruth ağzını açtığında. "Bilmek istemiyorum."

"Oliverların mirasından mahrum bırakılmana neden olacak kadar alçakça ne yaptın?" dedi Ruth. "Ben de ailenin bir standardı yok sanırdım."

"Kesin şunu," dedi Joan onlara.

Aaron, Ruth'a öfkeyle baktı. "Ailesi hırsız ve yalancılardan oluşan birinin söylediklerine de bir bakın."

Joan bir saniyeliğine, Yaldızlı Oda'da etrafı ona nefret dolu bakışlar atan Oliverlarla çevrili hâlde dikildiği ânı hatırladı. "*Kesin* şunu!" dedi. "Kesin! İkiniz de!" Sesinde bir şey hissetmiş olmalılardı çünkü ikisi de şaşkınlıkla ona baktı. "*Böyle* olamayız."

"Böyle derken?" dedi Aaron. "Oliverlarla Huntların aynı odada bulunmasından mı bahsediyorsun?"

"Evet." Joan kanepenin yanından ayrılıp odanın öbür ucundaki mutfağa gitti. Su ısıtıcıyı doldurdu. "Dün aramızda bir husumet vardı. Bugün yok."

Ruth acı acı güldü. "Joan, o işler öyle yürümüyor... Oliverlar iğrenç, küçümseyici ve insanlardan nefret eden yılanlardır! Sen onları tanımıyorsun!"

Aslında tanıyordu. Aaron'a baktı ama çocuk onun bakışlarından kaçındı. Aaron konuştuğunda sesi kontrollüydü. "Ailelerimizin arasındaki düşmanlık bin yıldır sürüyor," dedi. "Bunu bir gecede bitiremezsin."

"Oliverlara güvenilmez," dedi Ruth.

Aaron'ın sesi sertleşti. "Asıl *Huntlara* güvenilmez," dedi. "Biz Oliverlar, verdiğimiz sözleri tutarız. Huntlar yalancıdır. Huntlar..."

"Yeter," dedi Joan tekrar. "*Susun* artık." Sırtını dayadığı tezgâh soğuktu. Önce Ruth'a, sonra da Aaron'a baktı. Aralarında sadece üç adımlık bir mesafe vardı ama ikisi de birbirine bakmıyordu. "İkiniz de hâlâ katliamdan önceki gibi düşünüyorsunuz," dedi hüsranla. "Ama artık her şey farklı!"

"Değil!" dedi Ruth.

"Tanrım, Ruth. Öyle işte! Nick ailelerimizi öldürdü! *İki* aileyi de! Hangisinden olduğumuzu umursamadı. Hatırlamıyor musun? O gece sadece iki taraf vardı, biz ve o."

Aaron ve Ruth orada öylece durmuş hâlde ona bakıyorlardı. Joan onları sarsmak istedi.

"Anlamıyor musunuz?" dedi. "Üçümüz katliamdan sağ çıkan tek kişiler olabiliriz. Neler olduğunu bilen tek kişiler olabiliriz. Onu durdurabilecek tek kişiler olabiliriz."

Gerisini söylemedi: Ailelerini kurtarabilecek tek kişiler onlardı. Eğer Aaron şu anda bu konu hakkında onunla tartışırsa kendine hâkim olamayabilirdi.

Uzun bir sessizlik oldu. Giderek uzadı. Joan'ın arkasındaki su ısıtıcısı kaynadı, buhar çıkardı ve sonra kendi kendine kapandı. Alt kattaki çarşının sesleri yukarıya kadar geliyordu: muhabbet eden insanlar, müşteri çağıran satıcılar.

Ruth'la Aaron, birbirlerine ve Joan'a bakmadan öylece dikilmeye devam ediyorlardı. Joan'ın yüreği ezilmeye başladı. Aileleri arasındaki nefret çok derindi.

Derken Ruth aniden konuştu. "Tek sağ kalan biz değildik."

"Ne?" dedi Aaron. Sesinde umut vardı ama Joan, Ruth'un kanepenin arkasını nasıl sıkıca kavradığını, eklemlerinin nasıl beyaza döndüğünü görebiliyordu.

"Tek sağ kalan biz değildik," dedi Ruth. "Ama sadece sizi canlı bulabildim." Yine kapıya bakış attı. Bu sefer Joan, içine buz gibi bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Aaron.

"Biri kaçanları avlıyor," dedi Ruth. "Biri olanları anlatmaya çalışanları susturuyor. Bugün ortalık yerde katliamdan bahsettin. Bunu bir daha sakın yapma."

Joan çay yaptı. Bunun, yani çay yapmanın sıradanlığı rahatlatıcıydı. Yanında duran Ruth, havaya uzanarak çarşıdan

aldığı yiyecekleri çıkardı, dumanı tüten tartlar ve bezelye püresi. Hunt ailesinin gücü. Bu da bir hayli rahatlatıcıydı. Büyükannesinin evinde herkesin bunun gibi yiyecek zulaları vardı, Joan'ın dışında tabii. Onun Hunt gücü yıllar içinde kaybolup gitmişti.

Ruth başka bir tarta uzanırken Joan aniden kendini, büyükannesinin dün gece söylediği şeyi hatırlarken buldu. *Yakında bir güç kazanacaksın. Hunt gücü değil. Başka bir güç.* Büyükannesi bununla ne kastetmişti? Ama bu anıyı çabucak başka bir anı izledi, ellerinin her yerine bulaşan kan. Büyükannesinin hırıltılı nefesleri. Joan kendi nefesinin kesildiğini duydu.

"Joan?" dedi Ruth, Joan'ı kendine getirerek.

"Efendim?" Joan kendine köşkte olmadığını hatırlattı. Ruth ve Aaron'ın yanındaydı.

Ruth tekrar havaya uzandı ve soyulmuş, taze bir zencefil parçası çıkardı. Joan zencefile şaşkın şaşkın baktı. "Çayın için," dedi Ruth. Kupalardan birinin içine dikkatlice attı. "Çayında zencefil sevdiğini biliyorum."

Joan derin bir nefes aldı, ardından geri verdi. "Burada olduğun için çok mutluyum," dedi fısıldayarak.

Ruth tam olarak gülümsemedi ama bir an için, gözlerindeki sert bakış yerini şefkate bırakmıştı. "İyi ki seni bulabildim."

Joan çaydanlıkla kupaları kahve sehpasına götürdü. Ruth da tartları dizdi. "Domuz pastırmalı ve yumurtalı," dedi. "Biftekli ve biralı, biftekli ve böbrekli, çedar peynirli ve pırasalı." Bolca bezelye püresiyle birlikte, gravy sosla kızarmış patatesi de çıkardı.

Ruth'la Joan kanepeye oturdular. Aaron da koltuğa geçti. Bir müddet hep birlikte orada oturup karanlık pencereden dışarıya bakarak aşırı sıcak olan çaylarını içtiler, turtalarını yediler.

Aaron çayını sade ve şekersiz içiyordu. Ruth kupasına üç küp şeker attı. Sonra da elini buhara tuttu. Bu bilindik hareketi Joan'ın kalbini sıkıştırdı, Ruth ne zaman üşüse öyle yapardı.

Sessizliği ilk Aaron bozdu. "Saldırı Oliver tarihlerinde kayıtlı değil." Kupasını sehpaya bırakırken eli biraz titriyordu. Joan onun daha önce söylediği başka bir şeyi hatırladı: Babasının ölümü de kayıtlarla uyuşmuyordu. "Bu olanların hepsi yanlış," dedi. "Hiçbirinin yaşanmaması gerekiyordu." Bunu dün gece de söylemişti. *Bu gece baştan sona yanlış.*

"Sadece Oliver kayıtları değil," dedi Ruth. "Diğer ailelerin o geceye dair kayıtlarını da gördüm. Hepsinde aynı şey yazıyor."

"Diğer ailelerin kayıtlarını mı gördün?" Aaron'ın sesinde şaşkınlık vardı.

"Beni dinleyin," dedi Ruth. "*Hepsinde aynı şey yazıyor.* Üstelik yalnızca aynı sahte olayları yazmamışlar, aynı kelimelerle kaydedilmişler. Hunt kayıtlarında da öyle, Hathaway kayıtlarında da, Patel kayıtlarında da."

Bu gece baştan sona yanlış. Bütün aileler tarihsel olayları kaydetmişti ama hiçbirinde Nick'in saldırısından bahsedilmiyordu. Bunun tek bir açıklaması olabilirdi. Biri saldırıyı örtbas etmişti. "Kayıtlarla oynandığını düşünüyorsun," dedi Joan.

Aaron kafasını salladı. "Bu mümkün değil. Sadece aile arşivcileri olayları kaydeder. Ve onlar da asla iş birliği yapmazlar."

"Biliyorum," dedi Ruth.

Aaron gri gözlerini iri iri açtı. "Aile geçmişleri kusursuz olmalıdır. Yoksa kaydedilen her olaydan şüphe duyarlar."

"Biliyorum," dedi Ruth yeniden.

"Kayıtlara güvenemezsek hiçbir şeye güvenemeyiz." Aaron'ın sesi giderek yükseliyordu. "Her olay yanlış olabilir. Her ölüm. Herhangi bir günde ne olacağını bilmenin hiçbir imkânı olmaz."

"İnsanlar gibi mi oluruz?" dedi Joan.

Aaron ona bakakaldı. "Evet." Sesi şaşkın gibiydi. Gözleri biraz delice bakıyordu. "Bu, insan olmak kadar kötü olur."

Joan ona, *İnsan olmak o kadar da kötü değil*, demek istedi ama Aaron'ın bunu duyamayacağını görebiliyordu. Öngörülemeyen bir gelecek düşüncesi onu derinden sarsmıştı. Öte yandan Joan için tam tersi geçerliydi. Deftere yazılmış, değiştirilemez bir gelecek düşüncesi onu dehşete düşürüyor, âdeta boğuyordu.

Uzanıp kupasını sehpaya bıraktı. Uzanırken yarası gerilmişti. Bu, Nick'in saldırısının o ve Aaron için daha dün gece yaşanmış olduğunun taze bir anımsatıcısıydı.

"Kim yapıyor bunu?" diye sordu Ruth'a. Biri kayıtları değiştiriyordu. Biri hayatta kalanları avlıyordu. "Kim saldırıyı örtbas etmek istiyor?"

"Bilmiyorum," dedi Ruth.

Joan dün gece büyükannesinin sesinde duyduğu şaşkınlığı hatırladı. *Seni hazırlamak için daha fazla vaktim olması gerekiyordu.* Gözlerini yumdu. Büyükannesinin acı içindeyken kesik kesik nefesler alışını hatırladı. Bıçaklandığında Ruth'un çıkardığı sesi hatırladı. Ruth'un göğüs kafesinin altındaki derin, buruşuk yara izini gözünde canlandırdığında nefesi kesildi. "Öldüğünü sandım," diye fısıldadı Ruth'a.

Ruth başını eğdi. "Seni o gece Holland Köşkü'nde gördüğümde ben de..." Sesi çatladı. "Ben de *senin* çoktan öldüğünü sanıyordum. Diğerlerini bulduğumda hepsi ya ölüyordu ya da ölmüştü. Bertie... Gus dayı. Ada teyze. Büyükannem."

Joan uzun, titrek bir nefes aldı. *Yardım istedin,* demişti Ruth o gece. *Ben de herkese haber verdim.*

Ruth, Joan'ın aklından geçenleri biliyor olmalıydı çünkü Joan'ın elini sıktı. "O mesajı göndermesen de bir şey değişmezdi, biliyorsun. Diğer ailelere de saldırıldı. Nerede olursak olalım bizi bulurdu."

Joan da Ruth'un elini sıktı. "Yine de keşke o mesajı göndermeseydim," diyebildi.

"Biliyorum," diye fısıldadı Ruth. "Keşke ben de oraya daha erken gelseydim. Oraya geldiğimde... Gus dayı ve Ada teyze çoktan ölmüştü. Bertie ölmek üzereydi. Ambulansı aramaya çalıştım ama telefonum çalışmadı. Bertie'nin elini tuttum."

Joan boğazındaki yumruyu yutkundu. Tanrım, *Bertie.* Bunun yaşandığına, *yaşanacağına* inanamıyordu.

"O insanlar bizim hakkımızda o kadar şeyi nereden biliyorlardı?" diye sordu Aaron. "Bizi nasıl buldular?"

"Bilmiyorum," dedi Ruth.

"Ama sonrasında kayıtlara bakmaya gittin, değil mi?" dedi Joan.

Ruth başıyla onayladı.

"Saldırı hakkında başka şeyler öğrenebildin mi?"

"*Onun* hakkında bir şeyler öğrenip öğrenmediğimi mi soruyorsun?" dedi Ruth.

O.

Joan yutkundu. Doğrudan Nick'i düşünmemeye çalışıyordu. Adının geçmesiyle birlikte önce öfkeye kapıldı, sonra

derin bir acı duydu. Onu düşünmek canını yakıyordu. Onu düşünmek istemiyordu.

Yine de aklına bir anısı daha geldi. O geceye dair değil, daha öncesinden. Bir sabah o ve Nick, işe herkesten önce gelmişlerdi. Birlikte Yaldızlı Oda'yı temizlemişlerdi. Joan tablo çerçevelerinin tozunu almış, Nick de gömleğinin kollarını kıvırarak yerleri paspaslamıştı. Sabah güneşi yumuşak ve sıcaktı. O anda Joan şöyle düşünmüştü: *Her günüm böyle olsaydı sonsuza kadar mutlu olurdum.*

Titreyerek nefes verdi. "Onun hakkında herhangi bir şey öğrendin mi?"

"Aslında onu hiç görmedim, biliyor musun?" dedi Ruth. "Sadece *senin* onun hakkında anlattıklarını duydum." Dudağı üzgün ve alaycı bir şekilde büküldü. "O yaz ondan o kadar çok bahsettin ki. Seninle dalga geçip durduğumu hatırlıyorum. Tanrım, üzerinden ne çok zaman geçti."

Joan için ise daha iki gün oluyordu.

"Nick sanki hiç var olmamış gibi," dedi Ruth. "Sen söylediğin için, onun Holland Köşkü'nde çalıştığını biliyordum. Ama onunla ilgili hiçbir çalışan kaydı yok. Evin yanındaki güvenlik kamerasının görüntülerinden izini sürmeye çalıştım. Her nasılsa hiçbir şekilde orada görünmüyor."

Joan onun daha fazla anlatmasını bekledi ama Ruth devam etmedi. "Başka?" dedi.

"Onu tanıyan sensin, Joan." Ruth'un sesi nazikti.

"Tanımıyormuşum," diye fısıldadı Joan. İlk tanıştıklarında nasıl hissettiğini hatırladı. Sanki onu tüm hayatı boyunca tanıyormuş gibi. Ona, kendi canını emanet edecek kadar güvenebilirmiş gibi. Öyle hissetmişti. Ama yanılmıştı. Hayatında hiç o kadar emin hissetmemiş, hiç o kadar yanılmamıştı.

Boğazı daraldı. Dün gece o ve Nick, birlikte Holland Köşkü'nün kütüphanesindeki pencerenin altında oturmuşlardı. Nick onun yanağına dokunmuştu ve Joan onu öpmek için uzanmıştı. Oliverlar saldırdığında Joan'ın hayatını kurtarmıştı. Ardından karşısına geçip şöyle demişti: *Bir daha bir insandan zaman çalarsan seni kendi ellerimle öldürürüm.*

"Onunla ilgili hiçbir şey öğrenemedim," dedi Ruth. "Gerçek adını, ebeveynlerinin kim olduğunu, canavarları nasıl öğrendiğini, kim olduğunu bilmiyorum."

Bir zamanlar, diye düşündü Joan. *Canavarları öldürmek için doğmuş bir oğlan vardı. Bir kahraman.* "Büyükannem bize hikâyeler anlatırdı," dedi. "Hatırlıyor musun?"

"Joan..." Ruth çoktan kafasını sallamaya başlamıştı bile.

"Kaderi canavarları öldürmek olan bir insan oğlan hakkında."

"Onlar sadece hikâye," dedi Ruth. "Çocuklar için masallar."

Joan Aaron'a baktı. Aaron onu çözemediği bir ifadeyle izliyordu. "Labirentteki adam," dedi ona. "Onda bir dövme vardı." Ensesine dokundu. "Burada, tam da zaman çalmaya çalışan canavarların görebileceği yerde. Bir uyarı gibi. Onu görene kadar babanın öldüğüne inanmadın. Ama onu görünce bunu *kabullendin.*"

Aaron gözlerini onunkilerden alamıyor gibiydi. "O, hikâyelerdeki kahramanın sembolü," dedi Aaron. "Kurt." Joan ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu, büyükannesinin ona anlattığı hikâyelerde de vardı.

"İnsan kahraman efsanevi bir figürdür," dedi Ruth. "Tıpkı Kral Arthur gibi. Yani gerçek değil."

Ama Joan, Ruth'un gözlerindeki şeyi görebiliyordu. Joan'ın hatırlayıp durduğu o boğucu geceyi şimdi o da hatırlıyordu. Yıllar önce ateşleri çıkmış ve uyuyamamışlardı. Büyükanneleri

bütün gece başlarında oturup onlara kahramanla ilgili hikâyeler anlatmıştı, Joan'ın daha önce hiç duymadığı hikâyeler.

"Efsanelerde," dedi Aaron. "İnsan kahraman kıyametimizdir. İlk canavarı öldürerek hepimizi yok eder, böylece hiç var olmamış gibi oluruz. Asla doğmayız."

"Onlar peri masalı," dedi Ruth.

"Evet," diye hak verdi Aaron.

"Zaman çizelgesi değiştirilemez," dedi Ruth. "Yani ilk canavarı öldüremez. Doğmamıza engel olamaz."

"Olamaz."

"Tamam," dedi Joan. "Tamam." Ruth'un benzi o kadar atmıştı ki, yüzündeki tek renk kırmızı rujuydu. Keşke büyükannem yanımda olsaydı da o güven veren, çekincesiz üslubuyla her şeyi *açıklasaydı*, diye düşündü Joan. Ama büyükannesi yanında değildi. Büyükannesi ölmüştü ve eğer Joan bir şeyler yapmazsa ölü olarak kalacaktı.

"Şimdi, bildiklerimizi bir sıralayalım," dedi odaklanmaya çalışarak. "İnsanlar tarafından bir saldırı gerçekleştirildi. Ruth, sağ kalan başka kimseyi bulamadı. Tarih kayıtlarında sahte olaylar var. Hepsi bu mu?"

Ruth duraksadı. Gözlerini doğruca kapıya çevirdi.

"Ruth?" dedi Joan yavaşça. Bu yeni Ruth'u henüz tam anlamıyla tanımıyor olabilirdi. Ama *kendi* Ruth'unu tanıyordu. Onun Ruth'u iki yıl boyunca sadece kaçmazdı. Onun Ruth'u dönüp peşindekilere bakarak kim olduklarını anlamaya çalışırdı.

"Başka bir şey bilmiyorum," dedi Ruth. "Kesin olarak bilmiyorum."

"Nasıl yani?" dedi Joan.

Ruth cevap vermeden önce duraksadığında bina tamamen sessizliğe gömüldü. Dışarıdaki yağmur azalmıştı, çatıya vuran

hafif patırtılardan ibaretti şimdi. Joan alt kattaki satıcıları bile duyamıyordu.

"Bir keresinde bir şey gördüğümü sandım," dedi Ruth. "Kaçtıktan hemen sonra. Seksenlere gittikten sonra."

"Seksenlerde ailem hâlâ Holland Köşkü'nde yaşıyordu," dedi Aaron.

"Evet, biliyorum," dedi Ruth yorgun bir gülümsemeyle. "Oluk oluk kanım akarken o aptal pencerenizi yeniden açmak zorunda kaldım. Bayılır kalırsam ailenin beni bulacağını biliyordum. Yola varana kadar az kalsın kan kaybından ölecektim."

Joan, Ruth'a biraz daha sokuldu. Ruth bunu gülümseyerek anlatıyordu ama ölüme, Joan'ın fark ettiğinden çok daha fazla yaklaşmıştı.

"Gözümü açtığımda," dedi Ruth. "Hastanedeydim ve yanımdaki yatakta yatan kız bana çenemi kapatmamı söylüyordu." Yutkundu. "Katliamı sayıklıyormuşum. Koğuştaki herkesi sinir etmişim. Neler söylediğimi bilmiyordum."

Ruth yapayalnız uyanmıştı. En azında Joan'la Aaron dün gece birlikteydiler.

"Muayene için beni tekerlekli sandalyeyle odadan çıkardılar," dedi Ruth. "İşte o zaman *onu* gördüm, odama doğru geliyordu."

"Onu derken?" dedi Aaron.

"Kuğu gibi uzun bir boynu olan, sarışın bir kadındı," dedi Ruth. "Hastane koğuşunun koridorunda sanki oranın sahibiymiş gibi yürüyordu. Yanında üç adam vardı. Kanatlı aslan sembolü olan iğneler takıyorlardı."

Joan tam bunun ne anlama geldiğini soracakken Aaron'ın renginin attığını görüp sustu.

"Beni odama geri götürdüklerinde," dedi Ruth. "Yanımdaki yatakta yatan kız gitmişti. Kendi isteğiyle taburcu olmuş olabileceğini söylediler. Ama bence öyle olmadı."

"Hastanede Saray Muhafızları'nı mı gördün?" dedi Aaron alçak bir sesle.

"Emin değilim," dedi Ruth. "İlaçların etkisi altında olduğumdan aklım pek yerinde değildi. Ama sonrasında... Ne zaman sağ kalanlarla ilgili dedikoduların izini sürsem Saray Muhafızları'nın hakkında, o sarışın kadın hakkında fısıltılar duydum."

Dışarıdaki sahanlıkta bir şey gıcırdadı. Hepsi telaşla kapıya baktı, tıpkı Ruth'un bütün akşam boyunca yaptığı gibi.

Yakında bir kapı açılıp kapandı. Bir sürgü çekildi. Joan tuttuğu nefesi verdi. Aaron'la Ruth'un da rahat bir nefes aldıklarını duydu.

"Haydi yatalım artık," dedi Ruth. "Pazarcılar da yatıyorlar. Işıklarımızı onlarla aynı zamanda açıp kapamamız en iyisi olur."

Ruth'un kol saati, saatin neredeyse sabahın dördü olduğunu gösteriyordu. Joan kendi vücut saatine bakarak saatin kaç olduğunu bilemiyordu.

Fazla tartışmadan Joan ve Ruth'un yatakta yatmaları konusunda anlaşmışlardı. Aaron kanepede yatacaktı. Şimdi Joan, karanlıkta gözüne uyku girmeden yatıyordu. Hiç yorgun değildi. Odanın dışında, bulundukları bina gıcırdıyor ve sonra da sessizleşiyordu. Arada bir sahanlıktan ayak sesleri geliyordu. Ruth'un düzenli, rahatlatıcı soluklarını dinledi.

Ruth oradaydı. Hayattaydı. Joan buna inanmaya neredeyse cesaret edemiyordu.

"Uyuyamadın mı?" diye fısıldadı Ruth.

Joan kafasını hayır anlamında salladı ama sonra Ruth'un karanlıkta onu göremeyeceğini hatırladı. "Uyuduğunu sanıyordum," dedi aynı şekilde fısıldayarak.

"O olaydan sonra uyuyamadım," dedi Ruth yumuşak bir sesle. "Uzunca bir süre gözümü kırpamadım. Sen de onları görüp duruyorsun, değil mi?"

Joan ona doğru döndü. "O odaya girip duruyorum," diye fısıldadı. "Seni bulduğum yere... Kanepeye doğru giden kanları görüyorum. Büyükannemin yarasına bastırmanı görüyorum." Diğerlerini görmemişti ama zihni dehşet manzaraları yaratıp duruyordu. Boğazı kesilmiş hâlde yapayalnız yatan Bertie. Kan kaybından ölen Gus dayı ve Ada teyze.

Ruth, Joan'ın yüzündeki saçları geriye itti. "Benim için o kadar yeni değil," diye fısıldadı. "Ama nasıl hissettiğimi hatırlıyorum."

"Artık hissetmiyor musun?"

"Hissediyorum. Sadece... Farklı bir şekilde. Açık yaradan ziyade, bir yara izi gibi."

Joan ne diyeceğini bilemedi. Birdenbire içi boşalmış, koca dünyada yapayalnız kalmış gibi hisseti. Onun için her şey dün gece olmuştu. Ruth içinse yıllar önceydi.

"Onları özlüyorum," diye fısıldadı Ruth. "Tanrım. Hem de *çok*. Seni de çok özledim."

Joan, Ruth'un o zamanda hiç değilse büyükannelerini bulduğunu sanıyordu. Ama belli ki yanılmıştı. Biraz beceriksizce yaklaşarak Ruth'a sarıldı. Onları daha yeni özlemeye başladığını fark etti. Onun için bütün bunların üzerinden

sadece bir gece geçmişti. Ama Ruth'un sesi acı doluydu. Aynı kaybı iki yıl arayla yaşıyorlardı.

"Bunu tersine çevireceğiz," diye fısıldadı Ruth'un omzuna. "Onları geri getireceğiz."

"Sana bunu o Oliver çocuğu mu söyledi?" diye fısıldadı Ruth. "Eğer öyleyse..."

"Hayır. O, bunun mümkün olmadığını söyledi. Sahiden de mümkün değil mi?"

Ruth sessizdi. Sonunda, "Uyuyamasan bile dinlenmeye çalış," dedi. "En azından gözlerini kapat."

Soruyu böyle geçiştirmesi Joan'ın midesinin kasılmasına neden oldu. "Onları kurtarmak *mümkün* mü?" dedi. "Söyle bana."

Ruth'un kolları bir anlığına onu daha sıkı sardı, sonra da Joan'ı nazikçe itti. "Gözlerini kapat," dedi. "Uyumak zorunda değilsin. Sadece gözlerini kapat ve bir nefes al."

Yağmur nihayet dinmişti. Joan nefes alıp verdi. Sabaha kadar gözünü kırpmadan yatarak çatıdan yavaş yavaş düşen yağmur damlalarının sesini dinledi.

ON BİR

Joan sıçrayarak uyandı. Çocukluk kâbusunun içinde mahsur kalmıştı. Buz gibi olan beton zemini, bir çoban köpeği misali iri yarı bir gardiyana sahip hapishaneyle ilgili o kâbus, en eski kâbusu. Tir tir titreyerek yatağa geri uzandı. Hasırın omuzlarını kaşındırdığını hâlâ hissedebiliyordu. Kusmuk ve pislik kokusu hâlâ burnundaydı.

Rüyaydı, diye hatırlattı kendine. Her zaman gördüğü bir rüya. Gerçek değildi. Joan iyiydi. Yatakta uzanıyordu...

Asıl *gerçeği* hatırlamasıyla birlikte, bir şok dalgasına kapılmış gibi gözlerini açtı.

Aaron'ın küçümseyici ve havalı sesi, düşüncelerini yarıda kesmişti. "Zahmet olmazsa kalemi uzatabilir misin lütfen?" Sesi tuhaf bir şekilde Joan'ı kendine getirmişti.

Joan odayı bölen kitaplığın rafları arasından, Ruth ve Aaron'ın kahvaltı masasında oturmuş hâlde kızarmış ekmek yiyip çay içtiklerini görünce gözlerine inanamadı. Aralarında soğuk bir gerginlik vardı ama belli ki beraber kahvaltı yapacak kadar ateşkes sağlamışlardı.

"Kimlik," dedi Aaron yazarak. Biri -muhtemelen Ruth- postaneden kırtasiye malzemeleri çalmıştı. Joan logoyu tanımıştı, yarısı çıplak dallı, yarısı yaz yapraklarıyla kaplı bir ağaç. "Para, kıyafetler..." Aaron sinirli bir ses çıkararak tükenmez kalemiyle kâğıdın köşesini karaladı. "Bu şekilde çalışamam. Bana elektronik tablo programı lazım."

"Sadece üç şey söyledin," dedi Ruth. "Üç şeyi aklında tutabilirsin herhâlde."

"Burada seninle birlikte olduğuma *inanamıyorum*," dedi Aaron. "Keşke burası dışında başka herhangi bir yerde olsaydım. Keşke elimde iyi bir kitapla evimde olsaydım."

Joan yorgun argın bir şekilde yataktan çıktı. Gözlerini ovuşturarak kitaplığın etrafından dolanırken onlara, "Selam," dedi.

İkisi de dönüp baktı. "Ölü gibi görünüyorsun," dedi Aaron.

"Olabilir, sen de..." Joan uykulu bir şekilde elini salladı. "Saçlarını taramamışsın."

Aaron elini sanki yaralanmış gibi göğsüne bastırdı, sonra liste yapmaya geri döndü.

Banyodaki aynada Joan *sahiden* de ölüye benziyordu, rengi solmuş, gözünün feri kaçmıştı. Yüzüne soğuk su çarptı ve bu sefer de ıslak suratlı bir ölüye benzedi.

Hâlâ kısmen kâbusun etkisindeydi. Her zamanki gibi, sıradan bir rüyadan çok daha gerçekçiydi. Açlığını hatırlayınca midesi ağrıdı. Teni müthiş bir kaçma arzusuyla yandı. Lavabonun kenarlarına sıkıca tutunarak derin bir nefes aldı. Orada değildi, buradaydı. Ruth buradaydı. Aaron da. *Kaçmışlardı.* Sağ kalmayı başarmışlardı. Sağ kaldıkları sürece daha fazlasını da yapabilirlerdi.

Oturma odasına döndüğü zaman, masada üçüncü bir kupa ve bir dilim tereyağlı kızarmış ekmek vardı.

"Teşekkürler," dedi minnet dolu bir sesle. Boş sandalyeye oturdu. "Düşünüyordum da," dedi. "Şu, olanları değiştirme olayı..."

"Bunu konuşmuştuk," dedi Aaron. *Seyahat kartları* diye yazdı. Tıpkı yaşlı teyzeler gibi eski moda, bitişik bir el yazısıyla yazıyordu.

"Hayır, konuşmadık," dedi Joan. "Sen mümkün olmadığını söyledin. Ama ben buna inanmıyorum."

"Ah, *inanmıyorsun* demek," dedi Aaron. "Harika o zaman. Hepimiz kurtulduk."

"Bütün gece bunu düşündüm," dedi Joan. "Canavarlar yolculuk yaparak sürekli bir şeyleri değiştiriyor olmalılar."

"Sahiden bilgisayarın yok mu?" diye sordu Aaron, Ruth'a.

"Dün bu zamanda etrafta yürüdük," dedi Joan yılmadan. "İnsanlarla konuştuk. Trafiği etkiledik. Belki de kazara birinin tek gerçek aşkıyla tanışmasına engel olduk."

Aaron iğrenmekten yazmayı bıraktı. "*Tek gerçek aşkı* mı?"

"Bir düşünün," dedi Joan. "Dün etrafta çok fazla dolaştık. Ya karşıdan karşıya geçtiğimiz zamanlardan birinde bir arabayı beklettiysek? Ya o arabadaki bir adam o gün gelecekteki eşiyle tanışacaktıysa? Ya biz ışıklarda düğmeye basarak adamın gideceği yere olması gerekenden iki dakika geç gitmesine neden olduysak? Şimdi eşiyle yolları hiç kesişmeyecek. Asla tanışamayacaklar."

"Zaman çizelgesindeki küçük değişikliklerden bahsediyorsun," dedi Ruth. "O değişikliklerin bir önemi yok, zaman çizelgesi onları düzeltir. Bu şey gibi... Şey gibi..." Öne doğru eğilerek kupasına üfledi. Kupanın içindeki çay dalgalandı, sonra duruldu. "Aynen bunun gibi. Biz bir şeyleri değiştirsek bile zaman çizelgesi kendini onarır. Canavarlar ne yaparsa yapsınlar, zaman çizelgesi temel şeklini korur. Önemli olaylar aynı kalır."

"Senin *gerçek aşk* senaryonda," dedi Aaron. "Zaman çizelgesi eşinin de gecikmesini sağlardı. Her şeye rağmen karşılaşırlardı. Önemli hiçbir şey değişmezdi."

Joan, dünya üzerinde bir direnç olduğunu inkâr edemezdi. Dün, o iki zarfın yere düşüştüğü zamanı hatırladı. Onu değiştirmek için yaptığı girişimlerine karşılık, zaman çizelgesinin harekete geçtiğini hissetmişti. Ama zaman çizelgesi bir şeylere direnç göstermek zorunda kalıyorsa, o hâlde başarısız olduğu zamanlar da olmalıydı. "Küçücük bir dedikodu bile duymadın mı yani?" dedi. "Olayların değiştiğine dair hiçbir hikâye duymadın mı? Hiç mi?"

"Hiç," dedi Aaron.

"Sana inanmıyorum," dedi Joan.

"Bebekler ne yapar biliyor musun?" dedi Aaron. "Bir şeyleri defalarca düşürürler çünkü dünyanın fiziksel özelliklerini anlamak için onları test etmeleri gerekir."

"Sence ben bir bebek miyim?"

"Hayır," dedi Aaron. "Bence sen ailenin ölümünü inkâr ediyorsun. Öldüklerine inanmak istemiyorsun. Çaresizce onları geri getirmenin bir yolunu arıyorsun."

Joan onu hiç anlamıyordu. "Onlar henüz ölmediler bile!" dedi. "Uzun yıllar boyunca ölmeyecekler! Ve ben buna engel olacağım."

"Hayır, olmayacaksın."

"Nereden biliyorsun? Denemedin bile. Denemekten kime zarar gelir?"

"*Sana!* Yapamadığını anladığında *sen* üzüleceksin!" dedi Aaron. Kelimeler ağzından hızla dökülmüştü. Sonrasında sanki onları sesli söylemek istememiş gibi kaşlarını çattı ve ardından sandalyesini itti. "Ah, ne istiyorsan onu yap. Ben gidip kendime doğru düzgün doksanlar kıyafetleri alacağım."

"Seksi çocuk." Ruth uzanıp Aaron'ın tabağında kalan kızarmış ekmek dilimini aldı.

"Kim, Aaron mı?" dedi Joan şaşkınlıkla. Ruth, Oliverlardan nefret ederdi. Dahası Aaron hiç onun tipi değildi.

"Bu yüzden mi hâlâ onunlasın?" dedi Ruth. "Ondan hoşlanıyor musun?"

"Ne?" Joan kızarmaya başladığını hissetti.

"Hoşlanıyor musun?" Ruth bunu her zamanki gibi dalgayla söylemiyordu. "Bana sorarsan o senden hoşlanıyor."

"Benden *hoşlanıyor* mu?" dedi Joan. Ruth neden Joan'ın birinden hoşlanmasından bahsediyordu? Joan en son bir oğlanı öptüğünde o oğlan ailelerini öldürmüştü. "O beni hor görüyor. O..." Bu düşüncesini hızlıca yarıda kesti. "Onun benim hakkımda ne düşündüğünün bir önemi yok."

Ruth'un keskin bakışları ona büyükannesini hatırlattı. "Hâlâ burada. Oliverlar ve Huntlar birbirlerine katlanamazlar. Ama o kaçmanızın üzerinden iki gün geçmesine rağmen hâlâ burada."

"Onun hayatını kurtardım," dedi Joan. "Bana borçlu olduğunu düşünüyor."

"Sana borçlu olduğunu mu düşünüyor?" dedi Ruth düşünceli bir şekilde. "Hah. Anladım." Kızarmış ekmeğini ısırdı ve arkasına yaslanıp çiğnedi. "Anladım."

"Anladın mı?" diye tekrar etti Joan. "Yani artık bu senin için bir sorun değil mi?"

Ruth omuzlarını kaldırdı. "Sen onun hayatını kurtardın. O da kendini sana borçlu hissediyor."

"Aynen," dedi Joan. Ona borcu kalmadığında gidecekti. O zaman geldiğinde birbirlerinin hayatından sonsuza dek çıkacaklardı.

Biri pencereleri açmıştı, Joan havanın aydınlığına bakarak saatin on civarı olduğunu tahmin etti. Boğucu bir hava vardı. Oda yanmış ekmekle fırtına sonrası ıslak taş kokuyordu.

Aaron elleriyle yazdığı listeyi masanın üzerinde bırakmıştı. *Kimlik, para, kıyafetler, seyahat kartları, konaklama, okul.* Sonuncusu Joan'ı duraksattı. *Okul.* Bu zamanda okula gittiğini hayal edemiyordu. Burada gerçekten yaşadığını hayal edemiyordu.

Ruth, "Sana tam olarak doğruyu söylemiyordu," diyerek sessizliği bozdu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Olayların değiştiğine dair dedikodular *var*. Eminim o da duymuştur."

Joan'ın nefesi kesildi. "Dün gece bana bundan bahsetmedin."

"Bunlar sadece dedikodu. Birinin bunu gerçekten yaptığını hiç duymadım."

"Ne dedikodusu?"

Ruth duraksadı. O kadar uzun sürdü ki Joan bir daha sordu. "Ne dedikodusu?"

"Belirli bir şey değil," dedi Ruth. "Ama... İnsanlar Liu ailesinin gücü hakkında konuşup duruyorlar."

Joan'ın aklına büyükannesinin her zaman söylediği söz geldi: "Liular unutmaz."

"Evet," dedi Ruth. "Ama bazıları bunun, mükemmel hafızanın ötesinde bir şey olduğunu söylüyor. Bazı Liular, hiç yaşanmamış olan olayları hatırlıyorlarmış."

Bunu söyleme şekli Joan'ın ürpermesine neden oldu. "Yani... Zaman çizelgesindeki değişiklikleri hatırlıyor olabilirler, öyle mi?"

"Bilmiyorum," dedi Ruth. "Ama mümkün."

"Onlarla konuşmalıyız."

"Bizimle konuşmayı kabul etmeyebilirler," dedi Ruth. "Aileler, yabancılarla güçleri hakkında konuşmayı sevmezler."

"Onlarla konuşmak istiyorum."

"Tamam ama..." Ruth, Joan'a baştan aşağı baktı. "Bunu denemeden önce üstüne başına bir çekidüzen vermemiz lazım."

"Üstümdekilerin nesi var ki?" dedi Joan. Siyah bir tişörtle kot pantolon giyiyordu. Sokakta birçok insanın üzerinde tişört ve kot pantolon vardı.

"Sorun da o ya zaten, hiçbir şeyleri yok," dedi Ruth.

Alt kattaki çarşıda, Ruth askıdaki kıyafetleri karıştırıyordu. *Geç, geç, geç.* İki reyon ötedeki Aaron da kaşlarını çatmış bir şekilde aynı şeyi yapıyordu.

Ruth ekose desenli mini bir etek çıkardı. "Bu," dedi. Eteği Joan'ın koluna astı. *Geç, geç.* "Ve bu." Bu seferki, çamaşır makinesinde çekmiş gibi görünen, bebek mavisi bir kazaktı.

"Gerçekten mi?" dedi Joan.

"Bir de bunlar." Bir çift ağır, siyah renkli postal. Ruth yığına bir çift siyah çorap ekledi.

Soyunma kabininde ayna yoktu. Joan eteğin düğmesini iliklediği. Sargı bezini saklamaya yetecek kadar yüksek belliydi. Ama kazak göbek deliğinin üzerinde biterek teninin bir kısmını açıkta bırakıyordu. "Bence bu köpek giysisi," dedi Ruth'a, perdenin arasından.

"Öyle görünmesi gerekiyor." Ruth kabine girip Joan'ı dışarı çekti.

Joan aynada kendine baktı. Normal kıyafetlerinin seksi Cadılar Bayramı versiyonunu giymiş gibiydi. Ruth bir göz kaleminin kapağını açıp Joan'ın gözlerine kalem çekti, kenarlara daha kalın sürmüştü. İşi bittiğinde Joan neredeyse kendini tanıyamayacaktı.

"Tişörtün nesini beğenmedin?" diye sordu Joan.

"Kesimini." Ses Aaron'a aitti. Kendi kabininden çıkıp da Joan'ı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bu..." Alışılmadık bir biçimde nutku tutulmuş gibiydi. "İyiymiş."

O da kendini bir doksanlar erkek grubu üyesine dönüştürmüştü: yırtık kot pantolon, bomber ceket, küçük altın bir küpe. Gülünç görünmesi gerekirdi. Gülünç *görünüyor*, dedi Joan içinden. Ama... Tüm bu kıyafetler Aaron'ın üzerinde sanki özenle seçilmiş gibiydi ve pahalı görünüyorlardı. Joan hayatında ilk defa, doksanlardaki erkek gruplarının cazibesini anlar gibi oldu.

Aaron ona yaklaştı. O kadar yakındı ki, Aaron önünde diz çökerken Joan onun sıcaklığını hissedebiliyordu. Bir an için dili tutuldu. Sonunda, "Ne yapıyorsun?" diyebildi. Aaron uzanıp yan taraftaki masanın üzerinde duran makası aldı. Joan itiraz bile edemeden çoraplarına kesikler attı. Bunun üzerine Joan'ın dili çözüldü. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" dedi öfkeyle.

Aaron makası bıraktı ve parmaklarını kesiklere geçirerek genişletti.

"Fena değil," dedi Ruth gönülsüzce.

"Ya... Ya beni kesseydin?" dedi Joan.

Aaron işini bitirmesine rağmen hâlâ dizlerinin üzerinde duruyordu. Başını kaldırıp gri gözleriyle Joan'a baktı. "Seni kesmezdim," dedi.

Joan, Aaron'ı kendisini kasten aptal göstermeye çalışmakla suçlamak istedi. Ama aynadaki aksi ummadığı biçimde iyi görünüyordu, neredeyse Aaron kadar iyiydi. Hatta aynı grubun üyesi olabilirdiler.

Birdebire Joan Aaron'ın da onun hayatını kurtardığını fark etti. Aaron ona borçlu olduğunu söylemişti. Borcunu ödeyene kadar onu bırakamayacağını söylemişti. Ama Joan'ın hayatını önce Çukur'da, sonra da St. James Park'ında kurtarmıştı. Yani ona olan borcunu iki kere ödemişti.

Joan birden ona söylemek istediği şeyi hatırladı. "Liu ailesinin gücü hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

"Mükemmel hafızaları var," dedi Aaron. "Bunu herkes biliyor."

"Evet ama Ruth hepsinin bu olmadığına dair dedikodular dolandığını söylüyor. İçlerinden bazıları hiç yaşanmamış olan olayları hatırlıyormuş."

Aaron yavaşça ayağa kalktı. Şimdi Joan ona başını kaldırarak bakıyordu. Sakin bir sesle, "Dedikoduları duydum," dedi.

"Belki değişen olayları hatırlıyorlardır."

"Ne söylemeye çalıştığını biliyorum."

"Eğer daha önce olaylar değiştirildiyse, belki yine değiştirebiliriz."

Aaron bir iç çekti. "Ne anlatmaya çalıştığını biliyorum."

"Ruth ve ben onları görmeye gideceğiz," dedi Joan.

Ruth yanında kıpırdanarak boğazını temizledi. Joan ona sorgularcasına baktı.

"Şey, Liular beni pek sevmezler," dedi Ruth. "Benim birkaç ufak tefek hırsızlık olayım oldu, ünüm de almış ba-

şını yürümüş. O yüzden beni evlerine sokmuyorlar." Joan'ın bakışlarına karşılık kendini savunurcasına, "Çok değerli eşyaları var," dedi.

"Bence gayet geçerli bir sebep," dedi Aaron alay edercesine.

Ruth ona orta parmağını gösterdi ama aslında buna pek de sinirlenmemişti.

"Pekâlâ, bana nerede olduklarını söyleyin," dedi Joan.

"Olmaz," dedi Aaron sertçe. "Ben seni götürürüm."

Joan ona şaşkınlıkla bakakaldı. Aaron olayları değiştirme fikriyle en başından beri dalga geçip durmuştu. Şu anda da pek aklına yatmış gibi görünmüyordu. Yeni, mavi renkli spor ayakkabılarına bakarak kaş çatıyordu.

"Dikkatli olun," dedi Ruth. Sesine bakılacak olursa, birbirlerini daha yeni bulmuşken yeniden ayrılacak olmaları hiç hoşuna gitmemişti. Bu Joan'ın da hoşuna gitmiyordu.

"Sen de," dedi Joan. "*Çok* dikkatli ol, tamam mı?"

Ruth başıyla belli belirsiz onayladı. "Aklınızda bulunsun, Liular *bazı* aileler gibi küçük güç oyunları oynamayı sevmezler." Bu taşın hedefi Aaron olmalıydı, bu sözlere karşılık gözlerini devirmişti. "Ama her ailenin kendi gündemi vardır."

Ravencroft Çarşısı'nın içinde birçok pasaj vardı. Joan oranın ne kadar büyük olduğunu fark etmemişti. Aaron onu bir pasajdan diğerine götürüyordu. Her birinin farklı bir teması vardı. Bir pasajda çeşitli çağlardan silahlar satılıyordu: bıçaklar, kılıçlar, oklar ve yaylar. Diğerinde ise Joan'ın daha önce hiç duymadığı baharatlar vardı.

"Bu taraftan," dedi Aaron.

Bir sonraki pasajın sonunda bir kapı vardı. Başka bir sıradan insan sokağına açılıyordu. Joan kapıyı arkasından kapadığında, çarşıdan gelen muhabbet ve satış sesleri bir düğmeye basılmışçasına aniden kesildi. Yanından geçen hiçbir insan o siyah kapının ardında başka bir dünya olduğundan şüphelenmezdi.

Joan kapının yanındaki duvarda asılı olan pirinç tabelaya dokundu, yelkenli gemiye dolanmış deniz yılanı. Aynı sembolü hanın kapısında da görmüştü.

"Bütün canavar mekânları böyle işaretli midir?" diye sordu.

"O sembol, her aileden canavarın girebileceği anlamına gelir," dedi Aaron. "Bu bölgenin tamamı -han, çarşı, postane- bir ara durak. Her aileden canavarlar buraya istedikleri gibi gelip gidebilirler."

Ara durak. Joan dün, o yağmurda üzerlerinde farklı çağlardan kıyafetlerle oraya gelen canavarları hatırladı. Bunun gibi yerlerin şehrin geneline yayıldığını hayal etti. Canavarların, insanların meraklı bakışları olmadan girip çıkabilecekleri güvenli yerler. Döviz bozdurmak, giysi almak, insanlarla buluşmak ve mesaj iletmek için olan yerler. Yemek yemek ve uyumak için olan yerler.

Aaron çoktan yol ağzına doğru yürümeye başlamıştı. Joan onun peşinden gitti. Az önce çok daha büyük bir dünyayı ucundan görmüş gibi hissediyordu

Fırtınanın kalıntıları bütün sokaklara saçılmıştı. Su birikintileri, dal kırıkları ve yapraklar. Joan, kimsenin onlara dikkatle bakmadığını fark edince kıyafetleri konusundaki çekingenliği azalmaya başladı. Daha doğrusu, Aaron'a normalde baktıklarından daha dikkatli bir şekilde bakmıyorlardı. Bu kıyafetler sahiden de ortama daha iyi ayak uydurmalarını sağlamıştı.

"Beni götürdüğün için teşekkür ederim," dedi Aaron'a, biraz utanarak. "Hiçbir şeyi değiştiremeyeceğimize inandığını biliyorum."

"Bunu yapman gerektiğini biliyorum," dedi Aaron. Joan onun dün geceki yorgun ifadesini hatırladı. "Her canavar zaman çizelgesine karşı koyar."

"Ne demek istiyorsun?"

"Herkes zaman çizelgesine karşı koyar," dedi Aaron. "Herkes önünde sonunda bir şeyleri değiştirmeye çalışır."

Aaron neyi değiştirmeye çalışmıştı? Zaman çizelgesine ne zaman karşı koymuştu? Şu anda bu kadar bezgin olmasına neden olacak kadar ne olmuştu? Joan ona bunu sormak istedi ama Aaron'ın ifadesindeki bir şey onu susturdu.

Tıpkı dünkü gibi, doksanlar her yerdeydi. Gazete bayilerinin önünden geçtikleri sırada Joan'ın gözüne başlıklar takıldı: *"John Major'a Bir Darbe Daha." "Steffi, Wimbledon'ı Kazanmaya Çok Yakın." Vogue* dergisinin kapağındaki modelin maskarası yoğundu, kaşları incecikti.

Aaron, canavar hanına gittikleri zaman yaptığı gibi dolambaçlı bir yol izliyor, parklardan, dükkânlardan ve kilise bahçelerinden geçiyordu.

"Bu pek kestirme sayılmaz," dedi Joan, Aaron aynı yoldan geri dönmeye başlayınca.

"Güvenlik kameralarından kaçınıyorum," dedi Aaron. "Canavarlar kameralara yakalanmaktan hoşlanmazlar. Bu zamanda seninkinde olduğu kadar çok kamera yok ama yeteri kadar var."

Joan bunu düşündü. Huntlar da fotoğraflarının çekilmesini sevmezlerdi. Joan hep bunun aile acayipliklerinden biri olduğunu sanmıştı. Ama belli ki bu da kültürel özelliklerinden bir başkasıydı.

Çok geçmeden Aaron dönüp kuyumcular ve ısmarlama çalışan ayakkabıcıların olduğu, dar bir esnaf caddesine girdi. Joan'ın tahminine göre Covent Garden'ın kuzeyinde bir yerdelerdi. Aaron yolun ortasında durup, "İşte, Liular," dedi.

Dükkânda -eğer orası bir dükkânsa- bir tabela, hatta bir sokak numarası bile yoktu. Ön cephesi buzlu cam tuğlalardan oluşuyordu. Camın ardında, egzotik bir balığın pulları gibi ışıldayan mor ve yeşil parçalar vardı. Yaz güneşinin altında, neredeyse tropik bir yermiş gibi görünüyordu.

Orada durmuş dükkâna bakarlarken yanlarından güzel bir kadın geçti, geçerken de onları, Joan'a yaz bahçelerini hatırlatan kokusuyla sarmaladı. Kadın gidip duvarı itti ve cam tuğlalardan biri içeriye doğru kaydı: Bu, kenarları cam tuğlalara karıştığı için orada yokmuş gibi görünen bir kapıydı. Joan'ın gözüne canlı bir renk çarptı. Derken kapı savrularak kapanıp yeniden bir duvara benzedi.

"Çok dikkatli olmalıyız," dedi Aaron. Bir elini rahat bir şekilde cebine sokmuş olsa bile Joan artık onu tanımaya başlamıştı, üstelik sırtının nasıl gergin durduğunu görebiliyordu. "Aileler arasında hiçbir şey karşılıksız değildir. Liulardan bilgi istiyorsan karşılığında onlara bir şey vermelisin."

"Param var," dedi Joan. Dün telefonunu satmıştı.

Ama Aaron çoktan kafasını iki yana sallamaya başlamıştı. "Bu tarz şeyler iyilik olarak görülür. Yani iyiliğe karşılık iyilik yapman gerekecek. Ayrıca canavarlar borçları ciddiye alırlar. Borçlu olduğun şeyi ödemek zorundasın."

"Peki bütün bunlardan bittikten sonra, sana borcum ne kadar olacak?" dedi Joan.

Aaron'ın yanakları pembeleşti. "Sana söyledim. Asıl ben sana... Ah, soru sormayı bırak da şu işi bir an evvel halledelim, olmaz mı?" dedi, konuşmalarının tanıdık bir parçası hâline gelmeye başlayan, o çileden çıkmış ses tonuyla.

Joan buna karşılık omuzlarını yukarıya kaldırdı. Ardından döndü ve kadının dokunduğu yerden duvarı itti. Kapı arkasına çarparak açıldı. Joan ağır bir cam kapı açacağını düşünerek fazla yüklenmişti ama bu kapı dâhice bir işçilikle, en hafif dokunuşla bile açılacak şekilde yapılmıştı. Joan'ın itişi savrulmasına neden olmuştu. Yüzü kızardı, içeriye böyle paldır küldür girmesi utanmasına neden olmuştu. Aaron'ın sakarlığına tepki olarak homurdandığını duydu ama etrafına bakmakla meşgul olduğundan bunu neredeyse hiç umursamadı.

İçerideki alan kocamandı, sokaktan göründüğünden çok daha genişti. Yukarıdaki tavan pencerelerinden ışık giriyordu. Cam tuğla duvardan içeri giren ışık ise açık renkli ahşap döşemenin üzerinde gökkuşakları oluşturuyordu.

Beyaz duvarlardan oluşan çapraz bir düzeni vardı. Bu sırada Joan, buranın stratejik olarak doğrudan güneş ışığına maruz kalmayacakları şekilde tasarlandığını fark etti. Dışarıdan gördüğü tropik renkli parçalar, çocukların parmak boyalarla yaptığı alacalı bulacalı soyut resimlere benziyordu.

Ama bunları çocuklar yapmamıştı. Belki odanın tasarımının yardımıyla, belki de özenle yerleştirildikleri ve bir dizi oluşturdukları için, tablolar son derece ilgi çekiciydi. Doğal ve gizemliydiler. Joan istemsizce onlara doğru yaklaştı.

Birkaç adım atmıştı ki duvarlardan birinin arkasında kalan bir adam gördü. Adam yan dönmüş bir tablonun ye-

rini değiştiriyordu, Çinliler gibi görünüyordu, yakışıklı ve ciddiydi. Joan yaklaşınca kafasını çevirip ona baktı.

"Ying?" Bunu söyleyen, içeriye onlardan önce giren kadındı. Joan kadını yakından görünce onun düşündüğünden çok daha güzel olduğunu fark etti. Altın-kahve renginde pürüzsüz bir teni vardı ve otuzlarındaymış gibi görünüyordu. Yüzü bir oyuncak bebeğinki kadar narindi. Joan'a şöyle bir bakıp başını çevirdi, sonra yeniden baktı. Başını yana yatırdı. "Kızın mı?" diye sordu Ying'e. "Yoksa yeğenin mi?"

Ying uzun süre sessiz kaldı. "O, Liulardan değil."

Adam şimdi Joan'ın yüzüne doğrudan baktığı için, Joan onun yüzünde derin ve üzgün çizgiler olduğunu görüyordu. Koyu renk saçları mükemmel bir şekilde ortadan ayrılmış ve kısa bir atkuyruğu şeklinde toplanmıştı. Kıyafetleri hem kusursuz hem de hafiften uyumsuzdu: gömlek yakası porselen gibi beyaz ve kaskatıydı, pantolonu ise Joan'a fırtınalı denizleri hatırlatan mavi ve gri çizgili bir kumaştan yapılmıştı.

Joan, Aaron'ın yanına geldiğini hissetti. "Bakar mısın?" dedi Aaron. "Takas yapmak istiyorum."

Joan, Aaron'ın oraya mükemmel uyacağını düşünmüştü. Ama öyle olmadı. Ying'in yanında, Aaron fazla gösterişli ve gergin duruyordu. O da en az Joan kadar uyumsuzdu.

"Özür dilerim ama beklemeniz gerekecek," dedi Ying. Oxford aksanı vardı. "Sırada sizden önce başkaları var."

Aaron'ın yanakları kızardı. Ağzını açtı ama aklındaki şeyi söylemeye dili varmadı.

Joan, gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Biz beraberiz," dedi.

Ying'de görmüş geçirmiş birinin yüzü vardı ama Joan onun gözlerinde hafif bir merak pırıltısı görmüştü. "Bir Hunt'la bir Oliver beraber, ha? Ne kadar da Romeo ve Juliet gibi."

Aaron'ın boynuna çirkin bir isiliğe benzeyen bir kızarıklık yayıldı. "O şekilde beraber değiliz." Alerjisinin olduğu bir şey yemiş gibi görünüyordu.

Joan öfkesinin harlanmış bir ateş gibi arttığını hissetti. Aaron onu sinir etmeyi çok iyi beceriyordu. Kendi boynunu serinletmek için saçlarını avucunun içine topladı.

O bunu yaparken kadın kısık, şaşkın bir çığlık attı. "Yaralanmışsın!" dedi Joan'a. "Tanrım. Ne oldu sana?" Kendi zayıf gövdesine dokundu.

Joan elini indirdi. Eteğinin beli beraberinde sargı bezini de indirerek kaymıştı, böylece kılıç yarasının ucu görünüyordu. Joan, köpek giysisi yerine başka bir şey giymiş olmayı dileyerek eteğini hızlıca yukarı çekti.

"Ne oldu?" diye sordu kadın. "Sanki *düello* yapmışsın gibi görünüyor."

Joan, Aaron'ın telaşla ona baktığını gördü. Anlaşılan kılıç yaralarıyla ilgili sorular tehlike arz ediyordu. "Önemli bir şey değil," dedi Joan. "Sadece... Boya."

"Boya mı?" Kadının sesi kuşkulu geliyordu.

Ying'in sakin sesi araya girdi. "Kusura bakmayın. Duvarın yanında ıslak bir tablo *vardı*."

"Ya," dedi kadın, sesi şimdi kararsızdı.

"Tablonuzu Ritz'e göndereyim mi?"

"Bu benim için uygundur," dedi kadın. Başını zarif bir şekilde eğdi.

Ying onlara kendisini takip etmelerini işaret ederken Joan, kadının meraklı bakışlarının üzerlerinde olduğunu hissedebiliyordu.

Ying onları galerinin içindeki dolambaçlı bir yoldan geçirdi. Açılı duvarlar Joan'a Holland Köşkü'ndeki labirenti hatırlatınca huzursuz oldu. Ne zaman bir köşeyi dönseler kalbi tekliyor, Nick'in adamları ellerinde silahlarla karşılarına çıkacak sanıyordu. Ama yolun sonunda sadece küçük bir personel mutfağı vardı.

Gösterişli galerinin aksine, orası son derece sevimli bir yerdi. Her şey birbirine uymayan renklerdeki çizgili yünlerle kaplıydı: çaydanlık, sandalyelerin bacakları, bıçak sapları, minderler. Ying, Joan'ın onlara baktığını görünce, "Yeğenim örmeyi çok sever," dedi. Bir dolaba gidip ilk yardım kutusu çıkardı ve bir parça şeffaf bant kesti.

"Benim için yalan söyledin," dedi Joan bandı alırken.

"Yalan söylemedim," dedi Ying. "Duvarın yanında ıslak bir tablo *var*." Yüzünün geri kalanı ciddi kalsa da gözleri belli belirsiz kırışmıştı.

Joan tereddütle gülümsedi. Sargı bezini düzeltip yarasını yeniden eteğin bel kısmının altına sakladı.

O bunu yaparken Ying de bisküvi, taze çilek ve kabuklu yer fıstığı dolu kâseler hazırladı. Bütün yiyecekleri sanki yapboz yapıyormuş gibi bir özenle tepsiye diziyordu. Onun bu misafirlerin karnını doyurma dürtüsü Joan'a aniden babasını hatırlatmıştı.

"Buyurun." Ying, Joan ve Aaron'a onu takip etmelerini işaret etti.

Onları arka kapıdan geçirerek etrafı fazlaca ot bürümüş olsa da son derece güzel olan bir avluya çıkardı. Orası Liuların mekânının merkeziymiş gibi görünüyordu: Her tarafı binalarla çevrili bir meydandı. Avluyla binaların arasında üstü kapalı bir yürüme yolu vardı.

Üstü kapalı alanlardan bir tanesi, oradaki masa ve şövaleyle birlikte bir ressam için hazırlanmış gibi görünüyordu. Ying tepsiyi o masanın üzerine koydu. Orada da yeğeninin dokunuşları vardı. Masanın bacaklarına uyumsuz renklerde çizgili taytlar giydirmişti: maviyle kırmızı, yeşille pembe. Joan, Aaron'ın onlara belli belirsiz bir dehşetle baktığını gördü.

Avlunun insana huzur veren, rahat bir havası vardı. Masanın etrafını eğrelti otları sarmıştı. Ortalık buram buram boya ve yasemin kokuyordu. Güneş tepeye çıkmış, havayı boğucu bir yaz atmosferine çevirmişti. Dünkü fırtınadan eser yoktu.

Üstü kapalı yürüyüş yolundaki çoğu kapının önünde spor ayakkabılar ve parmak arası terlikler vardı. Yarı boyanmış manzara ve portre resimleri duvarlara dayandırılmıştı.

Ying, "Oğlumun çalışmalarından biri," deyince, Joan, en yakınındaki tabloya daldığını fark etti. Küçük bir kasaba evinin kapısının önünde, sırtı izleyiciye dönük hâlde duran bir adamın resmiydi. "Jamie kahraman efsanelerine bayılır," dedi Ying.

KAKTÜS TEAM

"Kahraman efsaneleri mi?" dedi Joan.

"Kahraman kapıyı çalıyor," diye mırıldandı Aaron, sanki bu bilindik bir sanat konusuymuş gibi.

Joan ummadığı kadar sarsıldı. *Nick.* Tablo, bir canavarın kapısında dikilen kahramanı resmediyordu. Arkadan bile Nick'e pek benzemiyordu. Nick'in koyu renk saçlarına kıyasla onun açık kahverengi saçları vardı, Nick'in insani yapısına kıyasla o aşırı kaslıydı.

Joan, Holland Köşkü'nde öptüğü oğlanın efsanevi bir figür olduğunu anladığını sanmıştı. Ama onu bu şekilde görmek -o daha doğmadan önceki bir zamanda bile efsaneleştirilmiş olması- ensesindeki tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

"Joan," dedi Aaron.

Joan ona şaşkın şaşkın baktı. "Bir şey yok." Bakışlarını güçbela tablodan ayırdı.

"Buyurun," dedi Ying. "Oturun."

Avluda gerçek sandalye yoktu. Joan bir menekşe yatağının yüksek tuğla duvarına oturdu. Tuğla sıcak ve kuruydu. Ying ressam şövalesinin yanındaki alçak tabureye oturdu. Aaron'sa ayakta kalıp avluyu galeri koridorundan ayıran kalın, beyaz sütunlardan birine yaslandı..

Ying çaydanlığa sıcak su koydu. Yeşil yaprakların kokusu Joan'ın aniden ev özlemiyle dolmasına neden olmuştu, keza adamın masaya dizdiği çay fincanları da öyle. Fincanlar rengârenk kuşlarla süslenmişti. Kuşların uzun kuyruk tüyleri vardı, kanatları açıktı. Zümrüdüankalar.

"Merak ediyorum," dedi Aaron Ying'e, sütunun yanında bulunduğu yerden. "Sadece yüzümüze bakarak hangi aileden olduğumuzu anladınız." Joan bu detayı fark etmemişti. "Hunt ve Oliver. Bunu nasıl bildiniz?"

"Canavarların çoğu Liu aile kayıtlarında kayıtlıdır," dedi Ying sakin bir şekilde. "Siz, Joan Chang-Hunt ve Aaron Oliver'sınız. Joan insan olan Pei-Wen Chang'ın kızı. Ve Maureen Hunt'ın, yani Dorothy Hunt'ın aileden ayrılmış olan kızının."

Aileden ayrılmış olan mı? Bu doğru değildi. Fakat geri kalan her şey doğruydu. Joan hem korunmasız hissederek hem de Liu gücünün -mükemmel hafıza- ispatına hayran kalarak kollarını kendine doladı.

"Sana gelince," dedi Ying Aaron'a, "Sen Edmund Oliver'ın en küçük oğlusun."

Bu bir soru değildi, Aaron da cevap vermedi.

"Edmund'ın ikinci eşindensin," dedi Ying. "Marguerite Nightingale. İdam edilen eş."

"Bu kadarı yeter," dedi Aaron dişlerini sıkarak. Sırtı çok gergindi. Annesi idam mı edilmişti? Joan bakışlarını ondan uzağa çevirdi, son derece özel bir şeye burnunu sokuyormuş gibi hissediyordu.

"Dediğim gibi, Liu kayıtları çok kapsamlıdır," dedi Ying. "Ama buraya size zaten bildiğiniz şeyleri anlatmam için gelmediniz. Buraya pazarlık yapmaya geldiniz. O hâlde bunu yapalım. Ne istiyorsunuz?"

"Bilgi," dedi Joan.

Ying onaylar gibi başını eğdi. "O hâlde önce kurallar. Benim ailem işleri basit tutmayı sever. Sohbet edeceğiz ve sohbetin sonunda aileme bir iyilik borçlu olacaksınız."

"Ne iyiliği?" dedi Joan.

"Zamanı geldiğinde öğrenirsin," dedi Ying.

Sütunun yanındaki Aaron, Joan'a belli belirsiz omuz silkti. Belli ki şartların böyle olmasını bekliyordu. Ama bu, Joan'ın hiç hoşuna gitmemişti. Bilinmeyen bir şeyi bilinmeyen bir ücret karşılığında almak aptalca bir şeydi. Ama başka hiç ipucu bulamamıştı. Eğer ailesini kurtarmak için *herhangi* bir bilgi edinecekse... Ying'e başıyla onay verdi.

"Pekâlâ." Ying masanın üzerine eğilip küçük fincanlara çay doldurdu. Birini Aaron'a, birini de Joan'a uzattı. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Joan düşüncelerini toparlamak için biraz zaman kazanmak adına çayından bir yudum içti. Tadı çok güzeldi, otsu, taze ve yeşil. Babasının buzlukta sakladığı çaylara benziyordu. "Ailenizin gücü hakkında," dedi. "Bazı dedikodular duyduk."

"Mükemmel hafıza," dedi Ying. "Bunu herkes bilir."

"Gücünüzün gizli yönleri olduğuna dair dedikodular var."

"Ben de bazı dedikodular duydum," dedi Ying düşünceli bir şekilde. "Oliver gücünün gizli yönleri hakkında." Aaron'a

döndü. "Dediklerine göre ailenin liderleri, diğer Oliverların gördüklerinden fazlasını görebiliyormuş."

Aaron nedense Joan'a doğru bakmıştı ama ifadesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Konumuz benim ailem değil," dedi.

"Öyle mi?" dedi Ying derin derin düşünerek. "Oliverlar görür. Huntlar gizler. Nowaklar yaşar. Pateller bağlar. Portelliler açar. Hathawayler dizginler. Nightingaleler alır. Mtawaliler tutar. Argentlar saptırır. Aliler mühürler. Griffithler ortaya çıkarır. Ama sadece Liular hatırlar." Sözcükleri, ezberden okunan bir tekerleme gibi hafiften kafiyeliydi. "Londra'nın on iki büyük ailesi," dedi.

"Umarım bunun için ödeme yapmamızı beklemiyorsunuzdur," dedi Aaron alaycı bir tavırla. "Londra'daki her canavar çocuk bu tekerlemeyi bilir."

Ying'in yüzünde yine o ifade belirdi: Aslında gülümsemiyor olmasına rağmen keyifli görünüyordu. "Aile güçlerini herkes bilir," dedi. "Ama siz aile sırlarını soruyorsunuz. Sizin yerinizde olsaydım Liu aile sırrının, ödemeye gönüllü olduğunuzdan çok daha fazlasına mal olabileceğinden endişe ederdim."

"Pazarlığı yapan *benim*," dedi Joan. Oraya gelmek isteyen oydu. "Aaron değil. Ne gerekiyorsa ödemeye razıyım."

Ying ona, bu takası yapmayı sahiden isteyip istemediğini anlamaya çalışır gibi uzun uzun baktı. "*Zhénshí de lìshǐ* diye bir şey duydun mu hiç?" dedi sonunda.

"Gerçek tarih mi?" dedi Aaron.

Ying kaşlarını kaldırdı. "Mandarince biliyor musun?"

"Hayır," dedi Aaron. "Ama inancı biliyorum." Sesi kulağa kınıyormuş gibi geliyordu.

Ying tekrar Joan'a döndü. "Bazıları eskiden dünyada başka bir zaman çizelgesi olduğuna inanır," dedi. "Bizimkinden önce

var olan bir zaman çizelgesi. Bazı aileler ona *vera histoira* der. Yani gerçek zaman çizelgesi." Sesinde üzgün bir saygı vardı. "Gerçek zaman çizelgesinin silindiğine ve yerine *bu* zaman çizelgesinin yaratıldığına inanıyoruz."

"Sizinki radikal bir inanç," dedi Aaron. "Herkes zaman çizelgesinin kendini düzelttiğini bilir. Eskiden var olan başka bir zaman çizelgesinin olması imkânsız."

"Ailemin bazı üyeleri ondan parçalar hatırladıklarına inanıyorlar," dedi Ying.

Joan'ın nefesi kesildi. O hâlde doğruydu. Liular değişen olayları gerçekten hatırlıyorlardı. "Siz?" diye sordu. "Siz hatırlıyor musunuz?"

Ying cevap vermeden önce uzun süre düşündü. "Liu gücü mükemmel hafızadır," dedi. "Bazılarımız için, sahip olunan güç bunun ötesine geçer. Ufak değişiklikleri, zaman çizelgesindeki sıradan değişiklikleri hatırlarız. Ama sadece büyük bir güce sahip olanlar *zhénshí de lìshǐ*'yi görmüştür."

Joan hevesle öne eğildi. "Başka bir zaman çizelgesi varsa, o zaman bir şey onu değiştirmiştir. Ya da biri."

"Üzgünüm," dedi Ying nazikçe. "Ama sohbetimiz burada bitiyor. Sana Liu gücüyle ilgili bilgiyi verdim. Şimdi sen bize bir iyilik borçlusun."

"Hayır," dedi Joan. Sohbet daha yeni başlıyordu. Çok daha fazlasını öğrenmeliydi. "Zaman çizelgesi nasıl değiştirildi? Lütfen. Bir iyilik daha borçlanırım."

"Üzgünüm," dedi Ying. Joan'ın çayını tazeledi. "Söylediğim gibi, ailem işleri basit tutmayı sever. Tek borç basittir. Birden fazla borç karmaşıktır. Ama lütfen. Çayını bitir ve sonrasında çekinmeden galeriyi gez."

Aaron beyaz sütunun yanından ayrıldı. Gelip Joan'ın yanına, çiçek tarhının kenarına oturdu. "Joan," dedi usulca. "O, pazarlığın şartlarını yerine getirdi."

"Gidemeyiz," dedi Joan. Ying'in daha fazlasını bildiğinden emindi. "Aaron, öğrenene kadar gidemem."

Aaron başını eğdi. Tekrar kaldırdığında doğruca Ying'e baktı. "Ben borca gireceğim," dedi.

"Hayır," dedi Joan. Bu adil olmazdı. O gelmek bile istememişti.

Belki Ying iyilik dışında bir şey kabul ederdi. Ama Joan'da takas edebileceği başka ne vardı ki? O zamana, cep telefonuyla kıyafet dışında hiçbir şey getirmemişti, üstelik o telefonu da dün satmıştı.

Hâlâ sahip olduğu tek şey... Elini göğsüne koydu, kazağının yumuşak ince tüylerinin altındaki kolyenin hatlarını hissetti. Pazardaki adam dün onu almayı teklif etmişti ama Joan reddetmişti.

Kolyeyi çıkarırken elleri titriyordu. Bu, büyükannesinden kalan son şeydi. Onu Ying'e teklif ederken bunu düşünmemeye çalıştı. "İyilik yerine bunu kabul eder misin?"

"Üzgünüm," dedi Ying.

"*Lütfen*," dedi Joan. "Lütfen. Öğrenmeliyim."

"Neyi öğrenmelisin?" dedi Ying.

"Ölümleri geri almayı."

Ying'in yüzündeki kederli çizgiler ağaçtaki oymalara benziyordu. "Birini kaybetmişsin."

"Evet," diye fısıldadı Joan.

"Öğrenmek istediğin şey konusunda sana yardım edemem," dedi Ying nazikçe. "Onları geri getiremeyeceğini söylediğim için bana borçlu değilsin."

Joan bunu kabul edemezdi. "Bir şey ya da biri daha önce zaman çizelgesini değiştirdi," dedi. "Sizin mükemmel bir hafızanız var ve Liu kayıtlarının kapsamlı olduğunu söylediniz. Nasıl yapıldığı hakkında bir şey duymuş olmalısınız... Bir dedikodu ya da bir fısıltı bile olabilir." Kolyeyi tekrar uzattı. "Lütfen."

Ying bir kere daha reddediyormuş gibi kafasını sallamaya başladı. Ama sonra kaşlarını çatarak öne eğildi ve kolyeye daha yakından baktı. Joan onun nefesini tuttuğunu duydu. "Bunu nereden buldun?" dedi Ying usulca.

Joan büyükannesinin elinin, ardında bu zinciri bırakarak bileğinden aşağıya kaymasını hatırladı. O gece gözyaşları arasında kolyeyi zar zor görebilmişti. "Büyükannem verdi."

"Bakabilir miyim?" dedi Ying. Ama kolyeye uzanmak yerine kâselerle tabakları alıp yere koydu ve masayı temizledi, böylece geriye sadece siyah bir tepsi kaldı.

Joan kolyeyi tepsiye koydu. Altın kolye siyahın üzerinde çok parlak duruyordu.

Büyükannesi öldükten sonra üzerine kan bulaşmıştı. Joan o gece duştayken onu yıkamıştı. Ama o zamandan beri kolyeye pek dikkatli bakmamıştı, bakmaya katlanamıyordu.

Kolye ucunu inceledi: Üzerindeki sembol Huntların gümüş dilli tilkisi değildi, başka bir şeydi. Başta Joan ne olduğunu anlayamadı. Aslan kafalı, kuş pençeli bir yaratıktı. Büyüklüğü en fazla başparmağının tırnağı kadardı ama son derece ayrıntılıydı. Üç boyutluydu, canlı gibiydi. Altından yapılmış, düz bir diskin üzerinde duruyordu, kulaklarını dikmişti. Başını ise meraklı bir ilgiyle yana yatırmıştı. Tamamı som altından yapılmış gibi görünüyordu.

Aaron, "Onu taktığını hiç fark etmemiştim," dedi Joan'a.

"Uzun bir zinciri var," dedi Ying dalgın bir şekilde. Zincir de altındı ve çok inceydi. Üzerinde, sanki yanık gibi görünen koyu lekeler vardı. Ying parmaklarını açarak dört parmağıyla o lekelere dokundu. Joan aniden zincirin aynı yerlerine dokunduğuna dair bir anı hatırladı. Zincir lekesizdi ama Joan dokunduktan sonra o koyu lekeler belirmişti. O zaman lekelerin kan olduğunu sanmıştı. Ama şimdi zincire baktığında, sanki altın başka bir şeye dönüştürülmüş gibi görünüyordu. Ama *nasıl?*

Ying yeniden Joan'a baktı. Bakışları meraklıydı. Sanki Joan şimdiye kadar onun dikkatini tam anlamıyla çekmemişti de şimdi çekiyordu. Joan birdenbire, Yaldızlı Oda'da Edmund Oliver'ın kendisine nasıl baktığını hatırladı. Sanki Joan'ın içinde bir şey görmüş gibi, kayıtsızlığı bir anda meraka dönüşmüştü. *Huntlar bizden sır saklıyorlarmış*, demişti.

"Ne bilmek istiyorsun?" dedi Ying.

Joan yutkundu. Kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı ama nedeninden emin değildi. "Zaman çizelgesi nasıl değiştirildi?" diye sordu.

"Bizim zaman çizelgemizin yaratılışıyla ilgili hikâyeler var," dedi Ying. "Ama onlar efsane."

"Efsane mi?" dedi Joan. *İnsan kahraman efsanevi bir figürdür*, demişti Ruth dün gece. "Ne efsanesi?"

"Dediklerine göre bizim zaman çizelgemizi Kral yaratmış," dedi Ying. "Bir obje kullanarak. Bir alet. Onunla *zhènshí de lìshǐ*'yi yok etmiş ve yerine bu zaman çizelgesini yaratmış. Yani bu zaman çizelgesi, onun zaman çizelgesi. İçindeki her şey, onun olmasını istediği gibi."

"Ne aleti?" dedi Joan. Bilmesi gereken şeyi öğrenmeye çok yakındılar. Ailesini geri getirmenin bir yolu varsa bunu öğrenmeliydi.

"Tek söyleyebileceğim, aletin Canavar Sarayı denen bir yerde tutulduğu." Ying ona hâlâ o meraklı gözlerle bakıyordu. "Kral'ın gücünün merkezinde. Oraya nasıl gireceğini sormana gerek yok." Kolyeyi aldı ve Joan'ı hayrete düşürerek avucunun içine yavaşça geri bıraktı. "Anahtarın var."

Joan ona bakakaldı.

Ying ayağa kalktı. "İyiliğe ihtiyacımız olduğunda sana haber vereceğiz," dedi.

KAKTÜS TEAM

ON İKİ

Joan ve Aaron, Liu aile galerisinden çıktılar. Joan büyükannesinin ona verdiği kolyeye dokunmadan duramıyordu. Bu kolye sahiden de Canavar Sarayı'nın, yani Kral'ın gücünün merkezinin anahtarı olabilir miydi?

Yürüdükleri sırada, "Buraya ilk geldiğimizde Kral'dan bahsetmiştin," dedi Aaron'a.

Aaron, yutkuna yutkuna konuşarak, "Şu kolyeyi göz önünden kaldır," dedi. Çok gergindi. Çarşıya başka bir yoldan dönmek istemişti ve şimdi omzunun üzerinden arkasına bakıp duruyordu.

"Ying neden bunu almadı?" diye merak etti Joan. Kolyeyi özenle kazağının içine soktu. "Ona ben teklif ettim."

"Muhtemelen yakınında olsun istememiştir," dedi Aaron. "Ben de istemiyorum."

Bir kavşağa vardılar. Joan ışıklardaki düğmeye bastı. Aaron'ın parmakları, sanki burada sabit durmaya tahammül edemiyormuş gibi seğirdi.

"Neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu Joan.

"Çarşıya dönmeliyiz," dedi Aaron. Birbirine bastırmaktan bembeyaz olmuş dudakları Joan'a, Ruth'un hastanede Saray Muhafızları'nı gördüğünü anlattığı zaman betinin benzinin nasıl attığını hatırlatmıştı.

"Bu adam kimin kralı?" dedi Joan. "İngiltere'deki bütün canavarlarının kralı mı?"

Aaron buna cevap vermek istemiyormuş gibiydi. Verdiğinde ise lafı hiç uzatmadan konuştu. "Bizim sınırlarımız ülke denince aklına gelen şeye benzemez," dedi sertçe. "Farklı bir zamanda çizildiler."

Ülke denince aklına gelen şey. Joan yine bir perdenin arkasından bir çatlağa bakıyormuş gibi hissetti, sanki başka bir dünyayı görmeye çalışıyordu. Bilmediği, büyükannesinin ona anlatmadığı çok şey vardı.

Önlerinden kırmızı renkli bir kraliyet posta aracı geçti. Aaron, araç köşeyi dönene kadar arkasından baktı. Geçen her arabaya bakıyordu. Trafik ışıkları değişti. "Haydi," dedi Aaron. Çoktan yürümeye başlamıştı.

"Aaron..." dedi Joan.

"Yürümeye devam et," dedi Aaron. Joan'ın kendisine yetişmesini bekledi. "Kral asla görülmez," dedi, hâlâ kısa ve sert bir şekilde konuşuyordu. "Bize Canavar Sarayı'nın mensupları aracılığıyla hükmeder: Kral'ın ordusu ve cellatları. Onlara bazen *Curia Monstrorum* deriz."

Joan, Aaron'ın hızına ayak uydurdu. Edindiği bilgilerden bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Canavar dünyasında bir yetki hiyerarşisi vardı. Ruth, Saray Muhafızları'ndan bahsetmişti, Joan onların polis memuru gibi bir şey oldukları düşündü. Onların üzerinde Canavar Sarayı'nın mensupları vardı. *Onların* da üzerinde olan ise Kral'ın ta kendisiydi.

Kral asla görülmez. Joan gözünde canavar dünyasının her yerine sızabilen görünmez bir varlık canlandırdı. "Sence doğru olabilir mi?" diye sordu Aaron'a. "Ying'in söylediği? Sence Kral zaman çizelgesini değiştirmiş midir? Sence bir aletle gerçek zaman çizelgesini silmiş midir?"

Aaron refleks olarak omzunun üzerinden arkasına baktı. "Böyle şeyler *söyleme*," dedi ters bir sesle. Joan'ın şaşkın şaşkın

baktığını görünce, "*Gerçek zaman çizelgesi* deme," diye ekledi. "Ulu orta yerde bu kelimeleri kullanma."

Yol kenarında tek başlarına yürüyorlardı. Pek de ulu orta bir yer sayılmazdı. Ayrıca Ying o kelimeleri söylerken hiç çekinmemişti. "Bizi kimse duyamaz," dedi Joan.

Aaron konuşmadan önce etrafa bakındı. Konuşmaya başladığında sesi alçaktı, civarda kimse olmamasına rağmen yine de onu duyabileceklerinden korkuyor gibiydi. "Yalnızca tek bir zaman çizelgesi vardır. O da Kral'ın zaman çizelgesidir," dedi. "Olaylar o nasıl isterse öyle gelişir. Başka bir zaman çizelgesinden bahsetmek, ona *gerçek* zaman çizelgesi demek... Bak, bu çok tehlikeli. Bu... Bu, şirke girer."

"Şirk mi?" diye yineledi Joan. Bağlam bakımından beklenmedik bir kelimeydi. Bir kral için *ihanet* kelimesinin daha uygun olacağını düşünürdü. "Ama Aaron, eğer..."

"*Lütfen*," diye ısrar etti Aaron. "*Lütfen* daha fazla soru sormadan önce güvenli bir yere gitmemizi bekle." Titreyen elini saçlarının arasından geçirdi. "Biz neye bulaştık böyle?" diye sordu ama bunu Joan'dan çok, kendine soruyormuş gibiydi.

Ravencroft Çarşısı onlar gittiğinden beri daha da kalabalıklaşmıştı. Kalabalığı yara yara yürürlerken Joan da nihayet çarşının ana alanının nasıl yapılandırıldığını gördü: Çok katlı bir mağazanın bölümleri gibi dönemlere ayrılmıştı. Bir tarafta yirminci yüzyıl vardı, diğer tarafta ise yirmi birinci. Joan'ın kendi zamanından sonraki her on yılda kıyafetlerin renkleri ve kesimleri giderek daha az tanıdık görünüyor, sonunda uzak geçmişten kıyafetler kadar tuhaf hâle geliyorlardı. Bu,

Joan'ın çarşının sonuna kadar yürümek istemesine neden oldu, oradaki kaçak teknolojik malları görmek istiyordu.

"Saray Muhafızları çarşıda devriye geziyorlar," diye mırıldandı Aaron. "Başını yerden kaldırma." O başını eğdi ama Joan meraklı biriydi, hızlıca etrafa bakındı. *Canavar polis*, diye düşündü. Aklına yine Ruth'un hastanede Saray Muhafızları'nı görmesine dair anlattıkları geldi.

Başta hiç muhafız görmedi. Ama biraz sonra, koridorlardan birine döndüğünde gördüğü adamın, bir tezgâh sahibine sakince şöyle dediğini duydu: "Bütün cep telefonlarını ver."

Adamın yakasında altın bir iğne vardı: Ona bakan kişiyi izliyormuş gibi duran kanatlı bir aslandı. Kanatlarını yırtıcı bir kuş gibi açmıştı. Tezgâh sahibi ise mor ruj sürmüş ve onunla uyumlu mor bir ceket giymiş olan orta yaşlı bir kadındı. Saray Muhafızı'nın tavrı sakindi ama telefonlarını bir kutuya doldurduğu sırada kadının elleri titriyordu. Muhafızın yüzüne doğrudan bakmıyordu.

Aaron, Joan'ı dirseğinden tutarak oradan hızla uzaklaştırdı. Yürüdükleri sırada Joan kanatlı aslan iğnesi takan daha fazla muhafız fark etti. Tezgâhlar boşaltılıp telefonlara ve diğer cihazlara el konulurken tezgâh sahipleri olan biteni korkudan dudakları beyazlamış bir hâlde, hiç itiraz etmeden izliyorlardı.

Merdivene vardıklarında Aaron, "Zamanına uygun olmayan teknoloji," diye fısıldadı Joan'a. "Teknik olarak yasa dışı ama Saray Muhafızları normalde bunun gibi küçük çarşılarla meşgul olmazlar."

Joan yutkundu. "Ruth katliamdan bahsettikten hemen sonra hastanede Saray Muhafızları'nı gördüğünü söylemişti," diye fısıldadı. "Dün ben de katliamdan bahsettim. Sence bizi mi arıyorlar?"

"Bizim için burada olsalardı dikkatleri insanların üzerinde olurdu, teknolojik aletlerin değil," dedi Aaron. "Bu sadece tesadüfi bir baskın. Haydi gidelim."

Neyse ki Ruth, dairenin kapısını ilk çalışta açtı.

"Saray Muhafızları burada..." diye lafa başladı Aaron.

"Biliyorum," dedi Ruth. "Üst kattan izliyordum."

Onları yatak odasına götürdü. Tavanda katlanır bir merdiven vardı.

Joan, Ruth'un arkasından gidip merdiveni çıktığında kendini bir çatı bahçesinde buldu. Bir tarafta, çarşının cam kubbesi bir yelken gibi yükseliyordu. Oradan bakıldığında mavi camdaki kurşun kuzgunlar birer kedi büyüklüğündeydi. Çatıyı çevreleyen bel yüksekliğindeki korkuluklar ise Joan'a Liu ailesinin avlusunu hatırlatmıştı.

"Buradan bütün meydan ayaklarımızın altında," dedi şaşkınlıkla. Aşağıdaki sokakta, canavarlar sabun köpüğü misali aniden belirip kayboluyorlardı. Joan buna alışabileceğini hiç sanmıyordu. Cam kubbenin altındaki çarşı bir minyatür gibiydi. O yükseklikten muhafızlar diğer herkes gibi görünüyorlardı, iğneleri görülemeyecek kadar küçüktü. Ama Joan, diğerlerinin onların etrafında bıraktığı boşluk sayesinde nerede olduklarını anlayabiliyordu. Üstelik muhafızların çarşının atmosferini nasıl değiştirdikleri oradan bile belli oluyordu. Müşteriler onları takip etmek için sürekli etraflarına bakındıkları için daha yavaş yürüyorlardı. Satıcılar daha sessizdi.

"Kimse çatıya çıkmaz," dedi Ruth.

"Çünkü burası iğrenç," dedi Aaron. Biri oraya saksı bitkileri koymuştu ama çoktan solmuşlardı, kurumuş ve gümüş

saplara dönüşmüşlerdi. Korkuluklar çürümüştü. Buna rağmen Aaron, "Ama doğrusu, epey geniş bir manzarası var," diye ekledi.

Joan yüzünü Ruth ve Aaron'a doğru dönerek korkuluğun üzerine oturdu. "Bazı haberlerimiz var," dedi Ruth'a. "Ying Liu'yla konuştuk. Dedikoduları doğruladı. Liuların bazı üyeleri başka bir zaman çizelgesini hatırlıyorlarmış."

Ruth'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Size bunları o mu söyledi?"

"Bu daha ne ki?" dedi Aaron. "Kuzeninde Canavar Sarayı'nın ta kendisinden gelen bir kaçak mal var. Bunu biliyor muydun?"

"*Ne?*" dedi Ruth. "Hayır!"

Joan altın kolyeyi boynundan çıkarıp Ruth'a uzattı. "Büyükannem bunu bana ölmeden hemen önce verdi." Ruth'un, büyükannesinin ona bir şey vermesine alınmamasını umdu.

Ruth alınmışa benzemiyordu. Şaşırmışa benziyordu. Kolyeyi alıp parlak beyaz gökyüzüne doğru tuttu. Hafifçe çevirmesiyle birlikte zincir parıldamıştı.

"Onu daha önce gördün mü?" dedi Joan. "Büyükannemin evinde falan? Ya da onu hiç takar mıydı?"

Ruth başını salladı. "Bildiğim kadarıyla hayır. Zincirdeki bu koyu lekeler ne? Neredeyse taşa benziyorlar."

"Bilmiyorum," dedi Joan. Ruth'un sorusu onu tuhaf bir şekilde huzursuz etmişti. Büyükannesi öldükten sonra, kendisinin kolyeye nasıl dokunduğunu bir kere daha hatırladı: Parmaklarını çektiğinde altının rengi solmuş, kararmıştı. *Ama bu doğru olamaz*, diye düşündü. Yanlış hatırlıyor olmalıydı.

Nedense o sırada aklına bir şey daha geldi: Ying Liu o koyu lekelere dokunmak için parmaklarını açmıştı. Sonrasında ise Joan'a meraklı gözlerle bakmıştı.

"Ying Liu'ya göre bu, Canavar Sarayı'nın anahtarı," dedi Aaron.

Ruth, Aaron ona elinde bir yılan tuttuğunu söylemiş gibi irkildi, az kalsın kolyeyi fırlatıp atacaktı.

"Bize öyle söyledi," dedi Joan.

Ruth'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Bu*, sarayın anahtarı mı?" dedi. "Anlamıyorum. Bu nasıl anahtar olabilir ki? Bu bir kolye."

"Bilmiyorum," dedi Aaron. "Ama bak. Kolye ucu bir mühür. Neredeyse bir aile mührüne benziyor."

Ruth kolyeyi yeniden havaya kaldırdı, belli ki merakı korkusundan ağır basmıştı. "Bu mührü daha önce hiç görmedim..." Kaşlarını çatıp daha yakından baktı. "Ne bu? Gargoyle[11] mı? Kuyruğunda düğümler var."

"Bir çeşit chimera[12]," dedi Aaron. "Ama ben de onu daha önce hiç görmedim."

Ruth kolye ucunun arkasını çevirdi. Diskin alt kısmında, oraya mühürlenmiş olan girintili bir resim vardı. Ön yüzündekiyle aynı yaratık bu kez de bir parşömen tomarının üzerinde duruyordu. Joan gözlerini kısarak parşömende yazan kelimelere baktı. *Non sibi sed regi.* Latince miydi?

"Kendin için değil, kral için," dedi Aaron.

"Bu kelimeler on iki aileden herhangi birine ait değil," dedi Ruth.

"Belki daha düşük seviyedeki bir ailenin hatemidir," dedi Aaron. "Ya da belki de Fransız bir ailenindir."

"Ama üzerinde isim yok," dedi Ruth.

"Hatem de ne?"

---

11 Uzun ve kıvrık boyunlu, ürkütücü gözlü, devasa kanatlı bir ejderha. (ç.n.)

12 Yunan mitolojisinde bulunan, tek bir vücutta çeşitli canlıların uzuvlarına sahip olan, ağzından ateş püskürten bir yaratık. (ç.n.)

Aaron elini cebine atıp bir zincir çıkardı ve onu takılı olduğu düğme deliğinden ayırdı. Joan zinciri daha önce de fark etmişti ama onu bir cep saatinin zinciri sanmıştı. Oysa zincirin ucunda küçük bir heykelcik vardı: bir deniz kızı. Ama bu, masallardaki gibi bir deniz kızı değildi. Başı yana eğikti, elleri pençeye benziyordu, kuyruğu bir yılan gibi kıvrıktı, dolayısıyla da bir hayli tehditkâr görünüyordu. Aaron'ın akrabasının dövmesinde bulunan deniz kızının aynısıydı. Joan aynı hatları Aaron'ın ıslak gömleğinin altında da görmüştü. Oliver mührü.

Aaron kolyeyle masayı mühürlüyormuş gibi yaptı, sonra da onu Joan'a verdi. "Mühür."

Deniz kızının kuyruğunun altında düz, altın bir disk vardı. Diskin üzerinde deniz kızının resmiyle beraber Aaron'ın adının tersten yazılmış hâli bulunuyordu. *Edmund'ın Oğlu*, yazıyordu. O sırada Joan orada Latince bir cümle olduğunu gördü: *Fidelis ad mortem.*

"Kimlik kanıtı," dedi Aaron. "Canavarların çoğunda vardır. Benim ailemde, onları güçlerimiz sabitlendiğinde alırız, yani Oliver olduğumuz doğrulandığında. Öldüğümüzde onlarla gömülürüz."

"Kimlik kanıtı mı?" dedi Joan. "Sahteleri yapılmıyor mu?"

"Hayır," dedi Ruth. "Bu mühürler elle yapılmıştır. Küçük çiziklerin ve kusurların sahtesini birebir yapmak neredeyse imkânsızdır."

Joan büyükannesinin kolyesini Ruth'tan geri alıp inceledi. Ruth haklıydı. Bu gerçekten de bir mühre benziyordu. "Ying bize başka bir şey daha söyledi," dedi ona, kolyeyi yeniden boynuna takarken. "Kral bir önceki zaman çizelgesini silip yerine bu zaman çizelgesini yaratmış."

"Gerçek zaman çizelgesinden mi bahsediyorsun?" dedi Ruth. Aaron yüzünü buruşturunca ekledi: "Kral'ın yanılmaz olduğu saçmalığına inanıyorsan, asıl şirk odur."

"Bazılarımız ettiği yemine değer verir," dedi Aaron.

"Ah, bırak şu sahte Oliver bağlılığını," dedi Ruth. "Senin ailen bir grup onurgasız entrikacıdan başka bir şey değil. Kral'a sadıkmış gibi davranmak yerine ne olduğunuzu kabul edin."

"*Fidelis ad mortem,*" dedi Aaron. "Biz bu deyişe göre yaşarız. Sen anlamazsın."

"Evet, *'Ölene kadar sadık,'* " dedi Ruth. "Kime sadık olduğunuzu söylememeniz çok zekice doğrusu. Herkes sizin sadece kendinize sadık olduğunuzu biliyor."

"Hunt sloganından iyidir. Sahi, sizinki neydi? *'Her zaman kaçar'* mı?"

"*Her zaman özgür,*" dedi Ruth sertçe.

"Konuşmanın önemli kısmına geri dönebilir miyiz?" dedi Joan.

Aaron, Ruth'a edeceği hakaretten vazgeçerek ağzını kapadı ve umursamaz bir tavırla omzunu silkti.

"Ying Liu'nun dediğine göre Kral bir alet kullanarak önceki zaman çizelgesini silmiş," dedi Joan, Ruth'a. "Canavar Sarayı'nda tutulan bir aletle." Joan kolye ucuna hafifçe vurdu. "Elimizde oraya giriş yolu var."

İkisine beklentiyle baktı. Ama Ruth da Aaron gibi sessizdi.

"Büyükannemin kahramandan haberi vardı," dedi Joan. "Bu yüzden bana bu kolyeyi verdi. Saraya girebilelim diye. O aleti bulup katliamı durdurabilelim diye."

"Canavar Sarayı'na gizlice girmek mi istiyorsun?" dedi Aaron.

"Aynen öyle," dedi Joan.

"Kral'dan bir alet çalmak mı istiyorsun?" dedi Aaron. "Hükmettiği krallığını yaratmak için kullandığı efsanevi aleti? Eğer bu gerçekse sahip olduğu diğer her şeyden daha fazla koruyacağı aleti?"

"Kolay olacağını söylemedim."

Aaron kahkaha attı. "Joan, saray *ulaşılabilir* bile değil. Zamanın dışında. Davetiye ve refakatçi olmadan oraya gitmek imkânsız."

"Şey, belki de kolye o işe yarıyordur," dedi Joan. "Belki tam olarak bir anahtar değildir. Belki bir davetiyedir."

"Bu saçma konuşmaya devam etmek istemiyorum," dedi Aaron. "Oraya girip çıkmak şöyle dursun, bundan bahsettiğimiz bile duyulursa anında idam ediliriz. Bizim asıl yapmamız gereken şey göze batmamak. Kalacak güvenli bir yer bulmak ve bu zamana yerleşmek."

"Bu zamana yerleşmek mi?" dedi Joan kulaklarına inanamayarak. Aklına Aaron'ın listesi geldi. *Konaklama. Okul.*

"Evet," dedi Aaron. Bu konuda sahiden ciddiydi. Joan buna inanamıyordu. "Ailelerimiz öldürüldü," dedi Aaron. "Neredeyse bizi de öldürüyorlardı. Gerçekten korkunç şeyler yaşadık. Durup bir nefes almalıyız."

"Büyükannem bu kolyeyi bana boşuna vermedi!" dedi Joan.

"O kadar emin olma," dedi Aaron, o da Joan kadar öfkelenmişti. "Dorothy Hunt meşhur bir hırsız! Onu muhtemelen ne olduğunu bile bilmeden çalmıştır."

"Bana kahramanı durdurmamız gerektiğini söyledi!" dedi Joan. "Bana bu kolyeyi kullanmam için verdi. Biliyordu!"

"Peki sana hayatın boyunca başka hiçbir şey anlatmamasının bir nedeni var mıydı?" dedi Aaron. "Sana herhangi

bir şey söylemek için ölene kadar beklemesinin bir nedeni var mıydı?"

"Konumuz bu değil," dedi Joan. Ailelerini kurtarmanın bir yolunu bulmuş olabileceklerini göremiyor muydu? "Canavar Sarayı'na girmek için bir plan yapmalıyız."

"Canavar Sarayı'na gitmeyeceğiz!" dedi Aaron aynı sabırsızlıkla. "Saraya asla gitmeyeceğiz!"

"Gerekirse sensiz giderim!"

"Ya, gerçekten mi? Peki bunu nasıl yapacaksın? Orayı nasıl bulacaksın? Nerede bulunacağını *ben* bile bilmiyorum." Aaron Ruth'a döndü. "Keşke ailen ona bir şeyler öğretseymiş. O zaman bu kadar aptalca fikirlere kapılmazdı."

"Şu konuyu kapatır mısın?" diye çıkıştı Joan.

"Hayır," dedi Aaron. "Dün iki kere bu zamandan neredeyse kopuyordun!" Ruth'a döndü. "Bunun asla olmaması gerekirdi! Ailen ona güvende olmayı bile öğretmemiş!"

"Büyükannem ona canavarların ne olduğunu söylememize izin vermezdi," deyiverdi Ruth, sanki şaşkınlıkla ağzından kaçırmış gibi.

"Ne?" Joan kendini yumruk yemişten beter hissetti.

Ruth, onun yüzündeki ifadeyi gördü. "Ah, Joan. Biz sadece... Yolculuk *yapamadığını* sanıyorduk. İnsan ebeveyni olan çoğu canavar yapamaz. Büyükannem bilmemenin daha iyi olacağını düşünmüş olmalı. Yani..." Sesi yumuşadı. "Sanırım gerçeği öğrenmenin seni çok üzeceğini düşündü."

"Ama..." Joan, şaşkınlığı üzüntüsünü bastırmış hâlde ona bakakaldı. Büyükannesi Joan'ın yolculuk yapabildiğini *biliyordu*. İlk kez yolculuk yaptığı gece Joan'ı beklemesi gerektiğini biliyordu. *Biliyordu*. "Kayıtlarda yolculuk yapabildiğim yazmıyor mu?"

"Ben de onu demeye çalışıyorum işte," dedi Ruth. "Kayıtlarda yapamadığın yazıyor."

"Onun canavar olmadığını sanıyordunuz," dedi Aaron.

"Ben öyle demedim," dedi Ruth.

"Yolculuk yapamayan biri canavar değildir."

"Yolculuk yapamayan Oliverlara böyle mi diyorsunuz?" dedi Ruth, sesi kulağa iğrenmiş geliyordu.

"Yolculuk yapamayan Oliver diye bir şey olamaz," dedi Aaron.

"Ailen midemi bulandırıyor," dedi Ruth.

Joan ayağa kalktığını fark etti. Başı ağrımaya başlıyordu. Düşünmesi gerekiyordu. "Nereye gidiyorsun?" dedi Aaron aniden.

"Yürüyüşe."

"Nereye yürüyeceksin?" diye sordu Ruth.

"Düşünmem lazım." Ama onlar didişirken bunu yapamıyordu.

Joan canavar caddesinden çıktı ve zihni boşalmaya başlayana kadar yürüdü. Anahtarın nasıl çalıştığını ve sarayın nerede olduğunu bulması gerekiyordu. Yine Liulara mı gitseydi?

Güneş çıkmıştı. Başını kaldırıp güneşe doğru çevirdi. Durduğu için Aaron'ın ona kızmasını bekledi ama öyle olmadı. Bir anlığına yalnız olduğunu unutmuştu. Sessizlik onu tuhaf biçimde rahatlatmıştı ama öte yandan, beklenmedik bir biçimde yalnız hissetmesine neden oluyordu.

Cadde üzerinde birçok kafe vardı. Joan, büyük pencerelere ve güneş alan masalara sahip olan, Amerikan tarzı bir restoran

seçti. İçerideki yorgun turistler hamburger, sosisli sandviç ve gün boyu servis edilen kahvaltılık sosisli yumurta yiyorlardı.

Joan parasına baktı, canavar banknotlarını insan banknotlarından dikkatlice ayırdı. Garson geldiğinde bir demlik çay istedi. Sonra da başını koltuk başlığına yaslayarak orada öylece oturdu ve bir çiftin masa örtüsü büyüklüğündeki bir harita üzerine tartışmasını izledi. Otuz yıl içinde bir GPS'leri olacak, o zaman da ortada kavga edecek bir şey kalmayacaktı.

Garson çayla birlikte geri döndü. "Teşekkürler," dedi Joan, adam demliği masaya koyarken. Sonra garson Joan'ı şaşkına çevirerek karşısındaki koltuğa oturdu.

Joan'ın kalbi durdu. Bu, Nick'ti.

ON ÜÇ

Joan tepki veremeden Nick uzanıp Joan'ı iki bileğinden sıkıca tuttu. Joan'ın kalbi acı verici şekilde çarpıyordu. Soluğunun kesildiğini duydu. Nick tıpkı iki gece önceki gibi görünüyordu, onu öptüğü geceki gibi, ailesinin öldürüldüğü geceki gibi. Koyu renk gözleri aynı bakıyordu, ciddi ve dürüst. Tıpkı Joan'dan yanında kalmasını istediği zamanki gibi.

"Son görüşmemizde sana ne dediğimi hatırlıyor musun?" dedi Nick.

Bir daha zaman çalarsa onu öldüreceğini söylemişti. Joan'ın içini ani bir korku kapladı. Diziyle masanın alt kısmını kontrol etti. Baskıyı artırdığında bile kıpırdamadı. Yan masaya baktı. Yere sabitlenmişti. Masayı tekmeleyip deviremezdi.

Nick gayet rahat bir şekilde pencereden dışarı bakıyordu. İnsanlar dönemin bol kıyafetleriyle, iş için giyinmiş hâlde kafenin önünden geçiyorlardı. Joan Nick'in bakışlarının pencereden üzerlerindeki bir güvenlik kamerasına, sonra odanın diğer tarafındaki başka bir kameraya kaymasını izledi. "Bir dahaki sefere," dedi Nick, usulca konuşmaya devam ederek. "Yalnız olduğumuzdan emin olacağım."

"Nasıl burada olabilirsin?" diye fısıldadı Joan. Bunun sadece tek bir yolu vardı. Ani bir fırtınanın vurması gibi, onu görmenin şoku ve korkusu katıksız bir öfkeye dönüştü. "Sen de mi canavarsın? Yaptığın onca şeyden sonra sen..."

"Hayır!" Nick'in çenesi gerildi. "Ben insanım."

"Seni yalancı!" dedi Joan. Yalan söylemekte çok iyiydi. Söylediği her şey yerinde ve doğruydu. "Sadece canavarlar yolculuk yapabilir!"

"Sadece canavarlar ve ben. Ama ben farklı bir şekilde yolculuk yapıyorum. *Ben* zaman çalmıyorum."

"O hâlde nasıl?"

Nick cevap vermeyince Joan tiksintiyle başını salladı. Derken Aaron ile Ruth'u hatırladı, onları çarşıda yalnız bırakmıştı. Bu kadar düşüncesiz olduğuna inanamıyordu. Nick'in adamları onları bulursa hiç şansları olmazdı.

Belki de çoktan ölmüşlerdi. Belki de handaki ve çarşıdaki herkes... Joan ellerini sertçe çekti. Nick onu daha sıkı kavradı.

"Üzgünüm," dedi. Sesi üzgün gibi gelmiyordu. "Bana dokunmana izin veremem."

Ona bu kadar yakın olmak, tanıdık yüzüne ve ciddi gözlerine bakmak dayanılmazdı. Joan, köşkteyken ona pek çok kez bakmıştı. Dışarıdan nasıl göründüklerini düşündü: öğle yemeğinde kız arkadaşının ellerini tutan bir oğlan. Birkaç gün önce bunun olmasını nasıl da isterdi. Ama şimdi ikisi de biliyordu ki Nick ellerini gevşettiği anda Joan kameraları umursamadan onun ensesine yapışırdı.

O geceden beri beynini yakan bir soru vardı: "Ailemi öldürtmeden önce onların benim ailem olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır." Nick'in bakışları hâlâ berraktı.

Joan kendini devam etmeye zorladı. "Bilseydin onları yine de öldürtür müydün?"

Nick tereddüt etmedi. "Evet."

Joan'ın canı fiziksel bir yara almışçasına yandı. "Biz arkadaştık. Sen ve ben. Biz..." Sesi çatladı. Nick onu öpmüştü. Joan ondan önce kimseyle öpüşmemişti. "Neden onları öl-

dürmek zorundaydın? Buna neden mecburdun?" Kendi sesini neredeyse tanıyamıyordu. En kötüsü de ona karşı hâlâ bir çekim hissetmesiydi. "Senden *nefret* ediyorum," dedi.

Nick bu sefer duraksadı, nefesi titremişti. "Biliyorum."

Joan masayı tekmeleyip devirmek istedi. Tıpkı Nick'in onun canını yaktığı gibi o da Nick'in canını yakmak istedi. "Onları öldürmek zorunda değildin!" dedi. "Onları tanımıyordun bile! Onlar *insandı*! *İnsanları* öldürüyorsun!"

"Onlar insanlardan zaman çalıyorlardı." Kahverengi gözleri hâlâ içtendi. "Başka birine daha zarar vermelerine izin veremezdim."

Joan bu içtenliğe katlanamıyordu. Nick'in ona öyle bakmasına katlanamıyordu. "O insanların hepsini öldürdün!" dedi. "Onlara bir şans bile vermedin!"

Bunun üzerine Nick'in vakur bakışları acımasızlaştı. "Yanılıyorsun," dedi. "O gece ölen her canavar daha önce zaman çalmıştı. Ailenin her bir üyesi zaman çalmıştı. Oliverlar da. Diğer aileler de." Sesi soğuklaştı. "Asıl kime şans verilmedi, biliyor musun? Zamanlarını çaldıkları o insanlara. Metrodaki onca insana. Londra'daki turistlere. Her şeyden habersiz bir şekilde yolda yürüyen insanlara. Senin halkın onları avlıyor. Ama bitti artık. Bundan sonra insanların zarar görmesine izin vermeyeceğim. Biz av olmayacağız."

O hiçbir zaman av olmamıştı. Yaldızlı Oda'da, onca canavarın arasındaki gencecik bir oğlan olarak savunmasız hâlde görünürken aslında oradaki en ölümcül şey oydu.

"Merhaba," dedi neşeli bir ses.

Joan yerinden sıçradı. Ses garsona aitti. Toplum içinde olduklarını neredeyse unutmuştu.

"Ah, seni korkutmak istememiştim, canım." Garsonun Galler aksanı ve sevecen bakışları vardı. Not defteriyle kale-

mini çıkardı. Yaka kartı bulut şeklindeydi ve üzerinde *Donna* yazıyordu. "Ne alırdınız?" dedi. "Gün boyu kahvaltımız var. Kızarmış ekmek ister misiniz? Yumurta? Lapa hariç menüdeki her şey güzeldir. Şef bugün greyfurt kabuğu ve muskatlı bir şey yaptı. Ben olsam ondan kaçınırdım."

Nick çaktırmadan ellerini aşağıya kaydırarak dışarıdan el ele tutuşuyorlarmış gibi görünmelerini sağladı. Duruşunu da değiştirmişti, gevşeyerek o tehlikeli görüntüsünden sıyrıldı. Eğer çenesindeki gerginlik ve gözlerindeki keskinlik olmasaydı, Joan onun tanıdığı Nick olduğunu düşünebilirdi. Holland Köşkü'nün kütüphanesinde tanıştığı gönüllü. İçindeki özlemi bastırdı. O Nick, hiç var olmamıştı. Joan hiç gerçek olmayan birini özlüyordu.

Donna onların kenetlenmiş ellerine bakarak birlikte ne kadar tatlı göründüklerini düşünüyormuş gibi gülümsedi. "Size ne getireyim?"

Joan zoraki gülümsedi. "Ben biraz daha düşünsem?" Donna'nın boynu açıktaydı. Joan, kendi boynunu kapatma arzusuyla istemsizce iki büklüm eğildiğini fark etti. Ama Donna canavarların gerçek olduğunu, onun Londra'sının içinde başka bir Londra'nın daha var olduğunu bilmiyordu. İnsanların sadece ensesine dokunarak ondan hayatını çalabileceklerini bilmiyordu, bu sevecen görünüşlü oğlanın bir katliam yaratabileceğini de bilmiyordu.

"Affedersin," dedi Nick ona özür dilercesine. "Ben de biraz daha düşüneyim." Donna'nın görüş alanının dışındaki eliyle Joan'ın bileklerini acıtacak kadar sıkı tutuyor, onu masaya bastırıyordu. Donna'yı ondan koruduğunu zannediyordu, Joan bunu fark edince kan beynine sıçradı.

"Pekâlâ, öyleyse," dedi Donna, yine neşeyle. "Ben hemen şurada olacağım. Seslenmeniz yeterli."

Kadın kasaya geri dönene kadar arkasından baktılar.

"Bu odadaki herhangi birine dokunursan," diye mırıldandı Nick. "Kameraları umursamam."

Joan sahte gülümsemesini düşürdü. "Bir katliam yapan ben değilim."

Joan az önce eski Nick'i yeniden gördüğü için, bu yeni hâlinde hâlâ kendinden izler taşıdığını fark etti: İki Nick'te de köşkteyken son derece huzur verici bulduğu bir ciddiyet, bir dinginlik vardı.

Bir keresinde okulu, birinci yüzyılda inşa edilen bir şapele gezi düzenlemişti. Şapelin taş duvarına dokunmalarına izin vermişlerdi, iki bin yıllıktı ama hâlâ ayaktaydı. Etrafındaki her şey yıkılıp gitmişken o sapasağlam duruyordu. Joan temellerinin yerin kilometrelerce altına uzandığını hayal etmişti. Nick'le tanıştığında ise, tuhaf bir şekilde o duvarı hatırlamıştı. Bu yeni Nick'te de aynı nitelik vardı ama onda bu acımasızlıkmış gibi görünüyordu. Joan nedenini şimdi anlıyordu. Bu yeni Nick'in bir görevi vardı ve hiçbir şey bunu değiştiremezdi. Bütün canavarları öldürene kadar durmayacaktı.

"Buraya beni öldürmeye gelmediysen ne istiyorsun?" dedi, dişlerini sıkarak.

Nick'in gözleri boynuna kaydı. Joan kızardı. Nick, "Kolyen güzelmiş," dedi.

Joan ellerini sertçe çekti ama bu, bir duvarı çekiştirmekten farksızdı. Nick, Joan'ın bileklerini tek eline alıp diğer elinin parmağını zincire geçirdi. Kolye ucu Joan'ın tişörtünün içinden çıkana kadar zinciri çekti. Sonra da çok keyifli sayılmayacak, nefesi andıran hafif bir ses çıkardı.

"Köşkte bunu arıyordum," dedi. O anda Joan, katliamın yaşandığı gün Nick'in hesap denetimini yaptığını hatırladı, odalardaki her nesneyi katalogluyordu. Büyükannesinin son

gücüyle kolyeyi ona vermesini hatırladı. Kolyeyi gördüğünde Ying'in nasıl şaşırdığını hatırladı. "Başından beri bunu arıyordun," dedi.

"Başından beri sendeymiş," dedi Nick. "Hiç aklıma gelmezdi." Kolye ucunu çevirdi. Elinin boğumları Joan'ın boğazına değdi. Joan istemsizce yutkundu, Nick bakışlarını ona çevirdiğinde bunu onun da hissettiğini anladı. "Canavar olduğun hiç aklıma gelmezdi," dedi Nick. "Köşkte hep seni kolluyordum. Seni güvende tuttuğumu sanıyordum." Başparmağıyla küçük kolye ucunu okşarken alnı kırıştı. "Onlardan biri olduğunu hiç düşünmemiştim."

Bu beklenmedik şekilde can yakmıştı. Joan onunla geçirdiği son güne kadar canavarların ne olduğunu bile bilmiyordu. "Bütün o insanları öldürmek zor oldu mu?" diye sordu. "Bir şey hissettin mi?"

"Yapılması gerekeni yaptım," dedi Nick. Bunu söylerken tamamen yeni Nick'ti, bakışları sertti. Tehlikeliydi.

"Geceleri uyuyabilmek için kendine bunu mu söylüyorsun?" dedi Joan.

Nick'in yüzü dalgalandı.

"Ah, uyuyamıyorsun demek?" dedi. "Ben de o geceden beri pek uyuyamıyorum."

"Kolyeyi nereden buldun?" dedi Nick.

"Ne o?" diye karşılık verdi Joan.

Nick omuzlarını kaldırdı. "Ucunda büyüleyici bir alphyn[13] olan bir altın kolye. Sanırım on dokuzuncu yüzyılın ortalarında yapılmış."

"Canavar Sarayı'nda ne var?"

---

13 Düğümlü kuyruğu ve uzun ince dili olan, aslan ve kurt özellikleri taşıyan bir hanedan yaratığı. (ç.n.)

Nick kaskatı kesildi. Zinciri nazikçe çekerek klipsini buldu. Parmakları hızlıca hareket ederek klipsi açtı, bir an sonra kolye avucundaydı. Onu cebine koydu. Elini cebinden çıkardığında ise bir bıçak tutuyordu.

Joan'ın nefesi kesildi.

"Sana söyledim," dedi Nick. "Seni burada öldürmeyeceğim."

"Öldürmelisin," diye fısıldadı Joan.

Nick başını yana yatırdı.

Joan, "Peşini bırakmayacağım," diye yemin etti. "Senin başka birini daha öldürmene izin vermeyeceğim. *Seni* öldüreceğim." Nick bir yana dursun, bu kelimeleri herhangi birine söyleyeceği hayatta aklına gelmezdi. Söylediklerinin doğru olabileceği hayatta aklına gelmezdi. Kendi kalbini yumruğunun arasında sıkıyormuş gibi hissediyordu.

Nick bir anlığına Joan'ın bileklerini tutan elini sıktı. Ardından yavaşça onu bıraktı. Ayağa kalktı, Joan'ın kendisine saldırma ihtimaline karşı bıçağı hazırdı. Kız ona saldırmayınca da geri çekildi.

Joan, o anda bir şey yapmamak için masanın kenarını sıkıca kavradı.

"Ciddiyim," dedi ona. "Sen öldün."

Nick o bildik vakur gülümsemesiyle karşılık verdi, köşkteyken ona hep böyle gülümserdi. "Hepimiz öyle değil miyiz?" dedi. "Zaman çizelgesinde bir yerde."

ON DÖRT

Joan canavar caddesine doğru koştu. Oraya vardığında yüzünü kızgın bir şekilde sildi. Ağladığı için kendinden nefret ediyordu.

Nick'e o kadar yakın olmak, onun için beslediği tüm hisleri yeniden canlandırmıştı. Belki de hiç geçmemiştiler. Bunun karşılığında ise Nick, o zeki bakışlarıyla birlikte ona gerçeği söylemişti: Kim olduklarını bilseydi bile ailesini öldürürdü. Eğer bugün restoranda kameralar olmasaydı onu da öldürürdü. Nick'e göre Joan bir canavardı ve o, canavarları öldürmek için doğmuştu.

Joan bir yandan da dehşet içindeydi. Aklında sürekli Ruth ve Aaron'ın dairede ölü yattıkları görüntüler beliriyordu. Canavar caddesindeki herkesin yerde ölü bir şekilde yattığı görüntüler beliriyordu, tıpkı Holland Köşkü'nde olduğu gibi.

Buna rağmen daireye istediği gibi doğruca koşmak yerine, yan yolları ve ters yönleri kullanarak uzun yoldan döndü. Nick'in orayı bulmasına izin vermeyecekti.

İlk defa etraftaki kameralara bakındı ve tıpkı Aaron'ın her zaman yaptığı gibi onlardan kaçındı. Nick kafedeki kameraları işaret etmişti ve Joan onun kendisini o şekilde bulduğundan emindi. Canavarların kameralardan neden nefret ettiklerini anlamaya başlıyordu. Eğer düşmanların zamanda yolculuk yapabiliyorsa arkanda daha önce nerelerde bulunduğuna dair bir kayıt bırakmak istemezdin.

Çarşı insan kaynıyordu. Joan onlara bağırmak istedi: *Kahraman bu zamanda!* Ama onun deli olduğunu düşünürlerdi, bu, *Süpermen* burada, diye bağırmaktan farksız olurdu.

Dökme demir merdiveni çıkıp sendeleyerek sahanlığa geldi. Dairenin kapısının arkasında Ruth'la Aaron'ın tartıştıklarını duyunca içi rahatlamıştı.

"...müttefiki olmayan tek aile," diyordu Aaron. "İşte bu kadar hor görülüyorsunuz."

Joan kapıyı sertçe çaldığında Ruth konuşarak kapıyı açtı. "Mtawalilerin ailende ne bulduklarını bilmiyorum," dedi. "Onlar çok..."

"*Kesin,*" dedi Joan. Kavgaları canına yetmişti. Kapıyı arkasından çarparak kapadı ve derin bir nefes aldı. "Buna bir son verin artık," dedi. "Nick burada."

İkisi de ona bakakaldı ama korkmuştan ziyade şaşırmışa benziyorlardı. "Ne demek istiyorsun?" dedi Aaron.

"Nick burada!" dedi Joan. "Bu zamanda!"

Daha uzun bir sessizlik oldu. "Olamaz," dedi Aaron. "O bir insan. Onu kendi gücümle gördüm."

"İnsanlar yolculuk yapamaz," dedi Ruth.

"Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum!" dedi Joan sabırsızca. "Ama size söylüyorum, o burada!"

"Emin misin?" dedi Aaron. "O olduğundan emin misin?"

"Kolyeyi aldı," dedi Joan.

Joan'ın boş boynunu görünce Aaron'ın benzi attı. "Bunu neden yaptı ki?"

Joan nedenini tahmin edebiliyordu. Bazen Nick'i, kendisi kadar iyi tanıdığını hissediyordu. Kolyeyi Canavar Sarayı'na

girmek için kullanacaktı. Peşinde oldukları o aleti almak için. Zaman çizelgesini değiştirecekti.

Aaron dün gece bunu söylemişti. *İnsan kahraman canavarların kıyametidir.*

"Bize efsaneyi anlattın," dedi Joan, Aaron'a. "Kıyamet gününde kahramanın canavarların atasını öldürdüğünü söyledin."

Nick'in planı Joan için çok netti, sanki kendisi gelip anlatmış gibiydi. Zaman çizelgesini değiştirmek için o aleti kullanacaktı. Canavarların atasını öldürecekti. Böylece başka hiçbir canavar doğmayacaktı. Tüm canavarlar zaman çizelgesinden silinecekti. Nick bir kahraman olarak, görevini yerine getirmiş olacaktı.

Aaron bir şey demese de Joan onun yüzündeki ifadeyi daha önce görmüştü. Labirentteyken aşağı bakıp da adamın ensesindeki kahraman sembolünü gördüğü zaman, yüzü yine bu ifadeye bürünmüştü.

"Hayır." Ruth kafasını salladı.

İnanmak istemiyordu. Joan o hissi çok iyi biliyordu.

Joan, "Büyükannem o gece bana kahramandan bahsetti," dedi ona. "Ruth, ondan haberi vardı. Onu bekliyordu ama..." Büyükannesinin ne dediğini hatırladı. *Seni hazırlamak için daha fazla vaktimin olması gerekiyordu. Senin yanında savaşacağımı sanıyordum.* "Bence Nick yanlış zamanda geldi. Büyükannem onun için hazır değildi. Bana daha fazlasını anlatmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Kolyeyi verdi. Ama kolye artık Nick'in elinde. Onu durdurmalıyız. Buna mecburuz."

"Ne yapmamız gerekiyor?" dedi Aaron. "Yolculuk yapabiliyorsa muhtemelen bu zamandan çoktan ayrılmıştır."

"Nereye gittiğini biliyoruz," dedi Joan. "Ne istediğini biliyoruz. Sadece oraya ondan önce varmalıyız."

"Canavar Sarayı." Aaron bunu korku dolu bir dua gibi söylemişti. Pencerelere doğru baktı, ortadaki iki cam aralıktı. Vitrayın dalgalanan maviliğinin arasında, beyaz gökyüzü göze çarpıyordu. "Bak..." dedi. "Haklıysan o zaman her canavar tehlikede demektir. Sarayın onu durdurabileceğine güvenmeliyiz. Bence onlarla konuşmanın zamanı geldi."

"Aptal olma," diye çıkıştı Ruth. "Sen bir Oliver olduğun için içgüdüsel olarak etek öpme ihtiyacı duyuyor olabilirsin ama saraya güvenilmez. Saray Muhafızları katliamdan kurtulanları avlıyorlardı. Ayrıca şunu sen de benim kadar iyi biliyorsun: Yalnızca saray, kahramanın yaptığı şeyin üstünü örtmek için aile kayıtlarını değiştirtmiş olabilir."

Aaron *etek öpmek* kısmında ona ters ters bakmıştı ama şimdi kaşlarını çatıyordu. "Anlamıyorum."

"Gayet açık değil mi?" dedi Ruth. "Bu, Kral'ın zaman çizelgesi. Her olay onun istediği gibi gelişiyor. Ya da saray öyle söylüyor. Kral insanların bizi keşfetmesinden koruyor. Ya da saray öyle söylüyor."

"Şirke girmeye tehlikeli derecede yakınsın," dedi Aaron.

"O zaman daha açık konuşayım," dedi Ruth. "Kahraman, Kral'ın gücünün sınırlarının kanıtı. Yani o, Kral'ın zaman çizelgesinin üzerindeki sözde kontrolünün bir kusuru. Eğer Kral, kahramanı durdurabilseydi durdururdu. Bunu yapmak yerine, onu bizden yalnızca saklayabiliyor. Sence bu şirke girer mi?"

Aaron'ın benzi tamamen atmıştı. Joan içinde, sanki bu konu hakkında bir şey biliyormuş gibi tuhaf bir hisse kapıldı. Dilinin ucundaki bir kelime ya da tam hatırlayamadığı bir rüya gibiydi.

"Hayır," dedi. "Bu zaman çizelgesini Kral yarattı. Orijinal zaman çizelgesini değiştirmek için bir şey kullandı."

Bu doğruydu. Neden bu kadar emin olduğunu anlamıyordu ama emindi.

Aynı zamanda huzursuz hissediyordu. Saray, Nick'in eylemlerini neden *saklıyordu*? Ve sarayın Nick'ten haberi varsa onu neden çoktan durdurmamışlardı?

"Bir şey yapmalıyız," dedi. "Bu olayda anlayamadığımız şeyler olduğunu biliyorum ama Nick, saraya bizden önce ulaşırsa -ve zaman çizelgesini değiştirirse- hepimiz yok olacağız."

"Joan..." Aaron çaresiz görünüyordu.

"Hayır," dedi Joan. "Hayır." Plan dışındaki başka hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordu. Çünkü Nick gelmeseydi bile Canavar Sarayı'na girmeleri gerekiyordu. O alete *ihtiyacı vardı.* O alet büyükannesini, Ada teyzeyi, Gus dayıyı ve Bertie'yi geri getirmenin tek yoluydu. Nick'in yaptığı şeyi geri almak için ona ihtiyacı vardı.

"Oraya ondan önce varamayız," dedi Aaron. "Oraya gidemeyiz. Saray zamanın dışındadır. Ulaşılmazdır. Nick tek giriş yolunu aldı. Kolye onda."

"Başka bir yolu olmalı," dedi Joan.

"Yok," dedi Ruth.

"Olmalı," dedi Joan. *Düşünmesi* gerekiyordu. Bunun yerine kendini, istemsizce Nick'in kolyeyi tişörtünün altından çıkarışını hatırlarken buldu. Nick'in ona nasıl baktığını. Nefesini düzenlemeye çalıştı, tekrar ağlamak istemiyordu. Nick boynundan kolyeyi çıkarırken boğumlarının boğazına nasıl değdiğini hatırladı.

Kolye... Aklına belli belirsiz bir anı geldi. Kolyeyle ilgilenen ilk kişi Ying Liu değildi. Onu önce başka biri sormuştu...

"Dün çarşıya ilk kez geldiğimde," dedi yavaşça. "Biri büyükannemin kolyesi için bana para teklif etti."

"Yani?" dedi Aaron. "O tezgâh sahipleri her türden hurdayı alıp satarlar."

"Ama o hurda değildi, değil mi?" dedi Joan. "O, Canavar Sarayı'nın anahtarıydı." Joan adamın gözlerindeki ilgi pırıltısını hatırladı. *Haydi*, demişti. *Fiyat ver.* "Eğer bunun gibi şeyleri alıyorsa," dedi. "O zaman belki bunun gibi şeyleri satıyordur da."

"Satıyorsa o zaman bazı tehlikeli işlere bulaşmıştır ve biz de bundan uzak durmalıyız," dedi Aaron.

"Tek bir şans bile varsa..."

"Joan." Aaron'ın sesi çaresiz ve korkmuş geliyordu. "Kral'ın gücü mutlaktır. Öylece..." Kafasını salladı. *Gerçek zaman çizelgesi* demenin bile şirk olduğunu düşünürken kim bilir Kral'a karşı gelmek konusunda ne hissediyordu.

"Bunu yapmana gerek yok," dedi ona. Bütün bunların bir parçası olmak zorunda değildi. "Oraya gidip tezgâhı bulacağım."

Ama kapıya yöneldiğinde Aaron da, Ruth da arkasındaydı.

Joan çarşıda kalabalığı yararak ilerliyordu. Erken saatlerde baskın yapan Saray Muhafızları gitmişti ama arkalarında tedirginlik ve korkunun hâkim olduğu bir ortam bırakmışlardı. Joan'ın yanından geçtiği tezgâh sahiplerinden biri ağlıyordu. Öncesinde onun tezgâhının başında duran adam görünürde yoktu.

"Bu adamla ilgili ne hatırlıyorsun?" diye sordu Aaron, Joan'ın artık çarşının yirmi birinci yüzyıl bölümü olduğunu bildiği yerden geçerlerken. Burada kendi gardırobundan olabilecekmiş gibi görünen kıyafetler vardı.

"Sanırım Hathaway'di," dedi Joan. Hathawayler gibi kaslı bir yapısı vardı. Aaron yüzünü buruşturdu.

"O aileyi sevmiyor musun?" dedi Joan. Aaron handayken o gürültücü Hathaway grubuna sinir olmuştu.

"Onlar hayduttur," dedi Aaron.

Adam tezgâhının başında değildi, portatif tezgâhı boştu. Joan ağlayan kadını düşündü. Yan tezgahtaki satıcıya döndü, küt gri saçları ve genç yüzü olan bir kadındı. "Affedersiniz," dedi Joan. "Dün burada telefon satan bir adam vardı." Baskın sırasında yakalanıp yakalanmadığını nasıl soracağına emin olamayarak duraksadı.

Neyse ki kadın çarşının uzak köşesini işaret etti. "Arka tarafta."

Çarşının arka tarafı karanlık, pis ve soğuktu. Buranın belli bir zamanla ilişkisi yokmuş gibiydi. Bazı tezgâhlarda buzda taze yılan balığı ve diğer balık çeşitleri satılıyordu. Diğerlerindeyse hiçbir şey yoktu.

Joan yanlarından geçerken kaslı erkekler ve kadınlar onu izliyorlardı. *Hepsi Hathaway*, diye düşündü. Yanlarında hayvanlar vardı. Çoğunluğu köpekti ama Joan'ın gözüne birkaç kediyle birlikte bir de köpekten çok tilkiye benzeyen bir hayvan çarptı.

"Böyle bir köpeği daha önce hiç görmemiştim," diye fısıldadı Ruth'a.

Ruth ona bir bakış attı. "Bu zamandan değil."

"Yolculuk yaparken hayvanları yanımıza alabiliyor muyuz?"

"Küçük nesneleri alabiliyoruz," dedi Aaron. Bu mantıklıydı, bu zamana kıyafetleriyle gelmişlerdi. "Ama sadece

Hathaway ailesi hayvanlarla yolculuk yapabilir," diye devam etti. "Çoğu bir yardımcı ruhla birlikte yolculuk yapar."

"Yardımcı ruh mu?" Bu, Joan'ın, cadılarla ilişkilendirdiği bir kelimeydi. "Yani bir evcil hayvan mı?"

"Evet, bir evcil hayvan. Londra'daki en işe yaramaz aile gücü." Aaron'ın ses tonu küçümseyiciydi. Ama sesini kısarak konuşmuştu, sanki işitme mesafelerindeyken Hathawaylere hakaret etmeye cesareti yokmuş gibi.

Joan'ın telefonunu satın alan adam, çarşının dumandan kararmış tuğla bir duvarla son bulan arka tarafındaydı. Oradan bakıldığında, çarşı sadece tezgâhların perdeli arkalarından ibaretti. Yerler boş karton kutularla doluydu. Havada çürük lahana ve balık kokusu vardı.

Adam boş bir oyun masasında oturuyordu. Uyuyakalmıştı, kirli tuğla duvara yasladığı suratı ezilmiş hâldeyken şekerleme yapıyordu. Ayağının dibinde küçük bir buldok horluyordu. Adamın yaşı yirmiden biraz fazlaydı, geniş omuzlu ve iri yarıydı. Yayılarak oturduğu katlanır sandalyeye neredeyse sığmıyordu.

"*O mu?*" dedi Ruth, Joan'a. Sızlandı. "Bana aradığımız adamın *Tom Hathaway* olmadığını söyle."

Adam uyuklarken kollarını kavuşturmuştu. Şişkin pazularından birinde dövme vardı. Kıvrımlı çizgiler iç içe geçerek birbirlerine hırlayan iki başlı bir köpeği meydana getiriyordu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Joan.

Ruth yüzünü buruşturdu. "Ravencroft Çarşısı'ndaki herkes Tom Hathaway'i tanır. Eskiden bir Saray Muhafızı'ydı. Kovuldu. Şimdiyse telefon alıp satan bitik bir ayyaş."

"Muhteşem," dedi Aaron.

Joan bir adım daha yaklaştı. "Tom?" diye seslendi. Adam ve köpek uyumaya devam etti. "Tom Hathaway?" dedi Joan daha yüksek sesle.

Adam burnunu çekerek kıpırdandı. "Hımm?"

"Konuşabilir miyiz?"

"Hımm." Tom ağzını şapırdattı ama gözlerini açmadı. "Bana bir içki getir, tatlım."

Ruth, Joan'a bakınca Joan ağzını oynatarak, *Nereden?* dedi. Aaron gözlerini devirdi. Yere eğilip Tom'un oturduğu masanın altından yarıya inmiş bir bira şişesi aldı. Masaya pat diye koydu.

Sesi duyan Tom gözlerini açtı. El yordamıyla şişeye uzandı ve sonra tek bir büyük yudumda biranın kalanını mideye indirdi.

"Tom?" dedi Joan. "Senden bir şey satın almak istiyoruz."

"Bana bir içki getir, tatlım."

"Bence bozulmuş," dedi Aaron alaycı bir tavırla. "İpini çekince sadece tek bir şey söylüyor."

"Bence kahveye ihtiyacı var," dedi Joan. Buldok uyanmıştı, Joan'ın ayakkabısını kokluyordu. Joan onun yumuşak başını okşamak için eğildi. Bir buldog için çok küçüktü ama belli ki iyi bakılmıştı. Kahverengi ve beyaz kürkü pasparlaktı, sağlam bir yapısı vardı. Kavga etmekten burnu yamulmuş ve daha öğlen bile olmadan bir köşede sızıp kalmış olan Tom'dan çok daha iyi durumda olduğu kesindi.

"Tom, beni hatırlıyor musun?" dedi Joan. "Kolyemi satın almayı teklif etmiştin."

Tom gözlerini aralayarak ona baktı. Boş boynunu gördü. "Başka birine mi sattın?"

"Pek öyle sayılmaz," dedi Joan. "O kolyeden başka nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

Aaron bir yerden elinde karton bardakta suyla döndü. Tom bardağı ondan hevesle alıp içti. Sonra burnunu kırıştırdı. "Ah, bu da ne?" diye yakındı. Suyun kalanını köpeğine uzattı. Köpek bardağı kokladı, sonra güçlükle ayaklarının üzerine kalktı. Tom içebilmesi için bardağı ona doğru eğdi.

"O kolye..." diye lafa başladı Joan.

"Bak," diye lafını kesti Tom. "Telefon almak istiyor musun?"

Joan şaşırdı. "Hayır."

"Telefon satmak istiyor musun?"

"Hayır."

"O zaman defol git."

"Ama kolye..."

"Onun ne olduğunu biliyorum," dedi Tom. "Saraydayken bir tane görmüştüm. Ama onlardan hiçbir çarşıda bulamazsın."

Joan'ın hevesi kursağında kaldı. Onun daha önce benzerlerini gördüğü için kolyeyi tanıdığını umuyordu. Ama anlaşılan sadece saraydaki geçmişinden hatırlamıştı.

Bunu Aaron da fark etti. "Bu adam bir fırsatçı," dedi Joan'a. Tom uykulu gözlerle ona boş boş baktı. Aaron küçümseyerek devam etti: "Fırsatı değerlendirmek istedin. Kolyenin ne işe yaradığını bilmediğini umarak ondan satın almak istedin."

Tom omuzlarını kaldırdı. "Evet."

Aaron, "Gidelim," dedi Joan'a. Standartların altındaki mülkünü denetleyen bir toprak ağası gibi, eli cebinde bir hâlde durmuş Tom'u ve köpeğini inceliyordu. Ardından gitmek için arkasını döndü.

Joan bir elini Aaron'ın koluna koydu. "Bekle," dedi. "Bekle." Öylece çekip gidemezlerdi. Ailelerinin *hayatı* söz konusuydu. Her canavarın hayatı söz konusuydu, kendilerininki de dâhil. Saraya girmek *zorundaydılar*. Joan, "Kuzenim eskiden bir Saray Muhafızı olduğunu söylüyor," dedi Tom'a.

"Yani?" dedi Aaron. "Ayrıca kovulduğunu da söyledi." Aaron tiksintiyle Tom'a ve tezgâhının altında tıngırdayan boş bira şişelerine baktı. "Neden acaba?"

"İçeri girmeliyiz," dedi Joan, Tom'a.

Ruth'un nefesini tutmasına, Aaron'ın ise paniğe kapılmış olan ifadesine bakılacak olursa Joan, bunu bu kadar açık bir şekilde söylememeliydi. Ama Nick'in çoktan saraya varmış olabileceğini gözünde canlandırıp duruyordu. O alete ulaşmasına izin veremezlerdi.

Tom hâlâ uykuluydu. Ruth'la Aaron'ın paniği onu etkilememişti. "Sizi Canavar Sarayı'na sokmamı mı istiyorsunuz?" dedi.

"Yapabilir misin?" dedi Joan. Vücudu gerginlikten kaskatıydı.

"Neden içeri girmek istiyorsunuz?"

"Seni ilgilendirmez," diye araya girdi Aaron.

Tom, Aaron'a dikkatle baktı. "Sen bir Oliver'sın, değil mi?"

Aaron cevap vermedi.

Tom çenesini kaşıdı. "Sizden birini nerede olsa tanırım. Sanki geri kalanımızın kokusuna katlanamıyormuşsunuz gibi burnunuz havada gezersiniz."

"Bizi içeri sokabilir misin, sokamaz mısın?" dedi Joan.

Tom gözlerini kasten kapadı. "Sokamam," dedi, açık ve net.

"Harika birini bulmuşsun," dedi Aaron, Joan'a. Sesini alçaltma zahmetine girmemişti. "Gerçekten. Müthiş."

Ama Joan henüz pes etmeye hazır değildi. Tom'u çözmeye başladığını düşünüyordu. "Karşılığında *senin* ne alacağını duymadın bile," dedi ona.

"Joan," dedi Aaron. "Haydi, gidelim."

Joan onu duymazlıktan geldi. Tom'un gözlerini tekrar aralamasını bekledi. "Saraydan bir şey çalacağız."

"*Joan*," dedi Ruth, Aaron küfrediyordu.

"Düşüncesizin tekisin," dedi Joan'a.

Ama Tom bu sırada gözlerini tamamen açmıştı, merakla parıldıyorlardı. Joan rahatladı. Adamı doğru anlamıştı. Aaron da öyle. Tom tam bir fırsatçıydı.

"Var mısın?" dedi Joan.

"Ah, yok artık," dedi Aaron.

"*Sen* Oliver değilsin," dedi Tom yavaşça.

"Biz Huntlardanız," dedi Ruth.

"Huntlardansınız demek." Tom gözle görünür şekilde rahatlayarak kafasını duvara yasladı. İçindeki merak uyanmış gibi görünüyordu. Bu, canavar dünyasındaki birçok kişinin Hunt ismine vereceği tepkinin tam tersiydi. Tom masanın altından, köpeğin her nasıl olduysa fark etmediği bir sandviçi aldı ve Aaron'ın tiksinti dolu bakışlarının altında onu yemeye başladı. "Hırsızların bir Oliver'la ne işi olur?" diye sordu dolu ağızla.

"Joan'a borcu var," dedi Ruth. "Joan onun hayatını kurtardı."

Tom bir ısırık daha aldı. "Kız da karşılığında ona saraydan bir şey mi çaldırıyor?" Uykulu gözleri parıldadı. "Bir Oliver'a, Kral'a karşı ettikleri yeminlerini bozdurmak... Dedikleri doğruymuş, ha?" dedi Aaron'a, ağzı hâlâ dolu hâlde. "Bir Hunt'a asla borçlanma. Canına okurlar."

"Ne muhteşem bir tavsiye," dedi Aaron.

Tom lokmasını çiğneyerek duvara yaslandı. Aaron'ın kıvranışını izlemekten zevk alıyormuş gibiydi. "Huntların herkesten her şeyi çalabildiklerini duymuştum."

Joan başıyla onayladı. "Bahse varım sarayda çalışırken oradan almak istediğin şeyler olmuştur." Muhtemelen kovulmasına da oldukça kızgındı.

Tom acele etmeden sandviçini bitirdi. "İlgilenebilirim," dedi sonunda.

"Gerçekten mi?" dedi Joan. Rahatlayarak derin bir oh çekti.

Tom bir karara varmış gibi görünüyordu. Tokalaşmak için Joan'a iri elini uzattı. "Evet."

"Tamam." Joan elini sıktı. Kendi elinin neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. "Tamam."

"Neden bir pazarlık yapmışsın gibi onun elini sıkıyorsun?" dedi Aaron şaşkınlıkla. "Daha pazarlık yapmadın! Daha ücrette bile anlaşmadınız!"

"Sen hiç endişelenme, canım benim," dedi Tom ona. "Ben size büyük kapıyı açacağım. Senin küçük hırsızlar diğer kapıları açtıklarında ödeşmiş olacağız."

"Ah, şimdi anladım," dedi Aaron cansız bir sesle. "Huntlar istedikleri şeyi çalacak. Sen istediğin şeyi çalacaksın. Ve ben de harika hayatımı yaşamaya devam edeceğim."

"İki gece sonra hazır olun," diye ekledi Tom.

"İki gece mi?" dedi Joan. Konuşma boyunca acele ediyordu, tek derdi saraya Nick'ten önce girmekti. Fakat şimdi içini bir huzursuzluk kaplamıştı.

"Kapı o zaman açılıyor," dedi Tom.

"Kapı mı?" dedi Joan.

Tom başıyla onayladı. "Sarayda bir gala olacak. Çok şanslısınız, kapı en son yüzyıllar önce açılmıştı. Ve başka bir yüzyıl boyunca da açılmayacak. Sanki sadece sizin için açılıyor gibi."

"Ne kadar da şanslıyız," dedi Joan. Ama tek düşünebildiği o ve Aaron'ın bu zamanda bile olmamaları gerektiğiydi, fazla geriye gitmişlerdi. *Şanslıymış.* Bu, hiç de şans gibi hissettirmiyordu.

Aklının bir köşesindeki o yeni canavar hissi sayesinde zaman çizelgesinin kıpırdanmaya başladığını hissedebiliyordu, tıpkı o zarfların düşüşünü seyrederken olduğu gibi.

Ve nedenini bilmiyordu ama içinde, kötü bir şey olacağına dair bir his vardı.

Daireye döndüklerinde Aaron öfkeliydi. "Bunu yapmayacağız," dedi. Tom'u yarı uyur vaziyette çarşıda bırakmışlardı. "Bu saçmalık. Bu bir plan *değil*!"

"Şey, henüz değil," dedi Ruth. "Ama bence bizi içeri sokabilir. O bir Saray Muhafızı'ydı. Bir giriş yolumuz varsa o zaman bir plan için *başlangıcımız* da var demektir."

"Aynı adama mı bakıyorduk? Kafasını güçlükle dik tutabiliyordu!" Aaron'ın sesi titriyordu. "Bizi yakalarlarsa sarayın bize ne yapacağı hakkında bir fikriniz var mı? Kaldı ki işimiz o aptala kaldıysa bizi kesin *yakalarlar.*"

"Dikkatli oluruz," dedi Joan.

"Bak," dedi Ruth, Aaron'a. "Tom konusunda yanılıyorsak -kapıda yakalanırsak- o zaman tutuklanırız. Ne olmuş yani? Partiye davetsiz girmekle ilgili bir yalan uydururuz."

"Tutuklanmak mı?" dedi Aaron. "Canavar Sarayı'nın bir mensubuyla hiç karşılaştın mı sen? *Curia Monstrorum*'dan biriyle yüz yüze geldin mi?"

"Hayır," diye itiraf etti Ruth. "Saray Muhafızları'nı gördüm sadece."

Aaron ona, Joan'ın onda daha önce hiç görmediği kasvetli bir ifadeyle baktı. "Bir keresinde onlardan biri kuzenim için gelmişti," dedi.

"Canavar Sarayı'nın bir mensubunu sahiden gördün mü?" Ruth kulaklarına inanamıyor gibiydi. "*Curia Monstrorum*'dan birini? Hangisini?"

"Conrad," dedi Aaron, ardından da Joan'ın yüzünde gördüğü soruyu cevapladı. "Ona Kral'ın Eli deriz. O, Kral'ın bu zamandaki yetkilisi. Gelecekte iki yüzyıl, geçmişte de üç yüz yıl boyunca yasaları o uygulayacak."

"Bir nevi polis gibi mi?" dedi Joan.

Aaron yüzünü buruşturdu. "Pek öyle değil, hayır."

"Conrad geldi. Hem de bizzat?" diye sordu Ruth. Hâlâ inanmıyordu.

Bir an için Aaron konuşmayı orada kesecekmiş gibi göründü ama sonra çenesini gererek devam etti. "Ben de oradaydım. Conrad geldiğinde kuzenim Kit'le okuldaydım."

Joan, Ruth'a bir bakış attı. Duruşu hâlâ kuşkulu olsa da, kuzeninin daha fazlasını öğrenmek istediği belliydi.

"Conrad'ın bir zamanlar Nightingalelerden olduğu söylenir," dedi Aaron. "Saraya yükseldiğinde ailesiyle bütün bağlarını koparmış. Artık sadece Kral'a bağlı. Ama hâlâ Nightingale gücüne sahip. Canavarlardan hayat çalabiliyor." Ses tonu giderek daha da kısılıyordu. "Ve... Başka şeyleri de yapabildiğini söylüyorlar. İnsanları onunla yolculuk yapmaya zorlayabildiğini söylüyorlar."

Joan, "Kuzenini onunla yolculuk yapmaya mı zorladı?" diye sordu.

Aaron onu duymamış gibiydi. Dikkati zihnindeki bir şeydeydi. "Kit ve ben yatakhaneye dönüyorduk. Köşeyi döndüğümüzde Conrad bizi bekliyordu."

Aaron bir eliyle ağzını sildi. "Onu dışarıya kadar takip etmemizi söyledi. Bizi futbol sahasının yanındaki gölete götürdü. Şey, ona gölet diyorlar ama daha çok bir göle benzer. Ben oraya pek gitmezdim. Eskiden oranın perili olduğunu söylerlerdi." Aaron dudağını büktü. "Conrad orada öylece dikilip bize bakıyordu. Sonra, 'Neden burada olduğumu biliyor musunuz?' dedi. Çok rahattı. Ardından da, 'Bu okulda zaman çalan biri var. Buraya gelen öğrencilerin yetmiş beş yaşından önce ölme oranı, genel nüfustan yüzde on sekiz daha fazla,' diye ekledi. Bu anormalliğin bir gün insan yetkililerin dikkatini çekeceğini söyledi. Kral'ın böyle hataları hoş görmediğini söyledi."

"Ne yaptı?" diye sordu Joan kısık sesle.

"O..." Aaron ellerini yumruk yaptı. "Bana odama gitmemi söyledi. Gittim. Bütün gece boyunca uyanıktım ama Kit geri dönmedi. Polis en sonunda onu bulmak için göleti aradı. Çünkü..." Sesi çatladı. "Çünkü altmışlarda o gölette bir oğlanın cesedini bulmuşlar. Yine öyle bir durum olmuş olabileceğini düşündüler."

"Ya," dedi Ruth usulca.

Aaron ellerini açıp tekrar yumruk yaptı. "O saçma hayalet hikâyelerini belki yüz kez duymuşuzdur."

"Öylece odana mı döndün?" dedi Joan aniden. "Kuzenine yardım etmeye çalışmadın mı?"

Aaron'ın yüzüne öfke yayıldı. "Saraya karşı gelmek hakkında *sen* ne biliyorsun ki?" Sesinde korkunç bir duygu yoğunluğu vardı. Joan'ın tam olarak anlamadığı bir tondu bu.

"Tamam," dedi Ruth sakinleştirici bir tavırla. "Tamam."

"Kahretsin." Aaron gözünün kenarını ovuşturdu. "Bunu yapamayız. Bir planımız yok. Dövüşmek için eğitilmedik. Hiçbir şeyimiz yok."

"Plan yapacağız," dedi Joan.

"Ne aradığımızı bile bilmiyoruz! Bu aletin neye benzediğine dair hiçbir fikrimiz yok! Nerede tutulduğunu bilmiyoruz! Görsek bile anlamayız!"

"Haklısın," dedi Joan. "Tamam, haklısın. Haklısın." Sahiden de haklıydı. Bu kadar az bilgiyle plan yapamazlardı. Daha fazla bilgiye ihtiyaçları vardı.

Joan ne yapması gerektiğini biliyordu.

Joan hana vardığında hancı yalnızdı. Saat çok geçti. Joan, Aaron ile Ruth'u dairede uyur vaziyette bırakmıştı. Burada sadece yemek odasının ışıkları yanıyordu. Vitray camlardan oluşan duvar, gün ışığı olmadan donuk görünüyordu. Az yanan şöminenin üzerinde, bir yahni kazanı usul usul kaynamaktaydı.

"Ben de ne zaman döneceğini merak ediyordum," dedi hancı. Şöminenin yanında oturmuş, kitap okuyordu. Joan yaklaştığında kitabın Latin alfabesiyle yazılmayan bir dilde olduğunu gördü.

"Onu buldun mu?" dedi adama.

Hancı elini cebine sokup katlı bir kâğıt parçası çıkardı. Ama Joan'a vermedi. "Dorothy Hunt iyi biri değildir," dedi. "Onunla ne işin var bilmiyorum ama tavsiyemi ister misin? Bunu ateşe at."

Joan kâğıdı almak için elini uzattı.

Joan'ın yanında telefonu olmadığından, sırf Soho'ya gidebilmek için bile defalarca yol sorması gerekti. Adrese vardığında gece soğuk ve kapkaranlıktı.

Kapının önünde dikilirken bir dejavu hissine kapıldı. Aaron bu sefer yanında değildi ama siyah kapının yanında bir tabela vardı: Yelkenli gemiyi yutan bir deniz yılanı. Burası bir canavar mekânıydı.

Kapı, loş ışıklarla aydınlatılmış kısa ve karanlık bir koridora açılınca Joan kendini bir uçağın koridorunda yürüyormuş gibi hissetti. Koridorun sonunda holden biraz daha geniş olan bir oda vardı, mum ışığı rengindeki altın avizelerle aydınlatılmıştı. Parıl parıl parlayan ahşap bir bar oda boyunca uzanıyordu.

Joan olduğu yerde donakaldı. İşte oradaydı. Büyükannesi. Barda tek başına oturmuş içki içiyordu. Yirmi beş yaşından büyük olamazdı. Siyah yarım boy çizmeleri ve aynı renkteki bebe yaka tiril tiril elbisesiyle, doksanlara uygun giyinmişti.

Joan onun genç olmasını bekliyordu ama bu kadar genç olmasını beklemiyordu. Canavarların zaman yolcuları olduklarını bir kez daha hatırladı. Birkaç ay bu yılda, birkaç ay başka bir yılda yaşadıklarını gözünde canlandırdı. On yıllar arasında canlarının istediği gibi gidip geldiklerini. Joan bir gün tüm bunları tam olarak anlayıp anlamayacağını merak etti.

Büyükannesinin gençliği güzeldi, yaşlılığından farklı bir şekilde güzeldi. Elmacık kemikleri hâlâ belirgindi. Saçları Ruth'unkiler gibiydi: Göz alıcı koyu renkli buklelere sahipti. Gözleri tıpkı Joan'ın zamanında olduğu gibi, parlak yeşildi.

En önemlisi yaşıyordu. Yaşıyordu ve oradaydı.

Büyükannesi, "Bu boktan şarkıdan nefret ediyorum," dedi barmene sohbet eder gibi. "Wind Beneath my Wings" çalıyordu. Büyükannesiyle Ada teyzesi bir keresinde bu konuda tartışmışlardı. Hep birlikte büyükannesinin uzaktan bir kuzeninin cenazesindelerdi. *Bu şarkıyı bilmiyorsun bile,* diye tıslamıştı Ada teyze büyükannesine. *Ne kadar berbat*

olduğunu anlamak için duymam yetti, diye tıslayarak cevap vermişti büyükannesi.

Barmen kafasını kaldırdı ve Joan'ı gördü. "Dışarı," dedi ona. "Buraya çocuklar giremez."

"Sadece konuşmak istiyorum," dedi Joan. "Onunla. Do... Dorothy'yle konuşmak istiyorum." Kullanmaya alışkın olmadığı için büyükannesinin ismini söylerken kekelemişti.

"Sana bir şey satmayacağım," dedi barmen.

"Bir şey almayacağım," dedi Joan. "Sadece beş dakika. Lütfen."

Barmen büyükannesine baktı ve büyükannesi başıyla belli belirsiz onay verdi.

"Beş dakika," dedi barmen. "Zamanlayıcıyı kuruyorum."

Joan derin bir nefes aldı ve büyükannesinin yanındaki bar taburesine oturdu. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Büyükannesi kadehini kaldırdığında Joan yüzük parmağının boş olduğunu gördü. Onu yakut yüzüğü olmadan hiç görmemişti.

"Seni tanımıyorum," dedi büyükannesi her zamanki aksi sabırsızlığıyla. "Ne istiyorsun?"

"Ben senin torununum," deyiverdi Joan.

"Torun mu?" dedi büyükannesi. Ama keskin bakışları Joan'a döndü ve onda kaldı.

"Babama daha çok benziyorum."

"Adın ne?"

"Joan. Joan Chang-Hunt."

"Chang. Bu bir canavar ismi değil." Büyükannesi içkisinden içti. "Demek ki Maureen insanlarla takılıyormuş. Tanrım."

Joan şoke oldu. Büyükannesi daha önce ona böyle bir şeyi hiç söylememişti. Büyükannesi babasıyla hep iyi geçinmişti.

"Bana söyleyecek bir şeyin var," dedi büyükannesi. "Bu yüzden buradasın. Söyle." İşte o zaman Joan, büyükannesinin sertliğinin buradan geldiğini anladı. Büyükannesi, Joan ona "torun" dediği anda kötü bir şeyin olacağını anlamıştı.

Joan birden büyükannesinin acı dolu soluklarını hatırladı. Göğsünün ellerinin altında yavaşça ve acıyla inip kalkışını hatırladı.

"Söyle haydi," dedi büyükannesi.

"Sen... İki gün önce. Bundan otuz yıl sonra. Sen... Sen öldün. Öldürüldün." Joan'ın sesi titredi. "İnsan kahraman sadece bir efsane değil, büyükanne. O gerçek. Gelip ailemizi öldürdü. Bir sürü... Tanrım, *bir sürü* kişiyi öldürdü."

Joan konuşurken büyükannesinin yüzündeki sertliğin birazı silindi. Joan büyükannesine yeri ve zamanı söylerken zaman çizelgesinin çözülmesini bekleyip durdu. Ama tıpkı postane olayında olduğu gibi zaman çizelgesinin direndiğini hissedebiliyordu. "Bana inanıyor musun?" dedi büyükannesine. *Lütfen bana inan.*

Büyükannesi, "Sana inanıyorum," deyince göğsünün rahatladığını hissetti. Fark ettiğinden daha fazla gerilmişti. Büyükannesi kadehini doldurması için barmeni çağırdı.

Joan barmenin gitmesini bekledikten sonra sesini alçaltarak konuştu. "Ölmeden hemen önce bana bir kolye verdin," dedi. "Canavar Sarayı'nın anahtarını. Bence benim, Kral'ın bir zamanlar zaman çizelgesini değiştirmek için kullandığı o aleti bulmamı istedin. Katliamı durdurmak ve ailemizi kurtarmak için. Ama onu nasıl bulacağımı bilmiyorum, büyükanne."

"*Dönüştürücü*den mi bahsediyorsun?" dedi büyükannesi. "O bir efsane."

"Son zamanlarda efsaneler bir bir gerçek çıkıyor," dedi Joan.

Büyükannesinin dudakları aşağı doğru kıvrıldı. Düşünürken hep öyle yapardı. Kızgınken keyifli gibi görünürdü. Bir şeyleri anlamaya çalışırken yüzü ifadesizleşirdi.

"Kral'ın, hazinelerini Kraliyet Arşivi'nde sakladığı söylenir," dedi. Başını yana yatırdığında yüzüne vuran ışık, o tanıdık yeşil gözlerinin mesafeli -hatta neredeyse soğuk- görünmesine neden oldu.

Joan büyükannesinin bu kadar konuşkan olacağını hiç düşünmemişti. Yaşlı hâli çok daha ketumdu. Joan'a herhangi bir şey anlatmadan önce ona bir sürü soru sorardı. Belki de yaşlandıkça ihtiyatlı biri hâline gelmişti.

"Sana başka bir şey söyledim mi?" dedi büyükannesi. "Joan'dı, değil mi?"

Joan kafasını sallamaya başladı ama sonra başka bir şey daha *olduğunu* hatırladı. Bunu kasten saklamamıştı. Zihninin arkasına itmişti, üzerine neredeyse hiç düşünmüyordu.

Barmenden gözünü ayırmadan büyükannesine onun kendisine fısıldadığı şeyi fısıldadı. "Ölmeden hemen önce bana yakında bir güç kazanacağımı söyledin. Hunt gücünü değil, başka bir tanesini. Bu, söylediğin son şeydi. Bu bilgiyi kimseye vermememi söyledin. Ben de vermedim, yemin ederim. Söylediğim tek kişi sensin."

Büyükannesinin yüzü ifadesizleşti. "Bir güç mü?" O başını kaldırıp bakınca Joan barmenin birkaç adım uzaklarında olduğunu fark ederek irkildi. Bir saniye önce orada değildi. Barın diğer ucunda bardakları kuruluyordu. "Ne tür bir güç?" dedi büyükannesi.

"Ben... Ben bilmiyorum," diye fısıldadı Joan. "Henüz bir belirtisini görmedim."

"Hımm," dedi büyükannesi. Hâlâ ifadesizdi. İşaret parmağıyla iki kere kazıma hareketi yaptı. Bu aile sinyallerinden

biriydi, *git ve buraya birini getir* anlamına geliyordu. Ama kimi? Genelde buna bir isim sinyali eşlik ederdi. Ruth için üç parmak kaldırırlardı. Ada teyze için başparmakla işaret parmağını çaprazlarlardı. Joan için ise işaret parmağıyla başparmağı kullanarak *J* yaparlardı.

Joan'dan kimi getirmesini istiyordu?

Büyükannesi sol eliyle isim sinyalini yaptı ama bu, Joan'ın daha önce gördüğü bir sinyal değildi. Başparmağını bir açıda tutarak elini kıvırdı. *C mi? G mi?*

Barmen bezini bırakıp, "İzninizle," deyince Joan sinyalin kendisi için olmadığını anladı. Büyükannesi Joan'ın sinyali anladığını fark etmemişti bile. Bir gün bunu Joan'a öğreteceğini henüz bilmiyormuş gibiydi.

Büyükannesi şimdi yeşil gözlerini kısmış hâlde, kuşkulu kuşkulu ona bakıyordu. Sanki Joan değerliymiş gibi. Ama bir insanın olacağı şekilde değil. Çok yüksek fiyata satılabilecek bir şeymiş gibi. *Bu bilgiyi kimseye verme sakın*, demişti büyükannesi. Joan'ın göğsü acı verici bir şekilde sıkıştı.

"O tarafta bir tuvalet var mı?" Joan daha az şüphe çekeceğini umarak yanlış yönü, barın iç tarafını işaret etti. Tuvaletin ön kapıya yakın olduğunu biliyordu. İçeriye girerken önünden geçmişti.

"Geldiğin tarafta," dedi büyükannesi.

Kaçman gerekirse her zaman geri döneceğini ima et. Büyükannesi Joan'a bunu öğretmişti. "Gitmeyeceksin, değil mi?" dedi ona. "Döndüğümde burada olacaksın?"

"İçkimi bitirmedim sonuçta, öyle değil mi?" dedi büyükannesi.

Tek yapmak istediği şey bu odadan çıkmak, büyükannesinin aslında büyükannesi olmadığı bu versiyonundan kaçmak olsa da biraz oyalandı. Joan'a onun için hiçbir anlam ifade

etmiyormuş gibi bakan versiyonundan. Barmene, gitmesini ve yanında birini getirmesini söyleyen versiyonundan.

Joan yavaşça döndü. Sırtını bu büyükannesine dönmek teninin karıncalanmasına neden olmuştu. Koridora doğru yürüyüp köşeyi döndü. Tuvaletlerin yanından yürüyerek geçti ve kapıyı iterek açıp sokağa çıktı. Ardından koştu.

Yolun sonuna geldiğinde durup arkasına baktı. Barmen kapı aralığında dikilmiş, onun arkasından bakıyordu. Joan daha hızlı koştu. Bir daha arkasına bakmadı.

Büyükannesi Joan'ı kimseye güvenmemesi konusunda uyarmıştı. Ama Joan'ın aklına buna kendisini de dâhil etmiş olabileceği gelmemişti.

Joan koşarken büyükannesi öldüğünden beri ağlamadığı kadar ağladı. Bir yanı büyükannesini yeniden bulduğunda her şeyin yoluna gireceğine inanıyordu. Büyükannesinin devreye gireceğine ve Nick'i durduracağına inanıyordu.

Ama oradaki kadın büyükannesi değildi.

Joan'ın büyükannesi ölmüştü. Gerçekten ölmüştü. İki gün önce ölmüştü ve Joan buna engel olamamıştı.

Joan geri döndüğünde Aaron uyanıktı. Dairenin önünde oturmuş, aşağıdaki boş çarşıya bakıyordu. Saat çok geçti. Tezgâhlar muşambalarla kapatılmış, yemek stantlarının kepenkleri indirilmişti.

"Nereye gittin?" diye fısıldadı Aaron.

"Öğrenmemiz gereken şeyi öğrendim," dedi Joan. "Kral'ın hazineleri Kraliyet Arşivi denen bir yerde tutuluyor. Aletin ismi *Dönüştürücü*. Bunu araştırmamıza dâhil etmeliyiz, efsanelerde herhangi bir fiziksel tarifi olup olmadığını bulmalıyız."

Joan, Aaron'ın yine kendisine karşı çıkmasını bekledi. *Bu hâlâ çok tehlikeli. Saraya girsek bile arşive nasıl gireceğiz?*

Ama Aaron şimdi kaşlarını farklı bir şekilde çatıyordu. "Nereye gittin?" dedi bu kez daha yumuşak bir sesle. "Joan, sen iyi misin?"

"Tabii ki iyiyim." Neyse ki etraf Aaron'ın, onun yüzünü göremeyeceği kadar karanlıktı. "Haydi," dedi. Kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. "Yapacak çok işimiz var."

İki gece sonra ailelerini kurtaracaklardı. Herkesi kurtaracaklardı.

ON BEŞ

İki gece sonra Joan, Aaron ve Ruth'un hazırlanmasını beklerden çarşıdaki dairede volta atıyordu. Hepsinin kıyafetlerini Aaron seçmişti. Ruth'a parıldayan platin rengi bir elbise, Joan'a da sırt dekolteli orman yeşili bir elbise bulmuştu. Elbisenin ağır kumaşı, yürüdüğü zaman Joan'ın bacaklarına sürtünüyordu.

Kitaplığın arkasından önce eli cebinde olan Aaron çıktı. Genç *James Bond*. Takım elbisesi, gözlerininkiyle aynı tondaki soluk gri rengindeydi. Joan ona dik dik bakmamaya çalıştı. Aaron her zaman arkasından baktırırdı ama bu sofistike görünümle resmen büyüleyici olmuştu. Bakmamak imkânsızdı. *Buraya uygun değil*, diye düşündü Joan. Bunu ilk kez düşünmüyordu. Aaron, göz kamaştırıcı bir malikâneye aitti, bir çarşının üstündeki bu küçük stüdyo daireye değil.

Aaron, "Gergin misin?" diye sorduğunda, Joan tuhaf bir hisle onun da kendisini izlediğini, oturma alanına girdiği sırada bakışlarının doğruca kendisini aradığını fark etti.

Volta atmayı güçlükle de olsa bıraktı. Gün batımının altın rengi ışığı, vitray camları renklendiriyor ve tüm odanın, harlı şekilde yanan bir şömine misali parıldamasına neden oluyordu. *Gergindi*. "Evet," diye itiraf etti hislerini. Sonra da Aaron'a, ona karşı bu denli açık olacak kadar güvenmeye ne zaman başladığını merak etti. "Çok yaklaştık," dedi. "Yani belki de bu gece ailelerimizi geri alacağız."

"Belki." Aaron bakışlarını ondan ayırmıyordu. Joan onun başka bir şey daha söyleyeceğini düşündü ama Aaron fikrini değiştirmişe benziyordu. Kitaplığın yanında duran iki alışveriş çantasını alıp Joan'a götürdü.

"Yine mi kıyafet?" dedi Joan.

"Son dokunuşlar," dedi Aaron. Gece mavisi renginde bir kadife kutu çıkardı. İçinde, ortasına elmaslarla düğüm atılmış olan, uzun bir inci kolye vardı. Joan Aaron'a baktı. "İmitasyon," dedi Aaron. "Takabilir miyim?"

İnciler gerçek miydi? Elmaslar gerçek miydi? Değildi herhâlde. İmitasyondu.

Joan ona arkasını döndü. Aaron'ın yaklaştığını duymaktan ziyade hissetti, sıcaklıkta bir değişim olmuştu. Saçlarını toplayıp omzunun üzerine aldı ve başını eğdi.

Aaron onu şaşırtarak uzun, ağır kolyeyi önü yerine sırtından aşağı sarkıttı. Her bir inci tanesi, üzerine soğuk su sıçrıyormuş gibi hissettirerek tenine değerken Joan ürperdi. Fakat inciler çabucak ısındı. Döndüğünde Aaron'ı düşündüğünden daha yakınında buldu.

Geri çekildiğini sanmıştı ama o olduğu yerde duruyordu. Gözleri birkaç dakika öncesine göre daha koyu görünüyordu. Joan'ın kalbi tuhaf bir şekilde tekledi.

"Ee, ne düşünüyorsun?" dedi Aaron'a. Bunu dalgaya vurmaya çalışıyordu ama birbirlerine o kadar yakınlardı ki sesi beklenmedik biçimde cazibeli çıkmıştı. "Önemli insanlar olarak kabul edilir miyiz?"

Aaron konuştuğunda o her zamanki iğneleyici tonundan eser yoktu, sesi en az Joan'ınki kadar cazibeliydi. "Sen önemlisin," dedi. Gri gözleri çok ciddiydi. "Aileni geri istediğini biliyorum ama senin hayatın da önemli." Joan itiraz etmek için ağzını açınca Aaron belli belirsiz bir şekilde başını sal-

ladı. "Sadece... *Lütfen* bu gece dikkatli ol. Saray çok tehlikeli bir yerdir."

Joan o anda ani bir suçluluk duygusuna kapıldı. Aaron'ı bu noktaya o sürüklemişti. Oysa Aaron'ın başından beri tek istediği şey göze batmamak, güvende olmaktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi, onun kadar ciddi bir şekilde. "Bana borçlu olduğunu söyleyip duruyorsun. Ama değilsin. İkimiz de borcun ödendiğini biliyoruz." Bunun için özel bir canavar ifadesi mi vardı? "Azat oldun," demeyi denedi. "Seni azat ediyorum."

"Joan..." Aaron'ın ifadesinde karmaşık bir şey vardı, Joan'ın çözemediği bir şey. Aaron iç çekerek diğer çantadan bir ayakkabı kutusu çıkardı ve onu Joan'a uzattı. İçinde bir çift siyah, yumuşak babet vardı. "Kaçmamız gerekirse diye," dedi.

Taksiyle Victoria Embankment'a[14] gittiler. Tom kapının gece yarısı Whitehall Sarayı'nın yakınlarında açılacağını söylemişti.

Joan'ın kafası karışmıştı. Whitehall Sarayı üç yüz yıl önce yanıp kül olmuştu.

"Fiziki konumundan bahsediyor," diye açıklamıştı Aaron. "Hangi binanın ne zaman var olduğunu akılda tutmak zor. Canavarlar 'Newgate Hapishanesi' derlerse, onun bir zamanlar olduğu yeri kastediyorlardır."

Horse Guards Bulvarı'na[15] doğru yürürlerken Joan'ın göğsü sıkışıyordu. Whitehall'un soluk binaları gün ışığında

14 Thames Nehri'nin kuzey kıyısı boyunca uzanan yol. (ç.n.)

15 Whitehall ve Victoria Embankment'ın caddelerini Horse Guards binasına bağlayan yol. (ç.n.)

bile iskelet gibi görünürdü. Gecenin o saatindeyse kendini ölüler sokağına girmiş gibi hissediyordu.

Yürüdükleri sırada Aaron, "Bataklardan nefret ederim," dedi. "Tüylerimi diken diken ediyorlar."

"Bataklar yolculuk yapılamayan yerlerdir," diye açıkladı Ruth, Joan'a. "Buradaki batak Westminster Abbey'den, Leicester Meydanı'na kadar uzanıyor. Buradayken hiçbir yere yolculuk yapamazsın, ne gelebilirsin ne de gidebilirsin."

Whitehall Sarayı'nın geriye kalan tek parçası olan Banqueting House'u gören bir bina girintisi bulmak için önceden keşif yapmışlardı. Buldukları yer mükemmel değildi, sokaktan görünmelerini sadece bir korkuluk engelliyordu. Ama Joan, Aaron'ın yanına yerleştiği sırada karanlık etraflarını sarıyordu. Yolun aşağısında, Horse Guards binasının atlı muhafızlarının çevresinde toplanmış turist grupları vardı ama onun dışında sokak sessizdi.

Joan, Big Ben'in vuruşlarını sayarak zamanı takip ediyordu.

Saat onu geçti. Sonra on biri. Sıcaklık düştü.

On biri çoktan geçmesine rağmen hâlâ ne bir kapıdan ne de saraydaki galaya gelecek davetlilerden eser vardı. Joan'ın vücudunun tek sıcak kısmı, kolunun Aaron'a değen tarafıydı. Titremesine engel olamıyordu. Aaron da üşüyor olmalıydı. Korkulukla arasında biraz boşluk vardı ama Joan'ın yanından ayrılmamıştı.

"Belki de Tom zamanı yanlış anlamıştır," diye fısıldadı Joan.

"Belki de o, yıllardır hiç muhafızlık yapmamış aptal sarhoşun tekidir," diye fısıldayarak karşılık verdi Aaron.

Joan cevap vermek için ağzını açtı ama sonra sustu.

Charing Cross yönünden biri geliyordu. Aaron'ı dürttü. Ruth zaten oraya bakıyordu.

Ay, şişkin ay evresinde olmasına rağmen etrafı çok az aydınlatıyordu. Gelen kişinin sadece silüetini görebiliyorlardı. Silüet önlerinden geçerken yürüyüş biçimi ürkünçtü, yavaş ve süzülür gibiydi. Joan nefesini tuttuğunu fark etti.

Yeni ayak sesleri duymalarıyla birlikte dönüp Parlamento Binası'na doğru baktılar. İki kişi daha geliyordu. Viktorya Dönemi'ne ait silindir şapkalar takan iki adam. Horse Guards Bulvarı'ndan ise daha fazla kişi geliyordu.

Big Ben çalmaya başladı. Gece yarısı olmuştu.

Gelenlerin hepsi yayaydı. Bazı silüetler tanıdık, bazılarıysa yabancıydı; uzak geçmişten ya da gelecekten kıyafetler giymişlerdi. Hepsi canavardı.

Aaron şimdi kısa soluklar alıyordu. Sesi Joan'ın hissettiği kadar gergindi. Joan karanlıkta onun sadece yüzünü görebiliyordu, rengi soluk griydi.

Big Ben'in son vuruşunda dünya durmuş gibi oldu. Londra'nın tüm sesi kesildi. Etrafta ne bir araba sesi ne de Thames'den gelen su sesleri vardı. Havada hiç sinek yoktu. Joan boynunu uzatarak atlı muhafızlara baktı. Atlarının üzerinde hiç kıpırdamadan oturuyorlardı. Dehşete mi kapılmışlardı? Yoksa zamanda donmuşlar mıydı?

"Bakın," diye soludu Aaron. Horse Guards Bulvarı'yla Whitehall arasındaki kavşağı başıyla işaret etti.

Başta Joan -bulutları şekillere benzetir gibi- orada olmayan şeyleri görüp görmediğinden emin olamadı. Ama kavşakta bir şey değişiyor gibiydi. Gölgeler duman gibi hareket ediyordu.

"Bu da ne?" diye fısıldadı Ruth.

Joan onu daha önce de görmüştü: Eski Londra tablolarında. "Kapı," dedi. "Whitehall Sarayı'nın kapısı."

Gölgeler, Horse Guards Bulvarı'nın üzerini kapatan devasa bir kemere dönüştü. Sadece kemer vardı, sarayın duvarları

yoktu. Joan ona bakakaldı. Kemerin içindeki yıldızlar, dışarıdaki gökyüzüyle aynı hizada değildi. Kemerin içindeki ay dolunaydı. Dahası, karşılarında bir tablo gibi çerçevelenmiş, yangından önceki o güzel ve eksiksiz hâliyle Whitehall Sarayı duruyordu.

Kapının yanlış tarafında yalnız bir silüet belirdi. Silüet dışarı çıktığında etrafta teatral ve bariton bir erkek sesi duyuldu. "Canavar Sarayı'na hoş geldiniz."

Kalabalıktan heyecanlı bir uğultu yükseldi. Kemerin önündeki yol artık insanlarla doluydu ve daha fazlası geliyordu. Bazı gruplar ziyadesiyle heyecanlıyken bazıları sakindi. Bununla beraber ortama tuhaf bir gerginlik hâkimdi. Joan nedenini hissedebiliyordu. İçindeki altıncı his -canavar hissi- zaman çizelgesinin bu doğal olmayan varlığa, yani zamanının dışındaki Whitehall Sarayı'na, başarısız bir şekilde direndiğini hissedebiliyordu.

"Daha önce hiç böyle bir şey görmedim," diye fısıldadı Ruth. "Kral'ın gücü olduğunu hep duyardım ama bizzat görmek..."

Joan kalabalığı taradı. Aaron kimi aradığını biliyor gibiydi. "O muhafızlar kıpırdayamazlar," diye fısıldadı. "Eğer kahraman buradaysa diğer insanlar gibi o da donmuştur. Canavarlar dışındaki her şey geçici olarak dondurulmuş durumda. Böylesi bir gücü ben de hiç görmemiştim."

"İşte ihtiyacımız olan avantaj," dedi Joan fısıldayarak. "Nick -anahtarla bile- içeri giremezse aleti *biz* alırız, o değil. Sonra geriye, onun nasıl kullanıldığını çözmek kalır."

"Her şey sırayla," dedi Aaron. "Henüz içeri girmedik." Başıyla kapıyı işaret etti: Muhafızlar davetlilerin içeri girmesine izin vermeden önce kimlik kontrolü yapıyorlardı.

Tom kapıdaki kimlik kontrollerinin nasıl olduğunu açıklamıştı.

"Kapıda bir davetli listesi olacak," demişti.

"Sen de bizi davetli listesine yazdıracaksın; öyle mi?" diye sormuştu Joan.

"Hayır," demişti Tom, sanki bu çok saçma bir fikirmiş gibi. "Muhafızlarda kişisel sembollerin kitabı var. Davetli listesi o. Davetliler kimliklerini kanıtlamak için listede kendi sembollerini bulup yanına mühürlerini basarlar. Ama şunu kesin olarak biliyorum ki, sembolleri kontrol eden muhafız gecenin geç saatlerinde tembelleşmeye başlar. O yüzden sıraya geç girin ve sizinkine çok benzeyen bir sembol bulun."

"Peki ya çok benzeyen bir sembol bulamazsak?" demişti Aaron.

"O zaman ifşa olursunuz," demişti Tom. "Muhafız tembeldir, aptal değil."

O anda bir sorunla karşı karşıya kalmışlardı. Joan'ın mührü yoktu, diğer ikisi ise kapıda gerçek sembollerinin kaydını bırakamazlardı.

Tom onları, dar teknelerin ve boyası kabarmış mavnaların kahverengi sular üzerinde sallandığı bir marinaya götürmüştü. Küçük buldoğu Frankie de tıpış tıpış arkalarından gelmişti. Güdük bacakları iskele basamaklarını çıkmakta zorlanınca Tom eğilip onu kolunun altına almıştı.

"Hathawayler kanallarda ve nehirde yaşarlar," diye fısıldamıştı Ruth, Joan'a. "Burası onların bölgesi."

Kaslı adamlar ve kadınlar tekne güvertelerinden, iskele boyunca sıralanmış olan sandalyelerinden onları izlemişlerdi. Tekneler el yapımı gibiydi, çoğunda bariz tadilat izleri vardı. Hepsinde aynı sembol bulunuyordu, ya kamaranın üzerine boyanmıştı ya da bir rüzgâr fırıldağı şeklindeydi: İki başlı bir köpek, hırlıyordu ve siyahtı.

Gerçek hayvanlar da vardı, ya güvertelerde yatıyor ya da ayak altında koşturuyorlardı: köpekler, kuşlar ve kediler.

Tom, kolunun altındaki Frankie'yle iskelenin sonundaki bir tekneye binmiş, sonra da heykelcikleri soluk ve kirli olan mühürlerle dolu bir tepsiyle dönmüştü.

"Bana mezar hırsızı olmadığını söyle," demişti Aaron.

"Saçmalama," demişti Tom. "Bunlar nehirden çıktı. Her şey kıyıya vurur. Canavar mühürleri bile." Tepsiyi uzattı. "Haydi. Seçin."

Aaron önce davranmıştı. Bütün mühürleri inceleyip en sonunda bronz bir deniz kızı heykelciği bulmuştu.

"Bu pek de kılık değiştirme sayılmaz," demişti Ruth.

"Benim Oliver olduğum çok belli," demişti Aaron. "Kimse daha azına inanmaz."

Sıradaki Ruth'tu. Bir Patel aile mührünü seçmişti: Soyulmuş emaye kısımlarının altında bronz yapının göründüğü, beyaz bir at.

Joan kendisine canavar kapılarının yanındaki deniz yılanını hatırlatan bir heykelciği seçmişti. "Dragonara yılanı," demişti Ruth. Joan mührün altını çevirmişti. Orada bir isim yazılıydı: *Lia Portelli.*

———

Joan sırada beklerken heykelciğini sıkıca kavradı. Muhafızların arkasındaki kemerli kapı, bu dünya ile diğeri arasında karanlık bir geçit oluşturuyordu. Geçidin ilerisinde Whitehall Sarayı ışıldıyordu, tıpkı Banqueting House gibi bembeyazdı.

Aaron muhafıza yaklaşıp, "Henry Oliver," dedi.

Semboller kitabı, tıpkı düğünlerdeki hatıra defterleri gibi, bir kürsünün üstünde açık şekilde duruyordu.

Muhafız beyaz eldivenli eliyle sayfaları çevirdi. Joan sayfalar boyunca sadece kafeste kuş mühürleri olduğunu gördü, sonra Oliverların deniz kızları geldi.

Aaron bu törenden sıkılmış gibi, bir eli cebindeyken parmağını sayfanın altına doğru kaydırdı. Sonra da altın rengi ıstampaya uzanıp sembollerden birinin yanına mührünü bastı.

Muhafız kitaba baktı. Joan nefesini tuttu. O anda, hayati önem taşıyan o anda, bütün bu plan gözüne aptalca görünmüştü. Zira şu anda hayatları bir adamın doğru değerlendirme yapamamasına ve şansa bağlıydı, mühürler makul derecede benzer görünmeliydi.

"Ne güzel bir akşam," dedi Aaron muhafıza.

"İki taraftaki tarihler de bu kutlama için seçildi," dedi muhafız. Aaron'a başıyla onay verdi. "Canavar Sarayı'na hoş geldiniz." Aaron'ı eliyle içeriye davet etti. Joan rahatlayarak bir soluk verdi.

Ardından Ruth içeriye alındı.

Böylece sıra Joan'a geldi. Muhafızın önüne geçti. Muhafız, altın şeritli lacivert bir üniforma giyiyordu. Üniformasının altın düğmelerinde kanatlı bir aslan deseni vardı. Joan o yaratığı canavar parasının üzerinde de görmüştü. Bir de çarşıdaki muhafızların iğnelerinde. O, Canavar Sarayı'nın sembolüydü.

Muhafız tam da Tom'un tarif ettiği gibiydi: Şeritli muhafız başlığının altından görünen kıvırcık sarı saçlar, sıkıntıdan donuklaşmaya çoktan başlamış olan düşük kapaklı gözler.

Muhafız Ruth'un sembolüne neredeyse bakmamıştı bile ama kitaba uzandığı sırada Joan'ın elleri hâlâ titriyordu. Lia Portelli'nin mührünün özelliklerini ezberlemeye çalışmıştı: Etrafındaki dalgalarla birebir aynı desene sahip olan bir deniz yılanı. Kenar çelengindeki zeytin yapraklarının sayısı.

Muhafız bir elini kaldırarak Joan'ı durdurdu. "Lütfen bekleyin," dedi. "Nöbet değiştireceğiz."

"Ne?" diye fısıldadı Joan. Ağzı o kadar kuruydu ki sesi neredeyse çıkmamıştı. *Bizi yakalarlarsa sarayın bize ne yapacağı hakkında bir fikrin var mı?* demişti Aaron.

Kapının diğer tarafında Aaron ile Ruth onu bekliyorlardı. Muhafızın konuştuğunu görmüşlerdi ama belli ki tam olarak ne konuştuklarını duyamamışlardı. Tembel muhafız giderken Aaron'ın gözleri endişeyle kocaman açıldı.

Yeni muhafız oraya gelirken Joan'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. Bu seferki kadındı, sarı saçlarını sıkıca topuz yapmıştı, bakışları sertti. Kitabın yanındaki yerine geçip Joan'a başıyla onay verdi. "Lütfen sembolünüzü bulun."

Gidin, demek istedi Joan, Aaron ve Ruth'a. *Gidin.* Ama orada kıpırdamadan durmuş hâlde, ona bakıyorlardı. Joan'ın kalp atışları daha da hızlandı. O yakalanırsa onlar da yakalanırdı. Üçünün birlikte olduğu apaçık belliydi.

Yeni muhafız Joan'ı baştan aşağıya süzdü. "Lütfen sembolünüzü bulun," dedi yeniden, bu sefer daha sabırsız bir şekilde.

"Portelli," diyebildi Joan.

Muhafız Patellerin atlarının olduğu sayfaları çevirerek Portellilerin ejderha benzeri deniz yılanlarının olduğu sayfayı

açtı. Joan yutkundu. Farklarını bir bakışta görebiliyordu ve o, onları aramakta uzman bile değildi.

Kuru dudaklarını ıslatıp mührünü altın rengi ıstampaya bastırdı. "Şu diğer muhafız," dedi. Onun gittiği yöne doğru baktı ve bakışlarını o yönden ayırmadı. "Sembolleri çok da dikkatli kontrol etmiyordu."

"Az önce burada olan mı?" Joan göz ucuyla yeni muhafızın da kaşlarını çatarak o tarafa doğru baktığını gördü.

Muhafız başını oraya çevirir çevirmez Joan da mührünü kitabın üzerinde tuttu ve kâğıdı mühürlüyormuş gibi yaptı. Muhafız yeniden ona döndüğünde mührü var olan bir sembolün üzerinden kaldırıyordu.

Muhafız eğildi ve iki sembolü de dikkatlice inceledi. Joan'ın yorumu yüzünden, bunu normalde yapacağından daha dikkatli bir şekilde inceliyor gibiydi.

Joan dudaklarını tekrar ıslattı. Muhafızın omzunun üzerinden Ruth'un asık suratını görebiliyordu.

"'Maria Portelli,'" diye okudu muhafız. "'Elizabetta'nın yeğeninin kızı.' Büyük teyzenizle 1700'lerde tanışmıştım."

"Çok çetin biridir," dedi Joan doğru olmasını umarak. Aaron bir mühürdeki diğer ismin, ailenin lideri olmaya en yakın kişinin ismi olduğunu söylemişti. *Bu bir statü göstergesidir,* demişti. *Bir aile lideriyle ilişkin ne kadar yakınsa statün de o kadar yüksektir.*

Belki Oliverlar için öyledir, demişti Ruth. *Ama Huntlar öyle değiller.*

Neyse ki muhafız tatmin olmuşa benziyordu. Joan'a başıyla onay vererek kenara çekildi. "Saraya hoş geldiniz," dedi ve ona içeriye girmesini işaret etti.

Kapıyla arasında yaklaşık beş adımlık bir mesafe vardı. Joan yürümeye başladı. Bir yanı muhafızın onu yakasından

tutmasını, az önce ne yaptığını fark eden biri olduğunu söylemesini bekliyordu.

Bir, iki, üç, dört, beş adım attı ve kapıdan içeri girdi.

Girer girmez de sıcaklık değişimini hissetti. Hava nemli ve hoş bir şekilde ılıktı. Thames'in kokusu orada daha yoğundu, çamur ve tuzlu su.

Ruth, Joan'ı kolundan tutup kapıdan uzaklaştırdı. "Ne oldu?" diye fısıldadı.

"Muhafız değişimi oldu," dedi Joan. "Ama sorun olmadı. Ben..."

"Ne yaptığını gördük," dedi Aaron kızgın bir şekilde. "Neden gitmedin?"

"Ben... Ben bilmiyorum," dedi Joan dürüst bir şekilde. "Bilmiyorum." Gerçek şu ki bırakıp gitmek aklına gelmemişti. Sadece içeri girmek istemişti.

Ve *içerideydi*. Oradaydı. Merakla yukarı baktı. Gökyüzü yıldızlarla doluydu. Aaron Canavar Sarayı'nın zamanın dışında olduğunu söylemişti. Peki, bu ne anlama geliyordu?

"Bunu göreceğim hiç aklıma gelmezdi," dedi Ruth.

Joan, Whitehall Sarayı'nın muazzam genişliğine baktı. Burayı göreceği Joan'ın da hiç aklına gelmemişti. Whitehall Sarayı, Londra'nın Versay'ıydı, o şehrin büyük kayıp hazinesiydi. Beyaz ana binanın ardında, kırmızı tuğlalı bir kule ve kaleler göze çarpıyordu. Sarayın tamamı kilometrelerce alana yayılmış gibiydi. VIII. Henry, Anne Boleyn'le burada evlenmiş ve ölmüştü. I. Charles burada idam edilmiş, oğlu II. Charles ise Restorasyon Dönemi'ni başlatmak üzere sürgünden geri dönmüştü.

Joan o tehlikeli özlem hissine yeniden kapılmadan önce kendine engel oldu. Derin bir nefes alıp verdi.

"Şuna bak," diye fısıldadı Ruth.

"Biliyorum," dedi Joan ama sonra Ruth'un saraya bakmadığını fark etti. Arkasını dönmüştü, kemerli geçide doğru bakıyordu: 1993 yılı hâlâ görülüyordu, gökyüzündeki o şişkin ay yerli yerindeydi. Onlar içeriye girerken giriş kapısı boş bir harabeden ibaretti. Ama şimdi; yani o zamanda, bütün duvarları camdan yapılmış olan, beşik çatılı ve üç katlı bir kapıcı kulesi oluvermişti. Saray duvarlarının ardındaki gökyüzü karanlık yüzünden pek görülemiyordu ama Joan burada arabalar yerine ağaçların hışırtısını duyduğunu düşündü.

"Burası tüylerimi diken diken ediyor," diye fısıldadı Aaron.

"Gerçekten mi?" dedi Joan. Oysa çok güzeldi.

"Bataktan yolculuk yaparak çıkamayız," dedi Ruth. "Yine kapıdan çıkmamız gerekecek."

Yolculuk yapamadıklarında canavarların kapana kısılmış gibi hissedebilecekleri Joan'ın aklına hiç gelmemişti. Onun için yaptığı şey korkunçtu. Bir daha asla yapmak istemediği bir şeydi.

"Kapıyı kullanmazsak ne olur?" diye merak etti. "Saraydan başka bir kapıdan çıkarsak ne olur? Kendimizi 1600'lerde mi buluruz?"

"Şu anda 1600'lerde olduğumuzu sanmıyorum," dedi Ruth. Solgun bir yüzle kemerli geçide bakmaya devam ediyordu. "Burası sanki biri dünyanın bir parçasını almış ve onu *hiçliğin* tam ortasında durdurmuş gibi. Etrafımızda hiçbir şey yok. Bana kalırsa, kapıcı kulesinin pencerelerinden dışarıya baksak burada hiçbir şey görmeyiz." Joan kafası karışmış gibi görünüyor olmalıydı çünkü Ruth sözlerine devam etti: "Hissedemiyor musun? Bu yerin dışında zaman yok. Okyanusun ortasındaki bir kayıkta gibiyiz."

Joan içindeki o canavar hissini yokladı. Bir şey hissediyordu ama Ruth'un hissettiği kadar içgüdüsel değildi bu.

Joan'a, saray sadece bağımsız bir şeymiş gibi geliyordu. Ruth'u rahatlatmak isteyerek koluna girdi. "İyi tarafından bakarsak buraya tekrar davet edilme ihtimalimiz yok, değil mi?"

Ruth'un ağzı yukarı doğru kıvrıldı. "Bu sefer de davet edilmedik ki."

"Ah, doğru," dedi Joan. "Pardon."

Üçü, avlunun sonundaki ağır siyah kapılara doğru yürüyen davetlileri takip ettiler. Yol ayla aynı renge sahip, uçan karpuz lambalarla ışıklandırılmıştı.

Davetlilerin kıyafetleri abartılıydı. Uzaktan karanlık silüetler gibi görünen şeyler ise girift işlemeleri olan ipekler ve mücevherlerdi. Etraflarındaki herkes farklı dillerde konuşuyordu: Joan, Latincenin yanı sıra, Fransızcaya benzer bir dil de duymuştu, belki de Fransızcanın eski bir versiyonuydu. Diğerleriyse onun tahmin bile edemediği dillerde konuşuyorlardı.

Bazı davetlilerin yanında hayvanlar vardı; kediler, köpekler ve daha tuhaf yaratıklar. Joan mücevherli tasması olan bir leopar ile başka bir kadının omuzlarına dolanmış bir yılan gördü. Bir kuş yalpalayarak yürürken yanlarından geçti. Onu görünce Joan, "Dodo[16] muydu o?" diye fısıldadı Aaron'a.

"Gözünü dikip bakma," dedi Aaron. Biraz ilerlediklerinde, "Dikkatli ol. Burada Oliverlar var," dedi.

"Aralarında tanıdığın kimse var mı?" diye sordu Joan.

Aaron kafasını salladı. "Sadece onlardan uzak dur."

---

16 17. yüzyılın sonlarına doğru soyu tükenmiş bir kuş türü. (e.n.)

Joan, en son Oliverların arasında bulunduğu zamanı hatırladı. "Yarı insan olduğum için mi? Sence görür görmez bana saldırırlar mı?" Oliverlar, yeterince yakın olduklarında canavarlarla insanlar arasındaki farkı görebiliyorlardı. Joan'a sadece bakarak onun ne olduğunu anlayabilirlerdi.

"Yarı insan olduğun için sana saldırmak mı?" diye fısıldadı Ruth. "Bu çocuk sana neler anlattı böyle? Oliverlar alçaktır ama öyle şey yapmazlar."

Ama yaptılar, diye düşündü Joan. Edmund'ın soğuk ve meraklı bakışlarını hatırladı.

"Boş ver şimdi onu," dedi Aaron. "Sadece onlardan uzak dur. Hiçbir Oliver'ın, sana gözlerinin rengini görecek kadar yaklaşmasına izin verme." Bunu söylerken sesinde tuhaf bir yoğunluk vardı.

"Üzerlerinde yaka kartı yok ya," dedi Joan.

Aaron, "Ben sana işaret veririm," dedi.

Sarayın, kalabalığın içeri girmesi için ardına kadar açık duran devasa kemerli kapılarına vardıklarında sessizleştiler. Kapılar siyah ahşaptandı, çerçevenin üst köşelerine Tudor gülleri oyulmuştu.

Joan eşikten geçerek içeriye girdi, şimdi büyük bir salondaydı. Merakla etrafına bakındı. Oda, payandalı tavana yakın yerleştirilmiş olan uçan avizelerin yumuşak ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Duvarlarda, savaş sahnelerini betimleyen gösterişli duvar halıları asılıydı. Joan gözlerini kapatıp güllerin ve menekşelerin kokusunu içine çekti; sahte değil, canlıydılar. Âdeta bir bahçede gibiydi.

Ruth, Joan'ın koluna yapışıp, "Michelangelo'nun *Cupid*'i," diye fısıldadı. Odanın bir köşesindeki mermer heykeli işaret etti: kaide üzerinde uyuyan çocuk. "Michelangelo'nun kari-

yerini başlatan heykel bu. Yangında kaybolmuştu." Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İnanılmaz."

Her yer harikalarla doluydu. Ruth, yanarak kaybolan diğer sanat eserlerini de gösterdi: bir Holbein, bir Bernini.

Orası Whitehall Sarayı değildi, tam olarak değildi.

Joan'ın tepesindeki avize aniden patlayarak ışıldayan elmaslar hâlinde havaya saçıldı. Parçalardan biri yakınına geldiğinde, Joan onun içten aydınlatılmış bir kelebek olduğunu gördü. Kanatları ışıldıyordu.

Salon boyunca tehlikeli yaratıkların heykelleri sıralanmıştı: aslanlar, leoparlar ve ejderhalar. Pencerelerden birinin altındaki taştan aslanın kuyruğu seğirince Joan yerinden sıçradı. Onun peşi sıra bütün heykeller aynı anda ayağa kalkıp kükrediler ve yukarıya bakan ağızlarından alevler püskürttüler. Alevler yukarıya yükselirken de kraliyet taçlarının şekillerini aldılar. Kıvılcımlar davetlilerin üzerine yağdığı sırada, yaratıklar tıpkı itaatkâr köpekler gibi davranarak yeniden yerlerine oturdular.

Hizmetkârlar davetlilerin arasında dolaşarak onlara gümüş tepsilerde lezzetli yiyecekler sunuyorlardı. Joan yanından geçen bir hizmetkârın tepsisinden birkaç tane tatlı aldı. Bunlar, badem ezmesinden yapılmış minik aslanlardı, incelikle şekillendirilmişlerdi. Öyle ki, yemeye kıyılamayacak kadar güzellerdi. Joan onları cebine koydu.

"Oliverlar," diye mırıldandı Aaron. Joan ona şaşkınlıkla baktı. Aaron başıyla taş yaratıkların yanından geçen üç adamı işaret etti. "Ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı Joan. Onlardan uzak duracaktı.

"Tom gelmiş," dedi Ruth rahatlamış bir sesle.

Joan onun bakışlarını takip edince bir kapı aralığı gördü. Tam da o sırada bu salonun buradaki bir dizi salonun başlangıcı olduğunu fark etti. Öbür odaların açık kapılarından

daha fazla harika şeyler görünüyordu, parıldayan ışıklar ve dans eden insanlar da öyle. Tom neredeydi?

"Her kapının önünde muhafızlar var," diye fısıldadı Ruth.

Joan fark etmemişti ama Ruth haklıydı. Açıkçası güvenliğe odaklanmak zordu. Baktığı her yerde Rönesans Dönemi'nden. Naiplik Dönemi'nden ya da belki de gelecekten gelen şık kıyafetler giymiş insanlar vardı.

İşte orada, diye düşündü Joan, Tom'u görür görmez içi rahatlamıştı. Adam yan salondaydı, gümüş bir çeşmenin yanında dikiliyordu. İçten aydınlatmalı olan çeşmenin suyu ay ışığı kadar parlaktı. Tom beklenmedik bir şekilde iyi görünüyordu, bir yerden koyu gri bir takım elbise yürütmüştü ve bu ortama gayet uygun görünüyordu. Hatta Frankie'yi bile giydirmişti: Köpeği onunkiyle uyumlu olan gri bir papyon takıyordu.

Aaron, Joan kadar rahatlamamıştı. "Elinde kadeh var," dedi tiksintiyle. "Sarhoş olup bozulmadan önce biri şunu durdursun."

"Kahretsin," diye soludu Ruth. Tom'un yanına doğru gitti.

Böylece Aaron ve Joan baş başa kaldılar. Salonu dolaşırlarken Joan giderek gerildiğini fark etti. Partideki diğer herkes gücünü bastırıyor ve güçlerini kontrol altında tutuyor gibiydi, sanki otoritenin emrinde olmaya alışkınlardı. Joan kendisinin yarı insan olduğunu yeniden hatırladı. Canavarlar ondan -onun insan olan tarafından- zaman alabilirler miydi? Boynunu örtecek bir şal takmış ya da yüksek yakalı bir şey giymiş olmayı diledi.

Derken Aaron'ın yanına yaklaştığını hissetti. Aaron kolunu uzatınca Joan ona şaşkınlıkla baktı. "Eğleniyormuş gibi görünmeliyiz," diye fısıldadı Aaron. "Yoksa dikkat çekeriz."

Joan itiraf etmek istemediği kadar büyük bir minnet duydu. Aaron'ın koluna girerek onun kendisini ilk muhafız grubunun önünden geçirmesine izin verdi. İlerideki salon genişti, bir balo salonuydu. İçerisinde ise erik rengi şarapların fokurdadığı çeşmeler vardı. Bir arpçı müzik çalıyordu. Joan oraya pek uygun olmayabilirdi ama Aaron uygundu. Güçlü ve güzel insanlarla dolup taşan bir odada bile tüm bakışları kendi üzerinde toplayabiliyordu. Böylesine açık bir şekilde onun balo eşi olmak ise garip bir histi. Elinin altındaki kolu son derece sağlamdı.

"Kimseye fark ettirmeden bu partiden nasıl çıkacağız?" diye fısıldadı ona. Sarayın daha iç kısımlarına gitmeleri gerekiyordu.

Aaron ona kısaca ve içtenlikle gülümseyerek, "O kısmı kolay," dedi. "Hayatımı bunun gibi partilerden kaçarak geçirdim."

"Sahiden mi?" dedi Joan.

Yakınlardaki biri konuştu. "İnsanların olmadığı bir odada bulunmak nasıl da rahatlatıcı oluyor bilemezsiniz."

Joan donakaldı. O sesi tanıyordu. Onu son duyduğunda başına bir tabanca doğrultulmuştu. Sese doğru döndü, o sırada da Aaron'ın yüzünü gördü. Kireç gibi olmuştu.

Edmund Oliver birkaç adım ötelerindeydi. Yaşıyordu ve Joan'ın Yaldızlı Oda'dan hatırladığı, aynı güçlü havaya sahipti. Öldüğü zamankinden hemen hemen biraz daha genç görünüyordu.

Joan şaşkınlıkla Edmund'a bakarken adam onlardan tarafa doğru dönmeye başladı. Joan tam da o sırada Aaron'ın elini bıraktığını hissetti. *Hiçbir Oliver'ın sana gözlerinin rengini görecek kadar yaklaşmasına izin verme*, demişti.

Kıpırda, dedi Joan kendine. *Kıpırda.* Ama belli ki yapamıyordu. Edmund'ın o soğuk gözleriyle ona nasıl tepeden baktığını hatırladı. Sanki içinde bir şey görmüş gibi gözleri kocaman açılmış, ardından Lucien'e onu öldürmesini emretmişti.

"Baba," dedi Aaron.

Edmund başını çevirerek Aaron'ın sesini arayınca Joan derin bir oh çekti. Aaron ondan birkaç adım uzaklaşarak arpçıya yaklaşmıştı.

"Merhaba, baba." Bir eli cebinde duran Aaron'ın tavrı umursamazdı. Edmund'ın dudakları tiksintiyle kıvrılınca Aaron belli belirsiz gülümsedi. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

"Kapıdan nasıl geçtin?" dedi Edmund.

"Nasıl mı?" Aaron'ın tavrı hâlâ umursamazdı ama Joan onu gözlerindeki gerginliği görecek kadar iyi tanıyordu artık. "Ben bir Oliver'ım. Senin oğlunum. Damgamda senin adın yazıyor. Bu beni herhangi bir davetli listesine sokmak için yeterli."

Edmund'ın soğuk gözleri bir an öfkeyle parıldadı. "Oliver mı?" dedi. "Sen bu isme layık değilsin. Seni liderlik sırasından çıkardım. Soyadımı senden geri alabilseydim onu da yapardım."

Aaron'ın rahat duruşu değişmedi. Joan insanların fısıldamaya başladıklarını duyabiliyordu. Dönüp dönüp onlara bakıyorlardı. Aaron bundan nefret ediyor olmalıydı. Nasıl göründüğü konusunda hep çok dikkatli davranırdı.

Joan, Edmund'ı itmek -konuşmasına engel olmak- istedi ama Aaron'ın bunu onun için yaptığını biliyordu. Joan'a çok dikkatli bakmasın diye Edmund'ın dikkatini kendi üzerine çekmişti. Joan midesinin bulandığını hissediyordu.

Aaron, Edmund'ın omzunun üzerinden baktı. Dans pistinin kenarında duran ve bu sahneyi sessizlik içinde izleyen

kendi yaşlarında sarışın bir oğlan vardı. "Yeni varisimiz mi?" Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ama yüzünde keyiften eser yoktu. "Kriterlerini bu kadar düşürdüğünü hiç bilmiyordum."

Edmund, Aaron'a bir adım yaklaştı. "Geoffrey kimin tarafında olduğunu biliyor." Joan bir an onun Aaron'a vuracağını düşündü.

Aaron da öyle düşünmüş olmalı ki geri çekildi. Edmund birden kalabalığın dikkatini çektiğini fark ederek homurdandı. Sonra bir hışımla arkasını döndü, sarışın oğlan da aceleyle onun peşine takıldı. Joan, Edmund yanından geçtiği sırada nefesini tuttu ama adam ona bakmadı bile.

O gider gitmez Aaron'ın yanına koştu. "Aaron," dedi ama ona teşekkür etmek mi, yoksa kendisinin onun yanında olduğunu göstermek mi istediğini hiç bilmiyordu.

Aaron uzunca bir süre ona baktıktan sonra yüz ifadesi Yaldızlı Oda'dan hatırladığı o tiksintiye dönüştü. "Gösteri hoşuna gitmiştir herhâlde, değil mi?"

Joan üzüldü. "Tabii ki hayır. Aaron sen iyi mi..."

"Neden hâlâ burada dikiliyorsun?" diyerek onun lafını kesti.

"*Aaron*," dedi Joan ama o çoktan onu önünden itip gitmişti.

Fıskiyeli çeşmenin yanındaki Ruth sabırsız görünüyordu. Tom içkiden yemeğe geçiş yapmıştı, üzeri yiyecek dolu bir masanın etrafında dolanıyordu. Masada origami misali katlanarak hayvan şekli verilmiş kıtır kıtır tatlılar vardı: kuğular ve geyikler. Bir de Joan'ın bilmediği yemekler: kâğıt kadar ince gofretler ve tatlı görünen ama baharatlı gibi kokan küçük pastalar.

Tom onları görünce, "Hımm," dedi.

Frankie merakla önce Joan'ı, sonra da Aaron'ı kokladı. Joan eğilip Frankie'nin yumuşacık başını okşadı. Midesi çalkalanıyordu.

"Siz ikiniz hangi cehennemdeydiniz?" diye fısıldadı Ruth.

"Hiç," dedi Aaron.

Tom masa etrafındaki gezintisine ara vererek leziz tatlılardan avuç avuç aldı ve ceplerine doldurdu. "Tamamdır," dedi ağzı dolu hâlde. "Haydi gidelim."

Tom onları ateş üfleyen heykellerin yanından geçirerek ilk salona geri götürdü.

Edmund aksi yöne gittiyse bile Joan onunla karşılaşmaktan korkuyordu, Edmund onu fark ederse olabileceklerden korkuyordu. Yanındaki Aaron ise sessizdi. Joan onunla göz göze gelmeye çalıştığında bakışlarına karşılık vermedi.

Salonun dışındaki bir odada durdular. Küçük ama süslü bir odaydı. Duvar kâğıdı, el boyaması pembe ve altın çiçeklerden oluşuyordu. Bir duvarın tamamı, altın varakla süslenmiş olan geniş ve aynalı bir vitrinle kaplıydı. Diğer duvarlarda raflı dolaplar vardı.

Odada bulunan iki davetli, boş raflardan birine bir vazoyla küçük bir heykel koyuyordu. Joan o anda tüm odanın, raflarda ve masanın üzerinde bulunan değerli objelerle dolu olduğunu gördü: kolyeler, süslü taçlar, heykeller.

"Kral'a hediyeler," dedi Tom.

"Biz hediye getirmedik," diye fısıldadı Joan.

"Bence bu, bu geceki en önemsiz düşüncesizliğimiz," diye mırıldandı Aaron.

Diğer davetliler gider gitmez Tom hızlı adımlarla odanın uzak bir köşesine yürüdü. "Birinizin gözü kapıda olsun," dedi. Elini vitrinin arkasında gezdirdi.

Bir *klik* sesi duyuldu ve vitrinin bir bölümü açılarak arkasındaki karanlık odayı ortaya çıkardı.

"Kraliyet kaçış yolu." Aaron istemese de etkilenmiş gibiydi. "Her sarayda bir tane vardır."

"Acele edin," dedi Tom. Eğilip Frankie'yi kucağına aldı. "Kimse gelmeden içeri girin."

Teker teker vitrinin arkasındaki odaya girdiler. Karanlık alana son giren kişi Joan oldu. Vitrini arkasından çekerek başka bir *klik* sesiyle kapattı, üstelik bunu tam zamanında yapmıştı. Ondan bir saniye sonra vitrinin ardından boğuk sesler duyuldu.

Etraf zifiri karanlıktı. Joan kendi soluklarını ve dışarıdaki partinin boğuk seslerini duyabiliyordu. Yanında kıpırdanıp duran Ruth'un elbisesinin hışırtılarını duyabiliyordu.

Tom hayli alçak bir sesle konuştu: "Fener getirmeyi unuttum."

Biraz daha hışırtı oldu. Ardından etraf aydınlandı ve elinde telefonu olan Aaron göründü. "Fazla dayanmaz," diye uyardı onları. "Şarjı bitmek üzere." Telefonunu havaya kaldırdı.

Joan dar bir alana girdiklerini sanmıştı -sığabilmek için kambur duruyordu- ama şimdi kırmızı perdeli balkonların ve ahşap sıraların olduğu geniş bir odada olduklarını gördü. Tavan altın varakla kaplanmışa benziyordu. *Saray şapeli*, diye düşündü şaşkınlıkla. Kral Henry, Anne Boleyn'le burada evlenmişti.

"Haydi," diye fısıldadı Tom. "Kapının kapanmasına fazla vakit kalmadı."

ON ALTI

İçinde oldukları tehlikeye rağmen, Tom onları şapelden çıkarıp sarayın içlerine doğru götürürken Joan suçlulukla karışık bir merak duymadan edemedi. Tarihi hep sevmişti. Canavarların gösterişli kıyafetlerinden arınmış olan Whitehall'un bu gerçek ve doğal hâli ona, büyük salondaki ateş üfleyen heykellerden çok daha büyüleyici geliyordu.

O karanlık alanlar II. Charles'ın ve metreslerinin süitleriydi. Duvarlarda, at sırtındaki adamlar ve uzun elbiseli kadınların tasvir edildiği gösterişli duvar halıları asılıydı. Yataklar ise çikolata talaşı ve şekerlemeyle bezenmiş pastalar kadar süslüydü. Çarşafların bazıları sanki sahipleri yataktan yeni kalkmış gibi buruşuktu.

Her odada tuhaf bir terk edilmişlik hissi vardı. Mektuplar ve mürekkepler masalara dikkatsizce yayılmıştı. Kapılar aralıktı.

"Canavar Sarayı nasıl Whitehall Sarayı'nın içinde olabilir?" diye fısıldadı Joan Tom'a.

"Her zaman öyle değil," dedi Tom. "Bazen başka yerlerde ortaya çıkar. Kral'ın böyle yerleri zamanı durdurmak için çaldığı söylenir."

"Nasıl?" dedi Joan ama Tom sadece başını salladı. "Ayrıca herkes nerede?" diye sordu Joan. "Burada yaşayan tüm o insanlar nerede? Burada olmaları gerekmiyor mu?" Tom bunu bilmiyormuş gibi, başını tekrar iki yana salladı.

Aaron'ın telefonunun ışığı eşliğinde ilerleyerek perdeli alanlardan geçtiler. Perdeleri tamamen açık olan bir odaya girdiklerinde hepsi sessizleşti. Pencereden, ay ışığı altında parlayan Thames manzarası görünüyordu.

Nehir buraya Joan'ın beklediğinden daha yakındı. Thames'in sularının geçmişte daha yüksek olduğuna dair bir şeyler okuduğunu anımsadı. Aaron mutsuz bir ses çıkardı. Joan da bir tuhaf hissediyordu. Nehrin yüksekliğinin de ötesinde, bu manzarada huzursuz edici bir şey vardı. Çok sürmeden bunun ne olduğunu fark etti.

Dışarıda hiçbir şey kıpırdamıyordu. Nehir donmuştu, her dalga sabitti. Ay ışığı, dökülmüş süt misali nehrin üzerine yayılmıştı. Ağaçlar ve alçak binalar kıyının karşı tarafındaki loş hatlardan ibaretti.

"Burayı hiç sevmedim," diye fısıldadı Ruth.

"Zaman çizelgesi de sevmiyor," dedi Aaron. "Hissedebiliyorum."

"Ben her zaman Kral'ın sıradan bir adam olduğunu düşünmüştüm," dedi Ruth. "Ama böyle bir güç... Böyle bir şeyi daha önce hiç duymadım." Donmuş nehre baktı. "Ya Kral'la ilgili söyledikleri her şey doğruysa? Ya her şeyi *görebiliyorsa*?"

"Göremiyor," diye fısıldayarak karşılık verdi Joan, hissettiğinden daha öz güvenli bir şekilde. "Yoksa burada olmazdık. Buraya kadar gelmemize izin vermezdi."

Ruth başını salladı. Hâlâ dışarıdaki manzaraya bakıyordu. Penceredeki yansımasında yüzü hayalet gibi görünüyordu. "Bu işte bir yanlışlık var," diye fısıldadı.

"Burası..." diye lafa başladı Joan.

"Sadece burası değil," dedi Ruth. "Bütün bunlarla ilgili yanlış bir şey var. Sanki bir şeyi yanlış anlamışız gibi hissediyorum"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Joan.

"Bilmiyorum," dedi Ruth. "Bilmiyorum. Bu sadece bir his."

Joan onun ne demek istediğini anlamıyordu. Ona göre her şey olması gerektiği gibi ilerlemişti. Büyükannesi ona Canavar Sarayı'nın anahtarını vermişti. Ve şimdi oradaydılar. Ailelerini hayata döndürmeye çok yaklaşmışlardı. "Şimdi duramayız," dedi. "Neredeyse vardık." Onaylaması için Tom'a baktı.

Tom başıyla onayladı. "Aslanın inine yaklaştık."

Ama Tom onları uzun, taştan yapılma bir galeriden geçirip bahçeye çıkardığında, Joan da o yanlışlığı hissetmeye başlamıştı. Bahçedeki kaidelerin üzerinde, yaldızlı bir boyayla boyanmış parlak renkli düzinelerce hayvan heykeli -aralarında zincirlenmiş rengârenk bir leopar ve boynuzu bir kılıç kadar keskin olan tek boynuzlu bir at- vardı.

"Herkes nerede?" diye sordu Joan tekrar. "Burada yaşayanlar nerede? Kral nerede?"

"Kral asla görülmez," dedi Tom. Joan ona döndüğünde. "Bir şeyin yapılmasını istediğinde kendi adına Canavar Sarayı mensuplarından birini gönderir."

Joan, Aaron'ın anlattığı hikâyeyi hatırladı. "Conrad gibi mi?" dedi. Aaron'ın kuzenini infaz eden adam.

"Conrad," diye doğruladı Tom. "Ya da Eleanor. Ya da Dev dediğimiz kişi. Onlar, bizim zamanımızla ilgilenen üç saray mensubudur."

"Koridorlarda birinin Conrad'dan bahsettiğini duydum," dedi Ruth. "Bu gece buradaymış."

Diğerleri gözle görülür şekilde ürperdi. Tom omzunun üzerinden baktı. "Artık sessiz olmalıyız," dedi fısıldayarak.

"Kraliyet Arşivi'nin yakınlarında muhafızlar daha düzenli devriye gezerler."

Engebesiz yeşil çimenliğin sonunda aşağı inen bir merdivene vardılar. Joan karanlık merdivenin başında durdu.

Tom, Frankie'yi merdivenin başında bıraktı. Sonra aşağıya indi.

Aşağıdan önce şaşkınlık sesleri, sonra acı dolu inlemeler geldi. Ardından da bütün sesler kesildi. Tom tekrar göründü ve Frankie'yi kucağına aldı. Söylemesine gerek olmamasına rağmen, "İçerisi temiz," dedi.

Onları merdivenden indirdi. İnerken Joan'ın ağır elbisesi bacaklarına sürtünüyordu. Bir yeraltı sığınağına iniyormuş gibi hissetti. Hava çamur ve tuzlu su kokmaya başlamıştı. Joan kalın taş duvarın hemen ardındaki donmuş nehir kütlesini hayal etti.

Merdivenin dibinde, dört tane muhafız koyu renk bir halının üzerine serilmiş hâlde yatıyordu. Joan etkilenmiş bir ifadeyle Tom'a baktı. Dört silahlı adamı tek başına haklamıştı.

Tom eğilip muhafızlardan birinin kol saatini çıkardı. "Saat on bir buçuk," dedi. Yeni muhafızlar saat başında gelecekti.

"Tamam, haydi gidelim," dedi Joan.

Buradan itibaren Tom'un arşivin güvenliği hakkında hiçbir bilgisi yoktu, orada görev almasına hiç izin verilmemişti. Ruth ise başarısızlık riskini en aza indirgemek için yanında çeşitli aletler getirmişti. Joan içten içe *başka* bir güvenlik olmamasını umuyordu. Canavar Sarayı'ndaki bir arşiv için ne kadar güvenlik gerekebilirdi ki? Kapılar sadece yüzyılda bir falan açılıyordu.

Aaron önden giderek merdivenin bitimindeki küçük odadan çıktı ve arşive giden geçide girdi. Girer girmez şaşkınlıktan soluğu kesilince Joan başını kaldırıp ona baktı.

Geçit sadece beş altı metre uzunluğundaydı ve sonunda kanatlı aslan oymalı ahşap bir kapı vardı. Arşivin kapısı. Ama kapıyla aralarında bir şey vardı...

Başta Joan'ın tek görebildiği, geçit zeminindeki parlak beyaz bölgeydi. Yaklaştıkça o parlaklık karlı bir manzaraya dönüştü. Joan kalakaldı. Geçidin ortasında bir kış parçası vardı.

"Bu da ne?" diye fısıldadı. Karın üzerine ışık vuruyordu. Başını kaldırıp baktığında masmavi bir gökyüzü parçası gördü. Londra göğüne benzemiyordu.

Karlı bölge yaklaşık üç metrelik bir alanı kaplıyordu. Joan neredeyse üzerinden atlamayı düşündü. Elini çekinerek uzattı. Hava karşılık verdi. "Bir bariyer var." Manyetik bir itişe benziyordu.

Ruth yaklaştı. "Şunu *gördün* mü?"

"Neyi gördüm mü?" dedi Joan. Ama şimdi o da görüyordu. Kış manzarasının içinde, karın üzerinde bir gölge hareket ediyordu.

Devasa sivri dişleri olan, kaplan benzeri bir hayvan görüş alanına girdi. Bir at kadar büyüktü ve sağlam yapılıydı. Yürürken bacaklarındaki kalın kaslar hareket ediyordu.

Joan bir hayret nidası koparınca hayvan bunu hissetmiş gibi döndü. Doğruca Joan'a baktı, onun kadar şaşkın görünüyordu. Acaba onu görebiliyor muydu? Bir saniye sonra Joan cevabını aldı. Hayvan hırlayarak üzerine atladı.

Joan korkuyla bağırdı. Kaçmak için döndü. Ama pençe ya da diş hissetmedi. Bunun yerine biri onu yakalayıp durdurdu. Aaron'dı. "Dikkatli ol," dedi titrek bir sesle. "Yoksa düşersin."

Yaratık hırlayarak ve kuyruğunu kamçı gibi savurarak bir daire çizip yerine geri döndü. Joan ürperdi.

"Bu bir kılıç dişli kaplan," dedi Aaron inanamayarak.

"Oradaki sıradan bir kış değil," dedi Ruth, sesi aynı şekilde titrek çıkıyordu. "En az yüz bin yıl öncesinin kışı olmalı."

Tom dalgın bir şekilde cebine uzanıp matarasından bir yudum aldı. Kaplana saldırmak için kolunun altında deli gibi kıvranan ve havlayan Frankie'ye, "Şşşt," dedi. Bunun üzerine Frankie sakinleşerek sadece alçak sesli hırıltılar çıkarmaya başlamıştı.

Kaplan görüş alanından çıkarken Joan elini tekrar uzattı. Bariyer sanki bir küre şeklindeymiş gibi hafiften yuvarlaktı. Bu kış parçasının, arşivi tamamen çevreleyen bir baloncuğun kalın duvarı olabileceğini hayal etti.

"Bu bir hendeğe benziyor," dedi Ruth. "Bizimle arşiv arasında duran, başka zamana ait bir parça."

"Bunun burada olduğunu gerçekten bilmiyor muydun?" dedi Aaron Tom'a.

"Bilsem *söylerdim*," dedi Tom kızgın bir şekilde.

"Ne yapacağız?" dedi Ruth. "Bunun içinden geçemeyiz. Sadece Yontma Taş Devri'ne girmek bile yüz bin yılımızı alır ve sonra oradan çıkmak için bir yüz bin yıl daha gerekir."

"Sanırım amaç da bu," dedi Aaron. "Geçilemez olması."

Joan kimsenin bunun içinden geçmemiş olmasını umdu. Çünkü gidiş dönüş -hendeğin içinden geçerek arşive girmek ve geri dönmek- toplamda dört yüz bin yıl insan hayatına mal olurdu. Kral o kadar zaman çalmış olabilir miydi? Bu düşünce midesini bulandırdı.

"Geri dönmeliyiz," dedi Aaron.

"Olmaz," dedi Joan. "Olmaz. Bekle." Düşünmesi gerekiyordu.

"Oraya girmenin bir yolu yok. Zararın neresinden dönsek kârdır," dedi Aaron.

"Yeni muhafızlar yakında burada olacaklar," dedi Tom.

Joan kar manzarasının arkasında arşivin kapısını *görebiliyordu*. Çok yakındı. Buna katlanamıyordu. O kapının arkasında ailesini hayata döndürebilecek bir alet vardı. *Dönüştürücü*, demişti büyükannesi ona. Joan o aletin birkaç metre uzağındaydı ama kapıya bile dokunamıyordu. Pes edip gidemezdi.

"Joan," dedi Aaron.

Joan başını iki yana salladı.

"Bak," dedi Aaron. "O kadar insan zamanını çalmak mümkün olsa bile, yine de o *şeyin* içindeyken yolculuk yapamayız. Bir bataktayız."

Batak. Joan bunu unutmuştu. Canavarlar burada yolculuk yapamazlardı, güçleri bu yerde işe yaramazdı. Fakat görünen o ki bu pek de doğru değildi.

Kral'ın güçleri hâlâ işliyordu: Önlerinde duran ve başka bir zamana ait olan baloncuk bunun kanıtıydı, zamanın dışındaki bu koca saray bunun kanıtıydı. Belki de aile güçleri burada hâlâ işleyebiliyordu. Belki Hunt gücü işe yarardı.

"Ruth," dedi Joan. Yerde ince bir dal vardı, bahçeden gelmişti. Joan eğilip onu aldı. Doğrulurken fikir hâlâ zihninde tam şekillenmemişti. "Ruth, sence bunu oraya koyabilir misin?"

"Ne demek istiyorsun?" dedi Ruth, sesi kafası karışmış gibi geliyordu.

Joan'ın kendi aile gücü yıllar içinde azalmıştı. Çocukken tıpkı Huntların diğer fertleri gibi bir şeyleri yok edip sonra geri getirebiliyordu. Ama yaşı ilerledikçe onları geri getirme konusundaki yeteneği azalmıştı. O şekilde birçok şey kaybetmişti. Bebekken ona verilen yeşim taşlı bileziği. Bir zamanlar annesine ait olan kabartmalı broşu. Birkaç yıl önce ise bir şeyleri yok etmeye çalışmayı tamamen bırakmıştı. Ruth ve Bertie'nin Hunt gücü, yaşları büyüdükçe daha da

kuvvetlenirken Joan'ınki ise sanki aslında hiç onun olmamış gibi yitip gitmişti.

"Hunt gücü aslında nasıl işliyor?" diye sordu Joan, Ruth'a.

Tom hafif bir öksürükle araya girdi. Onlara muhafızdan aldığı kol saatini gösterdi: 23:35. "Bir sonraki değişim yirmi beş dakika sonra."

Yani yirmi beş dakikaları vardı. *Hayır*, diye düşündü Joan, yeni muhafızlarla karşılaşmak istemiyorlarsa sadece *on beş* dakikaları kalmıştı.

Joan, Ruth'a tekrar sordu. "Hunt gücü nasıl işliyor?" dedi. "Eskiden objeleri başka bir *yere* koyduğumuzu düşünürdüm. Ama bu doğru değil, değil mi?"

"Hayır," dedi Ruth yavaşça. "Objeleri başka bir *zamana* koyuyoruz."

"Sence yapabilir misin?" Joan başıyla karlı manzarayı işaret etti.

"Neyi, oraya bir şey koymayı mı?" Ruth dudağını ısırdı. "Bilmiyorum, Joan..."

Joan ona dalı verdi. "Deneyebilir misin?"

Karlı manzaraya dönerken Ruth'un şüpheli ifadesi değişmedi. Yine de bariyere dokunmak için bir elini kaldırdı.

"Bence..." Joan hâlâ fikri zihninde tartıyordu. "Bence tıpkı gücünle bir objeyi yok ettiğin diğer zamanlardaki gibi olacak. Tek fark, koyduğun yeri görebileceksin."

Ruth, dalı o tanıdık Hunt gücü hareketiyle bariyere yasladı. Kuşkuyla başını iki yana salladı, dal bariyerin içinden geçerken hâlâ sallamaya devam ediyordu. Sonra gözleri kocaman açıldı. Joan, Tom'un soluğunun kesildiğini duydu.

Joan tuttuğu nefesi verdi. "Bırak," diye fısıldadı. Ruth da bıraktı. Dal bir anlığına havada asılı kaldı, sonra kayboldu.

"Nereye gitti?" dedi Aaron.

"Şey..." Joan çok heyecanlanmamaya çalıştı. Oraya bir dal koymak, bariyeri geçmekten çok farklıydı. "*Bence* Huntlar objeleri zamandaki bir âna koyuyorlar. Ada teyzem içinde sıcak çay olan kupaları havaya koyardı. Onları geri getirdiğinde dumanları hep üstünde olurdu."

"Ama anlamıyorum," dedi Ruth. "Bunun bize ne faydası var? Hunt gücü canlılarda işe yaramaz. Eğer aklından geçen buysa seni oraya itemem. Oraya kendim de giremem."

"Biliyorum," dedi Joan. "Biliyorum. Ama... Ya bir tünel yaratabilirsen?"

Ruth ona sorgular gözlerle baktı.

"Ya bir çeşit borun olsaydı?" dedi Joan. "Borunun içini bu zamanda, dışını *o* zamanda tutabilir miydin?" Karlı zemini işaret etti. "Sence o kapıya giden bir tünel yapabilir miydin?"

"Bir obje iki yerde var olamaz," dedi Aaron. "Bu, parçalara ayrılmasına neden olur."

"Parçalanacağını sanmıyorum," dedi Joan. Ailesinin gücüne tüm hayatı boyunca tanık olmuştu. Objelerin parça parça kaybolduklarını görmüştü. "Ruth'un az önce yaptığını gördün, bariyeri geçerken o dalın yarısı burada yarısı da oradayken hiç zarar görmeden kaldı. Ruth onu Hunt aile gücüyle bir arada tuttu. Ona dokunmayı bırakana kadar da dal bir yere kaybolmadı." Heyecandan sesinin titrettiğini duyabiliyordu. Oraya girebilmeyi çok istiyordu.

"Buna zamanımız yok," dedi Aaron.

"*Aaron*," dedi Joan. Aaron, Edmund'la karşılaşmasından beri ilk kez onunla doğru düzgün göz göze geldi. "Çok yaklaştık," dedi. "Kapı hemen *orada*. Hepsini kurtarabiliriz. Onları geri getirebiliriz."

Aaron başını iki yana salladı, belli ki ikna olmamıştı. Yine de Tom'un saatine bakarak iç çekti. "Köprü olarak ne kullanabiliriz?"

En sonunda girişteki halıyı, ortasında hepsinin emekleyerek içinden geçebileceği kadar büyük bir boşluk bırakarak sardılar.

Onu kapıyla aynı hizaya yerleştirdikleri sırada Ruth'un dudakları mutsuz bir şekilde kıvrıldı. "Hunt gücünün bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum."

"Bence yapabilir," dedi Joan. *Lütfen*, diye düşündü. *Lütfen işe yara.* Arşive çok yaklaşmışlardı.

"Bu gerçek bir boru bile değil," dedi Ruth. "Sadece bir halıyı yuvarladık." Ama çoktan kış hendeğine doğru dönmüştü. Konsantrasyonla kaşlarını çatarak rulo hâlindeki halıyı bariyere doğru itti. Joan nefesini tuttu.

Halı uzunca bir süre karşıya geçmiyormuş gibi göründü. Ruth, "Yapabileceğimi sanmıyorum..." diyerek söze başladı ama o bunu söylerken halı aniden bariyeri deldi ve kalın kar tabakasının içine bir kepçe misali daldı. Kar taneleri yün halının üzerine düştü. Tom çok uzun zamandır nefesini tutuyormuş gibi sesli bir şekilde nefesini verdi.

Ruth'un büyük efor harcadığı belliydi. Halıyı karın üzerinden iterken çenesi kasıldı.

"Umarım o kaplan uzaklara gitmiştir," diye mırıldandı Aaron.

Joan da öyle olmasını umuyordu. Kedilerin her zamanda aynı olduklarından emindi, devasa bir kılıç gibi dişleri olan kedilerin bile.

Derken halı karlı manzaranın sonuna dayandı ve Ruth onu daha ileriye itemedi.

"Devam et," dedi Tom.

"Yapamıyorum." Ruth'un sesi kasılmış gibi boğuk çıkıyordu. "Sanırım diğer taraftaki bariyere takıldı."

"Sorun değil," dedi Joan. Hissettiği çaresizliği sesine yansıtmamaya çalıştı. "Sadece dene."

Ruth daha sert itti, sarf ettiği çaba yüzünden kolları titriyordu. Başını eğip inledi.

"On dakikadan biraz fazla zamanımız kaldı," dedi Tom. "Yani eğer, buradan çıkmak için yeteri kadar zamanımızın olmasını istiyorsak."

"Ruth," dedi Joan. "Bunu yapabilirsin. Yapabilirsin."

Ruth derin bir nefes alarak hazırlandı. Bir kez daha itti. Halı bu sefer kardan geçtiğinde hepsinin soluğu kesildi. Rulonun bir kısmı koridordaydı, diğer kısmı da bariyerin içindeydi. Joan diz çöküp içinden baktığında arşivin kapısını gördü. Saçlarının arasından bir tel toka çıkarıp tünelin içinden karşıya attı. Toka *çın* sesiyle diğer taraftaki kapıya çarptı.

"Ruth," dedi şaşkınlıkla. "Başardın! Bir köprü yaptın!"

"İşte bu etkileyiciydi," diyerek Ruth'a hakkını verdi Aaron. "Hunt gücünün bunu yapabileceği hiç aklıma gelmezdi." Bunu düşünceli bir şekilde söylemesi Joan'ın ona dikkatle bakmasına neden oldu. Aaron'ın zihni, insanları bir kart destesi gibi sürekli sınıflandırıp düzenliyordu: papazlar ve kızlar, ikiler ve üçler. Joan, onun bütün Huntları düşük rakamlı kartlar olarak gördüğünden şüphelendi. Ama şimdi bir Oliver'a Hunt gücünün yeni bir yönünü göstermişlerdi. Joan yanlış bir şey yapmış gibi hissediyordu. Bu, büyükannesinin hiç hoşuna gitmezdi.

"Oliverlar işte. Bizi hep hafife alırlar," dedi Ruth ama bu, her zamanki meydan okuyuşu gibi iddialı değildi. "Bakın, bunu ne kadar tutabilirim bilmiyorum." Elleri titriyordu.

"Git," dedi Joan, Tom'a. "Çabuk."

Tom başıyla onayladı. Eğreti tünelin içinden çabucak ve korkusuzca geçti, Frankie de onu takip etti.

Joan, "Şimdi sen," dedi Aaron'a.

Aaron dehşete düşmüş gibiydi ama Joan onu suçlamıyordu. Onlar içindeyken köprü çökerse Yontma Taş Devri'nde sıkışıp kalabilirlerdi.

"Joan." Ruth'un elleri halıyı dalgalandırmaya yetecek kadar titriyordu.

"Git!" dedi Joan Aaron'a.

"Joan, sen de!" dedi Ruth. "Haydi, hemen *gidin*!"

Aaron halının içine girdi, Joan da onun arkasından içeriye daldı. O kadar yakınlardı ki Aaron neredeyse yüzünü tekmeleyecekti. Aniden soğuğu hissetti, hava o kadar soğuktu ki aldığı nefes ciğerlerinde dondu. Rüzgâr uğuldadı. *Burada mahsur kalacağım*, diye düşündü. *Kaplan saldıracak. Köprüyü yıkacak!*

Ama sonra Aaron onu dışarı çekmeye başladı. Joan ona yardımcı olmak için ayaklarıyla kendini dışarıya itti. Ardından da karın kenarında, nefes nefese kalmış bir hâlde diz çöktü ve köprünün içinden Ruth'a baktı. "İyi misin?"

Ruth zor ve düzensiz bir şekilde nefes alıyordu. "Harikayım," dedi. "Biraz acele mi etseniz?"

Joan hızlıca ayağa kalktı. Ruth'un köprüyü çok uzun süre ayakta tutamayacağını görebiliyordu. Tom ona tekrar saati gösterdi. Yeni muhafızların gelmesine on dakika vardı.

Önlerindeki arşiv kapısı şaşırtıcı şekilde gösterişsizdi: Doğrama işçiliği olmayan cilalı ve kalın bir kapıydı, sanki tek bir devasa ağaçtan kesilmiş gibiydi. Bununla beraber, gösterişsiz olsa da zarifti. Kapının kemeri, taş duvara mükemmel oturuyordu. Ve ahşap o kadar çok cilalanmıştı ki

parıl parıl parlıyordu. Tek süs, kapının ortasındaki kanatlı aslan sembolüydü.

Joan ağır demirden yapılma kapı koluna uzandı ve çevirmeye çalıştı. Kol kıpırdamadı. Tekrar denedi. Sonra tekrar. İçinden histerik bir kahkahanın yükseldiğini hissetti. "Kapı kilitli."

"Şaka yapmayı bırak," dedi Aaron. Kapı koluna uzanıp aşağı yukarı hareket ettirdi. "Lanet olasıca şey sahiden *kilitli*."

"Kim Yontma Taş Devri bariyerinin arkasındaki bir kapıyı kilitler ki?" dedi Joan.

"Sonuç olarak *bizi* dışarıda tutmayı başardı, değil mi?" dedi Tom.

Bu inkâr edilemezdi. Joan tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve Ruth'a seslendi. "Bu tarafa gelmelisin!"

"Gelemem." Ruth'un nefesi hâlâ düzensizdi. "Ve gerçekten acele etmeniz lazım."

Joan düşündü. "O zaman bana maymuncuğun lazım. Bu, o büyük demir anahtar tipi kilitlerden."

Ruth'un duraksaması çok şey anlatıyordu. "Sen en son ne zaman bir kilit açtın?"

Joan yutkundu. "Oldu biraz." İkisi de biliyordu ki Joan aslında büyükannelerinin onlara çocukken oynattığı oyunların dışında bunu hiç yapmamıştı. Yani yemek masasındaki asma kilitler dışında.

Ruth'un maymuncuk seti Joan'ın dizine çarptı. "Fazla zamanın yok, Joan." Ruth'un sesi güçlükle çıkıyordu. "Bu köprüyü uzun süre tutamam."

"Tamam," dedi Joan. "Tamam." Çabucak ayağa kalkıp maymuncuk setini kurcaladı. Gözlerini kısarak anahtar deliğine baktı. "Ne kadar zamanımız kaldı?"

"Dokuz dakika," dedi Tom.

"Tamam," dedi Joan tekrar. Ruth'un setinden bir maymuncuk seçti ve anahtar deliğine soktu. Ardından şaşkınlıkla maymuncuğun bir şeye değdiğini hissetti. Metal bir plaka gibiydi. Şekli yoklarken Joan'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. Deliğin tamamını kaplıyor gibiydi. "Biraz ışık tutabilir misin?" diye sordu.

Aaron, şarjı bitmek üzere olan telefonunun fenerini açtı. Pil simgesi kırmızıydı.

Joan anahtar deliğini incelemek için diz çöktü. Delik, arkasındaki odayı görebilmesine yetecek kadar büyüktü. Ama bunun yerine, telefonun ışığı anahtar deliğinin içindeki bir metal sacı gösteriyordu.

"Sorun nedir?" dedi Aaron.

"Açamam," dedi Joan.

"Huntların her kilidi açabildiklerini sanıyordum," dedi Tom. "Anlaşmamız buydu. Ben sizi kapıya kadar getirdim. Siz de beni içeriye sokacaksınız."

"Anlamıyorsun," dedi Joan. "Bu bir kilit değil. Açacak bir şey yok."

"Sen neden bahsediyorsun?" dedi Tom.

"Anahtar deliği mühürlü. İçine bir anahtarın gireceği türden bir yer yok."

Tom anahtar deliğine baktı ve küfretti.

"Zamanımız kalmadı," dedi Aaron.

"Olmaz!" dedi Joan. "Olmaz!" Buraya gelmek için çok uğraşmışlardı ve kapı bir yüz yıl daha tekrar açılmayacaktı. Ailelerini kurtarmaya çok yakınlardı. Olmaları gereken yere çok yaklaşmışken biri gelip bu aptal, sahte ve alaycı kilidi yapmıştı. "Olmaz!"

"Joan..." dedi Aaron.

"*Olmaz!*" Joan elini kapıya vurdu, hüsrana uğramıştı ve öfkeliydi.

O anda içinde bir şey uyandı.

Hunt gücü değil, başka bir şey. *Yakında bir gün bir yetenek kazanacaksın*, demişti büyükannesi. *Bunu sakın kimseye söyleme.*

Güç Joan'ın içinden taştı, görünmezdi ama tıpkı elektrik kadar gerçek ve güçlüydü. Kafasının karıştığını ve dengesini kaybettiğini hissetti. Bir yamaçtan düşüyor gibiydi.

Buzun kırılması gibi bir ses geldi.

Aaron'ın sesi uzaklardan, "Gitmeliyiz," diyordu.

"Bekle." Bu Tom'du. "Bak, başardı. Kapı aralandı."

Güç sağanağı aniden kesildiğinde Joan kendini sarsılmış, enerjisi çekilmiş gibi hissetti.

Aaron ve Tom kapının kenarından odaya baktılar ama Joan'ın tek görebildiği şey dokunduğu anahtar deliğiydi.

Kilidin gümüş renk metali artık kırmızımsı ve donuktu, sanki oradaki metal bir taşa dönüşmüştü. İçinde çatlaklar vardı, bu yeni hâli çok ince görünüyordu.

Joan aniden altın zincirdeki o koyu, taş gibi lekeleri hatırladı. *Onu ben yaptım*, diye düşündü. *Tıpkı bunu yaptığım gibi.*

Tom kapıyı savurarak açınca kilit Joan'ın görüş alanından çıktı.

"Yüce Tanrım." Aaron bir adım geri çekildi.

Joan'ın ilk hissettiği şey koku oldu. Tanıdık ve korkunçtu: dışkı ve hapis. Joan bu kokuyu çok iyi biliyordu. Küçüklüğünden beri gördüğü o kâbustaki kokuydu.

Taş duvarları ve kubbeli bir ahşap tavanı olan, küçük bir odaydılar.

"Bu da *ne*?" Aaron'ın sesi afallamış gibi geliyordu.

Yerde, üzerinde bu soğuk taş oda için çok ince sayılabilecek bir battaniyenin olduğu bir döşek vardı. Köşeye bir kova itilmişti. Ahşap bir masa duvara yaslı hâlde duruyordu.

Joan kendini zorlayarak içeri girdi. "Burası bir hapishane hücresi." Kâbuslarındakine benzemiyordu ama bir hapishaneyi gördüğünde onu tanırdı.

"Ama Kral'ın bütün hazineleri nerede?" dedi Aaron.

Burada biri tutsak edilmişti. Masanın kenarlarında kahverengi kan lekeleri, taş zeminde ise ayak sürüme izleri vardı. Biri burada mücadele etmişti.

Tom döşekteki çukura dokunmak için çömeldi. Döşek o kadar inceydi ki o dizleriyle üzerine çökünce kumaş, soğuk taş zemine değecek kadar ezildi.

"Her şey nerede?" dedi Aaron. "Kitaplar nerede? Kayıtlar nerede? *Dönüştürücü* nerede? Buranın Kraliyet Arşivi olması gerekmiyor muydu?" Tom'a döndü. "Yanlış odaya geldik."

"Doğru oda," dedi Tom. "Etrafındaki korumaları gördün."

"Ama *burada* hiçbir şey yok."

"Bunu ben de görebiliyorum, değil mi?" diye tersledi Tom. Günlerdir odada olabilecek şeylerden bahsediyordu. *Kral'ın tüm zaman döngülerinden hazineler topladığı söyleniyor.* Hüsrana uğramış hâlde, sanki içine bir şey gizlenmiş olabilir gibi döşeği yırttı. Hiçbir şey bulamadığında ise onu alıp duvara doğru fırlattı. Döşeğin kenardaki kovaya çarpmasıyla yerlere iğrenç bir şey saçıldı.

"Ah, olamaz..." Aaron etrafa yayılan pislikten kaçtı. "Bu iğrenç. Bunu neden yaptın? Frankie, *hayır.*" O tarafa doğru gitmeden önce köpeği geri çağırdı.

Tom gizli bir kapı bulma umuduyla duvarlara vurmaya başlamıştı.

"Tom, dur," dedi Joan. "Burada ne olduğunu görebiliyoruz."

Orada biri yaşamıştı. Bir tutsak. Yüz bin yıl öncesine ait karlı bir zaman parçasının ardında, dünyayla bağlantısı tamamen kesilmiş hâlde olan yapayalnız biri.

"Tanrı aşkına," dedi Aaron. Frankie'yi homurdanarak kucağına aldı ve köpek beklediğinden çok daha ağırmış gibi sendeledi. "Haydi. Burada hiçbir şey yok. Gidelim."

Ama Joan duraksadı. Ayak sürüme izleri ve kan, burada bir boğuşma yaşandığını gösteriyordu.

Masanın köşesinde kan, yanındaki zeminde de karmaşık ayak sürüme izleri vardı. Biri masanın yanında mücadele etmişti. Ondan sonra ise kapıya kadar giden uzun sürüklenme izleri geliyordu, sanki o kişi mücadele etmeyi bırakmış gibiydi. Bilincini mi kaybetmişti? Yoksa bir nedenden dolayı mı mücadele etmeyi bırakmıştı? Masaya yakın olan bir yerde bir şey yapmayı mı başarmıştı?

Joan bir içgüdüyle eğilip elini masanın altında gezdirdi. Ahşaba hafif bir oyuntu, düz olmayan bir kesik atılmıştı. İçinde bir şey vardı. Joan onun *dönüştürücü* olabileceğine dair hızlı bir umuda kapıldı; ama daha objeyi çıkarıp cebine atmadan önce bile öyle olmadığını biliyordu. Bu odaya Kral'ın hazinelerinin hiç konmadığı belliydi. Ayrıca araştırmalarında, *dönüştürücü* gösterişli altın bir çerçeve -bir kapı- olarak tasvir ediliyordu.

"Hey." Hendeğin diğer tarafından Ruth'un sesi geldi. Arşivi sarayın diğer bölümüne bağlayan halı bir anlığına titreyerek kayboldu ve Ruth'la aralarında karla kaplı geniş bir boşluk bıraktı. Bir saniye sonra ise yeniden göründü.

"Aman Tanrım," dedi Aaron titrek bir sesle. İki kolunu da Frankie'ye sarmış, rahatlatmaya ihtiyaç duyuyormuş gibi onu kendine çekmişti. "Ya o zamanda sıkışıp kalırsak?"

"Git! Köprü hâlâ duruyorken git!" Joan onu itti. Aaron itiraz etmeden Frankie'ye dikkat ederek tünele girdi. "*Git!*" dedi Joan yine, bu sefer Tom'a söylemişti. O da tünele atladı ve Joan kendini onun arkasından tünele attı.

İkinci geçiş ilkinden daha dehşet vericiydi. Joan bir anlığına karşısında Tom'un bacakları yerine sonsuz, karla kaplı bir alan gördü. Uzaklarda, devasa yapraksız ağaçlar yekpare bir şekilde mavi gökyüzüne doğru uzanıyordu. Joan ağaçların bu kadar büyük olabileceklerini bilmezdi. Soğuğu daha geç hissetti, hissettiğinde ise tokat yemiş gibi oldu.

Daha sonra kar ve ağaçlar kayboldu, Tom tekrar önünde belirmişti. Joan onun arkasından sürünerek ilerledi ve ardından Aaron ile Tom'un güçlü elleri onu tam zamanında dışarı çekti. Joan bariyerden uzaklaştığında Ruth geriye doğru sendeledi ve halı elinden kaydı.

İçerideki sessizlikte Ruth'un nefes alıp verişleri kulağa çok yüksek geliyordu. "Onu buldunuz mu?" diyebildi.

Aaron başını iki yana salladı. "Oda boş bir hapishane hücresiydi. Ne arşiv vardı ne de hazine."

Ruth yüksek sesle isterik bir kahkaha attı. "Lanet olsun."

"Haklıydın," dedi Joan ona. Ruth bir yanlışlık olduğunu söylemişti. Joan o zaman ne kastettiğini anlamamıştı ama şimdi anlıyordu. O da hissediyordu. "Tüm bunlarda bir yanlışlık var. Bir şeyi yanlış anladım."

"Sorgulayacak vakit yok," dedi Tom. "Yeni muhafızların gelmesine *dakikalar* kaldı."

"Şuna *bakın*." Aaron işaret etti.

Yontma Taş Devri'nin içindeki karın üzerinde, köprü olarak kullandıkları halı duruyordu. Dal gibi kaybolmamıştı. Saray bunu Hunt gücünün yaptığını tahmin edebilir miydi?

"Buradan çıkmalıyız," dedi Joan. "Hemen."

ON YEDİ

Taş merdiveni geri çıkıp geldikleri yöne doğru koştular. Joan'ın zihni deli gibi işliyor, diğerlerinin de şu anda neler olduğunu anlamaya çalıştıklarını görebiliyordu. Canavar Sarayı'na gizlice girmişlerdi. Zaman çizelgesini değiştirebilecek aleti, yani *dönüştürücüyü* bulacaklarını sanmışlardı ama onun yerine, yakın zamanda boşaltılmış bir hapishane hücresi bulmuşlardı.

O hücrede kim kalmıştı? Joan koşarken bir yandan da bunu düşünüyordu. Oraya *neden* kapatılmıştı?

Başını iki yana salladı. Tutsak her kimse Joan ona yardım edemezdi. Kendi ailesine bile edememişti.

Nefesi ısınıp göğsü yanmaya başlayana kadar, bir süitten başka bir lüks süite doğru koşmaya devam etti. *Dönüştürücü* sarayın başka bir yerinde miydi? Onu bulmak ve ailesini kurtarmak için hâlâ bir fırsatı *var mıydı*?

Hayır. Gerçeği biliyordu. Bunun için tek bir şansları vardı. Muhafızlar her an alarma geçebilirdi. Yapabilecekleri tek şey kaçmaktı.

Joan hızla koştu ve perdeleri tamamen açık hâldeki, donmuş Thames manzarası olan süite vardı. Solukları düzensizleşmiş ve bacakları gerilmişti, diğerlerini kontrol etmek için arkasına baktı.

Arkasında kimse yoktu. Sendeleyerek durdu. Kapı aralığından bir önceki odanın boş olduğunu görebiliyordu.

Aniden paniğe kapıldı. *Neredeydiler?* Arkasından koştuklarını en son ne zaman duyduğunu hatırlamaya çalıştı. Sonra da onları birkaç dakikadır duymadığını fark etti. Ama onları nasıl kaybetmişti? Başka bir yoldan mı gitmişlerdi?

Derin bir nefes alarak paniğini bastırmaya çalışu. Onları arayabileceği ya da onların Joan'ı arayabileceği bir zaman yoktu, muhafızlar her an gelebilirdi. Joan şapele giden yolu kendi başına bulmalı ve diğerlerinin de bunu başarmasını umut etmeliydi.

Omzunun üzerinden son bir kez bakıp tekrar koşmaya başladı. Az kalsın aksi yönde koşan biriyle çarpışıyordu.

Nick.

Bir an için onu görmenin şoku ağır geldi. Nick oradaydı ve gerçekti. Kafedeyken aralarında bir masa vardı ama burada öyle bir engel yoktu.

Nick'in yüzü şaşkınlığını ele verdi ama Joan ondan önce davrandı. Var gücüyle dizini onun uyluğuna geçirdi. Nick acıyla inlediyse de bir sonraki tekmesinden kaçıp onu geri itmeyi başardı. Joan, Nick'in boynuna uzanırken Nick onu tutup duvara yapıştırdı. Uyluklarını kızın uyluklarına, göğsünü de omuzlarına bastırdı.

Joan'ın eli Nick'in boynuna dolandı, başparmağı çenesinin altındaydı. Ama Nick tam o sırada bir bıçak çekti ve ay ışığında parlayan bıçağın ucunu Joan'ın yan tarafına dayadı. Keskin uç elbisesinin kalın kadife kumaşını delmemişti ama Joan bıçağın tehlikeli baskısını hissedebiliyordu.

İkisi de gözlerini birbirlerinden ayırmadan nefes alıp verdiler. Nick gala için güzel siyah bir smokin giymişti. Kıyafetleri Joan'ın ilk defa gördüğü bir şekilde, onun kaslı vücuduna göre dikilmişti. Bembeyaz gömleği saçlarının daha koyu gö-

rünmesine neden olmuştu. Saten cep mendili mükemmel bir detaydı. *İyi* görünüyordu.

Joan ani bir dehşetle Nick'i şu anda öldürebileceğini fark etti. Çukur'dayken Aaron, birinden geriye kalan zamanından daha fazlasını alırsa onu öldürebileceğini söylemişti. Joan'ın tek yapması gereken şey çok uzunca bir zamana odaklanmaktı, sonra Nick ölüp ayaklarının dibine düşerdi.

Nick de onu öldürebilirdi. Tek yapması gereken o bıçağı saplamaktı.

Nick'in solukları da Joan'ınkiler gibi sesli ve düzensizdi. Joan, Nick'in omzunun üzerinden donmuş manzarayı görebiliyordu: dalgalanmayan nehir, kıpırdamayan ağaçlar. Kendisi de onlar kadar donmuş hissediyordu. O ve Nick bir uçurumun kenarında duruyorlardı. Tek bir yanlış harekette ikisi de düşecekti.

Nick'in bıçağı tutan kolu çok gergindi. "Onu aldın mı?" diye fısıldadı.

Joan yalan söylemesi gerektiğini düşündü ama sonra başını hayır anlamında salladı.

Öpüştükleri zamanki kadar yakınlardı. Ama kütüphanedeyken onun yüzünde beliren şefkatin yerinde Joan artık sadece acı görüyordu. "Zaman çaldın," diye fısıldadı Nick boğuk bir sesle. "İnsan hayatı çaldın." Yaldızlı Oda'da ona şöyle demişti: *Ben sadece insan hayatı çalan canavarları öldürüyorum.* Nick kolunu oynatınca Joan onun boynuna doladığı elini sıktı. *Yap şunu*, dedi kendine şiddetle. *Ondan zaman al.* Karşılığında Nick'in kolu daha da gerildi.

Pozisyonunu değiştirirken kolu Joan'ın yan tarafındaki yaraya daha fazla baskı yaptı. Joan geri kaçarak inleyince Nick'in gözleri kocaman açıldı. Baskı ortadan kayboldu. "Hâlâ yaralı mısın?" diye soludu Nick.

"Bu neden umurunda?" dedi Joan.

Nick'in gözlerine ıstırabın gölgesi düştü. "Aileni öldürmeseydim tekrar zaman çalar mıydın?" diye fısıldadı ona. Sesi duygu yüklüydü.

Bu soru Joan'ı şaşırtmıştı. "Hayır," dedi hemen. İlk seferi bir kazaydı. Bay Solt'a zarar vermeyi hiç istememişti. Aniden dehşete düştü ve ağlamak üzere olduğunu fark etti. "Doksanlara nasıl gelebildin?" dedi, kısık bir sesle. "Canavar değilsen nasıl zamanda yolculuk yapabiliyorsun?"

Nick, "Sana bunu söylemeyeceğim," dedi görevinden bahsederken kullandığı o ifadesiz ses tonuyla.

Çıkmaza girmiş gibiydiler. Birbirlerine sıkıca yaslanmışlardı ve ikisi de kıpırdamıyordu. Uzaktan bir bağırış sesi geldi. Sonra da başka bir bağırış, bu seferki daha yüksek sesliydi.

"Biri izinsiz girdiğinizi fark etti," dedi Nick.

"Seni öldürmeliyim," dedi Joan. Ailesi için. Sesi şimdi Nick'inki kadar soğuktu. *Yap şunu*, dedi kendine. *Öldür onu.*

Nick bu sefer kılıç yarasına baskı uygulamamaya dikkat ederek tekrar kıpırdandı. Joan birdenbire şu anda parmak ucunda yükselip onu öpebileceğine dair saçma bir düşünceye kapıldı. Nick, "Öldürmeyeceksin," diye fısıldarken gözlerinde hâlâ ıstırabın gölgesi duruyordu. "Henüz ölmemi istemiyorsun. Beni, ben aileni öldürmeden *önce* öldürmek istiyorsun."

Artık koşan birilerinin ayak sesleri duyulmaya başlamıştı ve giderek yaklaşıyorlardı. Joan ve Nick birbirlerine ölümcül şekilde sıkıca kenetlenmiş hâlde öylece durdular.

"Belki seni iki kez öldürürüm," diye fısıldadı Joan.

Nick'in dudakları alaycı bir şekilde yukarıya doğru kıvrıldı. "Kral'ınız bile zaman çizelgesini o kadar manipüle edemez."

Ayak sesleri daha da yaklaştı. Dört oda kadar uzaktaydılar. Ya da üç. Nick yavaşça bıçağı indirdi. Bir an için öylece

kaldılar. Joan'ın eli sanki onu öpecekmiş gibi hâlâ Nick'in boynuna sarılı hâldeydi, Nick'in elleri ise gevşek bir şekilde yanında duruyordu.

Yap şunu, dedi Joan kendine. Ama yapamadı. Yapamadı işte. Aciz, acı dolu bir ses çıkardı.

"Joan," dedi Nick. Muhafızlar geliyordu ama Nick ona sanki dünyada sadece ikisi varmış gibi yoğun duygularla, çaresiz gözlerle bakıyordu. "Bunun yanlış olduğunu biliyorsun," diye fısıldadı. "Etrafına bir bak. İnsanlardan çalıyorlar. Tek yaptıkları bu."

Joan başını iki yana salladı.

"Seni son gördüğümde peşime düşeceğini söyledin," diye fısıldadı Nick. "Beni durdurmaya çalışacağını söyledin. Lütfen, Joan. Yapma. Benden uzak dur."

Joan onu bırakmak istemiyordu. Boynunu bırakıp elini indirdi. "Sen bir kahramansın, bense bir canavarım," diye fısıldadı. "Bu hikâyenin tek bir sonu var."

Nick derin bir nefes aldı. Konuştuğunda sesi titriyordu. "Biliyorum."

Ve sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Joan muhafızlardan uzak durmaya çalışıp sarayın içinde sendeleyerek ilerledi. Vücudunun Nick'e değen noktalarının alev alev yandığını hissediyordu.

Aaron'ın telefonunun feneri olmadan karanlık şapelde yolunu bulması ve dolabın arkasındaki gizli kapıya ulaşması çok uzun sürdü. Zihninde belirip duran hatıralardan sürekli silkinmesi gerekmişti. Nick'in o elini indirmeden önce bı-

çağını indirişi, sesinin ne kadar duygu dolu olduğu. Kapı mandalını bulduğunda bedeni titriyordu.

Ruth onu bekliyordu. Joan'ın elini tutup onu içeri çekti. Bunu tam zamanında yapmıştı. Joan aceleyle içeri girdiği anda odaya başka bir davetli daldı.

"Merhabalar!" dedi neşeyle. Cübbeli ve altın başlıklı orta yaşlı bir kadındı. "Siz de mi hediyenizi bırakıyorsunuz?" Kadın cübbesinden küçük bir vazo çıkarıp raflardan birine yerleştirdi. "Ben biraz geç geldim."

Joan'ın aklına verecek bir cevap gelmiyordu. Ruth konuşunca rahatladı. "Ah, evet," dedi Ruth biraz yapmacık bir şekilde. Vitrine doğru yaslandı ve geçit kapanırken çıkan *klik* sesini öksürüğüyle bastırdı. "Evet, biz de geç geldik." Raftaki vazolardan birine hafifçe vurdu.

"Tanrım," dedi kadın. "O eski şeyi nereden buldunuz?"

Ruth'un yanındaki vazo antikaydı: Çatlamıştı ve tamir edilmişti. Kadının vazosu da aynı tarzdaydı ama yepyeniydi.

Joan yavaşça etrafına baktı. Oda el yapımı şeylerle doluydu, insanların Kral'a getirdikleri hediyelerle. Vazolar ve kolyeler. Kumaş topları. Bilezikler, ayaklı vazolar, heykeller. Yüzlerce el yapımı şey. Tarihin her döneminden gelen müzelik parçalar.

Bunun yanlış olduğunu biliyorsun, demişti Nick. *Etrafına bir bak.*

Joan kendini, "O vazoyu nereden buldunuz?" diye sorarken buldu.

"Ne, bunu mu?" Kadın omzunu kaldırdı. "Babil'deki küçük bir pazardan."

"Babil mi?" dedi Joan. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Babil neredeyse dört bin yıl önce altın çağını yaşamıştı. Babil'e gidiş dönüş yaklaşık sekiz bin yıllık insan hayatı ederdi. Joan kadına bakakaldı. Çok sıradan görünü-

yordu. Birinin annesi gibiydi. Sırf bir partiye gidebilmek için o kadar çok insan hayatı mı çalmıştı?

Joan yan odadaki ateş üfleyen taş heykelleri düşündü. Kelebekten avizeyi. Buradaki bütün olağanüstü şeyleri. Aklına onların muhtemelen geleceğe ait teknolojik şeyler olabileceği geldi. Canavarlar tarafından çalınan insan teknolojisi. İçeri girdiğinde Nick'in gördüğü şey de bu muydu? Bütün bu çalıntı şeyler?

"Joan," dedi Ruth aceleyle. Joan ona şaşkınlıkla baktı. Kadın bir saniye durup omzunun üzerinden Joan'a şaşkın bir bakış attıktan sonra kapıdan çıktı.

Joan ilk kez, bu olayda Ruth'la farklı taraflarda olsalardı ne olacağını merak etti. Ardından kendine şaşırarak bu düşünceyi hemen zihninden attı. Ruth'a her konuda güvenebilirdi. Ruth da ona güvenebilirdi. Her zaman.

"Joan, benimle misin?" Ruth'un koyu renk saçları elektriklenerek havalı topuzundan fırlamıştı. Ruth'un saçları hep böyleydi, asla tek yerde sabit kalmazlardı. "Şu anda benimle misin?"

"Efendim?" dedi Joan. "Evet."

"Tamam," dedi Ruth. "Çünkü girdiğimiz kapıdan çıkamayız. Her yanı muhafızlarla dolu. Hem de düzinelerce. Burada sıkışıp kaldık."

ON SEKİZ

Salonlardaki davetlilerin bu izinsiz girişten haberi yokmuş gibi görünüyordu. Müzik hâlâ çalıyor, insanlar hâlâ kahkahalar eşliğinde dans ediyorlardı. Ruth, Joan'ın kolunu tuttu ve birlikte kapıdaki muhafızların yanından geçerek salondan çıktılar.

Muhafızların haberi vardı. Tetikte ve dikkatlilerdi, yanlarından geçen herkesi itinayla inceliyorlardı.

Joan ve Ruth dışarı çıktılar. Parti artık avluya taşınmıştı. İnsanlar ayın ve uçan lambaların ışığı altında sohbet ediyorlardı. Hizmetkârlar yiyecek ve içecek dolu gümüş tepsilerle aralarında dolaşıyordu.

Ruth, Joan'ın kolunu sıkıca kavrayarak onu kalabalıktan uzaklaştırdı ve sarayın taş duvarlarının gölgelerine doğru yürüdü. Avlunun diğer tarafındaki kapının yanında yarım düzine kadar muhafız vardı. Besbelli ki bu diğer davetlileri telaşlandırmak için yeterli değildi ama kaçmalarını engellemek için yeterliydi.

Joan'ın dikkatini muhafızların arasında duran adam çekti.

"Conrad," diye fısıldadı Ruth. Joan ailelerinin öldüğü geceden beri, kuzeninin sesinde bu denli bir korku duymamıştı. "Kral'ın Eli."

Conrad net görülemeyecek kadar uzaktaydı ama Joan onun sarışın olduğunu ve en fazla da yirmilerinin başında göründüğünü ayırt edebiliyordu. Güçlü bir aurası vardı. Onunla

ilgili bir şey, Joan'a kış mevsimini ve aysız gecelerin amansız ayazını çağrıştırıyordu.

"Buradan çıkmanın tek yolu o kapı," diye fısıldadı Ruth. "Ne yapacağız?"

Diğer davetlilerin arasında iki gölge belirdi: Aaron ve Tom. Frankie ayaklarının dibinde yürüyordu.

"Conrad sistemlidir," diye fısıldadı Aaron. "Kapıdan geçen herkesi kontrol edecektir. Ve bizi bulduğunda..." Yutkundu. "Yapacaklarını herkesin görmesini sağlayacaktır."

"Başka bir çıkış yolu olmalı," dedi Joan.

"Başka bir yolu yok." Tom'un sesi iç karartıcıydı. "Ve yolculuk yapmak da mümkün değil, bir bataktayız."

"Bir yolu var," diye mırıldandı Joan. "Az önce Yontma Taş Devri'ne gidip döndük." Kuzenine baktı. "Başka bir köprü daha oluşturmalı ve bizi buradan çıkarmalısın."

Ruth başını iki yana salladı. Joan'ın koluna dokunan parmakları buz kesmişti. "Şu anda Hunt gücünü hissedemiyorum. Onu tüketmişim gibi geliyor."

"Denemen lazım," diye fısıldadı Joan. "Lütfen."

"Bunu deneyeceksek yeri konusunda çok dikkatli olmalıyız," diye fısıldadı Aaron. "Downing Sokağı ve Savunma Bakanlığı'nın üzerinde sayılırız. Scotland Yard'ın. Eğer yanlış yerde belirirsek..."

"Nereye gideceğimizi biliyorum," dedi Tom. "Beni takip edin."

Salonlardan çıkan muhafız sayısı arttıkça avludaki davetliler mırıldanmaya başladı. Joan sohbetlerinden parçalar duyabi-

liyordu. *Bir şey çalınmış*, diye duydu. *Bazı muhafızlar baygın hâlde bulunmuş.*

Tom, Joan'ı ve diğerlerini binaların duvar diplerinden götürdü. Kimse onları gizlice uzaklaşırken görmemiş gibiydi.

"Çok zamanımız yok," diye fısıldadı. "Muhafızlar arazideki herkesi kontrol edecektir. Buraya ait olmadığımızı hemen anlarlar."

Hızlı yürüyorlardı. Saray arazisi her biri binalarla çevrili olan bir dizi açık bahçeden oluşuyormuş gibi görünüyordu. Çok geçmeden saray çalışanlarına ait olan kanada vardılar. Joan önlerinden geçerken ağır taş binaların pencerelerinden içeriye baktı. Biri, henüz yakılmamış devasa şöminelerin ve servis edilecek yemeklerin dizilebileceği masaların olduğu bir mutfaktı. Başka bir tanesinde ise çamaşır yıkamak için kullanılan derin lavabolar vardı.

Süitlerde olduğu gibi, bu odalarda da ürkütücü şekilde hiç kimse yoktu. Ve etraf karanlıktı. Tek ışık kaynağı başlarının üzerinde yükselen aydı.

"Biraz daha ileride bir kapı var," diye fısıldadı Tom. "Trafalgar Meydanı'ndan çok uzak değil."

Onları kesilmiş odunlarla dolu bir avludan geçirdi. Ardından da açık kemerli geçitleri olan, gösterişli bir tuğla binanın yanından geçtiler. Tom, "Ahırlar," dedi.

"Bekleyin," diye fısıldadı Joan. Kemerli geçitlerden birine girdi. İlk günkü kadar temiz olan düzinelerce ahır vardı. Hiçbirinde at yoktu. Joan arazide Hathawayler tarafından getirilenler dışında hiç hayvan olmadığını fark etti. Odun deposu en azından fareler, kediler ve tilkilerle dolu olmalıydı. Ve böceklerle. Ama orada, yani ahırlarda tek başınayken kendi ayak sesleri ve solukları haricinde hiçbir şey duyamıyordu.

Ahırın arka tarafında eyerler ve güzelce katlanmış battaniyeler vardı. Joan bir halat yumağı aldı. Sonra da alet kutusunu didik didik arayıp bir çekiç ile birkaç çivi buldu.

Geri döndüğünde Aaron bir parmağını dudaklarına götürdü. İşte tam o anda Joan bir şey *duydu*, uzaktan gelen ayak sesleri. Konuşma sesleri. "Muhafızlar," diye mırıldandı Aaron kulağına.

Sonrasında çıt çıkarmadan yürüdüler.

Tom onları sarayın sınırında bulunan, iki taş duvarın birleştiği yerdeki ahşap bir kapıya götürdü. Kapı küçüktü ve gösterişsizdi. Bir saraydan çok, arka bahçenin çıkışına benziyordu.

Tom demir sürgüyü sessizce çekti ve kapıyı içeri doğru açtı. Hepsi içgüdüsel olarak boşluğa açılan o ağızdan uzaklaştı. Kapının diğer tarafında binalar ve geniş bir caddenin gölgeleri görünüyordu. Ay ışığı neredeyse hiçbirine değmiyordu. Hiçbir şey kıpırdamıyordu.

Joan sanki yüksek bir duvarın üzerinde duruyormuş gibi, midesinin aniden kalktığını hissetti. Donmuş Thames manzarasında korkunç olan bir şeyler vardı ama belli ki onu ilk gördükleri pencere dehşetini hafifletmişti.

Joan'ın yanındaki Aaron kusacakmış gibi eliyle ağzını kapadı.

"Orada hiçbir şey yok," diye fısıldadı Ruth. "Varmış gibi görünüyor ama orada hiçbir şey yok. Yalnızca bir boşluk. Bütün o şeyler yalnızca gölge."

"Biliyorum," dedi Tom. Bakışlarını çevirmişti, manzaraya bakamıyordu bile.

Joan da bu dehşeti hissedebiliyordu. Midesi çalkalandı. Teni karıncalandı. Eğer eşiği geçerse sonsuz boşluğun içine düşecekmiş gibi bir hisse kapıldı.

Bunu düşünmemeye çalışarak ellerini boşaltmak için çekici ve çivileri Aaron'a verdi. Sonra da halat üzerinde çalışmaya başladı. Kapıyla aynı boyutta olan bir ilmek yaptı. Uçları birbirine bağlarken Aaron onun ne yaptığını anlamış gibiydi. Çivilerden birini alıp kapının ahşap çerçevesinin sol üst köşesine hizaladı. Joan başıyla onay verince de çekiçle birlikte çiviyi oraya çaktı.

Sonra hepsi durup dinledi. Joan nefesini tuttu. Aceleci konuşma sesleri yoktu. Koşturan ayak sesleri yoktu. Hiç ses yoktu. Joan ona kadar saydı. Sonra Aaron'a tekrardan başıyla onay verdi. Aaron diğer köşeye geçti ve diğer çiviyi de çaktı.

Sonrasında ise Joan'ın halatı kapının etrafına asmasına yardım etti. O gece, onlarla arşiv arasındaki karlı bölgeyi geçmek için uzun bir halıya ihtiyaçları olmuştu. Ama Joan burada bir halatın yeterli olacağını umuyordu. Bir de Ruth'un bunu daha kolay idare edebileceğini.

"Bundan emin değilim," diye fısıldadı Ruth. "Hunt gücünü hissedemiyorum bile. Sanki..." Nasıl hissettiğinden emin değilmiş gibi tereddüt etti. "Sanki bitmiş gibi. Hunt gücünün amacı bunun gibi kapıları açmak değildir."

"Gözlerini kapat," diye fısıldadı Joan. "Ve dene. Sadece dene. Bir kez daha."

Ruth tekrar duraksadı. Yorgunluktan gözleri çökmüştü, beti benzi atmış hâldeydi. Yine de elinin ayasıyla halata dokunup gözlerini kapadı. Uzunca bir süre hiçbir şey olmadı. "Yapamıyorum..." diyecek oldu ama sonra kapının diğer tarafında aniden bir şey göründü. Joan, Aaron'ın şaşkınlıkla soluduğunu duydu.

Bir an için ay, daha küçük ve gökyüzünün farklı bir yerindeymiş gibi göründü.

Ruth bunu hissetmiş olmalıydı. Gözlerini açtı. Konsantrasyonla kaşlarını çattı ve halatı ahşap çerçeveye bastırdı. Bir görüntü daha belirdi, bu sefer, Joan'ın yolun diğer tarafında binaların uzayıp küçüldüklerini görebileceği kadar uzun süre kalmıştı. Hangi yılı gördüğünü bilmenin imkânı yoktu.

Ruth şimdiden çok yorulmuştu. "Açık tutamıyorum," dedi.

"Tamam," dedi Joan. "Tamam. Görüntü belirdiğinde karşıya atlamamız gerekecek."

"Dalga geçiyor olmalısın," diye fısıldadı Aaron. "Biz geçerken kapı kapanırsa..."

"Conrad bizi bulursa..." diye karşılık verdi Tom.

Aaron bir anlığına gözlerini sıkıca kapadı. "Tamam," dedi. "Tamam. Önce ben giderim." Halatın eşiğine yaklaştı.

"Hazır ol." Ruth'un yüzü konsantrasyonla kasıldı. "*Şimdi.*"

Kapı bir anda açıldı ve Aaron atladı. Atlamasıyla gözden kayboldu ve diğer tarafta yeniden gölgeli şehir belirdi.

"Başardı mı?" diye fısıldadı Ruth.

"Evet," diye fısıldayarak cevap verdi Joan, gerçi onun diğer tarafa geçtiğini gerçekten görmemişti. Görüntü çok kısaydı. Onun başardığına inanmaya ihtiyacı vardı. Bir boşlukta kaybolmadığına inanmaya ihtiyacı vardı.

"Sıra bende," dedi Tom. Kollarında Frankie'yle eşiğe yaklaştı.

Joan kendi Hunt gücünün aktif hâle gelmesini dileyerek elini halata dayadı. Gücü hissedemiyordu. Hunt gücü yıllar önce yitip gitmişti. Ama Ruth kendini tüketirken öylece dikilemezdi.

Ruth, "Hazır ol," dedi Tom'a. Sonra neredeyse aynı hızla ekledi: "*Git.*"

Kapı tekrar belirdi. Ve sonra Tom gözden kayboldu.

"İki kez daha," dedi Joan. "Ben ve sen."

Ruth hemen cevap vermedi. Solukları kesik kesikti. "Seninle gelemeyeceğimi biliyorsun," diyebildi sonunda.

"Evet, gelebilirsin," dedi Joan kesin bir şekilde. "Arşivdeyken denemedin bile ama bahse varım yapabilirdin."

Ruth başını iki yana salladı.

"Seni burada bırakmayacağım," dedi Joan.

"Aptal olma." Ruth'un sesinde o her zamanki enerji yoktu. Sesi yorgun ve boğuktu. Halatı tekrar itmeye başladı.

"*Ruth...*" dedi Joan.

"Git dediğimde buradan defolup git," dedi Ruth.

"Seni burada bırakmayacağım."

"Üç," dedi Ruth. "İki. Bir."

Kapı göründü. Joan, Ruth'un boştaki elini kavradı ve atlarken onu da beraberinde çekti.

Bir anlığına dehşet verici bir hiçlik göründü, sonra Joan bir kaldırımda belirerek birinin sırtına çarptı. Bu kişi Aaron'dı. Ondan destek alarak doğruldu. Uzunca bir süre nefes alamadı. Hangi zamana geldilerse arabaları duyabiliyordu.

Hemen sonra Ruth'un sesini duydu. "Sen tam bir *aptalsın*. İkimizi de öldürebilirdin!"

Joan yaşadığı iç rahatlamasıyla yutkundu, neredeyse ağlayacaktı. "Aptal olan *sensin*."

"Ya o zamansız uçuruma ya da her neyse onun içine düşseydin?" diye sordu Ruth. "Ya kendini öldürseydin!"

Joan etrafına bakındı. Saat gece yarısını vurduğunda Whitehall'u her ne dondurduysa etkisini yitirmişti. Turistler ve arabalar yine hareket ediyor, Big Ben'e doğru gidip diğer yoldan Trafalgar Meydanı'na dönüyorlardı.

Her şey ayrıldıklarında nasıldıysa hâlâ öyle görünüyordu. Arabalar hâlâ alçak ve kutu gibiydi, insanların kıyafetleri hâlâ salaştı.

"Sanırım doksanlara geri döndük," dedi Ruth. "Ayrıldığımız geceyi bulmayı amaçlıyordum."

"*Harika* bir iş çıkardın," dedi Joan.

"Sessiz olun," dedi Aaron hemen. "Henüz güvende değiliz."

Yanlarından geçen turistlerin dikkatlerini çekiyorlardı. Bir anda belirdiklerini mi görmüşlerdi? Hayır. İnsanlar böyle bir şeye tanık olmuş kadar şaşkın görünmüyorlardı. Sonra Joan birinin onu baştan aşağı süzdüğünü gördü.

"Bu kıyafetler çok dikkat çekiyor," diye mırıldandı. Aaron ve Tom fark edilmeyebilirlerdi ama Joan ve Ruth bir galaya gider gibi giyinmişlerdi.

Aaron küfretti. Gri ceketini çıkararak gömleği ve yeleğiyle kaldı. Ceketini Joan'a verdi. Tom da kendininkini Ruth'a verdi.

Joan, Aaron'ın ceketini üzerine geçirirken onun ceketini giydiği diğer zamanı hatırladı. Dehşet içindeydi, üşümüştü ve büyükannesinin kanıyla kaplıydı. Tıpkı o zamanki gibi, kendini anında daha iyi hissetti. Uzun gri ceket, elbisesinin neredeyse dörtte üçünü kapatıyordu. Tom'unki ise Ruth'un elbisesini daha fazla kapatıyordu. Joan eteğini düzeltirken Aaron'ın onu izlediğini fark etti. Belki o da aynı geceyi hatırlıyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı Joan ona.

Aaron başıyla onayladı. Anlaması güç bir ifadesi vardı. "Haydi buradan gidelim," diye fısıldayarak karşılık verdi.

Joan boynunu uzatıp yolun ilerisine doğru baktı. Whitehall Sarayı'nın büyük giriş kapısı kaybolmuştu. Onun olduğu yerde, siyah takım elbise giymiş düzinelerce kişi vardı.

"Muhafızlar," diye fısıldadı Aaron.

Condrad da aralarındaydı, bir sokak lambasının altında duruyordu. Adamın ışıkta parlayan sarı saçları Joan'a Aaron'ı anımsattı. Conrad, siyah saçlı ve çelimsiz bir adama doğru eğilip kulağına bir şey söyledi.

"Konuştuğu adam," diye fısıldadı Tom. "*O* bir muhafız değil. Sanırım Patel ailesinden biri."

"Buradan gitmeliyiz," dedi Aaron. Sonra Joan'a doğru döndü: "Pateller canavarları zamanda batağa sokabilirler, bizim yolculuk yapmamızı engelleyebilirler."

"Dokunmaları gerekmez mi?" dedi Ruth.

"Yeterince güçlüyseler hayır," dedi Tom. "Güçlüyseler dokunmadan yapabilir..." Adam bir elini kaldırınca Tom lafını yarıda kesti. "Bu adam güçlü! Kaçın!" dedi.

Ama çok geçti. Adam, Westminster'dan Trafalgar'a kadar uzanan caddenin genişliğini baştan sona kapsayacak şekilde elini savurdu. Dünya, bu adam sanki gölete atılan bir taşmış gibi onun etrafında dalgalandı.

Dalga kaçamayacakları kadar hızlı yayıldı. Joan gücün etkisiyle sendeledi. Ruth ve Aaron yanında yalpaladılar. Tom ise dengesini korumak için bir elini kaldırdı ama ancak Frankie'yi tutabildi.

Conrad sanki altıncı bir hisse sahipmiş gibi, bu karanlıkta kendinden emin bir şekilde başını onlara doğru çevirdi. Bir talimat verdi. Muhafızlar hızla onlara doğru koşmaya başladılar.

"Koşun!" dedi Tom. Gecenin bu saatinde bile turistlerle dolup taşan Trafalgar Meydanı'nı işaret etti. "Ayrılın ve *koşun*!"

Joan, Trafalgar Meydanı'na doğru var gücüyle koştu. Başta diğerlerinin adım seslerini duyabiliyordu ama çok geçmeden yalnız başına kaldı.

Plan yaparlarken Tom ayrılmaları ihtimaline karşın bir buluşma yeri önermişti: Bir zamanlar kayıkçıların Thames'e ulaşmak için kullandığı, Wapping'teki eski bir taş merdiven.

Oraya varmak Joan'ın neredeyse iki saatini aldı. Trafalgar'da bir otobüse bindi ve takip edilmediğinden emin olana dek inmedi. Ardından yürüyerek Wapping'e vardı.

Ana caddeden çıkıp Town of Ramsgate isimli barın yanındaki karanlık bir ara sokağa girerek Thames'in kıyısına ulaştı. Karanlıkta, düşmemek için çabalayarak kaygan taş merdivenden dikkatlice indi. Merdivenin dibindeki sahilde pek bir şey yoktu. Küçüktü, sivri taşlarla kaplıydı ve deniz yosunu kokuyordu. Ayaklarının altında dallar, çakıllar ve deniz kabukları çatırdıyordu.

Ay ışığı suyun yükselmeye başladığını gözler önüne serecek kadar parlaktı. Kıyıda henüz kimse yoktu. Joan ellerini yumruk yaparak diğerlerinin yakalanmış olma ihtimalini düşünmemeye çalıştı.

Suyun kenarındaki Tower Bridge, beklenmedik şekilde yakındı ve gece ışıkları hâlâ yanıyordu. Joan yakınlarda, suyun içindeki el yapımı gibi görünen bir şeye demirlenmiş olan bir kayığın sallanıp durduğunu gördü. O kayık, Hathawayler vasıtasıyla oradan çıkış yolları olacaktı.

Hepsi o kayığa binecekti ve Tom onları o gece için bir Hathaway iskelesine götürecekti. Ondan sonra ne yapacaklarına karar vereceklerdi.

Joan kıyıdan uzaklaştı ve gidip eski taş merdivene oturdu.

Tüm olanlarda yanlış bir şey var, demişti Ruth saraydayken. *Sanki bir şeyi yanlış anlamışız gibi hissediyorum.*

Joan başını ellerinin arasına aldı. Nehir sularının kıyıya vurduğunu duyabiliyordu. İçeri. Dışarı. İçeri. Nefes almak gibi. *Bir şeyi yanlış anlamışız*, demişti Ruth. Ama gerçek şu ki bir şeyi yanlış anlayan *Joan'dı*. Onları Canavar Sarayı'na gitmeye zorlayan *oydu*.

Haklı olduğuna çok emindi. *Dönüştürücünün* Kraliyet Arşivi'nde olduğuna o kadar emindi ki herkesin hayatını riske atmıştı. Ama yanlış anlamıştı. Ailesini kurtaracak bir aletin yerine boş bir hapishane hücresi bulmuşlardı. Büyükannesi ona Canavar Sarayı'nın anahtarını vermişti ve Joan onu ziyan etmişti.

Her zamanki gibi, büyükannesinin düşünmesiyle birlikte aklına yine o korkunç gece geldi. Bazen o gece, Joan'ın ailesine dair olan bütün anılarını bastırıyormuş gibi hissettiriyordu. Büyükannesini düşündüğünde, gözünde hep o odada ölen büyükannesi canlanıyordu.

Başka bir şey düşün, dedi kendine. Ama sadece o anı düşünebiliyordu. Büyükannesinin son sözlerini. *Çok büyük bir tehlike içindesin. Yakında bir yetenek kazanacaksın. Bir güç.*

Joan o ahşap kapının önünde durduğu anı hatırladı. Elini kilide vurduğunda içinden güç taşmıştı. Kilide dokunduğunda oradaki metal, taş gibi donuk hâle gelmişti, sanki bir şekilde onu yeniden madene çevirmişti. Kolyedeki koyu lekeleri düşündü. O kilide ne yapmıştı? O zincire? Metali dönüştürmüş müydü? Onun gücü bu muydu, metali taşa çevirmek miydi?

Joan o tuhaf gücü tekrar hissetmeye çalışarak ellerini açıp kapadı. Ama Whitehall'da her ne yaptıysa şu anda onu hiç hissetmiyordu.

Orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu ama bir süre sonra, duyduğu alçak sesli bir ıslık, sıçramasına neden oldu.

Döndü. Tom'un iri yarı silüeti merdivenin başındaydı. Joan'a, "Kalkma. Ben sana gelirim," diye seslendi usulca.

Kaygan basamaklardan bir kayıkçının emin adımlarıyla indi. Frankie neşeli sesler çıkararak arkasından koşuyordu.

Tom önce normal bir insan boyutuna, sonra da gerçek Tom boyutuna ulaşıp tüm o kasları ve uyuşuk, neşeli mizacıyla birlikte yalpalayarak Joan'a yaklaştı. "İyi misin?" dedi. "Buraya gelmem biraz uzun sürdü."

"İyiyim. Diğerleri daha gelmedi," dedi Joan. "Ya yakalandıysalar?"

"Aaron'ı Temple civarında gördüm. Ruth'u da. Endişelenme. Çok geride değiller." Tom'un hırpalanmış yüzünde bir gülücük belirdi. "İşte." Omzundan bir kadın çantası indirip içini açtı ve Joan'a çantanın domuz etli turtalarla dolu olduğunu gösterdi. "Bize biraz kahvaltı çaldım."

Joan onun bir çanta çalmak için Saray Muhafızları'ndan kaçmaya ara verdiğini gözünde canlandırdı. Sonra sahiden de değer verdiği bir şeye yer açmak için çantanın içindeki anahtarları ve parayı boşalttığını hayal etti. Aaron ve Ruth için hissettiği o kadar endişeye rağmen buna gülmek istedi. Belli ki işleri basit tutmak konusunda Tom'a güvenilebilirdi.

Cebini yokladı. Saraydan aldığı badem ezmesinden aslanlar pek iyi durumda değildi. Birinin kuyruğu kopmuştu, diğerinin de kafası. Tüh. Yine de onları Tom'a ikram etti. "Ruth ya da Aaron içecek bir şeyler getirirse sağlam bir piknik yaparız." Basamağa hafifçe vurdu ve ona yer açmak için yana kaydı.

Tom sırıttı ama Joan'ın beklediği gibi oturmadı. "Peki ya diğer şey?" dedi. "O da sende, değil mi?"

Joan kafasını kaldırıp ona baktı. "Ben..." Tereddüt etti. "Ne?" Gökyüzü şimdi şafak öncesi grisiydi. Bir ışık oyunu

Tom'un ağzını gölgeleyerek ifadesindeki her zamanki tembelliğin birazını sildi.

"Döşekte olacağını düşünmüştüm," dedi Tom. "Onu masanın altında mı buldun?"

Joan, Tom'un şapşal yüzüne uzun uzun baktı. Fakat şu anda adamın bakışları tuhaf bir şekilde keskindi. Kaşının ortasından geçen yara izi sabah ışığında solgun bir çizgi gibi görünüyordu. Şimdi daha önce hiç olmadığı kadar hayduda benziyordu.

Joan, sarayda bir şey *bulmuştu*. Masanın altındaki çentiğe sıkıştırılmış bir şey. Kaçma telaşından onu unutmuştu.

"Ne demek istediğini bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Birbirimizi aptal yerine koymayalım," dedi Tom neredeyse nazik bir şekilde. "İkimiz de o odadan eli boş çıkmayacaktık. Hem çıkmak için ilk hamleyi sen yaptın."

Joan, Tom onun saldıracağını düşünmesin diye hareketlerine dikkat ederek yavaşça ayağa kalktı. Tom'u hep nazik bir dev olarak düşünmüştü. Aptal olmayan ama geç anlayan ve bazen de biraz sakar olan bir dev. Fakat şu anda hiç de geç anlıyormuş gibi görünmüyordu. Geç anlamadığına göre, o zaman sakar falan da değildi.

Joan elini cebinin üzerine koydu. Bulduğu şeyi hissedebiliyordu: Kare şeklinde hafif bir plastikti. Cebine atmadan önce şöyle bir görmüştü, beyaz renkliydi ve üzerinde işaretler yoktu. Aldığında onun önemsiz olduğunu düşünmüştü ama şimdi merak ediyordu...

"Bende her ne olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama," dedi ona. "Hiçbir şey yok."

Tom'un ifadesi şu anda o kadar sert görünüyordu ki, karşısındaki başka biri olabilirdi.

Joan aniden onunla nasıl tanıştığını hatırladı. Joan'a *o* yaklaşmıştı. Çarşıda kolyesini gördüğünde ona seslenmişti, onun Canavar Sarayı'nın anahtarı olduğunu biliyordu. Sonra Ruth onun eski bir Saray Muhafızı olduğunu söylemişti. Çarşıdaki herkesin bunu bildiğini söylemişti. Tom eskiden muhafız olduğu bilgisini kasten mi yaymıştı? Joan'ın saray için bir rehbere ihtiyaç duyarak ona geleceğini biliyor muydu?

Tom ona çarpık bir şekilde gülümsedi. "Eskiden burada korsanları astıklarını biliyor muydun?" Ses tonu kayıtsızdı ama bunu söyleme şekli Joan'ın kalbinin küt küt atmasına neden oldu. "Kaptan Kidd'i tam orada astılar." Merdivenin arkasındaki taş duvarı gösteriyordu. Taşın üçte ikisini yeşil yosun kaplamıştı. Bu, Thames'in ne kadar yükselebileceğinin kaygı verici bir işaretiydi. "Bu zamanda bu yerin pek bir önemi yok," dedi. "Ama eskiden burası Victoria İstasyonu gibi olurdu. Rıhtımda koşuşturan çocuklar. Mallarını satmak için bağıran deniz salyangozu satıcıları. 'Deniz salyangozu, deniz salyangozu, çok ucuza!' Ayrıca nehir kayıklarla o kadar dolu olurdu ki hepimiz birbirimize çarpardık."

Tom gelişigüzel adımlarla kalan son basamakları da indi. Joan sendeleyerek geriledi. Su üstüne sıçradı. Aşağı baktığında ise nehrin, ayaklarının çevresini sarmaya başladığını gördü. Su yükseliyordu.

"Kaptan Kidd'i iki kez asmak zorunda kaldılar," dedi Tom. "İlkinde halat koptu ve pat diye çamura düştü. Kalabalık cezasının erteleneceğini sandı. Kaptan ise halat koptuğu için bağışlanacağını sandı. Ama bağışlanmadı. Bir kez daha asıldı ve ikinci seferde öldü." Gözleri, sanki bir hatırası canlanıyormuş gibi dalgındı ama Joan ağırlığını diğer ayağına verdiğinde tekrar keskinleştiler. "Sonra onu bir direğe bağlayıp Thames'in onu üç kere almasına izin verdiler. Üç gelgitte."

"Benden ne istiyorsun?" dedi Joan.

"Hepimiz ne istiyorduk?" dedi Tom. "Kraliyet *Arşivi*'ne girmeyi." Kelimeyi neredeyse tükürür gibi söylemişti. "Ama o orada değildi."

"O mu?" Joan o anda tam bir aptal gibi hissetti. Arşivin sarayın başka bir yerindeki bir oda olduğunu varsaymıştı. Arşivle o tutsağın aynı şey olacağı hiç aklına gelmemişti. Bunun anlamı... "*Dönüştürücü o mu?* Alet o mu? Zaman çizelgesini değiştirebilecek olan şey o mu?"

Tom sabırsız bir ses çıkardı. "Alet falan yok. *Dönüştürücü* sahiden de efsane. Zaman çizelgesini değiştirmenin bir yolu yok." Elini uzattı. "Ama onun o odada bir şey bıraktığını biliyorum. Onu bana ver."

Joan geriye doğru bir adım daha atmak istedi ama yapamadı. Tom'un büyük cüssesi merdiveni kapatıyordu. Joan'ın arkasındaki nehir ise yükseliyordu. Su ayaklarının etrafında dönüyor, elbisesinin eteğine çarpıp geri çekiliyordu. Elini cebine sokup plastik kareyi avucunun içine aldı. "Ben bir Hunt'ım," diye uyardı onu. Tom'un önünde onun Hunt gücüne sahip olmadığından hiç bahsetmişler miydi? "Onu saklarsam asla bulamazsın."

"Bunu yapmayacaksın," dedi Tom.

"Geri çekil yoksa yaparım."

Uzaktan gelen bir erkek sesi ikisinin de gerilmesine neden oldu. "Benim dediğim gibi Cheapside'dan geçseydik, buraya saatler öncesinde varmış olurduk."

Aaron. Joan rahatlayarak nefes verdi. Onun asabi sesini duyduğuna hiç bu kadar sevinmemişti.

Daha yakından başka bir ses geldi: "Her yerde muhafızlar vardı, seni aptal." Ruth.

"Artık üçe karşı birsin," dedi Joan, Tom'a. Ama öyle değildi. Henüz.

"Ne bulduğunu biliyor musun ki?" dedi Tom alçak ve gergin bir sesle. "O bir mesaj. Ama onu çözemeyeceksin."

"Ah, ama sen çözebilirsin, öyle mi?"

"Evet," dedi Tom. "Mesaj benim için."

Joan o zaman duraksadı. "Senin için mi?"

Ruth'la Aaron'ın didişme sesleri yaklaşıyordu. Birazdan yanlarına varacaklardı. Tom yukarı bakacak ve böylece Joan'ın onu merdivenin önünden itmek için bir fırsatı olacaktı.

Yine de duraksadı. Neyi kaçırıyordu? "Tutsak neden sana mesaj bıraksın ki? Kimdi o?" Ve Nick onu neden arıyordu? Joan'ın anlamadığı çok fazla şey vardı.

Tom ağırlığını diğer ayağına verdi, sanki seçeneklerini değerlendiriyor gibiydi.

"Daha fazla yaklaşayım deme," diye uyardı Joan. "Mesajı saklamak için Hunt gücünü kullanırım."

"Hunt gücünü kullanmayacaksın," dedi Tom.

"Neden devamlı bunu *söylüyorsun*?"

Aaron merdivenin başında belirdi. "Ah iyi, ikiniz de buradasınız," diye seslenerek aşağı inmeye başladı.

"Çünkü sende Hunt gücü yok," dedi Tom. Eğildi ve dudaklarını Joan'ın kulağına dayadı. "O kilide ne yaptığını gördüm," diye fısıldadı.

Joan'ın vücuduna bir ürperti yayıldı. *Yakın zaman içinde bir yetenek kazanacaksın*, demişti büyükannesi. *Bir güç. Bunu sakın kimseye söyleme.*

Ruth da görüş alanına girdiği anda Tom doğruldu. Sonra Joan sanki hiçbir tehdit oluşturmuyormuş gibi ona kasten arkasını döndü. "Geciktiniz," diye seslendi diğerlerine.

Joan onun geniş sırtına baktı. Aaron, çoktan kaygan basamaklardan inmeye başlamıştı, "...muhafızlar her yerde," diyordu.

"Hey, yukarıda kal," diye seslendi Joan, Aaron'a. Bütün vücudu buz kesmişti. Aaron yukarıda kalırsa daha fazla avantajı olurdu. *Tom sandığımız gibi biri değil*, demek istedi. *Ruth haklıydı, bu konuda bir şeyi yanlış anladım.*

Ama Tom'un, *mesaj benim içindi* lafını söyleyişindeki bir şey onu duraksattı. "Orada kal," diye seslendi tekrar çünkü Aaron hâlâ aşağı iniyordu. Suyun son basamağa ulaştığını ona göstermek için suyu tekmeledi. "Su yükseliyor."

"Hayır, hemen gitmeliyiz," dedi Ruth, şimdi o da yavaşça aşağı iniyordu. "Hava hâlâ bizi gizleyecek kadar karanlıkken."

"Muhafızlar, *her yerde*," dedi Aaron.

"Hathawaylere gidemeyiz," dedi Joan. Tom'la o kayığa binmelerine imkân yoktu. Tamamen Tom'un nüfuzunun altında olacakları Hathawaylere gitmelerine imkân yoktu. Öte yandan, neler olduğunu öğrenene kadar bu durumu alevlendirmek de istemiyordu.

Derken nihayet Aaron yavaşladı. "Ailen gelmedi mi?" dedi Tom'a.

Tom omuzlarını kaldırdı. Tekrar Joan'a dönüp kızın onu izlediği kadar büyük bir dikkatle ona baktı. Belki de Joan'ın neden onu hâlâ ele vermediğini merak ediyordu. Joan'ın da bir tarafı bunu merak ediyordu. *Mesaj benim içindi.*

"Ayakkabılarımız ıslanıyor," dedi Tom'a sessizce. Bu pek doğru değildi. Nehir sadece Joan'ın olduğu basamağa kadar yükselmişti. Tom'un ayakları hâlâ kuruydu.

Tom ağırlığını diğer ayağına verdi. Zaten iri yarı bir adamdı ama Joan'ın tepesine dikilmişken bir dev gibi görünüyordu. Bir itişme olursa Joan kimin kazanacağını biliyordu.

Basamaklar yosun yüzünden ölümcül bir şekilde kaygandı. Dahası, Thames ve kanallar Hathawaylerin bölgesiydi. Tom suda büyümüştü.

Joan, Aaron'a hitap ederek sesini yükseltti. "Nereye gidebiliriz?"

"Hathawayler haricinde mi?" dedi Aaron. Bu, bir sorudan fazlasıydı.

Tom gözlerini Joan'dan ayırmadı. Ama onu şaşırtarak ve rahatlatarak bir adım geri çekildi. Aaron'ı, "Hathawayler haricinde," diye onayladı sorulardan birine cevap vererek.

Joan sudan yukarıya doğru tırmanırken gözünü kırpmaya cesaret edemiyordu. Bir yanı o dengesini korumaya çalışırken Tom'un bir şey yapmasından endişeleniyordu ama Tom kıpırdamadı. O sırada Joan, onun yalnız oldukları zamanda da kendisine dokunmadığını fark etti. Onu tehdit etmişti ama ona zarar vermemişti. Gücünü kullanarak bulduğu şeyi ondan kolayca alabilirdi ama bunu yapmamıştı. Joan buna bir anlam veremiyordu.

"*Hemen* bir yere gitmeliyiz," dedi Ruth.

"Hanlar ya da insan otelleri olmaz," dedi Tom. "Onların hepsinde Saray Muhafızları olacaktır."

"Benim aileme gidemeyiz. Hepimizi ihbar ederler," dedi Aaron.

Ruth normalde Aaron'a ailesiyle ilgili laf sokmak için her fırsatı değerlendirirdi ama bu sefer gergin bir şekilde şöyle dedi: "O zaman neresi?"

"Gidecek başka bir yer yok," dedi Aaron. "Sarayın radarı dışında hiçbir yer yok. Her insan kaydına erişimleri var. Her yerde casusları var. Bilmedikleri hiçbir..." Ağzı aniden kapandı. Yüzündeki ifadeden bir şey hatırladığı belliydi.

"Aaron?" dedi Joan.

Aaron bakışlarını onun yüzüne çevirdi. İfadesinde, genelde orada olmayan yoğun bir duygu vardı. Joan, nedensizce onun dikkatli bakışlarının altındayken nefes almakta güçlük çektiğini fark etti.

Nehir kıyıya vurup çekiliyordu. Bir kuş öttü ve başka bir tanesi de ona karşılık verdi. Sabah olmak üzereydi. Ama yine de Aaron sadece Joan'a bakıyordu. Joan ona tereddütlü bir sesle, "Aaron?" dedi.

Aaron nihayet bakışlarını ondan ayırıp suya doğru döndü. "Southwark'ta güvenli bir ev var," dedi. "Sarayın ondan haberi yok."

"Nereden biliyorsun?" dedi Ruth.

"Annem söyledi," dedi Aaron. Ses tonu son sözünü söylemiş gibiydi. Başka bir soruya izin olmadığı belliydi. Arkasına döndü ve merdivenden yukarı çıktı.

ON DOKUZ

Wapping'ten yola çıkıp güvenlik kameralarına yakalanmamak için her zamankinden daha dikkatli davranarak yürümeye başladıklarında, gökyüzü hâlâ çoğunlukla gri renkteydi.

Joan'ın yanındaki Ruth sessizdi. Joan onun için endişeleniyordu. Ruth saraydayken de çok yorgundu ama şimdi, yürürken bile nefesi kesiliyordu.

Joan ağırlığının bir kısmını taşımak için kolunu ona doladı. Ama bir sorun olursa Ruth'un koşamayacağını biliyordu.

"Güvenli ev ne kadar uzakta?" diye sordu Aaron'a.

"Çok değil." Aaron, Ruth'a bir göz attı. Joan onu tanımıyor olsa endişelendiğini düşünürdü. "Ama nehri geçmemiz gerekecek." Tom'a döndü: "Ailenin bize bir kayık bulamayacağından emin misin?"

"Bulamazlar," dedi Joan kesin bir sesle.

Aaron şaşırdı ama Tom, Joan'ı hayrete düşürerek onu destekledi. "Nehri kayıkla geçersek bizi görürler."

Joan aralarındaki temkinli gerginliği hissedebiliyordu. Kayıkçılar merdiveninde olanları diğerlerine anlatmamıştı. Ama nedenini bilmiyordu. Aslında mantıklı olan, kendini ve diğerlerini Tom'dan uzaklaştırmaktı.

Mesaj benim içindi, demişti Tom. Bu kelimeler Joan'ın zihninde dönüp duruyordu. Mesele kelimeler bile değildi, onları söyleyiş şekliydi.

Bütün bunlardan bir anlam çıkaramıyordu. Büyükannesinin Canavar Sarayı anahtarı. Nick'in cinayetlerinin örtbas edilişi. Zaman çizelgesini değiştirebilecek olan bir aletle ilgili dedikodular. Aletin olması gereken yerdeki boş hapishane hücresi. *Mesaj benim içindi.*

Joan bir yapbozun parçalarını bulmuş ama birleştiğinde meydana gelen resmi anlamamış gibi hissediyordu. Hâlâ eksik bir şey vardı. Onun anlamadığı bir şey. Ama ne?

"Şafak sökmek üzere," dedi Aaron. "Gün ağarmadan önce karşı kıyıya geçmeliyiz." Dudağını ısırdı. "Tower Bridge'e yakınız."

"Köprüleri tutmuşlardır," dedi Ruth.

"Şansımız yaver gidebilir," dedi Aaron.

Tower Bridge'e yaklaştıkları sırada Aaron fısıltıyla küfretti. Park hâlindeki polis araçlarının mavi ışıkları yanıp sönüyordu. Köprüde bir polis kontrol noktası vardı. Arabalar ve yayalar sorgulanıp aranıyorlardı. "O polisler canavar," diye fısıldadı Aaron. "En azından çoğu öyle."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi Joan.

"Saray, insan çevrelerindeki yüksek mevkilere canavarları yerleştiriyor."

"Londralılara tuhaf gelmiyor mu bu?" dedi Joan.

"Alışkınlar," dedi Tom. "Bu zamanda, iki tarafımızda da yıllarca süren IRA[17] bombalamaları yaşandı." Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Burada bir kontrol noktası olduğuna

17 İrlanda Cumhuriyet Ordusu. Kuzey İrlanda'nın bağımsızlığını savunan, 1969 yılında aynı adı taşıyan yapının parçalanmasıyla ortaya çıkan ayrılıkçı örgüt. (e.n.)

göre, Londra'nın çevresinde çok daha büyük bir güvenlik çemberi vardır. Metro, Saray Muhafızları'yla kaynıyordur."

Sözde polisler arabaların camlarından içeriye bakarken sürücülerin onlara soru sormadıkları bir gerçekti. Joan onları izlerken bir arabanın geçmesine izin verildi. Bir polis memuru eldivenli eliyle sıradaki arabayı çağırdı. "İnsanların geçmesine izin veriyorlar," dedi Joan. "Yaya geçidinden yürüyerek geçsek olmaz mı? Biz olduğumuzu nasıl anlayacaklar?"

"Görülemeyiz," dedi Aaron kesin bir şekilde. "Muhafızların arasında Oliverlar ve Griffithler var."

Ruth fısıldayarak küfretti. "Griffith ailesi gerçeği zorla öğrenebilir," diye fısıldadı Joan'a yorgun bir şekilde. "Geçen her canavarı durdurup sorgulayacaklardır."

"Geceyi ziyan ediyoruz," dedi Tom.

"Rotherhithe'e giden tüneli deneyebiliriz," dedi Ruth. "Çok uzakta değil."

"O tünel yüz yıldan uzun zaman önce yaya trafiğine kapatıldı," dedi Aaron. "Artık sadece trenler kullanıyor."

"Hâlâ içinden geçen yaya yolları var," dedi Ruth. "Hızlı davranırsak ilk trenden önce geçeriz."

Joan'la Aaron bakıştılar. Şu anda Ruth'un yapabileceği son şey hızlı olmaktı.

Ruth onları Tower Bridge'den uzaklaştırdı ve kir katmanlarıyla leş gibi olmuş, yuvarlak tuğla bir yapıya götürdü. Tuğlanın çevresindeki çatlak betonda çimler filizlenmişti.

"Tuvalet mi?" dedi Aaron şüpheyle.

"Havalandırma bacası," dedi Ruth. İki parmağıyla önce bacanın çatısına tırmanma, sonra da aşağı inme işareti yaptı, aşağı inme işareti bir hayli uzun sürmüştü.

Joan, Tom'la birlikte onu yukarı iterken Ruth'un yorgunluktan titrediğini hissedebiliyordu. Ardından Tom kendini tek elle yukarı çekti, harcadığı efor yüzünden kasları seğiriyordu. Frankie'yi bir kolunun altına sıkıştırmıştı, hayvan merakla etrafa bakınıyordu.

"İyiyim," diye mırıldandı Ruth. "İyiyim." Ama bunu, sanki iyi olmayı umuyormuş gibi kendine söylüyordu.

En az üç kat aşağı indiler. Ruth'un kesik kesik olan soluk sesleri giderek yükseliyordu. Zemine ulaştıklarında kolları o kadar titriyordu ki merdivenin son basamaklarını inebilmesi için Tom'un ona yardım etmesi gerekti.

"İyi misin?" diye fısıldadı Joan.

Ruth başıyla onayladı ve yalnızca, "Trenleri dinleyin," diyebildi.

Yüksek kemerli bir tavana sahip olan, bir yer altı tünelindeydiler. Kavisli metal çubuklar tavanda düzenli aralıklarla sıralanmıştı. Tünel boyunca giden, iç içe kemerler varmış gibi bir etki yaratılmıştı. Duvarlar eski moda sarkık apliklerle aydınlatılıyordu. Tren rayları zemin boyunca uzanıyordu.

"Raylara dokunmayın," diye uyardı Ruth. "Elektrikliler."

"Tren gelirse ne yapacağız?" diye sordu Joan.

Ruth ileriyi işaret etti. Karşılıklı sıralanan her lamba sırasının arasında kemerli bir geçit vardı. Joan, kemerli geçitlerin birbirine bağladığı bir değil, iki tünel olduğunu fark etti.

Sonra ayağının yakınında bir şey parıldadı. Ayakkabısını zemine sürttü. Tozun altında, rayların arasında renkli karolar vardı: kıvrımlı çiçek deseni olan beyaz ve mavi karolar.

"1800'lerde burada pazar kurulurdu," dedi Aaron. "İnsanlar bu kemerli geçitlerde hediyelik eşya satarlardı. Falcılar vardı. Maymun oynatıcıları vardı."

"Bana buraya yoksul semtleri dolaşmak için geldiğini söyleme," dedi Ruth.

"Turistler ve yoksullar, zaman çalmak için en uygun kişilerdir," dedi Aaron. Joan ona bakınca omuzlarını yukarı kaldırdı. "Ne?"

Bunun yanlış olduğunu biliyorsun, demişti Nick. Joan, Kral'a getirilen bütün o hediyeleri hatırladı. O olağanüstü, dehşet verici şeyleri. Ansızın içinde yoğun bir özlem duydu, o kadar güçlüydü ki, bir anlığına yolculuk yapmaya çalıştığından korktu. Ama bu, başka zamana duyulan bir özlem değildi. Nick'e duyulan özlemdi, bütün bunlardan önce tanıdığı Nick'e.

Yine çocuğun o eşek arısını kurtardığı zamanı hatırladı. Yaldızlı Oda'da sıkışıp kalmıştı, bir perdenin arkasında vızıldıyordu. *Öldür onu*, demişti turistlerden biri ama Nick onu bir fincanın içine hapsedip dışarıda salmıştı. *Sadece yanlış yere düşmüş*, demişti.

Joan onun muhakeme gücüne, vicdanına güvenmişti. Sırf ona yakın olmak bile, kendini olmak istediği kişi gibi hissetmesini sağlamıştı. Oysa şimdi... Kollarını gövdesine sardı.

Artık ahlaki açıdan kusurluydu. Bu, Çukur'dan beri sürekli aklının bir köşesinde beliriyordu. Büyükannesine yıllar önce Süpermen olmak istediğini söylediğini hatırladı. Ona, *Sen bir canavarsın*, demişti büyükannesi.

Tünelde yürürlerken Joan bir uğultunun giderek yükseldiğini fark etti. "Bu ses de ne?" Tren sesine benzemiyordu.

"Pompalar," dedi Ruth.

"Nehrin altında olmalıyız," dedi Aaron.

Joan tavana baktı. Havada rutubet kokusu vardı. Thames'in tepelerinde çağıldadığını düşünmek korkutucuydu. Bu Joan'a. Whitehall'dan kaçarlarken üzerlerine vuran güç dalgasını hatırlatmıştı.

"Whitehall'un önünde bize tam olarak ne oldu?" dedi. "O adam ne yaptı?"

"Bizi Patel aile gücüyle vurdu," dedi Aaron. "Bizi zamanda batağa sapladı. Etkisi geçene kadar bir daha yolculuk yapamayacağız."

"Etkisi geçene kadar mı?" dedi Joan.

Aaron sanki onun sesinde tuhaf bir şey duymuş gibi, cevap vermeden önce duraksadı. "Eninde sonunda geçecek," dedi.

"Bu zamanda ne kadar süre çakılı kalacağımızı kestirmek zor," dedi Tom. "Bir gün de olabilir, aylarca da."

"Victoria Dönemi Huntlarından biri bir keresinde bir Patel mührü çalmıştı," dedi Ruth Joan'a. "Pateller onu yıllarca batağa sapladılar. Onu daha önce bulunduğu bir zamanda yaşamaya zorladılar."

"Ne oldu?" diye sordu Joan. Aaron ona kurallardan bahsetmişti, aynı zamanda iki kez bulunamazdın. Zaman çizelgesi buna izin vermezdi.

"Bir tünelde trenin önünden çekilmezsen ne olur?" dedi Aaron kuru bir sesle.

"Ona ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Ruth. "Zamanda kendileriyle karşılaşanlar yok olurlar. Bazıları zaman çizelgesinin seni en uzak yere attığını düşünüyor. Ya da hiçliğe karıştığını."

"Bu, nadir bir durumdur," dedi Aaron. "Zaman çizelgesi, daha önce bulunduğun bir zamana atlamana izin vermez. Yaşayarak o zamana yaklaşmaya başlarsan, o zamandan uzaklaşmak için yoğun bir dürtü hissetmeye başlarsın. Ama yaşayarak oraya *ulaşabilirsin*, ister batağa saplanarak ister inatçılıkla. Oliverlar, böyle bir şey meydana gelirse kişinin zamanın dışına itileceğini söylerler."

Zamanın dışına. Joan, Canavar Sarayı'nın duvarlarının dışındaki karanlık hiçlik uçurumunu düşünerek ürperdi.

"Bunun üstüne kafa yormanın ne anlamı var ki?" diye söylendi Tom. "Her türlü ölürsün."

Bu hepsini susturmuş gibiydi. Trenleri dinleyerek tünel boyunca yürüdüler. Joan bu yerin 1800'lerde nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı. Gaz lambalarıyla aydınlatıldığını, pazar tezgâhlarıyla, takımlar ve uzun elbiseler giymiş turistlerle dolu olduğunu.

"Canavar Sarayı'nda yaşanan diğer şeylerle ilgili konuşacak mıyız?" dedi Ruth sonunda. İyiden iyiye zayıf düşmüştü. Sesi giderek daha boğuk ve yorgun çıkıyordu.

"Konuşacak ne var ki?" dedi Aaron.

"Aleti bulamadık," dedi Ruth. "Zaman çizelgesini değiştiremeyeceğiz."

Joan, Tom'a bir bakış attı ve onun da kendisine baktığını fark etti. *Alet falan yok*, demişti kayıkçılar merdivenindeyken. Alet yok demek ailelerini kurtarmanın bir yolu olmadığı anlamına geliyordu. Joan henüz bu düşünceyi kaldıracak hâlde değildi.

"Konuşacak ne var ki?" dedi Aaron tekrar. "Başarısız olduk. Eli boş çıktık. Canımızı zor kurtardık. Şimdi bir de Conrad peşimize takıldı. Hayatlarımızın geri kalanını kahrolası bir zamandan diğer kahrolası zamana kaçarak geçi-

receğiz. Sonra bir gün bir köşeyi döneceğiz ve Conrad orada dikiliyor olacak."

Ruth konuştu: "Bana bak, eğer..."

Joan onları susturmak için elini kaldırdı. İleride bir ışık belirmişti. Tren miydi?

Tom, "Tünelin sonuna vardık sayılır," deyince bunun gün ışığı olduğunu anladı. Nehrin altındayken bir kıyıdan diğerine yürümek uzun sürmemişti. Ve dışarıda, nihayet şafak sökmüştü.

KAKTÜS TEAM

Tünel onları trenin varacağı yere ulaştırmıştı, yani iki tarafında da platformların olduğu Rotherhithe İstasyonu'na. Platformlardan birinde bir güvenlik görevlisi vardı. Onlardan uzağa doğru yürüyordu. Duruşundan üşüdüğü ve sıkıldığı belliydi. Belli ki trenleri bekliyordu, tünelden yürüyerek çıkacak birilerini değil.

Canavar mı? diye ağzını oynattı Joan.

Göremiyorum, diye ağzını oynatarak cevap verdi Aaron. Joan, onun bunu bilebilmesi için adamın gözlerini görmesi gerektiğini hatırladı.

Ruth sessizlikle önce bir kamerayı, ardından da diğerini işaret etti.

Tom onları tek tek kaldırarak platforma çıkardı. Görevli arkasını dönmeden parmak uçlarında merdiveni tırmandılar ve sonrasında istasyondan çıkıp nehrin güney kıyısına ulaştılar.

Güney kıyısı Joan'ın zamanına göre daha endüstriyeldi. Nehir tarafından gelen esinti zift kokuyordu. Batıya doğru yürüdükleri sırada, Joan bu zamanla ilişkilendirmeye başladığı o yabancılık ve aşinalık sarsıntılarını hissetti. Londra Köprüsü ve Tower Bridge gelecekteki hâlleriyle aynı görünüyordu ama Shard yoktu. Millennium Bridge yoktu.

Önünde, Aaron düşmesini engellemek için Ruth'un dirseğini dikkatli bir şekilde, centilmence tutuyordu. Joan, Aaron'ın aslen hangi dönemde büyüdüğünü merak etti, üstelik bunu ilk kez merak etmiyordu. Aaron bazen sanki bambaşka bir çağdan geliyormuş gibi davranıyordu.

Ya da belki de hiçbir yerden değildi. Belki de canavarlar sadece geçmiş ve gelecek arasında yolculuk yapıp duruyor ve uzun süre boyunca bir yerde kalmıyorlardı.

"Onlara söylemedin," dedi Tom usulca. Joan bunun bir soru mu yoksa bir gözlem mi olduğundan emin değildi. Tom daha alçak bir sesle ekledi: "Senin gücünden de haberleri yok, değil mi?"

Joan elini kilide vuruşunu tekrar hatırlayınca ürperdi. İçinden bir güç taşmış, elini kaldırdığında ise metal bir tür madene dönüşmüştü.

Diğer ikisinden biraz geride kalmışlardı, Tom daha da yavaşladı. Joan aniden onun kaslı cüssesinin farkına varmıştı. "Daha hızlı yürü," dedi ona.

Tom çarpık bir şekilde gülümseyerek adımlarını diğerleriyle aynı hızda yürümesine yetecek kadar uzun atmaya başladı. Bakışlarını nehre çevirdi. "Buradan bakınca büyük ailelerin bölgelerini görebildiğini hayal etmek mümkün," dedi düşüncelere dalmış hâlde. "Oliverlar ve Aliler batıda. Nowaklar ve Argentler kuzeyde. Griffithler ve Mtawaliler güneyde. Pateller ve Portelliler doğuda. Liular merkezde. Hathawayler nehirde.

Ve Nightingaleler..." Belli belirsiz duraksadı. "Canları nereyi isterse orada."

Bir aileyi atlamıştı. "Ya Huntlar?" dedi Joan.

"Huntlar," diye onayladı Tom. "Her zaman diğer canavar bölgelerinin kıyısında gezinirler. Çocukken hep onların bir şeylerden kaçtıklarını düşünürdüm."

Önlerindeki Aaron ve Ruth dar bir sokağa doğru döndüler. Joan, "Önümde kal," diye uyardı Tom'u. Buradaki binalar birbirine yakın inşa edilmişti ve güneş almıyorlardı. Bunlar ambarlar ve dönüştürülmüş fabrikalardı.

"Bulduğun şeyi bana vermelisin," dedi Tom usulca.

"Ne o?"

"Sana söyledim. O bir mesaj."

Joan başını salladı. "Bundan fazlasını söylemen gerek."

Tom'un çenesinde bir kas seğirdi. Bu, aniden gelen bir şiddet patlamasından önce Joan'ın gördüğü tek uyarıydı. Tom tek bir hızlı hareketle diğerleriyle arasındaki boşluğu kapattı. Ruth'la Aaron'ı fazla güç kullanmasına gerek bile olmadan bir duvara itti.

Joan daha tepki veremeden Tom onu da itti. Joan'ın omuzları duvara çarptı. Kısa bir sersemliğin ardından buna karşı koydu. Tom devasa eliyle sanki küçük bir şeyi savurur gibi onu tekrar itti. Joan kendine öfkelendi. Tom ona buluşma yerindeyken tam olarak ne olduğunu göstermişti ve o sadece...

Yakınlarda bir arabanın kapısı kapandı. Joan donup kaldı.

Tom bir parmağını dudaklarına koyarak Joan'a anlamlı bir şekilde baktı. *Şşşt.* Joan'ı bıraktı. Joan o anda Tom'un onu -ve kendisini- bir kapı girintisine ittiğini fark etti. Aaron ve Ruth karşıda benzer bir girintinin içindelerdi. Bu dar sokağa bakan biri yalnızca boş bir yol görürdü.

İki araba kapısının daha kapanma sesi geldi. Sonra ayak sesleri duyuldu.

Joan riske girip girintinin kenarından etrafa bakındı. Yaklaşık yirmi adım uzakta, bir kadın ve iki adam bu dar sokağa giriyorlardı. Joan geriye çekildi, kalbi deli gibi çarpıyordu. Hepsinde kanatlı aslan sembolü olan yaka iğneleri vardı. Tom kadar kaslı yapılı olmasalar da en az onun kadar uzundular.

"Daha ne kadar sürecek?" dedi adamlardan biri. "Bütün gece devriye gezdik."

"Buraya yakın bir yerde onları görenler olmuş," dedi kadın.

"Her yerde görenler olmuş. Bana sorarsan çoktan bu zamandan kaçmışlardır."

"Bizzat Sai Patel tarafından vuruldular. Hâlâ buradalar," dedi kadın. "Conrad her yerden muhafızlar getirdi. Beni Victoria Dönemi'nden alıp getirdi. Bunu yaptığına göre, onların bulunmasına ihtiyacı var demektir."

Ayak sesleri yaklaştı. Joan neredeyse nefes alamıyordu. Karşıdaki kapı aralığında duran Ruth ve Aaron dehşete kapılmış gibi görünüyorlardı. Kapı aralıkları, hiçbirini tamamen saklayacak kadar derin değildi. Muhafızlar, dar sokağa doğru düzgün *bakarlarsa* orada dikildiklerini görürlerdi.

"Dedikodulara inanıyor musun?" dedi kadın. "Arşivde tuhaf güçlerin kullanıldığına dair dedikodulara? Yasaklı bir şeyin." Sesini alçalttı. "*Yanlış* bir şeyin."

"O konu beni aşar," dedi adam.

"Peki ya şu diğer ihbar?" dedi kadın. "Tuhaf bir gücü olan, yarı insan kız hakkındaki? Bu bir tesadüf olamaz."

Joan şimdi hiç nefes alamıyordu. *Ondan* bahsediyorlardı.

Karşıdaki kapı aralığında Ruth'un yüzü şaşkınlıkla kırıştı. Muhafızların neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikri yoktu, ne güç ne de ihbar hakkında.

Joan'ın ihbarı kimin yaptığına dair bir şüphesi vardı. *Dorothy Hunt iyi biri değildir*, demişti hanımı. Joan'ın büyükannesi ona asla zarar vermezdi. Ama bardaki kadın... Joan büyükannesinin genç hâlinin ona nasıl baktığını hatırladı: Sanki Joan onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Korkunç ve can sıkıcı bir şekilde gözlerinin dolmaya başladığını hissetti. Dişlerini sıkarak yaşları engellemeye çalıştı.

"Gerçi o ödüle hayır demezdim," dedi adam.

"Bizzat Conrad'dan bir iyilik," dedi kadın. "Düşünsene."

Uzun gölgelerinin uçları Joan'ın ayaklarına kadar yetişti. Tom dikkatini çekmek için Joan'ın eline dokundu. *Hazır mısın?* diyerek ağzını oynattı. Joan başıyla onaylayamayacak kadar gergindi. Tom güven vermeye çalışarak ona belli belirsiz gülümsedi. *Önce ben*, diye ağzını oynattı.

Gölgeler hareketsiz kaldı. O an hiç bitmeyecek gibiydi. Yanında, Tom'un inip kalkan göğsü olmasa Joan zamanın tekrar durduğunu düşünürdü. İçinde biriken adrenalin yüzünden titremeye başladı. Oysa Tom'un kasları, sanki o gergin pozisyonda bütün gün bekleyebilirmiş gibi hareketsiz ve hazırdı.

Aniden duyulan yüksek bir ses Joan'ın sıçramasına neden oldu. Eski moda bir video oyununun cızırtılı müziği gibiydi.

Kadın inledi. "Sırf doksanlardayız diye buna aptal bir zil sesi koymana gerek yoktu," diye şikâyet etti.

"Rotherhithe İstasyonu'nun yakınında görülmüşler." Bunu söyleyen kişi, daha önce hiç konuşmamış olan adamdı.

Ve şimdi nihayet hareket sesleri duyuldu. Gölgeler çekilmeye başladı.

"Kameraya mı yakalanmışlar?" dedi ilk adam.

"Herhangi bir kameraya yakalansalardı onları çoktan haklamış olurduk," dedi kadın. Sesi sabırsız geliyordu.

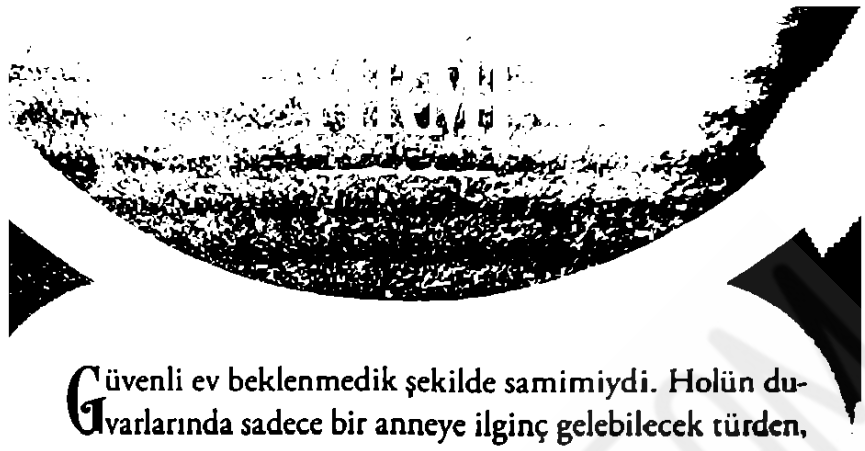
"Binin," dedi suskun adam. "Conrad'ın istediği..." Sonra arabanın kapısı sertçe kapandı ve ses kesildi.

Joan arabanın uzaklaşmasını bekledi, gürültü girerek azaldı ve dar sokağa sessizlik çöktü. Yanındaki Tom yavaşça rahatladı, vücudu gevşedi. *Bizi kurtardı*, diye düşündü Joan. Onları muhafızlardan korumuştu.

Joan buna bir anlam veremiyordu. Arşive girmek için onlara yardım ediyormuş gibi davranmış ama sonra onlara ihanet etmek üzereymiş gibi bir izlenim vermişti. Şimdiyse ihanet etmek yerine onlara yardım etmişti. Joan'ı onlara teslim edebilirdi -işin ucunda ödül bile vardı- ama yapmamıştı. Neden?

Döndüğünde kendini doğrudan Aaron'ın görüş açısında buldu. Hâlâ kapı aralığındaydı ve ona tıpkı kayıkçılar merdiveninde olduğu gibi, yoğun duygularla bakıyordu.

Joan bir şey diyemeden Aaron aniden kapıdan uzaklaştı. "Haydi," dedi. "Güvenli ev şu tarafta."

Güvenli ev beklenmedik şekilde samimiydi. Holün duvarlarında sadece bir anneye ilginç gelebilecek türden, aile fotoğrafları vardı: korsan gibi giyinmiş küçük bir kızla onun göz bandını bağlamak için diz çökmüş babası, aynı kızın daha büyük ve bir kediyle yan yana uyuyan hâli. Bütün ailenin bir arada olduğu bir kare: anne, baba, kız ve yeni bir bebek.

Joan holde aniden durdu. Birinin evine izinsiz mi girmişlerdi? Aaron'da anahtar yoktu. Ruth'un maymuncukla açması gerekmişti.

Aaron sırtına çarptığında Joan ona döndü. Sessiz olması için bir parmağını Aaron'ın dudaklarına doğru götürse de tenine dokunmadı. Aaron ona kuşku dolu bir bakış attı. Arkasındaki Tom başını kaldırıp etrafa bakındı, tetikte görünüyordu.

Dinlediler. Hiçbir ses yoktu. Tahta döşemelerin gıcırtısı ya da polisle yapılan fısıltılı konuşmalar yoktu. Akan su ya da bir buzdolabının uğultusu yoktu.

Bir dakika geçti. İki dakika geçti. Aaron'ın kuşkulu ifadesi öfkeye dönüştü.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi sonunda normal, üstünlük taslayan ses tonuyla. "Burada kimse yok. Size söylediğim gibi. Burası güvenli ev."

"Paldır küldür girmek istemediğim için kusura bakma," dedi Joan ama bunu yarım ağızla söylemişti. Burada başka

kimse yoktu. Ev çok soğuktu, havasızdı. Fotoğraflardaki aile daha önce bu evde yaşamışsa bile şu anda burada değillerdi.

"Bu yeri *tam olarak* nasıl öğrendin?" diye sordu Ruth.

"Önemi yok," dedi Aaron. Bu, kayıkçılar merdiveninde verdiği bilgiden bile daha azdı. Ses tonunda hiçbir soruya yer bırakmayan bir kararlılık vardı, yine.

Ayakkabılarıyla tahta döşemelerde yüksek sesler çıkararak hep birlikte içeri girdiler. Hol rahat bir oturma odasına açıldı. Aaron kendini kırlentlerle dolu küçük, yumuşak bir kanepeye attı. Frankie ise puflayarak onun ayaklarının dibine uzandı. O da diğerleri kadar yorgun görünüyordu. Ruth bir yatak odasının kapısında durup yatağa hasretle baktı.

"Git yat," dedi Joan. "Ben etrafı kontrol edeceğim."

Ev gayet sadeydi: oturma odası, bir yatak odası, mutfak, banyo ve ayrı bir tuvalet. Joan birinin sığabileceği kadar büyük olan her dolabı açtı. Başta onları SWAT[18] tarzı bir hızla açıyordu ama sonra giderek daha mahcup bir şekilde açar oldu. *Bak sen şu işe, demek kurutma dolabında kimse saklanmıyordu?*

Mutfaktaki buzdolabının üstü hayvan magnetleri ve kartpostallarla doluydu: İspanya, Cornwall ve Galler. Joan, Dover'dan gelen bir kartpostalı eline aldı. *Keşke burada olsaydın,* yazısı tepelerin üzerinde süzülüyordu. Arkasını çevirdi. Yazı kısmı boştu, elli penilik fiyat etiketi hâlâ köşesinde duruyordu. Buzdolabını açtı. Boş ve karanlıktı.

Odanın köşesine küçük, ahşap bir masa koyulmuştu. İlk bakışta yıpranmış görünüyordu, bütün mutfak masaları gibi. Ama sonra Joan masanın üzerinin çiziksiz olduğunu fark etti, sadece tozluydu. Üzerinde hiç yemek yenmiş miydi?

18 ABD polislerinden seçilerek yüksek riskli işlemleri gerçekleştirmek için eğitilen birlik.

Kartpostalı yerine koydu ve kollarını gövdesine doladı. Bütün ev aniden ürkütücü göründü. Boş bir film seti gibiydi. Bir mobilya teşhir salonu gibi.

"Hey," dedi biri arkasından.

Joan yerinden sıçradığı gibi arkasını döndü. Tom açık kilerin yanından ona özür diler gibi baktı. "Çay?" Bir Tetley's paketini kaldırdı, kutu devasa elinde neredeyse gülünç bir şekilde küçük kalmıştı. Âdeta bir zararsızlık timsaliydi.

Joan ona temkinli bir şekilde baktı. Tom'un buraya gelmesine neden izin verdiğinden hâlâ emin değildi, kayıkçılar merdiveninde olanlardan sonra üstelik. Tehlikeli olduğuna dair bir izlenim yaratmamıştı ama yine de... Joan, onun kendisinden mesajı isterken ne kadar yoğun duygular içinde olduğunu tekrar hatırladı. Ama mesajı güç kullanarak alabilecekken Joan'a zarar vermemişti. Ve sonra onları muhafızlardan kurtarmıştı. Bunların da ötesinde, o kelimeleri söyleme şeklini düşünüp duruyordu. *Mesaj benim içindi...*

"Beni neden muhafızlara vermedin?" diye sordu. "Belli ki bunun karşılığında ödül var."

Tom çayı masaya koydu. "Saraya yardım etmektense ölürüm daha iyi," dedi kesin bir şekilde.

Joan onun yüzünü inceledi. Tom olağanüstü bir yalancı olduğunu kanıtlamıştı ama şu anda onun yalan söylediğini düşünmüyordu. *Saray* derken ağzı belli belirsiz bükülmüştü. Sanki o kelimeden nefret ediyor gibi.

Joan yüzünü ovuşturdu. Düşünmesi gerekiyordu ama çok yorgundu. Aşırı yorgundu. Tam orada, mutfakta yere yatıp günlerce uyumak istiyordu.

"Ben çay yapayım," dedi Tom. "Bir şeyler yememiz de gerek."

Oturup ciddi ciddi konuşmaları gerekiyordu. Ama Joan başıyla onayladı. "Tamam."

"Domuz etli turta ve aslan şekilli badem ezmesi kulağa nasıl geliyor?" dedi Tom.

Joan, "Cennet gibi," diye cevap verdi. Tom onu, gülümseyemeyecek kadar yorgun ya da gergin olduğundan, yalnızca başıyla onayladı.

Tom çalıntı çantasından turtaları çıkardı. Dolapları ve çekmeceleri açıp tabakları buldu. İri yarı vücudu tüm mutfağı kaplıyor gibiydi ama su ısıtıcıyı çalkalayıp doldururken şaşırtıcı bir çeviklikle hareket ediyordu.

Joan aslan şeklindeki badem ezmelerini bir tabağa koydu. Artık tamamen ezilmişlerdi. Çay için fincanları çıkardı. İşi uzun sürmedi, tamamen bitirdiğinde ise buzdolabının kapağına yaslandı.

Ortamı tekrar germek istemiyordu ama bunu yapması gerektiğinin farkındaydı.

"O kimdi?" diye sordu. Tom geniş sırtı ona dönük hâlde durdu. Tabakların ve fincanların tıngırtısı olmadan oda aniden çok sessizleşti. "O hücredeki tutsak kimdi?"

"Sana söyledim," dedi Tom. "Arşiv."

"*Senin* için kimdi?"

Tom nihayet döndü ama cevap vermedi. Koca kolları ve geniş omuzlarıyla bir boksörün vücuduna sahipti, sakinken bile göz korkutucuydu.

"Sarayda olsaydı onu buluşma yerine getirecek miydin?" diye sordu Joan.

"Hayır," dedi Tom. Bununla beraber konuşmanın sonlanması gerekiyordu ama Joan artık anladığına oldukça emindi.

"İçinde olduğu oda," dedi. "Kova. Döşek."

Tom'un çenesinde bir kas oynadı. "Odayı gördüm."

"O bir tutsaktı," dedi Joan. "Ama sana bir mesaj bıraktı. Geldiğini biliyordu."

Tom'u o kadar dikkatlice izliyordu ki, onun yüzünden geçen ıstırabı gördü ve ardından emin oldu. Katliamdan sonra Joan da her an bunun gibi hissediyordu. Sevdiğin birini kurtaramamaktı bu. "Oraya onun için gittin, değil mi?" dedi. "Oraya onu kurtarmak için gittin."

"Evet." Tom'un omuzları titrek bir şekilde kalktı. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Joan bu hissi de biliyordu. Ailesi öldüğünden beri o da kendine güçlükle hâkim oluyordu.

Derin bir nefes aldı. Cebini yoklayarak bulduğu plastik kareyi çıkardı. Ona uzattı. "Haklıydın," dedi. "Masanın altındaydı."

Tom, sanki geri almasından korkuyormuş gibi hemen elini üzerine kapadı.

"Sence mesaj ne?" diye sordu Joan. "*Dönüştürücü* hakkında bir şey olabilir mi?"

"Hayır," dedi Tom neredeyse nazikçe. "*Dönüştürücü* bir efsane." Buluşma yerinde de aynını söylemişti ama Joan onun artık gerçeği söylediğinden emindi. Yüreğinin ezildiğini hissetti. "Haydi oturma odasına gidelim," dedi Tom.

"Oturma odasına mı?"

"İzlemek için alana ihtiyacımız olacak."

Aaron kanepede uyuyordu. O hâliyle, yanıltıcı şekilde bir melek gibi görünüyordu. Kirpikleri kadınlarınki kadar uzundu. "Aaron," dedi Joan usulca. Onu uyandırmaktan hoşlanmıyordu. Son birkaç gündür pek uyumamışlardı. Omzuna dokundu.

Aaron gözlerini açıp kırpıştırdı ve ardından ona kalbini eritecek kadar tatlı bir şekilde gülümsedi. "Selam," dedi. Sonra nerede olduğunu fark etti. Yüzünü buruşturdu. "Ah." Doğrulup bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Saat kaç?"

"Hâlâ sabah," dedi Joan. "Konuşmamız gerek. Tom..." Ona doğru baktı. Tom tedbirli bir şekilde Joan'ı izliyordu. "Tom'un bizden sakladığı bazı şeyler varmış."

"Ne gibi şeyler?" dedi Ruth. Yatak odasının eşiğinde dikiliyordu. Çok yorgun görünüyordu. Yüzünün rengi hâlâ yerine gelmemişti.

Tom duraksadı ama sonra parmaklarını açıp küçük plastik kareyi gösterdi.

"O ne?" dedi Aaron uyku sersemliğiyle. Kaşları çatıldı. "Onu nereden buldun?" Daha önce görmüş gibiydi. "O... *Yasa dışı*. Bu zamanın çok ama çok ötesinden."

"Onu hapishane hücresinde buldum," dedi Joan. "Tom onun bir mesaj olduğunu düşünüyor... Tutsaktan."

Aaron'ın gözleri kısıldı. Joan onun bağlantıyı kurduğunu görebiliyordu: Buluşma yerinde planların değişmesi. Tom'un basamaklarda Joan'ın başında dikilmesi.

"Adı Jamie Liu," dedi Tom. "Canavar Sarayı'nın tutsağı... Şey, onun açısından ne zamandır tutsak olduğunu bilmiyorum. Bana göre üç yıldır orada."

"Tam olarak neler oluyor?" dedi Ruth, yorgun olsa da sesi sert ve kuşku doluydu. "Ne biliyorsun?" dedi Tom'a.

Joan da ona, "Bence mesajı oynatmalısın," dedi.

—

Tom kahve sehpasını kenara çekip halıyı katladı. Joan odadaki gerginliği hissedebiliyordu. Tom'un cüssesi bile bu gerilimin bir parçasıydı. Kaslı vücudu tüm alanı kaplıyormuş gibiydi.

Açıları değerlendiriyormuş gibi odanın köşelerine ve kanepenin konumuna baktı. "Geri çekilin," dedi. Hepsinin geri çekilmesini bekledi. Ardından plastik kareyi ayaklarının ucuna koydu. Kare ışıldar gibi oldu.

Havada küçük bir satranç tahtası belirdi. Joan'ın Serpentine Hanı'nda gördüğü tuhaf satranç tahtasıyla aynıydı: fil ve yelkenli gemi şeklinde taşların olduğu. Nedense tahtayı görmek Tom'un ifadesini yumuşattı. "Sırf beni bir kere yendin diye," diye mırıldandı.

"Bu bir oyun mu?" diye sordu Ruth.

"Bu," dedi Tom. "Sadece iki kişinin bildiği bir şifre." Önce beyaz sonra da siyah bir piyonu yerleştirdi ve parmakları kusursuz bir öz güvenle hareket ederek beyaz ve siyah taşları dönüşümlü olarak yerleştirmeye devam etti. Parçalar sanki gerçeklermiş gibi, tahtaya konduklarında ses çıkarıyorlardı. Ama Joan, Tom'un onlara aslında dokunmadığını fark etti. İlk piyonu kenara attığında, piyon patlayan bir baloncuk gibi havada kayboldu.

Joan, Tom'un daha önce oynadığı bir oyunu tekrar oynadığını düşündü. Hiç düşünmeden her hamleyi anımsıyordu. Bu şifreyi her kim belirlediyse onun hatırlayacağını biliyordu. Joan birkaç gün önceki aptal sarhoşu düşündü. Belli ki gerçek Tom Hathaway, ondan tamamen farklı biriydi.

Sonunda beyaz şah, siyahlarla çevrili hâlde tek başına kaldı. Tom bir atı oynatarak şah mat yaptı.

Ve sonra tahta kayboldu. Bir anlığına havada bir sayı belirdi: 10.

Sayı kaybolduğu anda Nick ortaya çıktı.

"Kaçın!" diye bağırdı Joan.

Tom kolunu uzatıp kaçmaya çalışan Joan'ı yakaladı. "Sorun yok, sorun yok." Onu olduğu yerde durdurdu.

"Bu *o*!" diye bağırdı Joan. "Bu, kahraman!"

"Gerçekte burada değil," dedi Tom. "Bu sadece bir kayıt."

Nick hiç de kayda benzemiyordu. Odadaki her şey kadar gerçek görünüyordu. Joan'ın kalbi küt küt atıyordu. Aaron da kaçmaya çalışmıştı. Sırtı duvara yaslıydı. Ruth geriye itilmiş olan kanepenin arkasında duruyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, hızla nefes alıp veriyordu.

Nick yanıltıcı şekilde zararsız görünüyordu. Ahşap bir sandalyede oturuyordu. Joan, artık korkusu geçtiği için Tom'ın neyi kastettiğini görebiliyordu. Nick gençti, on dört yaşlarında falan gibiydi. Üstelik o evde değildi, farklı bir evin mutfağında oturuyordu. Mutfakta bir mikrodalga fırın ve buzdolabı vardı.

Derken bir hareketlenme oldu ve bir adam Nick'e doğru yürümeye başladı. Canavar olduğu belliydi. Nick'in üzerinde tişört ve siyah kot pantolon varken canavar başka bir yüzyıldan kıyafetler giymişti. Üzerinde takım elbise, başında da fötr şapka vardı. Şapkayı çıkardığında parlak siyah saçları göründü.

Şapkayı dikkatli bir şekilde mutfak tezgâhına koyarak Nick'in önünde durdu.

Joan yutkundu. Yalnızca kayıt olmasına rağmen adama anlamsızca, *"Kaç,"* diye fısıldadı.

Adam aniden Nick'e sert bir tokat attı.

Joan'ın soluğu kesildi. Nick başını yavaşça kaldırdı. Tokat yüzünden ağzı kan içinde kalmıştı. Joan gözlerini kapadı, bundan sonra olacakları görmek istemiyordu. Oysa gözlerinin kapalı olması daha kötüydü. Nick'in, kılıcı Lucien'e saplayıp

çıkarışını, bıçağı Edmund'ın göğsüne fırlatışını ve Lucien'in ifadesiz kalan yüzünü hatırladı.

Kanepede ölü yatan büyükannesini hatırladı.

Bir keskin şak sesi daha duyuldu. Joan'ın gözleri aniden tekrar açıldı. Adamı ölmüş bulacağını sanıyordu ama adam hâlâ Nick'in başında dikiliyordu ve Nick'in ağzı burnu kan içindeydi.

"Bu da ne?" Joan sesindeki dehşeti duyabiliyordu. Bu çok anlamsızdı. Nick'in Lucien'i öldürmesi sadece saniyelerini almıştı.

Adam soğuk bir ifadeyle yumruğunu Nick'in çenesine indirdi. Nick arkaya doğru sallandı, karşılık vermiyordu. Joan, kollarının sandalyenin kolçaklarına bağlı olduğunu fark etti.

Adam ona tekrar vurduğunda Nick nihayet tepki verdi. "Lütfen," diye yalvardı. Çenesinden boynuna doğru kan akıyordu. Burnu kırılmış gibi görünüyordu. "Lütfen, yeter. Lütfen..."

"Dur," dedi bir kadın sesi.

Sahne dondu. Ya da en azından, ağzı yarı açık şekilde yalvarır vaziyetteki Nick dondu. Adam donmamıştı. Omzunun üzerinden kadrajın dışındaki birine baktı. "Onu kıvama getirebilirim," dedi.

"Hayır," dedi kadın sesi. "Baştan başla."

Sahnenin kaybolmasıyla oturma odası boşaldı. Joan az önce Nick'in olduğu yere bakakaldı, midesi bulanıyordu. Katliamdan sonra, ailesine yaptığı şey için onun canını yakmayı hayal etmişti. Ama tam önünde canının yandığını *görmek*, kırılan kemik sesini duymak... Midesini bulandırmıştı.

Havada bir sayı süzüldü: 15.

Nick yine sandalyedeydi, yüzü yarasızdı. Canavar başında dikiliyordu. Joan neredeyse nefes alamıyordu.

"Önce kimi öldüreyim?" dedi canavar. "Çok fazla kardeşin var. En küçükten en büyüğe doğru sırayla ilerleyip son olarak da annenle babanı mı öldüreyim? Yoksa tam tersi mi olsun?"

"Onları rahat bırak!" dedi Nick. "Onlar..."

Canavar Nick'e tokat atıp burnunu bir kez daha kırdı. Joan irkilerek hızla geri çekildi. Göğsünde dehşet verici bir korku hissetmeye başlamıştı.

"Dur," dedi kadın sesi. "Baştan başla."

Havada 93 sayısı süzüldü.

"Bu da *ne* şimdi?" dedi Aaron. "O, kahraman. Neden karşılık vermiyor?"

Joan anlamaya başlıyordu, durum inanmak istemediği kadar korkunçtu. Nick tekrar göründüğünde emekleyerek ona yaklaştı.

Nick bu sefer dizlerinin üzerindeydi ve titriyordu. Sandalye yan devrilmişti, halat hâlâ sandalyenin kollarına bağlıydı. Nick bağlarından kaçmış gibi görünüyordu ama çok uzağa gidememişti. Yerdeki koyu renk saçlı kadın ve adamın başında, dizlerinin üzerinde duruyordu. Joan onların annesiyle babası olduğunu tahmin etti. Ölmüşlerdi. Lucien ve büyükannesi gibi hareketsizlerdi.

Joan daha önce kaçmaya çalıştığı yere şimdi yeterince yaklaşamıyordu bile. Nick'in yüzünde şaşkın ve perişan bir ifade vardı. Joan, o anın ne kadar korkunç olduğunu bizzat biliyordu.

Ayak sesleri duyulunca Nick güçlükle kalkıp mutfak tezgâhındaki bıçağı kaptı.

"İşte görmek istediğim şey bu," dedi canavar. "Biraz çeviklik."

Nick geriledi, elindeki bıçak titriyordu. *Bıçağı fırlat*, diye düşündü Joan ve sonra kendine hayret etti. Kimin tarafındaydı?

"Şu hâline bir bak," dedi adam keyifli bir sesle. "Bıçağın var. Benimse ellerim bomboş." Sanki Nick onu tutukluyormuş gibi, ellerini dalgasına yukarı kaldırdı. Hâlâ ona yaklaşıyordu. "Ama onları çıplak ellerimle öldürdüm, değil mi?"

"Sen... Sen onlara sadece dokundun," dedi Nick emin olamayarak. "Boyunlarına dokundun. Ve düştüler."

"Bu doğru," dedi adam. "Çünkü ben bir canavarım."

"Canavar mı?" Nick'in sesi kulağa hâlâ şaşkın geliyordu.

"Annenle babanın zamanlarını çaldım," dedi adam. "Geriye kalan bütün zamanlarını. Tıpkı onlardan önceki yüzlerce insandan çaldığım gibi. Tıpkı senin hayatını da çalacağım gibi."

"Sen hastasın," dedi Nick. Adam şimdi Nick'in kol mesafesindeydi, Nick'in onu bıçaklayabileceği kadar yakındı. "Sen canavar değilsin," dedi Nick, Joan'ın çok aşina olduğu o ciddi ses tonuyla. "Sen insansın ve hastasın. Yardıma ihtiyacın var."

"Dur," dedi kadın sesi.

Nick bir kez daha dondu. İşte o an Joan gördüklerinden emin oldu. Yavaşça nefesini verdi.

Canavar tekrar kadrajın dışındaki kadına döndü. "Saygısızlık etmek istemem ama bu oğlanı kullanmak zorunda mıyız? Anne ve babasını kaç kez öldürdük? Sonrasında hep çok *erdemli* davranıyor." *Erdemli* kelimesini sanki bir küfürmüş gibi tükürerek söylemişti. "Belki de başka bir insan..."

"Aradığımız oğlan bu," dedi kadın. "Erdemliliğine rağmen değil, öyle olduğu için. Onun direncini kırdığımızda erdemi haklı bir öfkeye dönüşecek." Kadının sesindeki neşe Joan'ın çığlık atmak istemesine neden oldu. "Şimdi tekrar yap."

210

Nick sandalyedeydi, sesi boğuktu. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Bu..."

"Dur. Tekrar."

1100

Mutfak zemininde daha çok ceset vardı. Joan bu sefer onlara bakmaya katlanamıyordu. *Çok fazla kardeşin var*, demişti adam Nick'e.

Nick onlardan bahsetmişti, küçük bir apartman dairesinde birlikte yaşayan, kalabalık bir aile olduklarını anlatmıştı. Kendinden bahsetmeyi hiç sevmezdi ama Joan'a anlatmıştı.

Şu anda Nick bıçağını adamın boğazına dayıyordu. "*Neden?*" Sesi acı doluydu. Ağlıyordu.

"Çünkü ben bir canavarım," dedi adam. "Onlar ilk değildi, son da olmayacaklar."

Nick, Joan'ı hayrete düşürerek bıçağı canavarın boğazına sapladı. Adam düşerken Nick'in de dizleri tutmaz oldu ve yere yığıldı. Gırtlağından, Joan'ın hayatı boyunca asla unutmayacağı ıstırap dolu bir ses çıkmıştı.

"Hayır," dedi kadın sesi. "Tekrar."

1922

Mutfak yok olmuştu. Nick bir sokağın köşesinde dikiliyordu. Diğer sahnelerde olduğundan çok daha gençti. Hava alacakaranlıktı ve yol, yeni yağan yağmur yüzünden

parıldıyordu. Geçen arabaların ışıkları insanı kısa süreliğine kör ediyordu.

Canavar yürüyerek Nick'in yanından geçerken Joan onu neredeyse tanıyamadı. Bu sefer üzerinde modern kıyafetler vardı: çirkin bir Noel kazağı ve mavi bir yağmurluk.

Nick saldırıya geçen bir yılan kadar hızlıydı. Canavar bir saniye önce yürürken bir sonraki saniyede dizlerinin üzerindeydi, kolları arkasında bükülmüştü.

"Beni hatırlıyor musun?" dedi Nick. Bu sefer sesi titremiyordu. Çok gençti. Joan'ın yüreği parçalandı.

Adamın kahkahası kısa sürdü. Nick onun boynunu kırdı. Döndüğünde, gözleri zaferle parıldıyordu.

Kadraja bir kadın girdi. Joan'ın sadece mermer heykellerde gördüğü türden bir yüze ve kuğu gibi bir boyna sahip olan, sarışın bir kadındı. Buyurgan duruşu, kasvetli Londra caddelerine hiç uymuyordu. Joan onun saraylara layık olduğunu düşündü.

Kadın konuştu. Sesindeki beğeni, zalim ve soğuk yüzüyle tezatlık oluşturuyordu. "Hazırsın," dedi Nick'e. "Mükemmelsin."

Tırnaklarını avuçlarına bastırmaktan avuçları acıyordu. Kanatmıştı, Joan bunu belli belirsiz fark etti. Bütün kahraman hikâyeleri aynı şekilde başlıyordu: *Bir varmış bir yokmuş, bir zamanlar canavarları öldürmek için doğan bir oğlan varmış.* Ama Nick'in kaderi böyle değildi. Bunun için doğmamıştı. Onu zorla o kişi yapmışlardı. Biri onu kahramana *dönüştürmüştü.*

"O, hastanede gördüğün kadındı, öyle değil mi?" dedi Ruth'a.

"Evet," diye fısıldadı Ruth.

"*Kim* o?" dedi Joan.

"Bilmiyorum," dedi Ruth. Joan, Tom ve Aaron'a baktı. Tom başını belli belirsiz şekilde iki yana salladı. Aaron sersemlemiş görünüyordu.

"Az önce gördüğümüz şey..." dedi Aaron. "Bunun mümkün olmaması gerekirdi. Aynı zamanda iki kez bulunamazsın. Bu, zaman yolculuğunun temel yasasıdır. Zaman çizelgesini bu şekilde değiştirememelisin. Ama onlar tekrar tekrar onun ailesini öldürdüler..."

"Ve tekrar, tekrar, tekrar," diye mırıldandı Ruth.

"Bu mümkün değil," dedi Aaron. "Bunu nasıl kaydedilebildiler ki? Hangi ailenin gücü bunu yapabilir?"

Nick'e işkence edilmişti ve sonra aynı şeyi ona tekrar yapabilmek için zaman defalarca başa sarılmıştı. O baştan yaratılmıştı. Ailesini kaç kez öldürmüşlerdi? Onun direncini kırmadan önce kaç kez? Son kayıt 1922'yi gösteriyordu. Joan titremesine engel olamadı. Aniden Tom'a çıkıştı. "Bunu biliyor muydun?" diye sordu öfkeyle. Çünkü eğer *biliyorduysa*...

"Hayır!" dedi Tom. "Kahramanın bu şekilde *yaratıldığını* hiç bilmiyordum."

"Bu mesajın senin için bırakıldığını söyledin! Bırakan kişi..." Joan'ın içini kemirip duran bir şey su yüzüne çıktı. "Jamie Liu..." Duraksadı.

Aaron yanında belirdi, adımları halıda hiç ses çıkarmamıştı. Joan onun zihninin de kendininki gibi işlediğini görebiliyordu.

"Ying Liu'nun Jamie adında bir oğlu var," dedi Joan yavaşça. "Liu galerisindeki tablolarını gördük. Hepsi kahramanı tasvir ediyordu."

Tom'un çenesi oynadı. Yerinde duramıyor gibiydi. Ağırlığını bir ayağından diğerine geçiriyor, yumruklarını sıkıp

açıyordu. "Jamie kahraman hikâyelerini hep sevmişti," dedi. "O, mitler konusunda önde gelen bir âlimdi."

"*Âlimdi* derken?"

"Öğrenmemesi gereken bir şey öğrendi," dedi Tom. "Kahramanla ilgili bir şey. Bilmemesi gereken bir şey. Ve saray..." Tom yutkundu. "Onu alıp götürdü. Onu öylece alıp *götürdüler*. Saray tarafından tutsak edildiğini ve hâlâ hayatta olduğunu bile çok uzun zaman sonra öğrenebildik. Onu, o aptal saray kayıtlarını tutmak için kullandıklarını."

Joan, Liuların mükemmel hafızaları olduğunu hatırladı. Arşivin bir Liu olduğunu fark etmeliydi.

"Kaybolacağını hep biliyorduk," dedi Tom. "Liu kayıtlarında yazıyordu. Ama ona, onu koruyacağıma dair *söz vermiştim*. Onu güvende tutacağımı söylemiştim. Zaman çizelgesini bir şekilde değiştireceğimi söylemiştim."

"Onu kurtarmayı daha önce de denedin," dedi Joan durumu anlayarak. "Saraya girmek için muhafız oldun."

"Onu sarayda hiç görmedim," dedi Tom. "Denedim ama ona hiç bu geceki kadar yaklaşamadım."

Joan, Aaron'ın ona bir keresinde söylediği bir şeyi hatırladı. *Herkes zaman çizelgesine karşı koyar. Herkes bir şeyleri değiştirmeye çalışır.*

"Jamie beni tanıyor," dedi Tom. "Onu oradan çıkarana kadar durmayacağımı biliyor." Sesi çatladı. "O kahrolası döşek hâlâ sıcaktı."

O konuştuğu sırada, salondaki hava aniden titreşir gibi oldu.

Joan havadaki titreşimle birlikte titredi. "Tom," dedi. Başka bir görüntü izlemeye daha katlanamazdı. *Lütfen*, diye düşündü. Ama görüntü belirdiğinde karşısındaki Nick değildi.

Tom sendeleyerek görüntüye yaklaştı. Odanın ortasında yirmili yaşlarında bir adam duruyordu. Çinlilere benzer bir suratı ve zarif bir yapısı vardı. *Yaşlı bir kadının karşıdan karşıya geçmesine yardım edecek türde biri*, diye düşündü Joan. Sonraki düşüncesi ise onun hasta göründüğüydü. Yüzü çok zayıftı, gözlerinin altı sanki morarmış gibi görünüyordu.

"Jamie," diye fısıldadı Tom. Adamın yüzüne dokunmak için bir elini kaldırdı. Ama dokunacak bir şey yoktu. Parmakları doğruca içinden geçti.

"Merhaba, Tom," dedi Jamie. Hapishane hücresindeydi. Joan ince battaniyeyi görebiliyordu. Soğuk taş zemini. Şu anda onları görmek, tıpkı oradayken olduğu gibi aniden midesinin kalkmasına neden oldu. Bu, eski kâbuslarından hatırladığı bir histi. Odanın kokusunu âdeta tekrar alabiliyordu. Korku, hastalık ve ölüm.

"Muhafızlar bana bu odaya kimsenin giremeyeceğini söylediler," dedi Jamie. "Ama senin gireceğini biliyordum." Gözlerinin kenarları sevgiyle kırıştı. "Seni seviyorum."

Jamie görmese bile Tom ağzını oynatarak, *Seni seviyorum*, diye karşılık verdi. İfadesi açık bir yara kadar hassas görünüyordu. Joan kendini onun mahremiyetine saygısızlık ediyormuş gibi hissetti.

"Peri masallarını araştırmanın bu kadar tehlikeli olacağı kimin aklına gelirdi?" Jamie'nin kısık sesli gülüşü acı dolu bir iniltiye dönüştü. Kaburgaları acıyormuş gibi dalgın bir şekilde göğsünü ovdu. Parmakları eğri görünüyordu. Joan, kırıldıklarını ve doğru bir şekilde kaynamadıklarını tahmin etti. Tom ellerini yumruk yaptı.

"Tom," dedi Jamie ciddi bir şekilde. "Öğrenmemem gereken bir şey öğrendim. Kahraman gerçek. Ve hayal edebileceğinden de çok kişiyi öldürecek. İşi bittiğinde düzinelerce

katliam yapmış olacak. Ama az önce gördüğün şeyi bilmiyor. Kahramana *dönüştürüldüğünü* bilmiyor. Onu, buna zorla dönüştürdüklerini bilmiyor."

Aniden içeride ayak sesleri yankılandı, o kadar gerçekçiydi ki Joan ve Ruth dönüp mutfağa doğru baktılar. Ama ses kayıttan geliyordu. Birisi Jamie'nin odasına yaklaşıyordu.

"Onu yaratan kadın... Beni buraya getiren kadın. Kendisini kimsenin durduramayacağına inanıyor," dedi Jamie çabucak. "Ama yanılıyor. Kahramanı mükemmel yaptığını sanıyor. Ama yapmadı. Onda bir üretim hatası yaptılar. Kahraman durdurulabilir."

"Ayağa kalk," dedi bir ses kapının arkasından. "Seni tekrar sandalyede istiyor."

Jamie'nin yüzünden bir korku dalgası geçti. Yeniden kameraya baktığında korkusunu bastırarak kendini gülümsemeye zorladı. "Tom, beni aramayı bırakmalısın," dedi. "Gözlerini gerçekten önemli olana çevirmelisin. Kahraman durdurulmak *zorunda*."

Tom başını iki yana sallayarak, "Hayır," diye fısıldadı.

"Evet," dedi Jamie, sanki Tom'un sesini duymuş gibi. "Yapabilirsin... Benim için." Gülümsemesi gerçek ve yumuşak bir hâle dönüştü. "Vedalardan nefret edersin, o yüzden sana veda etmeyeceğim," dedi. Tom hâlâ başını iki yana sallıyordu. Jamie konuşmaya devam etti. "Bana gelince... Bir Liu'nun vedaya ihtiyacı yoktur. Şu anda bile seni mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Birlikte geçirdiğimiz her anı hatırlıyorum. Her dokunuşu. Yaptığımız her sohbeti. Benim için, sen hep yanımdasın."

Kayıt sona erdi.

Uzunca bir süre çıt çıkarmadan oturdular: Aaron ve Tom kanepedeydi, Ruth da bir sandalyeye çökmüştü.

"Ne yapacağız?" dedi Joan sonunda.

"Ne yapabiliriz ki?" dedi Aaron. Sesi duygusuzdu. "Patel vuruşunun etkisinin geçmesini beklemeli ve sonra da ortadan kaybolmalıyız. Sessiz ve kaydedilmemiş hayatlar yaşamalıyız. Az önce gördüğümüz şeyi hiç görmemiş gibi yapmalıyız."

"Yani pes mi edelim?" dedi Ruth.

"Başka seçeneğimiz mi var?" dedi Aaron.

Ama mesele sadece kendi aileleri değildi. Diğer insanların da hayatı -Jamie'nin bahsettiği o düzinelerce katliam- söz konusuydu. Aaron ve Joan'ın buraya gelmek için çaldıkları insan zamanı söz konusuydu. O hücrede tutulan Jamie Liu'nun hayatı söz konusuydu.

Nick ve ailesinin hayatı söz konusuydu.

"O mesajda," dedi Joan. "Jamie, Nick'in hatalı üretildiğini söyledi. Bir hata yaptıklarını."

"Bu bize fayda sağlayacak bir bilgi olsaydı Jamie ne olduğunu söylerdi," dedi Aaron.

"O bir Liu," dedi Joan. "O, Kraliyet Arşivi. Bize birçok şeyi söyleyebilirdi."

"Yani?" dedi Aaron.

"Oysa en önemli şey -bize söylemeyi seçtiği şey- bir hata yapıldığıydı."

"Ama bize yeterince bilgi vermedi," dedi Aaron. "Gidip ondan daha fazla bilgi isteyemeyiz sonuçta, öyle değil mi?"

Joan, Tom'a baktı. Tom da onunla aynı şeyi fark etmişti. Joan, bunu yüzünde beliren teslimiyet ifadesinden anlayabiliyordu.

"Evet, isteyebiliriz," dedi.

YİRMİ BİR

Joan derhâl gitmek istiyordu ama Tom bunu kabul etmedi. "Onu sabahın köründe uyandırmayacağız," dedi.

Bu onlara, en azından kendilerini temizleme fırsatı vermişti. Joan duş aldı. Yatak odasındaki gardıropta çeşitli bedenlerde kıyafetler vardı. Bazıları yeniydi ve etiketleri duruyordu, bazılarıysa önceden giyilmiş ve yıkanmışlardı. Bu güvenli ev kimin için hazırlanmıştı? Aaron burayı annesinden duyduğunu söylemişti. *Annesi* burayı nereden biliyordu?

Daha çok soru. Joan iç çekti. Bedenine uyan bir kot pantolon ve üzerinde *Crystal Palace FC* yazan bir tişört buldu.

Joan geri döndüğünde Aaron ona acı çekiyormuş gibi baktı. "Gidip bir futbol tişörtü mü giydin?" dedi.

Joan kendini, onun söylediğine karşılık olarak gülümserken bulduğunda şaşırdı. Daha birkaç gün öncesine kadar Aaron'ın söylenmelerini sinir bozucu buluyordu. "Üzerime tam oldu," dedi.

"Bu senin zevkini mi, yoksa içerideki koleksiyonu mu yansıtıyor?" dedi Aaron. "Dur dur, sakın söyleme. Cevabından korkuyorum." Sanki hüküm giymeye gidiyormuş gibi, ayaklarını sürüyerek yatak odasına gitti.

Ruth, Joan'ın yanına geldi. "Nesine iddiaya giriyoruz? Bence kendi kıyafetleriyle dönecek," dedi. Joan onun şimdi daha iyi göründüğünü düşündü. Biraz uyuyunca yüzüne renk gelmişti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu kuzenine.

Ruth bir iç çekti. Üzerine yattığı taraftaki saçları dümdüz olmuştu. "Hunt gücünü hâlâ hissetmiyorum," dedi. Sonra usulca ekledi. "Sence geri gelecek mi?"

Joan, Ruth'un buklelerini düzeltmek için uzandı. Bilmiyordu. Ruth diğerlerini kurtarmak için kendini tüketmişti, Joan kurtulduğu sürece sarayda mahsur kalmaya gönüllüydü. Bu düşünceyle boğazı sıkıştı. "Burada kalıp dinlenmelisin."

"Meşgul olmayı tercih ederim." Ruth ayağıyla Joan'inkini dürttü ve Joan ona itiraz edince sırıttı. "Her neyse, bence ona dikkat etmeliyiz." Mutfağa doğru baktı. Joan açık kapı aralığından Tom'un kucağındaki Frankie'yle birlikte masada oturduğunu görebiliyordu. Frankie uykulu görünüyordu, iki tane domuz etli turta yemişti. Tom ise dalgın bir şekilde onun başını okşuyordu, gözleri uzaklara dalmıştı.

"Ona güvenmiyor musun?" dedi Joan. "Ben güveniyorum. Bugün gerçek onu gördük."

"Hayır, demek istediğim *onun* iyiliği için ona dikkat etmeliyiz," dedi Ruth. "Sevdiğin birinin seninle tanışmadan önceki hâliyle konuşmak... Şey, bu pek de kolay bir şey değil."

Joan ona baktı. Ruth, Joan'ın büyükannesini görmeye gittiğini biliyor muydu? Ama Ruth daha ziyade kendinden bahsediyor gibiydi. *Herkes bir şeyleri değiştirmeyi dener*, demişti Aaron bir keresinde. Herkes bunu da denemiş miydi?

Çok geçmeden yola koyuldular. Conrad belli ki sırra kadem bastıklarını düşünüyordu. Köprülerdeki polis barikatları kalkmış, etraftaki muhafızların sayısı azalmıştı.

Joan, Tom'un yanında yürüyordu. Tom, Frankie'yi fermuarlı ceketinin içine sokmuştu. Frankie ise yüzünü Tom'un gömleğine bastırmış hâlde horluyordu.

"Sanırım kuzenime kefil olman gerekecek," diye fısıldadı Joan, Tom'a. "Liu evlerine girmesi yasakmış."

Tom'un kaşları kalktı. "Neden? Hırsızlık yüzünden mi?" Joan başıyla onayladığında Tom'un ifadesi endişeliden çok keyifli bir hâl aldı. "Bir süre benim de oraya girmem yasaktı," dedi. Sesinde nostaljik bir neşe vardı, güzel bir anısını hatırlıyor olmalıydı. "Bu konuda endişelenme," dedi. "Hepiniz benimle birliktesiniz."

Aldıkları önlemler yüzünden Liu arazisine varmaları birkaç saat sürdü.

Tom onları arka girişe -yüksek tuğla duvarların arasındaki dar bir geçide- götürdü. Joan böyle yerlerin canavarlarla özdeşleştiğini öğrenmeye başlıyordu. Bir duvarın üstünde siyah renkli, lake bir kapı vardı. Ahşabın üstüne, kuyruğu neredeyse yere kadar uzanan bir Çin Zümrüdüanka'sı oyulmuştu.

Tom'un az önceki neşeli ruh hâlinden şimdi eser yoktu. İri cüssesi gerginlikten kaskatı olmuştu. Hâlâ onun ceketinin içinde duran Frankie, Tom onu dışarı çıkarana kadar kıvrandı. Yere indiğinde hevesle kapıyı tırmaladı, Tom kapıyı açmadığında da dönüp sert ve sabırsız bir şekilde havladı. Tom eğilip köpeğin kahverengi-beyaz sırtını okşadı. "Biliyorum," diye mırıldandı ona. Yavaşça doğruldu. "Biliyorsunuz," dedi kimseye bakmadan. "Jamie bize yardım edemeyebilir. O burada, yani 1993'te henüz çok genç. Yolculuğuna daha yeni başladı."

"Şimdiden kahramanı çizmeye başladı," dedi Joan. "Şimdiden onunla ilgileniyor. *Bir şey* biliyor olabilir. Bize bir ipucu verebilir."

Tom çenesini oynattı. Joan, onun bir an kapıyı açmaktan vazgeçeceğini düşündü. İsteksizliğini Frankie de sezmiş olmalıydı. Zıplayıp kapıyı tırmaladı ve basık yüzündeki sabırsız ifadeyle birlikte tekrar havladı.

Tom içini çekti. İstediği zaman gelip gitmeye izni olan biri edasıyla cebinden bir anahtar çıkardı. Ama anahtarı deliğe sokup çevirirken eli titriyordu. Joan o anahtarı en son ne zaman kullandığını merak etti. Tom kapıyı iterek açtı.

"Ah," diye soludu Joan. Liu arazisinin ön kısmını -galeriyi ve avluyu- görmüştü ama belli ki arazinin boyutunu hafife almıştı.

Önlerinde yabani otlarla kaplı olan, doğal bir bahçe vardı. Ev yakın olmalıydı ama baktıkları yerden bahçe sonsuzluğa doğru uzanıyormuş gibi görünüyordu. Kırsalda gibiydiler. Uzun otların arasında yabani çiğdemler ve hanımelleri bitmişti. Joan gözlerini kapayarak derin bir nefes aldı. Arılar vızıldıyordu. Bir yerlerde su akıyordu. Havada bal ve gün ışığı kokusu vardı.

Tom bu huzurlu bahçeyle büyük bir tezatlık oluşturuyordu. Tıpkı bir boksörün enerjisini kontrol altında tutmaya çalışması gibi, sürekli ileri geri hareket edip duruyordu. "Unutmayın," dedi. "Bu zamanda henüz kaçırılmadı, *arşiv* olmaya zorlanmadı." Arşiv kelimesini neredeyse tükürerek söylemişti. "Kahramanın canavarlar tarafından yaratıldığını bilmiyor. Henüz kahramanın gerçek olduğunu bile bilmiyor. Tüm bunlar onun için sadece hikâyelerden ibaret. Peri masallarından."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Aaron.

Tom'un çenesi kasıldı. "Haydi canım." Başıyla bahçeyi işaret etti. "Suyun yanında olmalı. Suya bayılır."

Tom onları yabani otlarla kaplı olan geçitten geçirip taş basamaklardan indirdi ve çağlayan bir dereye götürdü.

Tepelerindeki meşe ağaçlarının arasından sızan sıcacık gün ışığıyla birlikte, burası piknik yapmak için mükemmel bir yer olurdu.

Derenin kıyısındaki bir taşın üzerinde oturan, yaklaşık on beş yaşında bir oğlan vardı. Kotunun paçalarını sıvamıştı, çıplak ayakları akarsuyun içindeydi. Parlak turuncu renkte balıklar çiziyordu. Fırçası hareket ettikçe bu çizimler, sihirli bir şekilde canlı sazanlara dönüşüyormuş gibi görünüyordu. Tıpkı galerideki diğer tabloları gibi, o tablo da çevresindeki gerçek dünyadan çok daha canlıydı.

Tom kimsenin konuşmasına fırsat vermeden elini kaldırarak onları durdurdu. Jamie'nin sırtına bakarak yutkundu. Ancak Frankie beklemedi. Tepeden indiği gibi Jamie'nin kucağına atlayarak elindeki boya fırçasını yere düşürmesine neden oldu.

"Hey!" Frankie keyifle havlayıp Jamie'nin yüzünü yaladı, zıplayıp tekrar havlarken Jamie kahkaha attı. Joan, Frankie'nin bu kadar çok ses çıkardığını hiç duymamıştı. Son zıplayışında suya yuvarlanmadan önce Jamie onu yakaladı. "Sen de kimsin?" dedi, Frankie onun kollarının arasında kıvranıp yüzünü tekrar yalamaya çalışırken. "Merhaba. Sen de kimsin?"

Tom orada öylece durup ikisine baktı. Joan onun nasıl hissettiğini tahmin bile edemiyordu. Bu oğlanın mesajdaki adam olduğunu bilmeseydi, öyle olduğuna hayatta inanmazdı. Mesajdaki adam sıskaydı, vücudundaki ağrılar yüzünden yavaş hareket ediyordu. Bu oğlan ise enerjik ve hayat doluydu.

"İyi misin?" diye sordu Tom'a.

"Hayır," dedi Tom. Yine de tepeden inmeye başladı. O yaklaşırken Frankie havladı. Oğlan arkasına döndü. Onun yerinde olsaydı Joan korkudan yarım metre öteye sıçrardı ama oğlanın yüzünde nezaketten başka bir şey yoktu. "Ah, merhaba," dedi Tom'a. Dört kişi olduklarını görünce de, "Vay

canına," diyerek kulaklığını çıkardı. "Kusura bakmayın, ses çok açıktı. Sizi duymadım." Kulaklık gümüş rengi, ince bir cüzdana benzeyen bir şeye bağlıydı. Etrafa her biri renkli albüm kapaklarıyla süslü olan küçük kutular saçılmıştı. Joan onların müzik kasetleri olduğunu fark etti. Gümüş cüzdanımsı şey ise bir kasetçalardı.

"Sen Jamie misin?" dedi Tom. Kendini ve diğerlerini tanıtırken yüzünde güller açıyordu. Joan, büyükannesi ona bir yabancıymış gibi baktığında nasıl hissettiğini hatırladı. Tom hislerine dair hiçbir belirti göstermiyordu. "Baban burada olabileceğini söyledi."

"Galeride yardıma mı ihtiyacı var?" Jamie ayaklandı ama Tom başını iki yana salladı.

"Hayır, aslında bizim senin yardımına ihtiyacımız var. Kahraman hikâyeleriyle ilgili araştırmalar yaptığını duyduk."

"Şey..." Jamie'nin kafası karışmışa benziyordu. Frankie nihayet sakinleşmiş gibi görünüyordu. Jamie onun başını okşadı. "Çok erken gelmişsiniz. Onları araştırmaya daha yeni başladım. O yüzden... Belki de beş yıl falan ileri gitseniz daha iyi olur," diye önerdi. "O zaman her şeyi öğrenmiş olurum."

Tom yutkundu. "Tabii," dedi. "Ama şimdi de konuşmak isteriz. Çünkü bak. Biz, şey... Biz..." O mükemmel soğukkanlılığını yitiriyordu. "Şey..."

Tom'un kekelemeleri fazla tuhaf bir hâl almadan önce Joan araya girdi. "Biz koleksiyoneriz. Bir tablo satın almak istiyoruz," dedi. "Kahraman serisinden. Baban bize ondan bahsedebileceğini söyledi. Değil mi, Tom?"

Tom ona şükran ve hoşnutsuzluk karışımı bir bakış attı. "Doğru." Demek ki Tom, Jamie hariç herkese yalan söyleyebiliyordu. Joan bunu bir kenara yazdı.

"Gerçekten mi? Daha önce hiç tablolarımdan birini satmamıştım." Jamie o kadar mutlu görünüyordu ki Joan yalan söylediği için kendini kötü hissetti. Şey, yani bu gerçek olsaydı kötü hissederdi. Çünkü Tom'un yüzündeki ifadeden anladığı kadarıyla, bu galerideki her bir Jamie Liu tablosunu almak zorunda kalacaklardı. "Yüzüğünü çok beğendim," diye ekledi Jamie, Tom'a bakarak.

Joan yüzüğü o söylediğinde fark etmişti. Tom başını Jamie'den uzağa çevirdiğinde maskesi kısacık bir anlığına düştü. Ardından çabucak kendini toparlayıp yüzünde bir gülümsemeyle geri döndü. "Teşekkürler. Eşim tasarladı."

Tom ayakkabılarını çıkardı ve tıpkı Jamie'nin yaptığı gibi oturdu. Tom'un vücudu, gömleğinin altından beliren kasları sebebiyle genelde göz korkutucu görünürdü. Ama Jamie Lui ile birlikteyken son derece zararsız görünüyordu. Jamie'nin oturduğu taştan daha alçak bir taşa oturmuştu. Bu sayede Jamie'yle neredeyse aynı boydaymış gibi görünüyordu.

Joan yanlarına otururken Tom'un yüzüğüne göz attı. Onu daha önce fark etmemişti. Cilalanmış koyu metaldendi. Joan şimdi Jamie'nin dikkatini neyin çektiğini anlamıştı. Alyansın üstüne de, altına da desenler kazınmıştı, tazıların ve Zümrüdüankaların resimleri. Jamie'nin tablolarıyla aynı enerjiye ve hayat dolu özelliğe sahiplerdi. Tom'un kolundaki dövmeyle aynı özelliğe sahiplerdi.

Joan ellerini yere koydu. Çim soğuk ve kuruydu. "Tabloların ardındaki hikâyeleri çok merak ediyoruz," dedi Jamie'ye. "Kahraman hikâyelerini çok iyi hatırlamadığımızı konuşuyorduk."

"Ah, bir sürü hikâye var," dedi Jamie, yüzü bu konuya duyduğu ilgiyle aydınlanmıştı.

"Bize onlardan bahsedebilir misin?" dedi Ruth.

"Ah." Jamie nereden başlayacağını bilemiyormuş gibiydi. "Şey... Farklı aileler farklı hikâyeler anlatır. Patel ve Hunt hikâyeleri çoğunlukla maceralıdır. Hikâyelerdeki kahraman, krakenler[19] ve dev yılanlar gibi efsanevi yaratıklarla savaşır. Öyle şeyler işte. O hikâyelerde kahramanlar bizim gibi canavarlarla savaşmaya sadece ilerleyen yaşta başlar."

"Hımm," dedi Joan. Bunlar büyükannesinin ona anlattığı hikâyelerdi.

Aşağı yukarı yedi yaşlarındayken bir keresinde büyükannesine, *Bunlar sadece Herkül hikâyeleri değil mi?*, diye sormuştu. Sümüklü ve erken gelişmiş bir çocuktu. Büyükannesi onu eliyle geçiştirerek, *Ah, o antik uygarlıklar,* demişti. *Hep bizim efsanelerimizi çalarlar.* Joan gözlerinin beklenmedik bir şekilde dolduğunu hissetti. Katliamdan beri, o korkunç son anları hatırlamadan büyükannesini düşünemez olmuştu. Şu anda ise ilk defa, büyükannesini sadece bir büyükanne olarak hatırlayabilmişti.

"Mtawali hikâyeleri fabl gibidir. Bilirsiniz, çıkarılacak derslerle doludur," diye devam etti Jamie. "Ve Oliver hikâyeleri çoğunlukla korkutucudur. Sanırım uyumadan önce çocuklarını dehşete düşürmeyi seviyorlar."

Aaron genelde ailesinden bahsedilmesinden nefret ederdi. Ama bu söze karşılık yüzünde hafif bir onaylama ifadesi oldu. *Tanrım, Oliverlar ne tuhaf,* diye düşündü Joan.

"Belirli bir hikâyeyi hatırlamaya çalışıyorduk," dedi. "Kahramanın bir kusurunun olduğu hikâyeyi."

"Kusur mu?" dedi Jamie.

"Bir zayıflık."

---

19 Devasa boyutlarda ve kafadan bacaklı olan, efsanevi deniz canavarı. (ç.n.)

"Ölümcül zaaf gibi bir şeyi mi kastediyorsun?" dedi Jamie. "Üzgünüm. Ama o okuduğum hiçbir hikâyede ölmüyor."

Zaman kaybı, diye ağzını oynattı Aaron Joan'a.

"Gerçi..." Jamie duraksadı. "Bir şey var. Tam olarak bir zayıflık değil. Ama savunmasızlık diyebiliriz belki."

Aaron başını kaldırdı. "Nedir?" diye sordu Joan.

"Liu hikâyeleri romantiktir," dedi Jamie. "Bizim hikâyelerimizde kahraman bir kıza âşıktır."

Aaron yüzünü buruşturdu ve başını tekrar eğdi. Ama Joan'ın midesi kasıldı. "Romantik mi?" dedi. "Kahraman hikâyeleri romantik değildir."

"Liu hikâyeleri öyledir," dedi Jamie. "Trajik ve romantik olan hikâyelere bayılırız." *Trajik* kelimesini duyunca Joan'ın midesindeki kasılma daha da kötüleşti. "Daha önce *zhénshí de lìshǐ*'yi hiç duydunuz mu?" dedi.

"Gerçek zaman çizelgesi," dedi Joan.

"Bazı aileler öyle der," diye onayladı Jamie. "Liu hikâyelerinde anlatılana göre, *zhénshí de lìshǐ*'de kahraman bir canavar kıza âşık olan, sıradan bir oğlandır."

"Canavar kız mı?" diye tekrar etti Joan. Midesindeki kasılma giderek güçleniyordu.

"Zaman çizelgesi teorisini biliyor musunuz?" dedi Jamie. "Değişiklikler yaptığımızda zaman çizelgesinin kendini onardığını? Doğal şekline geri döndüğünü?"

"Evet," diye fısıldadı Joan. İçinde, birazdan söylenecek şeyi duymak istemediğine dair bir his vardı.

"Liuların inancına göre, bizim zaman çizelgemiz hâlâ gerçek şekline dönmeye çalışıyor ve hâlâ gerçek zaman çizelgesinin şekline özlem duyuyor. Eğer o insanlar gerçek zaman çizelgesinde birbirlerine aitlerse, bizim zaman çizelgemizin

de onları yeniden bir araya getirerek kendini onarmaya çalıştığına inanırız. Tekrar ve tekrar. Çatlak iyileşene kadar."

"Ruh eşleri gibi mi?" dedi Tom.

Jamie, Tom'a gülümsedi. "Evet. Tabii eğer, peri masallarına inanıyorsanız."

Güvenli eve dönerlerken Tom çok sessizdi. Frankie bahçeden ayrılmak istememiş, Jamie'nin yanında oyalanmıştı. Eğer arkalarından gelmezse onu geride bırakacaklarını fark ettiğinde ise acıyla sızlanmıştı.

Joan da sessizdi. Holland Köşkü'ne ilk gidişi kendisine hep bir dürtü gibi gelmişti. Bir yön levhasında köşkün ismini görmüş ve oraya gitmek *zorunda* hissetmişti. Oraya gitmekten başka bir şeyi düşünemez olmuştu. Sonra Nick'le tanışmış, onu yıllardır tanıyormuş gibi hissetmişti. Sanki onu kendinden bile daha iyi tanıyormuş gibi.

"Bu, onu öldürmemize yardımcı olmuyor," dedi Ruth yürürlerken. "Onu durdurmamıza yardımcı olmuyor."

"Size bunun zaman kaybı olacağını söylemiştim," dedi Aaron.

Bizim zaman çizelgemiz de onları bir araya getirerek kendini onarmaya çalışıyor, demişti Jamie. *Tekrar ve tekrar. Çatlak iyileşene kadar.* Joan Holland Köşkü'ne, Nick oradayken çekilmişti. Nick onu 1993'te kendi başına bulmuştu. Canavar Sarayı'nda ise çarpışmışlardı.

Joan, Nick'in onun yanağına nasıl dokunduğunu hatırladı. Ona nasıl baktığını. Nick onu öptüğünde nasıl hissettiğini.

Ama zaman çizelgesi kendini onarmaya çalışıyorsa başarısızlığa mahkûmdu. Bu, kapanmayacak bir çatlaktı. Nick,

Joan'ın ailesini öldürmüştü. Nick canavarlardan nefret etmek üzere şartlandırılmıştı.

"Peki şimdi ne olacak?" dedi Ruth.

"Şimdi hiçbir şey olmayacak," dedi Aaron. "Şimdi Patel gücünün etkisini yitirmesini bekleyeceğiz ve sonra da bu zamandan ayrılıp saklanarak yaşayacağız."

Joan tırnaklarını avuçlarına bastırdı, zaten orada olan kesiklerin üzerine. Acıyı hissetmek için kendine izin verdi. Büyükannesi ona o gece gerçeği söylemişti. *Kahramanı sadece sen durdurabilirsin*, demişti.

Joan, bir şekilde ne yapması gerektiğini başından beri biliyordu.

Güvenli eve döndüklerinde Tom doğruca yatak odasına gitti. Ruth ısrar edince de kapıyı açık bıraktı. "İyiyim," dedi yorgun bir şekilde. "Şey, aslında değilim. Ama sadece uyuyacağım. Merak etmeyin."

Diğerlerinin de uykuya dalması çok sürmedi, Ruth kanepedeydi, Aaron da oturma odasındaki halının üzerinde. Hepsi çok yorgundu.

Joan da yorgundu ama kendini oturma odasının duvarında asılı fotoğraflara bakarken buldu: anne, baba, küçük kız ve bebek.

Joan ailesini çok seviyordu. Onlar ölene kadar, ailesini ne kadar çok sevdiğini anlayamamıştı.

Gözlerini kapadı. Bertie onunla aynı yaştaydı ve ailenin en nazik ferdiydi. Kavgalardan nefret ederdi. Onlar küçükken her zaman hepsinin oynayabileceği oyunları oynamak isterdi, insanların dışlanmış hissetmesinden hiç hoşlanmazdı.

Gus dayı ailenin evhamlısıydı. *Dikkatli ol, canım*, derdi ne zaman evden biri çıkacak olsa. Her şeye sebze koyardı, tatlılara bile. *Sağlığınıza dikkat etmelisiniz.*

Ada teyze içlerinde -büyükannesi hariç- en zeki olandı. Gerçi aslında hiç kimsenin kendini bir aptal gibi hissetmesine neden olmazdı. Nazikti. İyi bir öğretmendi.

Ve büyükannesi...

Joan büyükannesinin o gece nefes almakta zorlanışını hatırlayarak gözlerini sıkıca yumdu.

Beni, ben aileni öldürmeden önce öldürmek istiyorsun, demişti Nick.

Joan onu öldürmeyi hiç istemiyordu. Daha fazla kendini kandıramazdı. Ona ilk gördüğü andan beri âşıktı. Hatta daha öncesinde bile ona âşıktı, tamamen başka bir zaman çizelgesinde.

Hayal edebileceğinden daha çok kişiyi öldürecek, demişti Jamie.

Joan oturma odasında bir süre daha kalıp Ruth'a ve Aaron'a baktı. Yatak odasının açık kapısından Tom'u görebiliyordu. Bu şekilde uyurken hepsi çocuklar kadar savunmasız görünüyordu.

Joan sessizce hole çıktı. Ön kapıya vardığında arkasından bir ses geldiğini duyarak döndü. Aaron'dı. Oturma odasının kapısını usulca kapıyordu. Uykusuzken bile meleksi bir güzelliğe sahipti. Neredeyse gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı.

"İzin ver ben de seninle geleyim," diye fısıldadı.

"Gittiğimi nereden anladın?" dedi Joan.

"Anladım işte."

Joan bir anlığına ona, *Evet. Lütfen, benimle gel*, dediğini hayal etti. Aaron başından beri hep yanında olmuştu. Ama

yapacağı şey çok tehlikeliydi ve diğerlerini yeterince riske atmıştı. Aaron ona zaten çok fazla yardım etmişti.

"Yalnız gitmeliyim," diye fısıldadı.

Aaron başını belli belirsiz eğdi. "Onu nerede bulacağını biliyor musun?"

Joan başıyla onayladı. "Nerede ve hangi zamanda."

Dışarıda güneş batıyordu. Alçalan güneş ışınları kapının yanındaki dalgalı camdan içeri sızıyor, Aaron'ın saçlarının altın gibi ışıldamasına neden oluyordu. "Joan," dedi. "Bilmelisin ki katliamı geri çevirirsen..."

"Onu durdurmak zorundayız," dedi Joan. "Ailelerimiz kurtulsa da kurtulmasa da. İnsanları katletmesine izin veremeyiz."

"Biliyorum." Aaron bir adım yaklaştı. Şimdi Joan'ın tam önündeydi, görüş alanını tamamen kaplıyordu. "Biliyorum."

"Aaron..."

"Beni dinle *lütfen*. Bunu gerçekten yapabilirsen, onu başlamadan önce durdurursan..."

"Hayır, ben..."

"Beni *dinle*," dedi Aaron. "Zaman çizelgesini değiştirirsen artık seni tanımayacağım. Hiç tanışmamışız gibi olacak."

"Yine tanışacağız," diye söz verdi Joan. "Tanışmamızı sağlayacağım."

"*Hayır*." Ses tonu ciddi ve aceleciydi, her zamanki alaycılığından eser yoktu. "Joan, eğer bir şekilde bunu hatırlarsan, sana şu anda söyleyeceğim şeyi de hatırla. Benden çok uzak durmalısın. Benden ve ailemden. Asla sana gözlerinin rengini görmeme yetecek kadar yaklaşmama izin verme."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ailem canavarlar ve insanlar arasındaki farkı görebiliyor," dedi Aaron. "Ama gücümüz bilinenden çok daha derin. Bazılarımız aileleri bile ayırt edebilir."

Joan, Aaron'ın ona az önce bir Oliver sırrı verdiğini fark etti. Aaron ailesini her zaman korumuş ve savunmuştu. Ama şimdi ona ailesi dışında kimsenin bilmemesi gereken bir şeyi söylüyordu.

"Bir Hunt olduğumu anlarsın diye mi?" diye fısıldadı Joan. "O yüzden benden nefret edersin diye mi?"

Aaron cevap vermedi ama Joan gerçeği biliyordu. Canavarlar için kan bağının bir önemi yoktu. Aile güç demekti, güç de aile demekti. Ve onda Hunt ailesinin gücü yoktu.

"İnsani anlamda, onlar senin ailen," dedi Aaron. "Sen onları seviyorsun ve onlar da seni seviyor."

"Ben Hunt değilim, değil mi?" dedi Joan.

"Çocukken canavarların birden fazla aile gücü olabilir," dedi Aaron. "Ailenin iki tarafından da güçlerimiz olabilir, bir kuşak aralıklarla geçen güçler. Ama yaşımız büyüdükçe geriye kalan tek güç, gerçek ailemizin gücü olur. Gerçek gücümüz tam olarak yerleştiğinde ise hangi aileye ait olduğumuzu doğrulamak için bir imtihandan geçeriz."

"Ben bunu hiç yapmadım," dedi Joan.

"İmtihana yaklaşık on iki yaşında girmek gerekir," dedi Aaron. "Ben dokuz yaşındaydım."

"Dokuz mu?" Bu Joan'a korkunç gelmişti. Birinin çıkıp artık ailenizin yarısına ait olmadığınızı söylemesi. Ya farklı bir güce sahip olan erkek ve kız kardeşleriniz varsa? Hepsi birbirinden ayrılıyor muydu?

"Kendimle çok gurur duymuştum." Aaron genç hâlini küçümser gibi konuşuyordu. "Gerçek Oliver gücü dediğimiz şeyi göstermiştim, aileleri ayırt etme yeteneğini. Bu özellik

aramızda nadir görülürdü. Ama bunu yaptıktan sonra..." Yoldan geçen bir arabanın ışıkları dalgalı camdan yansıdığında Aaron'ın yüzündeki gölgeler hareket etti. "Bunu yaptıktan sonra beni bir odaya götürdüler. Orada, kalın demir parmaklıkları olan bir kafesin içinde, elleri bağlı bir adam vardı." Nefesi titredi. "Onlar... Onlar, adam gözlerimin içine bakana kadar ona şok verdiler. Bana, bir daha onun gibi birini görürsem öldürmemi söylediler. Ya da bunu kendim yapamazsam bile saraya bildirmem gerektiğini."

Joan aniden, Edmund'ın gözlerinin içine bakar bakmaz Lucien'e onu öldürmesini söylediğini hatırladı. Sonra Aaron'ın, Whitehall Sarayı'nda o ve Edmund'ın arasında durarak onu Edmund'ın görüş alanından çıkarmasını hatırladı. Joan'ı güvende tutmak için Edmund'ın hakaretlerine katlanmasını hatırladı.

"Bir daha o adam gibi birini görmedim," dedi Aaron. "Ta ki o labirentte seni görene kadar. Ta ki sana gözlerini görecek kadar yaklaşana kadar."

"Neyim ben?" diye fısıldadı Joan.

"Bilmiyorum," dedi Aaron. "Tek bildiğim şu ki, eğer katliamı geri alırsan benimle bir daha asla tanışamayacaksın. Bana asla güvenemeyeceksin. Ben bunu bilmeyeceğim. Ne olduğunu hatırlama..." Lafını yarıda kesti. Sonra kendini zorlayarak, "Senin benim için ne anlam ifade ettiğini hatırlamayacağım," dedi.

Joan aniden gözyaşlarının dökülmek üzere olduğunu hissetti. Aaron bakışlarını başka tarafa çevirmişti. "Aaron..."

"Hayır, yapma," dedi Aaron. "Lütfen."

"*Aaron*," dedi. Eline dokundu. Her zaman çok sıcaktı.

O zaman Aaron onunla göz göze geldi. Yüzünde öyle yoğun bir duygu vardı ki, Joan Aaron'ın onu öpmek üzere olduğunu düşündü.

Aaron cebinden bir şey çıkardı. Joan'ın görüşü bulanıklaşıyordu. Gözlerini ancak birkaç kez kırptıktan sonra küçük objeyi seçebildi: kuş kafesi şeklindeki bir broş. Kafesin tabanı gösterişli bir şekilde çiçeklerle süslenmişti. Kafesin içinde, tünekte oturan kahverengi bir kuş vardı, kafasını şarkı söylüyormuş gibi kaldırmıştı.

Aaron bir parmağını broşun kenarında gezdirdi ve sonra onu -nazikçe, neredeyse saygıyla- Joan'a verdi. "Bunu yatak odasındaki gardıropta buldum," dedi. "Annemindi."

"Annen burada mıydı?" diye fısıldadı Joan.

Aaron başını salladı ama inkâr eder gibi değildi, sanki bundan bahsetmeye dayanamıyormuş gibiydi. "Arkasını çevirebilir misin?"

Joan çevirdi. Broşun arkası pirinçtendi ve basit bir çengelli iğnesi vardı. Oraya elle iki sayı kazınmıştı. İlkinin üzeri çizilmişti: ~~*100*~~. İkincisi farklı bir el yazısıydı: *50*.

"Mtawali ailesinin zamanı objelere aktarma gücü vardır," dedi Aaron. "Onlara yolculuk jetonları deriz. Bunu, herhangi birinden zaman almadan elli yıla kadar yolculuk yapmak için kullanabilirsin. Biliyorum," dedi, Joan itiraz edemeden. "Biliyorum. Esasında hayatı senin almanla aynı şey ama bu şekilde yolculuk yapmak farklı hissettirecek. Söz veriyorum."

Joan buna inanmıyordu. Hayat çalmak, hayat çalmaktı. Ama o sırada tek düşünebildiği şey bunun Aaron'ı son görüşü olabileceğiydi, başarılı olsun ya da olmasın.

"Hazır olduğunda," dedi Aaron. "Sadece gitmek istediğin zamanı düşün. Atlamanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun?"

Joan gözlerini kapatarak Çukur'dayken hissettiği o özlemi hatırlamaya çalıştı. O günden beri, bunu hissetmemek için uğraşmıştı.

"Nereye gideceğini anladım," diye fısıldadı Aaron. Havada bir değişim oldu. Joan, Aaron'ın elinin sadece bir anlığına yanağına nazikçe dokunduğunu hissetti. "Eve gidiyorsun," dedi Aaron.

Ev. Joan eve gidebileceğine olan inancını yitireli çok uzun zaman olmuştu. Ama Aaron'ın bu kelimeyi söylemesiyle, bunu delice istedi. *İşte atlama hissi bu*, diye hatırladı. Bu özlem hissi.

Tabii ki hiçbir şey olmadı. Patel gücü henüz etkisini yitirmemişti. "Keşke gitmek zorunda olmasaydım," dedi.

Aaron ona cevap vermedi.

Joan gözlerini açtı. Hâlâ aynı evdeydi. Ama ev biraz farklıydı. Duvardaki resimler değişmişti. Pencerenin dalgalı camı şeffaf ve düzdü.

Ve Aaron yoktu.

YİRMİ İKİ

Dışarıdan bakıldığında Holland Köşkü aynı görünüyordu. Turistler dondurma ve sosisli sandviç yiyerek arazide dolaşıyorlardı. Kostümlü rehberler tur gruplarına bahçelerden ve köşkten bahsediyordu.

Fakat Joan çalışanların hiçbirini tanımıyordu. Dahası, dondurma satıcısından rehberlere kadar herkes oldukça dikkatli görünüyordu. Dikkatli ve hazır bir hâlde.

Joan doğru tahmin etmişti. Nick'i kendinden bile iyi tanıyordu. Aaron'a göre turist bölgeleri genellikle insanlar için tuzaktı. Holland Köşkü'ndeki katliamdan sonra, Nick bu turist bölgesini canavarlar için bir kapana çevirmişti. Buraya zaman çalma niyetiyle gelen herkes bu kapana yakalanacaktı.

Ön bahçede, tavus kuşu Thomas öfkeyle Joan'ın ayakkabılarını gagaladı. "En azından senin yerine başkası gelmemiş," dedi Joan ona. Thomas ona, vahşi dinozor tarzıyla gaklayarak karşılık verdi. İyi beslenmişti ve garip bir şekilde iyi bir ruh hâli içindeydi, kuyruk tüyleri kabarık değildi. Görünüşe göre Nick evle ilgileniyordu.

Terastan bir kadının beklenmedik şekilde neşeli sesi duyuldu. "Joan!"

Joan kafasını kaldırıp baktı. "Astrid?" dedi, şaşırmıştı ama tanıdık bir yüz gördüğü için iç çekti. Astrid evdeki diğer gönüllülerden biriydi. Joan gibi yarı Çinliydi, diğer yarısı ise Kenyalıydı, uzun boylu ve siyahiydi. Her zaman balerinler gibi dimdik dururdu.

Astrid koşarak yanına geldi. "Burada ne yapıyorsun? Buraya sadece tatillerde geldiğini sanıyordum." Kollarını Joan'a doladı.

Joan, benim ne kadar zamandır ortadan kaybolduğumu düşünüyor acaba diye merak etti. Bu, hangi zamandı? O da Astrid'e sarıldı. "Sadece ziyarete geldim," dedi. "Peki ya sen? Sandım ki..." Astrid'in sarılma şekli değişince lafını yarıda kesti. Gözüne bir şırınga ilişti.

Joan kurtulmaya çalıştı ama çok geçti. Yan tarafına arı sokmasına benzer bir iğne saplandı. Ve sonra her şey kararadı.

Joan acı içinde uyandı. Başı ağrıyordu. Gözlerini kırpıştırarak açtı.

Taş bir zeminde yan yatıyordu. Kalbi deli gibi atmaya başladı. Uzaktaki duvarda demir parmaklıklar vardı. Tıpkı kâbuslarındakine benzeyen bir hapishane hücresindeydi.

Hayır, aslında pek değildi. Kâbuslarındaki hücre kusmuk ve ölüm kokuyordu. Burada ise temiz taş kokusundan başka bir şey yoktu.

Joan bulanık görüşünden kurtulmak için kafasını salladı. Tam olarak nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Demir parmaklıkların ardında, koridorun taban süslemelerinde tanıdık bir desen vardı: *fleurs-de-lis.*

Orası Holland Köşkü'nün bodrumuydu. Joan'ın köşkte gönüllü olarak çalıştığı zaman, burada personel odaları ve mutfaklar vardı. Şimdiyse personel odalarından birini bir hapishane hücresine çevirmişlerdi.

Joan ağrıyan başına dokunmaya çalıştığında ellerinin önden kelepçelendiğini fark etti. Kalbi panikle tekledi. Ellerini geri çekerek ayırmaya çalıştı.

"Merhaba, Joan."

Joan hızla sese döndü. Nick'ti. Tabii ki oydu. Hücrenin bir köşesinde gayet rahat görünen bir tavırla dikilmekteydi. Sadece omuzlarındaki belli belirsiz gerginlik, onun bundan daha fazlasını hissettiğini ele veriyordu.

"Başın nasıl?" diye sordu Nick.

Joan herhangi bir fiziksel zayıflığı kabul etmek istemiyordu. "Biraz abartılı değil mi?" dedi. "Tüm bu zindan olayı?" Neyse ki sesi alaycı ve sakin çıkmıştı. Gizlice cebini yokladı ama Mtawali yolculuk jetonu gitmişti, buradan çıkmanın kolay bir yolu olmayacaktı. Odaya bakındı. Pencere ya da görünür havalandırma kanalları yoktu. Ayağa kalkması birkaç saniyesini alırdı. Ona doğru hızla hamle yapması da bir o kadar sürerdi. Ve Nick'in saldırılara karşı ne kadar hızlı olduğunu görmüştü.

Ayağa kalmak için kendini itmeye çalıştı. Bir şey bacağını çekiştirdi. Bacağını tekrar çekti ama o sırada sol bileğinin duvardan çıkan bir düzeneğe prangalandığını fark etti. "Bu *ne*?" Orta Çağ işkence odalarından fırlamış gibi görünen bir zincire benziyordu. İşte tam o anda Joan'ı bir panik, ortamla özdeşleşen türden bir klostrofobi dalgası sardı. Elleri zaten bağlıydı, şimdi bir de duvara zincirlenmişti. Bir an için gerçekten kâbusundaki hücredeymiş gibi hissetti. Zinciri çılgınca çekiştirdi. "*Çıkar* şunu!" Zincir, canlı bir hayvan pençesi gibi, onu defalarca geri çekti. Tüm bunların yanı sıra uyuşturu-

cunun neden olduğu donukluğu, sanki bir uykuymuş gibi hâlâ üzerinde hissediyordu.

"Üzgünüm, Joan. Kimseye zarar vermene izin veremem." Nick kıpırdamamıştı. Ama şimdi gözlerinde bir şeyler vardı. Endişe mi? Kafa karışıklığı mı? Joan'ın zincire bu şekilde tepki vermesini beklememişti. "Prangayı çözemem. Kimseye dokunmana izin veremem. Bu yüzden sakinleşmelisin."

Sakinleşmek mi? Joan onun böyle bir yerde kapana kısıldığını görmek isterdi. İstemeden Nick'in o sandalyede, ağzı kanlar içinde ailesi için merhamet dileyişini hatırladı. Nefes almaya çalışarak gözlerini sıkıca yumdu.

Sanki çalışanlar ona haber vermiş gibi Astrid'in hemen yanına koşmasını düşündü. "Geleceğimi biliyor muydun?" dedi.

"Bana geleceğini söyledin," dedi Nick. "Ben de sana inandım." Ağırlığını diğer ayağına geçirdi. "Peki planın nedir? Beni öldürmek için geldiğini varsayıyorum."

"Hayır," dedi Joan. "*Hayır.* Nick, buraya konuşmak için geldim."

"Konuşmak için," dedi alay edercesine. Ona inanmıyordu. "Ne hakkında?"

"Senin hakkında."

Nick dudaklarını birbirine bastırdı. Kendinden bahsetmeyi hiç sevmezdi. Joan o korkunç kayıtları görene kadar nedenini anlamamıştı. "Adamlarım herhangi bir saldırı için hazırlıklılar," diye onu uyardı.

Joan bir sancı hissetti. Gerçekten de turistlerle dolu bir köşkte ona saldırı düzenleyeceğini mi düşünüyordu? Dışarıda sıradan insanlar vardı. Onun böyle bir şeyi yapacağını gerçekten düşünüyor muydu?

Hücrenin dışından başka bir ses duyuldu. "Yapay yardım olmadan ondan gerçeği öğrenemeyeceğiz." Konuşan kişi dik

duruşlu ve asık suratlı Astrid'di. Birlikte gönüllü olarak çalıştıkları zamanlarda çocuklar için aktiviteler düzenlerdi. Rekabetçi bir eskrimciydi ve çocuklara köpükten kılıçlarla savaşmayı öğretirdi. Joan katliam gecesinde onun da büyük ihtimalle orada olduğunu fark etti. Nick'in yanında olan başka çalışanlar da var mıydı? Kahramanın müttefikleri miydiler? Joan yutkundu. Nick'ten sonra, köşkteki en yakın arkadaşı Astrid'di.

"Ona tekrar ilaç vermek istemiyorum," dedi Nick Astrid'e.

"Ne planladığını öğrenmemiz gerek," dedi Astrid. "Bunu kendin söyledin. O tehlikeli. Ölmeni istiyor. Ve burada turistler var. Kendimiz dışındaki hayatlardan da sorumluyuz."

Joan'ı kısa süreliğine yalnız bıraktılar. O sırada Joan kelepçelerini inceledi. Biraz çabayla saçlarının arasından bir tel toka çıkardı ve ellerini, kırdığı dizlerinin arkasına saklayarak kelepçelerini açmaya koyuldu. Nick ve Astrid döndüğünde çok fazla ilerleme kaydedememişti.

Nick, Joan'a bir su şişesi fırlattı.

"Bu nedir?" diye sordu Joan.

"Su," dedi Astrid. "İçinde bir şey var. Neredeyse Griffithlerin gücü kadar etkili."

Joan, Griffithlerin gerçeği zorla öğrenebildiklerini hatırladı. "Dürüstlük ilacı diye bir şey yok," dedi.

"Bu zamanda yok," diye kabul etti Astrid. "İç. Şişenin en az çeyreğini."

Joan kapağı açtı ve Astrid'in kısık bakışları altında suyun yarısını içti. Çok susamıştı ve hiçbir şey saklamadığını bilmelerini istiyordu. "İşe yaraması ne kadar sürecek?" diye sordu. Ama şaşkınlıkla bunu çoktan hissettiğini fark etti.

Sıcaklık ve rahatlama göğsünden parmak uçlarına kadar her yerine yayıldı. Fakat Joan gerçekten rahatlamak yerine, farkında olmadan yolculuk yapmaya çalıştığı zamankine benzeyen örtülü bir panik hissetti.

"Direnme," dedi Astrid.

Ama Joan kendine engel olamıyordu. Zincire karşı koyduğu gibi bulanıklık hissine de karşı koydu. Kontrolünü kaybetme hissini hiç sevmezdi.

"Adın ne?" dedi Astrid.

"Joan Chang-Hunt." Bu ağzından tuhaf bir zorlamayla çıkıvermişti. Ani bir dehşetle ilacın onu gerçekten de zorlayabildiğini fark etti. Bu şekilde olmasını beklemiyordu. Ağzı beyninden ayrı hareket ediyor gibiydi.

"Baban insan mı?" dedi Astrid.

Joan soru karşısında şaşkına döndü. Zihnini boşaltmak için kafasını salladı. Bu hareket başının dönmesine neden oldu. "Ben..." Dişlerini birbirlerine kenetledi. Doğru cevabı verme arzusu en az nefes alma ihtiyacı kadar yoğundu.

"Direnmeyi bırak," dedi Astrid. "Baban nerede?"

"Bilmiyorum!" dedi Joan aniden. Bunun doğru olduğunu fark edip rahatladı. Babasının şu anda nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"O insan mı?"

Joan cevaplamamak için mücadele etti. Bu sefer daha da zorlandı. "*Evet.* Onun hakkında sorular sormayı kes!"

"Pekâlâ," dedi Astrid, Nick'e. "Artık onunla konuşabilirsin."

—•—

Astrid hücreden çıktıktan sonra, Nick de Joan'ın ona erişemeyeceği bir noktada sırtını demir parmaklıklara yasladı ve yere oturdu.

Bir süre birbirlerini izlediler. Joan, Nick'in varlığının kendisine çok tanıdık gelmesinin tuhaf olduğunu düşündü. Onunla ilgili bir şey Joan'a bir güven hissi, bir yuva hissi veriyordu. Gerçi tam olarak öyle değildi. Belki başka bir zaman çizelgesinde öyleydi ama şu ankinde değil.

"Buraya gelmekteki planın neydi?" dedi Nick.

"Konuşmak," dedi Joan. "Seninle konuşmak."

Suratı asıldı. "Dikkatimi dağıtıp birilerinin bize saldırmasını sağlamak için mi?"

"Hayır."

"Yanında biri var mı? Başka biri daha geliyor mu? Silahlar var mı? Patlayıcılar?"

"Hayır," dedi Joan. *Patlayıcılar* mı? "Hayır. *Hayır.*" Onun hakkında gerçekten bu kadar kötü mü düşünüyordu? Ama zaten, azıcık bile olsa zaman çalmanın kendi gözünde cinayete eş değer olduğunu Joan'a net bir şekilde söylemişti. Canavarları bu yüzden öldürüyordu.

Joan, çocukluk evinde ailesini ölmüş hâlde bulduğunda onun yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Büyükannesinin ölü hâlde yerde yatışını düşündü. Aralarında çok fazla kan dökülmüştü. "Nick," dedi. Dürtünün, onun yerine gerçekleri anlatmasına izin verdi. "Buraya seninle konuşmak için geldim. Gerçek bu. Şu anda yalan söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

Nick'in gözleri, Edmund Oliver'a baktığı zamanki kadar soğuktu. "Konuş o hâlde. Ne istiyorsun?"

Ne istiyordu? Bu sorunun çok fazla cevabı vardı. Ailesini geri istiyordu. Bütün bunların hiç yaşanmamış olmasını istiyordu. Nick'le olmak istiyordu. Kendine yalan söyleyemi-

yordu. Damarlarında ilaç dolanırken yapamıyordu. Nick'le bu hücredeyken yapamıyordu. Aralarında geçen onca şeyden sonra bile onu istiyordu. Yaptığı şeyden sonra bile, yine de sadece onunla aynı odada olmak istiyordu. Bundan nefret ediyordu ama inkâr edemiyordu.

Neyse ki ilaç hangi cevabı zorla verdireceğini bilmiyordu. Tek bir doğru şeyi seçebilirdi. "Barış," dedi. "Canavarlar ve insanlar arasında."

"Barış mı?" Nick'in sırtı hâlâ rahat bir şekilde duvara yaslıydı. Ama dudakları gerildi. "Ben senin aileni öldürdüm, Joan. Beni bunun için affedebileceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi aniden Joan ilacın zoruyla.

Nick bir anlığına nefes almayı bırakmış gibiydi. "Hayır," dedi usulca.

"Tıpkı senin, benim bir canavar olduğum gerçeğini asla görmezden gelemeyeceğin gibi," dedi Joan.

Bu kez Nick'in cevap vermesi uzun sürdü. "Hayır," dedi. Duraklamasındaki bir şey, Joan'ın onun da gerçeği söylemeye zorlanmış olmasını dilemesine neden olmuştu.

Ama onun dürüstlük ilacı almasına gerek yoktu; çünkü Nick hiç yalan söylemezdi, yani doğrudan söylemezdi. Joan'ın nefesi kesildi. İşte acı gerçek ortadaydı.

Jamie'nin hikâyesi doğruysa eğer, o zaman Joan ve Nick başka bir zaman çizelgesinde birliktelerdi. O hikâye doğruysa eğer, yeni zaman çizelgesi hâlâ onları defalarca bir araya getirerek kendini onarmaya çalışıyordu. Ancak başarısız olmaya mahkûmdu. Aralarında kopan bu şey onarılamazdı.

"Ben seninle aramdaki bir barıştan bahsetmiyorum," dedi. Bunu söylemek canını yakıyordu.

"Canavarlar ve insanlar arasında asla barış olmayacak," dedi Nick. "Canavarlar zaman çaldığı sürece olmayacak. Siz kendinize engel olamıyorsunuz. Hepiniz bunu arzuluyorsunuz."

Joan başını hayır anlamında salladı. O arzulamıyordu.

"Zaman yolculuğunu arzuluyorsun."

Dürtü onun yerine cevap verdi. "Evet," dedi aniden. Dudaklarını birbirlerine bastırdı. Bunu neredeyse kendine bile hiç itiraf etmemişti. Yolculuk yapma yöntemi bir çeşit özleme dayanıyordu ve o özlem hep aklının bir köşesindeydi. Kendini bildi bileli, bunu tarih sevgisinde hep hissetmişti. "Ama kontrol edebiliyorum." Bunu söylediğini duymak içini rahatlattı. Eğer dürtü buna izin verdiyse, o zaman söylediği doğru olmalıydı.

"Edebiliyor musun?"

"*Evet.*" Joan doğruldu ve ona yaklaşmaya çalıştı. Nick ayaklarını hızla çekince kalbi küt küt çarptı. "Kes. Bana sorular sormayı kes," dedi. "Cevap vermeme engel olamıyorum. Ama sana söylemem gereken bir şey var..." Derin bir nefes aldı. "Bana ailenden bahsetmiştin. Onları öldüren adam..."

"Öldü."

"Biliyorum. Onu öldürdün."

"Bunu her canavar biliyor," dedi. "Bütün çocukluk hikâyelerinizde yer alıyor."

Joan'ın aklına Nick'in o hikâyeler hakkında ne düşüneceği hiç gelmemişti, bütün acıları sanki bir masalmış gibi anlatılıyordu.

"Onun boynunu kırdın."

Nick donup kaldı. Bu, hikâyelerde yoktu.

"Onlar ölmeden önce bir sandalyeye bağlıydın," dedi Joan. "İşkence gördün."

Nick yavaşça ayağa kalktı. Rahatlık numarası sona ermişti. "Bunu bilmemen gerekiyor," dedi usulca ama tehditkâr bir şekilde.

"Hepsini... Hepsini kaydetmişler," dedi Joan.

Nick belli ki bunu söylemesini beklemiyordu. "*Ne?*"

"Çok üzgünüm ama adamın ne yaptığını gördüm," dedi Joan. "Bütün ailen öldürüldü. Onları gördüm. Nick, çok üzgünüm..."

"Kes şunu," diye üsteledi Nick. "*Kes.*"

Ama Joan yapamadı. "Aslında neyi kaydettiklerini bilmelisin." Kurumuş dudaklarını ıslattı. "Seni bir kahramana dönüştürme sürecini kaydediyorlardı."

Nick'in bakışları sertleşti. Odada yalnızca nefes alışveriş sesleri duyuluyordu. Joan bodrumun duvarlarının bir buçuk metre kalınlığında olduğunun fazlasıyla farkındaydı. Orası bir zamanlar şarap mahzeniydi. Orada ne kadar bağırırsan bağır seni kimse duymazdı.

Konuşmadan önce dudaklarını tekrar ıslatması gerekti. "O... O hikâyeler senin canavarlar tarafından öksüz bırakıldığını ve kaderinin onları öldürmek olduğunu anlatıyor. Ama bu senin kaderin değil. Sen *yaratıldın*. Kahramana dönüştürüldün."

"*Kes şunu,*" dedi Nick, Joan onun yüzündeki ifadeyi görünce gerçek korkuyu hissetti. Aniden çocukluk hikâyelerindeki katille birlikte, bir odada kapana kısıldığının farkına vardı.

Ama ilaç hâlâ etkisini gösteriyordu. Onu konuşmaya zorluyordu. "Bunu sadece bir kere yapmadılar," dedi. "Aileni defalarca öldürdüler. Sana defalarca işkence etmek için zaman çizelgesini başa sardılar."

"Kes," dedi Nick tekrar. "*Yalan söylemeyi* kes."

"Yalan söylemiyorum. Söyleyemeyeceğimi biliyorsun."

"Şişenin kalanını iç."

Joan'ın midesi çalkalanıyordu. İçerse kusma ihtimali yüksekti. Ama kapağı açıp derin bir nefes aldı, sonra kendini zorlayarak kalanını içti. Bu nahoş bir şekilde çakırkeyif olmasına neden oldu.

İlaç etkisini ilk dozdan çok daha hızlı gösterdi. Ama bu sefer kontrolünü kaybetme hissi daha da kötüydü. Joan, ne varsa hepsini Nick'e anlatma dürtüsüne kapıldı. Sormadığı gerçekleri bile anlatma dürtüsüne.

"Sen... Sen canavarlar tarafından yaratıldın." Artık kelimeleri dili sürçerek söylüyordu, sözcükler normalden daha hızlı bir şekilde ağzından dökülüyordu. "Hikâyenin aslını oluşturmak için aileni öldürdüler. Bizden nefret etmen için. Sonra..." Bir tahminde bulundu. "Sonra bizi nasıl tanıyacağın, nasıl öldüreceğin konusunda eğitildin." Haklı olduğunu yüzünden anlayabiliyordu. "Nick, sen onlara direndin. Yaratmaya çalıştıkları şeye dönüşmek istemedin. Direncini kırana kadar bunu tekrar tekrar yapmaları gerekti."

"Zaman çizelgesini tekrar tekrar değiştiremezsin. Bu mümkün değil."

"Yalan söyleyemem," dedi Joan çaresizce. "Söyleyemeyeceğimi biliyorsun!" Ona inanmak *zorundaydı*.

Nick rahat duruşunu değiştirip ayaklandı, hızlıydı, sakin ve ölümcüldü. Joan geriye doğru sendeledi.

"Nick," dedi. "*Lütfen*. Bana inanmalısın."

"Lütfen mi?" dedi ona tepeden bakarak. "Nöbetçi Asker Değişim Töreni sırasındaki kurbanlarınız da size böyle mi demişti?"

Joan başını iki yana salladı.

"Hayır, yalvarmadılar, değil mi?" dedi. "Onlardan ne çaldığınızı bilmiyorlardı bile."

Joan'ın nefesi göğsünde sıkışıp kaldı. Nick onu gerçekten öldürecekti.

Ama Nick ona yaklaşmak yerine bir adım geriledi, sonra bir adım daha geri gitti. Tek kelime etmeden hücrenin kapısını açtı ve arkasından kilitledi. Önce anahtar, sonra da ağır bir sürgüyle. Saf klostrofobi karşısında oluşan panik Joan'ın her yerini sarmıştı. "Nick!" diye bağırdı. Ama o çoktan görüş alanından çıkmıştı. Onu hâlâ duyabilir miydi?

Duyabilsin ya da duyamasın, ilaç hâlâ onu konuşmaya zorluyordu. Joan gerçekleri söyleme arzusunu bastırıp *düşünmeye* çalışarak gözlerini sıkıca yumdu. Nick ona inanmamıştı. Joan onu suçlayamazdı. Bu söylediklerini kim duymak isterdi ki? Kendisi hakkında bildiği her şeyin bir yalan olduğunu kim duymak isterdi?

Gerçek şu ki Nick'in ona inanacağını hiç düşünmemişti. Yine de denemesi gerekiyordu. İyi bir sonun mümkün olup olmadığını bilmeliydi.

Tel tokayı bulana kadar zemini yokladı. O bunu yaparken ilacın etkisi daha da arttı. İlacın kaçışını itiraf etmesine neden olabileceğini fark edince içinde isterik bir kahkaha atma isteği oluştu. Buna karşı koydu ama tıpkı daha önce olduğu gibi, konuşma arzusu daha baskın çıktı.

Bunu farklı bir gerçekle yatıştırmalıydı.

"Seninle ilk karşılaşmamızda..." Sesindeki yoğun duyguyu alabiliyordu. Gözlerini kapadı. İlaç onu sadece konuşmaya zorlamıyordu, hissetmeye de zorluyordu. "Seninle ilk karşılaşmamızda, sanki seni zaten tanıyormuşum gibi hissettim," dedi. "Sanki seni hayatım boyunca tanıyormuşum gibi."

Nick'ten bir cevap gelmedi. Orada olmamasını umdu.

"Sen neredeysen," dedi. "Ben de orada olmak istiyordum. Sen güneş gibiydin. Hep sana doğru dönüyordum."

Kilitteki yaydan hafif bir *klik* sesi geldi. Dalgınlıkla gözlerini kırpıştırdı. *Odaklan*, dedi kendi kendine.

"O gece beni öptün," dedi. "Başka hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim. Sonra, belki de benimle bunca zamandır oynamışsındır diye düşündüm. Ama sonra o doksanlar kafesinde, merak etmeye başladım... Çünkü zaman çaldığımı bilmene rağmen beni öldürmedin."

Ayak sesleri duydu, Nick parmaklıkların arasından ona bakıyordu. Onu görünce Joan'ın kalbi tekledi. Gitmemişti.

"Liu ailesinin bir hikâyesi var," dedi. "Diyorlar ki, bir zamanlar başka bir zaman çizelgesi varmış. Bizimkinden önce var olan bir zaman çizelgesi."

"Ne yaptığını biliyorum," dedi Nick. "O kelepçeyi açmaya çalışıyorsun. Ama boşa uğraşıyorsun. Bu hücreden çıkamayacaksın."

"Hissetmiyor musun?" dedi. "Bu zaman çizelgesinin yanlış olduğunu hissetmiyor musun?"

Hissediyorsa bile bunu belli etmiyordu. Ama tabii bu, ilacın umurunda değildi. Onu daha çok konuşmaya zorladı. "Liu hikâyesine göre, orijinal zaman çizelgesindeki kahraman, canavar bir kıza âşık olan, sıradan bir oğlanmış," dedi.

"Kes şunu," dedi Nick.

"Diyorlar ki, eğer o insanlar ilk zaman çizelgesinde birbirlerine aitlerse *bizim* zaman çizelgemiz onları hep bir araya getirmeye çalışacakmış. Diyorlar ki..."

"Joan, *kes*."

Joan gülmek istedi. "Yapamıyorum. Aptal dürüstlük ilacın beni konuşturuyor da konuşturuyor. Sanırım durdurmak için beni öldürmen gerekecek."

O bunu söyleyince Nick'in elleri hücrenin parmaklıklarını kavradı, boğumları bembeyaz kesilmişti.

"Bu fikir hoşuna gidiyor, değil mi?" dedi Joan. "Neden olmasın? Benden başka herkesi öldürdün zaten."

"Zaman çaldın." Nick'in sesi ciddiydi. Bu kelimeleri, onları öldürmeden hemen önce diğer canavarlara da söylemişti. "Başka bir insana daha zarar vermene izin veremeyiz."

Joan tokayı tıpkı büyükannesinin ona öğrettiği gibi çevirdi. Neredeyse açmıştı.

"O hâlde beni öldürecek misin?" dedi ona. "Ya da başkasından bunu yapmasını mı isteyeceksin?"

Nick'in yüzünden karanlık ve tehlikeli bir ifade geçti. Hayır, ona bir başkasının dokunmasına izin vermeyecekti.

"Alternatif nedir?" diye sordu. "Beni burada tutsak mı edeceksin? Beni polise mi vereceksin? Onlara ne diyeceksin? 'Enselerine dokundu' mu diyeceksin?"

"Üzgünüm, Joan," dedi Nick. "Ben bizim, olduğumuzu sandığın şey olduğumuza inanmıyorum. Gerçek şu ki, görevimi uzun zaman önce yerine getirmeliydim. Gerçek şu ki, sen bir canavarsın ve hayatta olduğun sürece insanlara zarar vermeye devam edeceksin."

Bir *klik* sesi duyuldu ve soldaki kelepçe nihayet açıldı. Joan onu sallayıp çıkardı. Başka bir *klik-klik* sesiyle sağdaki kelepçeden de kurtuldu. Nick'e boş ellerini gösterdi.

"Kelepçeli olman ya da olmaman önemli değil," dedi Nick. "Yolculuk yapmak için hiç zamanın yok. Zaman olmadan yolculuk yaparsan ölürsün."

"Bizi öldürmeye devam edemezsin," dedi Joan. Boğazına bir yumrunun oturduğunu hissetti. "Bunu yapmana izin veremem."

"O hücrede kilit altındasın," dedi Nick. "Yolculuk yapmak için insan zamanına ihtiyacın var. Ve ben, hiçbir insanın senin yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

Joan kendini hazırladı. Hangisinden daha çok korktuğuna emin değildi, sıradaki hamlenin işe yaramasından mı yoksa yaramamasından mı?

"Haklısın," dedi. "Yolculuk yapmak için gerçekten de insan zamanına ihtiyacım var. Ama burada uyandığımdan beri içimden bir ses bana bir şey söylüyor." Kendi sesindeki korkuyu duyabiliyordu. "Ben sadece yarı canavar değilim. Aynı zamanda yarı insanım."

Ne olduğunu fark edince Nick'in gözleri kocaman açıldı.

Joan kendi ensesine dokunmak için uzandı.

"Joan, yapma!" Kelimeler gırtlağından kopmuş gibi geldi. Joan onun bu kelimeleri söylediğinin farkında olup olmadığını merak etti.

Joan kendinden zaman aldı. Uzaktan, Nick'in anahtarı beceriksizce deliğe sokmaya çalıştığını duyabiliyordu. Ama en yüksek ses kendi çığlığıydı. İnsanlardan zaman aldığında bunu hissetmiyormuş gibi görünüyorlardı ama bu, kendi etini koparmak gibiydi. Acı içinde dizlerinin üzerine çöktü. Kendinden ne kadar zaman almıştı? Hiçbir fikri yoktu.

Kapı hışımla açıldı. Joan, Nick'e bakması gerekenden bir saniye daha uzun baktı. Ona her zaman özlem duyduğunu biliyordu. Ona duyduğu ihtiyaç, tıpkı arka planda hissettiği o yolculuk yapma arzusu gibiydi.

Kendini başka bir özlemin kollarına bıraktı.

YİRMİ ÜÇ

Hücre karanlık ve çok soğuktu. Joan düştüğü yerde çömeldi, acısı kaçışın neden olduğu rahatlamadan daha baskındı. Kendine Nick'i kaybetmediğini söyledi. Nick'e hiç sahip olmamıştı ki. En azından bu zaman çizelgesinde, kendisine yapılan şeyden sonra olmamıştı. Nick'in ona yaptığı şeyden sonra.

Karanlıkta etrafı elleriyle yokladı. Pranganın direncini hissetmediğinde içi rahatladı. Onu da beraberinde getirmekten korkmuştu.

Emekleyerek temkinle ilerledi ve omzu duvara çarptığında inledi. Her yeri çürüklerle kaplıymış gibiydi.

O anda aniden Nick'in ona bağırdığını hatırladı: *Yapma.* Ne demek istemişti? Neyi yapma? *Kendinden zaman alma* mı? Muhtemelen *Kaçma* demek istemişti. Söylediği başka bir şeyi daha hatırladı. *Görevimi uzun zaman önce yerine getirmeliydim.*

Joan yutkunarak gözyaşlarını bastırdı. Gözleri artık karanlığa alışıyordu. Uzaktaki duvarda hâlâ demir parmaklıklar ve bir kapı vardı. Joan saçlarına dokundu. Başka tel tokası yoktu. Kullandığı toka ise başka bir zamanda kalmıştı. Sütyeninin telini çıkarması gerekecekti.

Ama kilide bakmaya gittiğinde, kapı bir dokunuşuyla savrularak açıldı. Kilitli değildi. Doğru düzgün kapalı bile sayılmazdı.

Aklının bir köşesinde bir uyarı zili çaldı. Bu doğru değildi. Nick buraya bir gardiyan dikerdi.

Hangi zamana gelmişti?

Hücreden çıkarken bir yanı alarmların çalmasını bekliyordu. Ama hiç ses yoktu. Koridor boyunca yürüyerek eski personel odasından geçti ve kısa kat merdiveninden yukarıya çıktı.

Köşkün üst katlarına ulaştığında etrafında her zamankinden daha yoğun olan ahşap ve yün kokuları eşlinde, bir de toz kokusu aldı. Sessizlik ürkütücüydü.

Yürüdükçe Joan'ın endişesi daha da arttı. Ulaştığı ilk oda tamamen yabancıydı.

Oranın Kahvaltı Odası olduğunu anlaması biraz zamanını aldı. Burada George Dönemi kahvaltılarının bir replikasını -erikli kekler, tereyağlı kızarmış ekmekler ve reçel- sergileyen, güvenlik şeridiyle sarılmış bir yemek masası olmalıydı. Ama mobilyaların hepsi gitmişti. Bacchus'le Venus'ün resmedildiği, o büyük duvar halıları duvarlardan sökülmüştü.

Köşk eşyasızken bile hâlâ kocamandı elbette. Duvarlar kalın kadifelerle kaplıydı, tavan altın ve beyazdan oluşan bir geometri harikasıydı. Ama tüm bu ihtişamına rağmen, orada hiç kimse yokken sahip olduğu bir terk edilmişlik havası vardı. Böyle bir köşke onunla ilgilenecek bir personel lazımdı. Onlar olmadan köşk çürüyüp giderdi.

Cumbalı pencerelerden güneşin batışı görünüyordu. Joan, pencerelerin önünde durup çöken geceye baktığı son seferi hatırlayarak içini ürperten bir dejavu hissine kapıldı.

Hangi tarihe yolculuk yapmıştı? Arazide gezinse neler görürdü? Bir yıl mı yolculuk yapmıştı? Beş yıl mı? On mu?

Tek bildiği geriye kalan bütün zamanını kendinden çalmıştı. Bir sonraki nefesini alamadan önce aniden düşüp ölebilirdi.

Bunu gerçekten ama *gerçekten* düşünmemeliydi.

Köşk boş gibi görünüyordu ama bu, arazide devriye gezilmediği anlamına gelmiyordu. Kütüphanenin çevreyi güzelce gören bir manzarası vardı ve gökyüzünün renginden anlaşıldığı kadarıyla yirmi dakika sonra güneş batacaktı.

Joan Çini Odası'ndan geçti. O da boşaltılmıştı. Küratör Murry, Holland Köşkü'nün çini koleksiyonuyla -birbirinin aynı gül desenleri olan kâğıt inceliğindeki tüm fincanlarla- çok gurur duyardı.

Büyükannesi iki oda ileride ölmüştü.

Joan'ın nefesi kesildi. Kendini merdivenden çıkmaya zorladı. Bir sonraki katta, Sarı Misafir Odası'nın kapısı açıktı. Ardında Yaldızlı Oda görünüyordu. Bu sefer Oliverlar yoktu. Nick yoktu. Sadece iki boş oda vardı.

Joan kütüphanenin kapısını açtı. Kısacık bir an için, burayı tıpkı bıraktığı gibi bulmayı bekledi: deri ciltli kitapların olduğu raflar, okuma sandalyeleri.

Ama tabii ki köşkü her kim boşalttıysa oraya da uğramıştı. Geriye sadece buranın iskeleti kalmıştı: boş raflarla dolu uzun bir koridor. Tavan hâlâ lacivert renkteydi ve altın yıldızlarla kaplıydı. Joan bunu hep sevmişti.

Pencereden görünen Hollanda Bahçesi'ni yabani otlar bürümüştü ve resmen bir orman gibi olmuştu. Tek hareket, yaprakları kıpırdatan rüzgârdı. Köşk terk edilmiş gibi görünüyordu. Joan parmağını pervazda biriken tozun üzerinde gezdirdi.

O odaya en son geldiğinde Nick de oradaydı. Birlikte aynı gün batımında oturmuşlardı. Sonra Nick onun yanağına dokunmuştu ve öpüşmüşlerdi.

Ve sonra... Titreyerek nefesini verdi. Sonra canavarların geldiklerini duymuşlardı.

Belki de gerçek zaman çizelgesinde de o ve Nick o gece öpüşmüşlerdi. Belki o zaman birbirlerinden ayrılıp biraz gülüşmüş ve sonra tekrar öpüşmüşlerdi. Belki sonrasında yürüyerek bahçelerden geçip Kensington'a gitmişlerdi. Kebap ve dondurma yemişlerdi. Belki de ertesi gün ve ondan sonraki gün yine buluşmak için sözleşmişlerdi.

Arkasından ahşap zeminde ilerleyen hafif bir ayak sesi geldi.

İşte o anda Joan neden kütüphaneye geldiğini, neden bir an evvel köşkten çıkmadığını tam olarak anladı. Her zaman ona doğru çekilmişti. Onun da kendisine doğru çekildiğini varsaydı. Zaman çizelgesi, ikisi de hayatta olduğu sürece kendini onarmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyecekti.

Pencereden döndü. Aptal kalbi onu görünce deli gibi çarptı.

Nick yaklaşırken gölgeler içindeydi ama Joan saçlarının daha uzun olduğunu görebiliyordu. Onun dışında hâlâ aynı görünüyordu, koyu renk saçları ve köşeli çenesiyle film yıldızları kadar yakışıklıydı. Ve hâlâ aynı ulvi iyiliğe sahipti. Canavarın kahramanı.

Bu adil değil, diye düşündü. Bu zaman çizelgesinde hiç şansları olmamıştı. Bütün hayatlarını birlikte geçirmeleri gerekirken ellerinde sadece bu vardı.

"Dur," dedi Joan aniden. Sanki olacakları durdurabilirmiş gibi.

Nick, Joan'ı hayrete düşürerek ona birkaç adım kala durdu.

Joan orayı bu şekilde düzenleyenin o olduğunu fark etti. Köşk bomboştu. Yalnızca ikisi vardı. Onları gözetleyen herhangi biri, olası bir yardımcı yoktu. Yapılması gereken şey için daha fazla bahane yoktu.

"Seni ilk gördüğümde o pencerenin önünde duruyordun," dedi Nick. Sesi her zamanki gibiydi. Dalgasız bir deniz gibi sakin ve derin.

"Hatırlıyorum," dedi Joan. Buna katlanamıyordu. Onunla henüz savaşamazdı. Hazır değildi. Başka bir atlama için yeteri kadar vakti kalmış olmalıydı. Belki bu sefer daha büyük bir atlama yapardı.

Nick kendine engel olamıyormuş gibi sendeleyerek ona yaklaştı. "Lütfen," dedi. "Lütfen kendinden daha fazla zaman alma." Tabii ki aklından geçenleri biliyordu. Her zaman uyum içinde olmuşlardı.

Nick attığı adımla birlikte günün son ışıklarının altına girdi. O anda Joan gölgelerin sakladığı şeyi gördü. Normalden sadece birkaç yaş büyüktü ama ifadesi farklıydı. Son seferinde oldukça kararlıyken şu anda yoğun duygular içindeymiş ve tereddüt ediyormuş gibi görünüyordu. Öpüştükleri gece olduğu gibi.

"Düşünmek için çok zamanım oldu," dedi. "Kendinden ne kadar zaman aldığını merak etmek için."

Joan kendini hazırladı. Yıldırım hızında bir saldırı bekliyordu, Edmund Oliver'a yaptığı gibi bir şey. Ama Nick orada öylece duruyordu, elleri tehdit oluşturmayacak şekilde iki yanında duruyordu. *Şimdi*, diye düşündü. Şimdi yapacaktı. Ama öylece durmaya devam etti. Ortamdaki gerilim dayanılmazdı.

Nick titrek bir nefes aldı. "Joan," dedi. "Seni ilk gördüğümde, daha tek kelime etmeden sesinin nasıl olduğunu biliyordum."

Joan ona bakakaldı. Keskin bir netlikle o günü hatırladı. Nick başını açık bir kitabın üzerine eğmiş hâlde kütüphaneye girmişti. Joan, onun elindeki kitabı narin kenarlarını koruyacak şekilde dikkatle taşımasından büyülenmişti. Nick'in başını kaldırıp onu gördüğü ânı hatırladı, daha Joan konuşamadan gözlerinin nasıl kocaman açıldığını.

"Kahkahanın nasıl bir tınısı olduğunu biliyordum," dedi. "Geceleri bir o yana bir bu yana dönerek uyuduğunu, kışın bile örtüyü üzerinden attığını biliyordum. Çayına taze zencefil koyduğunu biliyordum. İki seçenekle karşı karşıya kaldığında kolay olan yerine, her zaman doğru olanı seçtiğini biliyordum."

"Nick..."

"Bu zaman çizelgesi yanlış, değil mi?" dedi.

"Ben..." Joan, dürüstlük ilacının kalıntıları onu zorlamaya devam etse de uzun süre konuşamadı. Kendini her şeye hazırlamıştı. "Ben... Seni ilk gördüğümde, seni hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissettim." Sesi kulağına korkunç derecede savunmasız geliyordu. Umudunu acımasızca ezdi. *İki seçenekle karşı karşıya kaldığında kolay olan yerine, her zaman doğru olanı seçtiğini biliyordum.* Ama öyle yapmamıştı, değil mi? Korkunç şeyler yapmıştı.

Nick bir adım daha yaklaşınca Joan düşünmeden geriledi. Nick'in yüzünde ıstırap benzeri bir şey belirdi. Silahsız olduğunu göstermek için boş ellerini kaldırdı. Ama hiçbir zaman silaha ihtiyacı olmamıştı zaten. Yaldızlı Oda'da yaptıklarına silahsız başlamıştı. "Seni son görüşümde," dedi. "Bana bir zamanlar birlikte olduğumuzu söyledin."

Joan gözlerini ondan alamıyordu.

"Sana inanmadığımı söyledim," dedi Nick. "Ve sonra sen kendinden zaman aldın. Çığlık attın. Ben... Ben öldüğünü sandım. O sesi hâlâ rüyalarımda duyuyorum." Joan, Nick'in ona yaklaşmak istediğini görebiliyordu ama sanki zemine kök salmış gibi, ellerini hafifçe havaya kaldırmış, öylece duruyordu.

Joan içindeki umudu tekrar bastırdı. Kendine asla mutlu bir son olmayacağını hatırlattı. O bir canavardı, Nick de bir kahraman. Herkes bu hikâyenin nasıl son bulduğunu biliyordu.

Aldığı son nefes çok ağır geldi. Bunu Nick de gördü. Zaten her zaman her şeyi görürdü. Kendisine uzanmak istediğini biliyordu. Onu anlayabiliyordu, tıpkı Nick'in de onu anladığı gibi.

Ama uzanmak istediği *o* değildi. Şimdiki o değildi. Nick diğer Joan'ı istiyordu. Doğru tercihleri yapan Joan'ı. *O* Joan, ailesiyle birlikte katliamda ölmüştü.

Hayatta olan Joan artık -kelimenin her anlamıyla- bir canavardı. Zaman çalmıştı. Şimdi bile bir yanı tıpkı korsanların denizleri aştığı gibi, çağlar arasında yolculuk yapıp durmak istiyordu.

"Ne yapıyorsun, Nick?" dedi. Bunu uzatmanın işkence olduğunu görmüyor muydu?

Nick ellerini yavaşça indirdi. "Bilmiyorum." Sesi Joan'ın hissettiği kadar yoğun duygularla doluydu, kendinde değilmiş gibi görünüyordu. "Her zaman tek önceliğim görevim oldu. Başka bir şey için kendime izin vermedim."

Bu kulağa yalnız bir hayatmış gibi geliyordu. Joan, Nick'in ailesini ölü bulduğu mutfağı hatırladı. Arkasındaki buzdolabının üzeri fotoğraflarla doluydu, Nick ve kardeşlerinin doğum günü mumlarını üflerken ve kameraya gülümserken çekilen fotoğrafları.

Holland Köşkü'nün personel odasındaki süssüz dolabını hatırladı.

Kütüphanenin sessizliğinde, nefesleri kulağa düzensiz geliyordu. "Kendime hiçbir şey hissetme izni vermedim," dedi. "Ama o gün kütüphaneye girdim ve seni gördüm."

Joan, Nick'in o gün kapıdan girişini hatırladı. Nick başını kaldırıp baktığında Joan onu çoktan *tanıyordu*.

"Biri zaman çizelgesini değiştirdi," dedi Nick. "Ama seni unutmamı sağlayamadılar. Tamamen değil." Ondan başka yere çevirmediği koyu renk gözleri, kendi kalp atışı kadar tanıdıktı. "Seni seviyorum, Joan."

Joan kendi boğazından boğulur gibi bir ses çıktığını duydu. Duymayı böylesine istediği bir şey canını nasıl bu kadar yakabilirdi? Zamanda yolculuk yapmayı ne kadar çok istese de bu, Nick'e karşı beslediği hislerin yanında sıfır kalırdı. Karşılaştıkları andan beri sadece ona yakın olmak istemişti.

"Yapma," diye fısıldadı. Bu, katlanabileceğinin de ötesindeydi.

"Biliyorum," dedi Nick. Sesi acıyla doluydu. "Benden ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Bu doğru olmasına rağmen, Joan başını iki yana salladı. Ondan hem nefret ediyor hem de onu seviyordu. İçinde bir çatlak vardı ve bu onu ikiye ayırıyordu. Bir nefes aldı ve soluğunu güçlükle kontrol etti. "Hatırladığın ben değilim," diyebildi sonunda. "Ben o değilim, ben o diğer Joan değilim." Gerçek zaman çizelgesindeki; doğru seçimler yapan, muhtemelen hayatı boyunca hiç zaman çalmamış olan Joan.

"Senin kim olduğunu biliyorum," dedi Nick.

"*Bilmiyorsun*." Aniden Nick'in ona bakma şekline katlanamaz hâle geldi. "Çok fazla zaman çaldım," dedi boğuk bir sesle. Kaç kişiden çaldığını bile bilmiyordu. Yüzlerce ol-

malıydı. Belki de bin. O ve Aaron, Çukur'da çok uzun süre kalmışlardı. Dahası, köşke gelmek için yolculuk jetonundan en az otuz yıl kullanmıştı. Kendine duyduğu tiksinti bir anlığına nefesini kesti.

Derken Nick sanki kendine engel olamıyormuş gibi bir adım daha yaklaştı. Joan, terk edilmiş kütüphanenin serinliğinde Nick'in sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordu. Uzansa ona dokunabilecekti.

Bunun yerine ellerini yumruk yaptı. "Eskiden her kimsek, artık o insanlar değiliz," dedi. "Benim için herhangi bir şey hissediyorsan eğer ya da ben senin için bir şey hissediyorsam..." Ne dediğini fark ettiğinde Nick'in gözlerinin kararışını izledi. "Bu, yalnızca başka bir zaman çizelgesinin kalıntısı. Biz artık farklı insanlarız."

"Beni dönüştürdükleri şeyi mi kastediyorsun?" dedi Nick.

"Evet."

"Ve benim seni dönüştürdüğüm şeyi?"

Joan'ın nefesi boğazında takılı kaldı. Gözlerini ondan alamıyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Nick. "Çok özür dilerim, Joan."

"O şeyleri ben yaptım," diye fısıldayarak karşılık verdi Joan. Nick ailesini öldürmüştü ama masum insanların enselerine dokunan kişi kendisiydi. Bu, onun seçimiydi.

"Kaç kişiyi öldürdüğümü bilmiyorum bile," dedi Nick usulca. Bu bir itirafti. O anda Nick'in sesinde de aynı şeyi duydu. O da tıpkı Joan gibi kendinden iğreniyordu.

"Keşke..." Joan yutkundu. "Keşke farklı olabilseydik."

"Ya olabilirsek?" dedi Nick.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yaptığımız şeyi değiştiremeyiz," dedi Nick. "Ama... dönüştürüldüğümüz insanlar olmak zorunda değiliz." Sesi titriyordu. "Bana canavarlar ve insanlar arasında barış istediğini söylemiştin."

Joan ona bakakaldı. Kayıttaki kadın, erdemini haklı bir öfkeye dönüştürülebileceği için Nick'i seçtiğini söylemişi. Kadın Nick'i mükemmel bir şekilde yarattığını düşünüyordu. Ama yanılmıştı. Joan şimdi anlıyordu. Nick'in özünde bozulmayan bir şey vardı. İki bin işkence ve direnç kırma girişiminin bile silemeyeceği, iyi bir şey.

"Bunun mümkün olduğunu gerçekten düşünüyor musun?" dedi Joan. Barışı her şeyden çok istiyordu. O yarı insan, yarı canavardı. Barışı sadece istemekle kalmıyor, barışsız bir dünyada kendini parçalanmış hissediyordu.

"Aileni geri getiremem," dedi Nick. "Ama bu zaman çizelgesini daha iyi yapabileceksek, bunu denemek isterim."

Joan o anda anladı. O diğer Nick'e âşık değildi, kahraman olmayan Nick'e. O diğer Joan değildi. O, *bu* Nick'e âşıktı, hayal edilemeyecek kadar acı çekmiş ve bu acıyı insanları koruma isteğine dönüştürmüş olan Nick'e. Şu anda bile farklı bir gelecek hayali kurmaya devam eden Nick'e.

Joan son adımı atarak Nick'in yüzüne dokunmak için uzandı. Nick gözü kara bir şekilde ona izin verdi. "Seni öpebilir iyim?" diye fısıldadı Joan.

Nick usulca bir ses çıkardı ve Joan'ın kalbinin deli gibi atmasına neden olan büyük bir rahatlamayla ona uzandı. Nick onu kollarına çekerken Joan, ensesinin açık olduğunu fark etti. Tek yapması gereken elini ensesine değdirmekti, sonra ölürdü. Nick'in ona olan güveni Joan'ı neredeyse mahvetti.

"Seni gördüğüm andan beri sevdim," dedi Joan. O zamandan beri, hatta ondan da önce. Şimdi ve sonsuza dek.

"Seni seviyorum," diye fısıldayarak karşılık verdi Nick. "Hep sevdim."

Joan gözlerini kapadı. Nick'in dudakları onunkilere değdiğinde gözyaşlarının akmaya başladığını hissedebiliyordu. Ve zaman çizelgesi tepki verdi. Canavar olan yarısı dudakları onunkilere değerken bunu hissetti: Sanki geniş çentikli parçalar birbirlerine geçiyormuş gibi, dünyada bir değişim oluyordu. Zaman çizelgesi kendini onarıyordu.

Joan sadece bir saniyeliğine kendine bu ânı *hissetme* izni verdi. O ve Nick'in gerçekten buna sahip olabileceklerini hayal etti. Mutlu olabileceklerini.

Sonra gözlerini açtı ve tuhaf gücünü Nick'in üzerine saldı.

Nick şok olmuş gibi ağzına doğru nefesini verdi. "Joan?" Kendini geri çekmeye çalıştı ama Joan onu kollarıyla daha sıkı sardı. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Joan derinliklerinden gücü çekti ve o güç, sanki onun çağrısını bekliyormuş gibi karşılık verdi. *Yasak bir şey*, demişti muhafızlardan biri buna.

Joan gücünün ne yapabileceğini hep biliyordu. Metali bir taşa dönüştürmemişti, onu madene *geri* çevirmişti. Onu eski hâline çevirmişti.

Şimdi de Nick'i eski hâline çeviriyordu.

Bunun nazik bir yanı yoktu. Güç ondan taşıyordu. Nick'in vücudu bu güç karşısında sarsıldı ve titredi. Yüzü acıyla buruştu. *Joan*, diye ağzını oynattı. *Joan, lütfen*. Nick çığlık atmaya başladıysa bile Joan kendini devam etmeye zorladı.

Joan şimdi hüngür hüngür ağlıyordu. Etraflarındaki köşk titremeye başladı.

Joan Nick'i eski hâline çevirdi. Gücü duvarları sarstı. Sıva çatladı, etraflarına toz yağdı. Nick'in yaptığı her şeyi ve ona yapılan her şeyi eski hâline çevirdi.

Nick'in aldığı canları eski hâline çevirdi. Ailesini geri getirdi.

Nick'i artık bir kahraman olmadığı, eski hâline çevirdi. Âşık olduğu Nick yok olana dek tüm gücünü kullandı.

Ve sonunda her şey değişti.

KAKTÜS TEAM

SON SÖZ

Yazın son haftalarında, yaprakların rengi değişmeye başlamış olmasına rağmen günler uzun ve sıcaktı. Herkes bunun Londra'da yıllardır yaşanan en güzel yaz olduğu konusunda hemfikirdi.

Şehrin parklarındaki kır çiçekleri, herkesin hatırladığından çok daha geç açtı ve daha uzun süre yaşadı: çiçekli sarmaşıklar, papatyalar, menekşeler ve hanımeliler.

Ama Joan yazın son günlerini kaçırdı. Büyükannesinin grip olmasından endişe ettiği, Gus dayının ise sıcak çarpması olabileceğini düşündüğü bir şeye yakalanmıştı.

Ama Joan, bunun bir insan hastalığı olmadığını biliyordu. Nick'i eski hâline çevirerek gücünün sınırlarını zorlamıştı. Zaman çizelgesini değiştirmek için, gücünü son kıvılcımına kadar harcamıştı. Bir şeyleri eski hâline çevirmek için kullandığı her ne yeteneği varsa artık gitmişti. Vücudu iyileşmeye başladıktan sonra bile, içinde bunun yokluğunu hissedebiliyordu.

İçindeki tek yokluk, gücü değildi üstelik.

Onu rüyasında görüyordu. Bazen Holland Köşkü kütüphanesindeydi, bazen çocukluk evindeki bir sandalyeye bağlıydı. Her seferinde çığlık atıyor, ona durması için yalvarıyordu. Joan, titreyerek ve kelimeler boğazında düğümlenmiş bir hâlde ona uzanarak uyanıyordu. *Üzgünüm. Üzgünüm. Çok üzgünüm. Seni seviyorum.*

Rüyalar kötüyse, uyanık olmak daha da kötüydü. Köşkteki son anlar zihninde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Nick'in gözlerinin kocaman açılışını hatırlıyordu. Çığlık atmaya başladığında göğsünün titreyişini. Ona bunu yapanın *Joan* olduğunu fark ettiğinde yüzünde beliren ifadeyi hatırlıyordu. Durmayacağını fark ettiğinde. Joan ona, onu sevdiğini söylemişti. Onu öpmüştü. Sonra da onu parçalara ayırmıştı.

Yataktan çıkamayacak kadar zayıf hissettiği için, artık tek yapabildiği öylece uzanıp hatırlamak, hatırlamak ve hatırlamaktı.

Başka kimse hatırlamıyordu.

"Holland Köşkü mü?" Büyükannesi elinin tersiyle Joan'ın alnına dokundu. "Holland Parkı'ndaki eski harabeyi mi diyorsun? Oraya neden gitmek isteyesin ki?"

"Holland Köşkü'nü diyorum! Parktaki köşkü!" Joan doğrulmaya çalıştı ama büyükannesi onu dil dökerek tekrar yatırdı.

"Orada bir şey yok, canım." Büyükannesinin sesi endişeli çıkıyordu. "Hâlâ ateşin var. Dr. de Witt'i bir daha arayacağım."

Joan hiçbir zaman iyi bir hasta olmamıştı. Ayağa kalkacak kadar güçlü hissettiğinde iyi olduğunu söyleyip doğruca Kensington Caddesi'ne gitti.

Yolu yarıladıktan sonra ise yarı ölü bir şekilde sendeleyerek büyükannesinin evine geri dönmek zorunda kaldı.

"Sana müstahak," dedi büyükannesi ama sesi nazikti. Joan'ı tekrar yatağa yatırdı.

Ama belki de bir şeyin gerçek olmasını istemek onu gerçek yapıyordu, çünkü Joan o günden sonra giderek daha

da güçlendi. Bacakları onu taşır taşımaz Holland Park'ına gitti. Ertesi gün ve ondan sonraki gün tekrardan oraya gitti.

Babasının eve döneceği gün, kendini yeniden eskisi gibi hissetmeye başlamıştı.

O sabah mutfağa girdiğinde ailesinin çoktan kalktığını gördü.

Joan, onları her gördüğünde hissettiği o rahatlama ve şaşkınlıkla birlikte kapı aralığında duraksadı.

Gus dayı ocağın başındaydı, armutları pişiriyordu. Joan, boş bir meyve sepetinden taze armutları alışını ve omzunun üzerinden attığı kabukların aniden gözden kayboluşunu izledi.

Armutlara bolca baharat koydu, büyükanne tarafı baskın tatları severdi. Büyükannesi nerede yaşarsa yaşasın evi hep aynı şekilde kokardı: tarçın, safran, kakule ve karanfil.

"*Mona Lisa*'yı çalabileceğime bahse girerim," dedi Ruth diğerlerine. Büyükannesinin bozuk radyatörünün üzerine oturmuştu. Bukleleri yüzünü çevreleyen yoğun, siyah bir bulut gibiydi. Büyükannesi kızarmış ekmekten bir lokma ısırırken, "Umarım onu yemeyi düşünmüyorsundur," diye ekledi. Ardından inledi. "Ah, *yapma*."

"Dorothy, at şunu," dedi Ada teyze. "Lütfen."

"Ben bu şekilde seviyorum," dedi büyükannesi.

"Yanık o!" dedi Bertie.

"Ben yanık seviyorum."

Hepsi öldükten sonra Joan onları hayal etmeye çalışmıştı. Gerçi bütün küçük detayları hatırlayamamıştı. Büyükannesinin saçları, uçları daha elektrikli olan gri bir bulut gibiydi. Sabahlığının etek uçları yıpranmıştı. Yanık kızarmış ekmeği

gerçekten sevsin ya da sevmesin, onu yerken dudakları sinsi ve keyifli bir şekilde kıvrılıyordu. İnsanları dehşete düşürmeyi her zaman severdi.

Onun yanındaki Ada teyze ise açık renkli bir kızarmış ekmek diliminin üzerine Marmite sürüyordu. Üzerinde beyaz bir takım vardı ve ne takımında ne de tabağında bir damla bile Marmite yoktu. Joan bir keresinde Ada'ya nasıl her zaman bu kadar temiz kaldığını sormuştu. Ada sırıtmış ve Joan'ın başının tepesini öpmüştü. *Sadece öz güven sayesinde, canım.*

"*Mona Lisa*'yı herkes çalabilir," dedi Gus, Ruth'a.

"Ben onu ihtiyarın elinden kaçırmaktan bahsetmiyorum," dedi Ruth.

"Ben de ondan bahsetmiyorum," dedi Gus. "Beni ne sanıyorsun sen? Ben de onu doğru düzgün çalabilirim."

"O zaten bir kopya," dedi Bertie.

Bu herkesin dikkatini çekti.

"Orijinalini Venedikli ailelerden biri satın aldı," dedi Bertie onların bunu bilmemesine şaşırmış gibi. "Boyası daha kurumamıştı."

"Emin misin?" dedi Ada. "Ben Nightingalelerin aldığını duydum, aynı şekilde. Boyası kurumadan."

"Leo onlardan kaç tane satın?" dedi Bertie.

"Tamam ama konumuz bu değil," dedi Ruth. "Konumuz benim Louvre'daki bir tabloyu çalabilmem." O anda kapı aralığında duran Joan'ı gördü. "Ama bunu asla yapmam," diye ekledi tek düze bir tonda. "Çünkü hırsızlık yanlış bir şeydir."

Öğretmen geldi, derdi Ruth bazen Joan odaya girdiğinde. Bunu her zaman şefkatle, neredeyse gururla söylerdi, sanki, *Joan aslında bir astronot*, dermiş gibi.

Radyatörün üzerinden fırladığı gibi bir kolunu Joan'ın omzuna doladı. "Evet," dedi. "Bugün Londra'daki son günün. Ne yapmak istersin?"

Joan daha keskin bir şeyin sancısıyla beraber tanıdık bir şefkat hissetti. Kaç kez bir odaya girmiş ve sohbetin bu şekilde durup değiştiğini fark etmişi? *Joan iş konuşulmasını sevmez. Joan'ın önünde olmaz.*

"Ben..." diye lafa başladı.

"Biliyorum, biliyorum. Önce bir yere gitmen gerekiyor ve benimle sonra buluşacaksın." Ruth, Joan'ın omzuna nazikçe vurdu. "Nereye gidip duruyorsun?"

"Eğlenceli bir yere değil," diye söz verdi Joan. Ruth'un tabağından bir dilim kızarmış ekmek aldı. "Bununla işin bitti mi?"

"Hayır," diye homurdandı Ruth ama sesi aslında huysuz değildi. Joan hastayken bunu çaktırmasa bile çok endişelenmişti.

"Yürümeyi planlıyorsan yanına biraz meyve al," dedi Gus dayı. Büyükannesinin meyve sepetinden bir kan portakalı alıp Joan'a verdi. "C vitaminini eksik etmemelisin."

Joan bu detayı da unutmuştu. Gus dayı, sıradan bir soğuk algınlığından kırık bir bacağa kadar her şeyi C vitaminiyle iyileştirebileceğini düşünürdü. Gülümsemesi titredi ve güçlükle yutkundu. Hepsini çok özlemişti.

Kan portakalı tatlı kokuyordu, ağırdı ve tıpkı doğan güneş gibi kırmızıydı. Mükemmel bir şekilde olgunlaşmıştı. Joan yavaşça bunun mevsimi olmadığını fark etti. Portakallar kış meyvesiydi. Belki de ithal edilmişlerdi. Ya da belki de biri kışa yolculuk yapmıştı. Tekrar Gus'a baktı.

"Evhamlı davranıyorum, değil mi?" dedi.

Joan başını iki yana salladı. "Hayır." Düzgün bir şekilde gülümseyebildi. Ama portakalı tekrar kâseye koydu. "Ben giyinsem iyi olur."

Joan evden çıktığında büyükannesi kapının basamağında oturuyordu. Joan'ın geçmesi için kenara kaydı.

"İki yan evde oturan Geraldine az önce tasmalı bir kediyle geçti," dedi büyükannesi. "Beyaz patileri olan büyük turuncu renkli bir kedi. Kadın orta yaş krizine girmiş olmalı." Çayını içti. "Akşam yemeği için evde olacak mısın? Şeker pekmezli tatlı yapacağım."

Joan bir dürtüyle eğilip ona sarıldı. Aslında sarılmayı seven bir aile değillerdi ama şaşkınlıkla dolu bir saniyeden sonra büyükannesi de kupasını bırakıp Joan'a sarıldı. *Heybetli Dorothy Hunt*, demişti onun için Aaron bir keresinde. Ama Joan'ın kollarının arasındayken ince kemikli ve kırılgan görünüyordu.

"Bunu hayatta kaçırmam," dedi.

Joan, Holland Köşkü'ne ilk dönüşünü hatırladı, bir hafta önceydi, hâlâ o kadar hastaydı ki bacakları onu güçlükle taşımıştı. Köşke ilk bakışı, ailesini yeniden canlı görmesi kadar şok ediciydi. *Holland Parkı'ndaki eski harabe*, demişti büyükannesi orası için. Ama hiçbir şey Joan'ı gerçeğe hazırlayamazdı.

Batı kanadı yok olmuştu: Joan'ın Nick'le tanıştığı kütüphane. Büyükannesinin öldüğü Kara Ardıç Odası. Doğu kanadı hâlâ duruyordu ama içi boştu. Geriye kalan tek şey.

artık bir pansiyonu çevrelemekte olan ön cepheydi. Joan şaşkınlık içinde içeride dolanmış ve tanınamaz bir düzeni olan modern bir binayla karşılaşmıştı. Yaldızlı Oda'nın olduğu yerde şimdi canlı, anaokulu renklerinde bir yatakhane vardı.

Danışma bürosundaki bir kitapçıkta köşkün savaşta bombalandığını yazıyordu, bir gecede yirmi iki kez. Joan kitapçığı Yıldız Çiçeği Bahçesi'ne bakan gizli bir girinti olan Roger'ın Bankı'na götürmüştü. Köşk değişmiş olabilirdi ama Joan gizli yerlerinin bazılarını hâlâ biliyordu.

Oraya sokulmuş ve bir yaprak perdesinin arkasında, yarı gizlenmiş hâlde köşkün yeni tarihini okumuştu. Kendi zaman çizelgesinde özel bir şirket 1950'lerde Holland Köşkü'nü satın alıp bir müzeye çevirmişti. Bu zaman çizelgesindeyse köşk o aşamaya gelemeden yıkılmıştı. Yanık iskelet belediyeye satılmıştı. Hepsi siyah beyaz fotoğraflar ve alıntılarla kitapçıkta gösteriliyordu.

Joan orada uzun bir süre oturmuştu. Kitapçıkta ne yazarsa yazsın, bunu kendisinin yaptığını biliyordu. Nick'in tarihini değiştirdiğinde köşkün tarihini de değiştirmiş olmalıydı. Köşk, Joan'ın gücünün yakınlarında olma talihsizliğini yaşamıştı.

Joan şu soruyu sormadan edememişti: Holland Köşkü'ne bunu yaptıysa zaman çizelgesinde istemeden başka hangi değişiklikleri sebep olmuştu?

Şimdi ise Londra'daki son sabahında köşkten geriye kalanlara doğru, Kensington Caddesi'nin tanıdık yolunda yürüyordu.

Nereye gidip duruyorsun? diye sormuştu Ruth.

Joan neden oraya gidip durduğunu bilmiyordu. Kefaretti belki de. Sevdiği bu yere yaptıklarını gördüğünde göğsündeki

ağırlık daha anlamlı bir hâle geliyordu. Ama sadece bu da değildi. Orada başka hiçbir yerde olmayan anılar yaşamıştı. Bahçelerde yürüyerek Nick'in şu anda yanında olduğunu hayal edebiliyordu.

Joan yürüdüğü sırada ona yürüyüş yapan, bebek arabalarını süren ve köpeklerini gezdiren insanlar eşlik etti. Bir zamanlar labirentin olduğu yerde bir futbol sahası vardı. Uzaktan topa vurulma sesini, insanların bağırışlarını ve hakemin düdüğünü duyabiliyordu.

Uzun bir yazdan sonra hava nihayet değişmişti. Köşkün ön cephesinin, küçük kafenin ve eski buzhanenin yanından geçtiği sırada hava soğumuştu, yağmur çiseliyordu. Diğer zaman çizelgesinde yemek tarihçileri, kalın duvarların arasındaki mutfak bahçelerinden toplanan taze meyveleri kullanarak dondurma yapıyorlardı. Bu zaman çizelgesindeyse orası bir galeri bölgesiydi.

Joan buzhane ve eski limonluğun arasındaki üstü kapalı patikada biraz oyalandı. Bu kısım yeniydi, köşkün geri kalanı bombalandıktan sonra yapılmıştı. Duvar boyunca uzanan, Victoria Dönemi'ndeki bir bahçe partisini tasvir eden duvar resimleri vardı.

Parti müdavimlerinin, bilek yüksekliğinde yeşil çalıların girift çemberler oluşturduğu bir bahçede tasvir edildiği duvar resmi Joan'ın en sevdiğiydi. Kabarık etekli kadınlar bir çeşmenin yanında duruyorlardı. Resmi yapan her kimse, bu köşkü bilemezdi ama eski bahçelerin gizemli atmosferini mükemmel yansıtmıştı.

Joan o resme yaklaştı. Sanki hayal âlemindeymiş gibi, resmin içine doğru yürüyebileceğini düşündü.

Özlem hissine kapılmadan önce keskin bir nefes alarak kendini engelledi.

Neredeyse otomatik bir şekilde anın detaylarına odaklandı. Aaron'ın ona öğrettiği gibi. Islak taş kokusu. Sıra sütunların dışında yağmurun çıkardığı patırtı.

Ayak sesleri.

Dejavu hissine kapıldı. Sese doğru döndü ama bu kişinin Nick olmadığını biliyordu. Onun adımlarının ritmini tanıyordu. Yine de haklı çıktığını görünce kalbi hayal kırıklığıyla tekledi.

Yeni gelen kişi belki yirmi yaşlarında, ciddi giyimli bir adamdı. Şemsiyesini dikkatli bir şekilde bahçeye doğru salladı ve sonra da patikada yürüyüp duvar resminin önünde, Joan'ın yanında durdu.

Yüzü soluktu ve Çinli özelliklerine sahipti. *Tanıdık*, diye düşündü Joan. Ama adam resme ilgiyle yaklaşana kadar onu tanıyamadı. İşte tam da o zaman, onun eskiden bir ressam olduğunu hatırladı.

Jamie Liu tutsakken bir deri bir kemikti ama bu yeni zaman çizelgesinde sağlam yapılı ve sağlıklıydı. Şık bir saç kesimi vardı ve şimdikinden daha soğuk bir havaya göre giyinmişti, eldivenleri ve lacivert bir trençkotu vardı.

Seninle tanışmıştım, demek istedi Joan aniden. Ama onunla tanışmamıştı. Tıpkı Nick'le ya da Aaron'la tanışmadığı gibi. Bazen başka kimsenin hatırlamadığı şeyleri hatırlamanın ağırlığı onu delirtecekmiş gibi geliyordu. İnsanların bu bahçelerde ölü bir şekilde yattıklarını görmüştü ama aslında görmemişti. Ailesi burada ölmüştü ama aslında ölmemişlerdi.

"Bu resimleri seviyorum," dedi biraz utangaçça. Jamie'nin bir şeyler söylediğini duymaya ihtiyacı vardı. Sesinin kulağa nasıl geleceğini biliyordu ve hatıraların gerçek olduğuna dair bir kanıta ihtiyacı vardı. "Sanki partiye girebilecekmişsin gibi görünüyor."

"Ne güzel olurdu." Sesi beklediği gibi, hoş ve tiz bir tonda çıkınca içi rahatladı. Jamie ona döndü, meraklı görünüyordu ama rahatsız değildi. "Kesinlikle şimdikinden çok daha iyi bir havanın tadını çıkarmışlar gibi görünüyor."

Joan tereddütle gülümsedi. "Ben Joan."

"Hatırlıyorum," dedi Jamie.

Liular hatırlar. Joan'ın bu kadar sarsılmaması gerekirdi. Ona bakakaldı.

Jamie patikanın ötesindeki bahçeyi işaret etti. "Biraz yürüyelim mi?" Şemsiyesini ona uzattı.

Joan nihayet konuşabildi. "Yağmur o kadar da kötü değil."

"Biliyorum ama..." Jamie kafasını kaldırıp kasvetli gökyüzüne baktı. "Islanmayı pek sevmem."

Joan onun gençken çıplak ayaklarını göle soktuğunu hatırladı. *Suya bayılır*, demişti Tom. Tutsakken ona ne olmuştu? Her ne olduysa bu zaman çizelgesinde farklı görünüyordu. Göl kenarında balıkları çizen zeki oğlanın yerine temkinli ama kibar bir adam gelmişti.

Joan yağmurdan rahatsız olmadığını söyleyerek itiraz ettiği hâlde Jamie yürürlerken şemsiyeyi endişeli bir şekilde hem kendisinin hem de Joan'ın üzerinde tuttu.

Yürüdükleri patika eski limonluğun çevresini dolanıyordu. Joan, kemerli pencerelerden insanların bir etkinlik için hazırlandıklarını, parlak gümüş yemek takımları ve çiçek aranjmanlarıyla sofraları kurduklarını görebiliyordu. Joan'ın hatıralarında bahçenin bu kısmında, saksıda bulunan portakal ağaçları vardı, yazları dışarıda dururlardı ve kışın tekrar limonluğa taşınırlardı.

"Fazla bir şey hatırlamıyorum," dedi Jamie. "Liu gücü bana diğer zaman çizelgesinin sadece küçük parçalarını gösteriyor."

Joan, eldivenli ellerine ve trençkotuna bakarak merak etti. "*Ne* hatırlıyorsun?" diye sordu.

"Kahramanın gerçek olduğunu hatırlıyorum."

Joan yarı rahatlamış, yarı acı içinde titreyerek nefesini verdi. Sadece başka birinin Nick'ten bahsettiğini duymak bile, yıkılan bir tabu gibiydi.

"Üzgünüm," dedi Jamie. "Onun senin için anlamını biliyorum."

"Yapmak zorundaydım," diye fısıldadı Joan. "Ailem..." Yutkundu. "Mecburdum."

Yazlık balo salonunun önünden geçtiler. Joan, Jamie'nin yüzünde sempati görmekten korktuğu için gözlerini patikadan ayırmıyordu. Burada biraz fazla büyümüş olan gül çalıları vardı.

"Biliyorum," dedi Jamie nazikçe. Joan onun nefes alıp verdiğini duydu. "Tutsaklığımı hatırlıyorum," dedi. Joan, o zaman çizelgesinde gördüğü oğlanı hatırlayınca yüreği burkuldu. Tekrar ona döndü.

"Tom biliyor mu?"

Jamie başını hayır anlamında salladı. "Ben evden çıkarken tekneyi boyuyordu. Her yeri yeşil boyayla kaplıydı." Tom'dan bahsederken bir anlığına gözlerindeki gölgeler kayboldu. Neredeyse genç hâli gibi görünmüştü. "Tom bu zaman çizelgesinde mutlu," dedi. "Bunun için sana minnettarım."

Siz Liular buna nasıl katlanıyorsunuz? diye sormak istedi Joan. *Başka kimse hatırlamazken hatırlamaya nasıl katlanıyorsunuz?* Ama Jamie'nin buna nasıl katlandığını görebiliyordu. Aynen Joan'ın yapması gerektiği gibi yapıyordu. Sadece katlanmaya çalışıyordu.

"Senin de sayende," diye hatırlattı. "Bize o mesajı sen bıraktın. Kahramanın yaratıldığını sen söyledin."

"Öyle mi yaptım?" Jamie'nin sesi pek emin değilmiş gibiydi.

Joan onun bunu hatırlamadığını fark etti. İçini tuhaf bir yalnızlık kapladı. Onu görmeye gittikleri günü düşündü. O, Aaron, Ruth ve Tom göletin yanında oturmuşlardı. Güneşin ne kadar sıcak olduğunu hatırladı. Hepsi orada, yanında olduğu için ne kadar da memnundu. Başlangıçta aralarında farklılıklar olsa da, en sonunda bir şekilde ekip olmuşlardı.

Ama Aaron o günü hiç hatırlamayacaktı, Ruth ya da Tom da öyle. Jamie bile her şeyi hatırlamıyordu.

"Bir mesaj bıraktığımı hatırlamıyorum ama..." Jamie duraksadı. Eldivenli eli şemsiyenin sapını sıkıca tutuyordu. "Onun hâlâ bir yerlerde olduğunu biliyorum. Beni tutsak eden kadının."

Kahramanı yaratan kadın. Joan o kadının yaptığı şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. Joan'ın ne yaptığını biliyor muydu?

O bilse de bilmese de *Joan* biliyordu.

"Bu sefer farklı," diye söz verdi Jamie'ye. "Geri dönerse bekliyor olacağız."

Jamie tam olarak rahatlamış görünmüyordu ama Joan'ın gözlerine bakarak onu başıyla onayladı. Eldivenli eliyle havayı kontrol etti ve şemsiyeyi indirdi. Yağmur durmuştu.

Birlikte durup gökyüzünün açılmasını izlediler. Patikanın yanında harabeler vardı, ufalanan tuğla kemerleri sarmaşıklar kaplamıştı. Bu harabeler bir önceki zaman çizelgesinde de vardı, uzun zaman önce unutulan bir yapının kalıntılarıydı.

Joan önlerindeki köşke baktı. Durduğu yerden batı kanadının olduğu yerdeki tuğla duvarların üzerinde bulunan izleri görebiliyordu. Köşkün ne kadarının sağlam kaldığını

görebiliyordu: Bir gecede yirmi iki bomba yemesine rağmen duvarları hâlâ ayaktaydı.

Bulutların arasından küçük bir mavilik göründü. Güneş çıkıyordu. Joan sıcaklığı hissetmek için yüzünü kaldırdı.

KAKTÜS TEAM

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaba birçok kişi gönül ve emek verdi, bu eseri dünyaya getirmeme yardım eden herkese çok minnettarım.

Sonsuz teşvikleri, sevgisi ve desteği için aileme çok teşekkür ederim: Babam ve Jun, çeviriler ve isimler konusundaki yardımınız için teşekkürler. Ben, benimle birlikte beyin fırtınası yaptığın ve güçler konusunda fikirler bulduğun için teşekkürler. Lee Chin, Moses, Wennie ve Nina, yıllar içindeki bütün teşvikleriniz için teşekkürler.

Başından beri yanımda olan dostlara da teşekkürler. Bu kitabı yazma fikri, hepimizin bir kitap yazmayı düşündüğümüzü keşfettiğimiz o akşam yemeğinde başladı. O geceden sonra birçok harika kitabın yazıldığına şahit olmak muhteşemdi, daha birçoklarının yazılacağından da eminim. O gece, yine her zamanki gibi harika bir ev sahibi olduğun için teşekkürler Bea Thyer. Yıllarca süren muhteşem beyin fırtınaları, problem çözümleri ve taslak takasları için teşekkürler C. S. Pacat (Bu kitap sensiz yazılamazdı!). Teşekkürler Shelly Parker-Chan, bu yolculukta birlikte olduğumuz için çok mutluyum, hayallerimizi gerçeğe dönüştürebileceğimiz kimin aklına gelirdi! Birçok harika yazarlık seansı, sohbet ve yıllar içerisinde verdiğin aydınlatıcı geri bildirimlerin için sana da teşekkürler Anna Cowan.

Sevgili 2015 Clarion sınıfım, günde 300 kelime anlaşmamızın verdiği motivasyon olmasaydı ilk taslağı yazamazdım.

Hepiniz bana ilham veriyorsunuz: Jess Barber, Adrienne Maree Brown, Zack Brown, Pip Coen, Bernie Cox, Rose Hartley (Harika yazı toplantıları düzenlediğin ve taslakla ilgili değerli geri bildirimler verdiğin için teşekkür ederim!), Nathan Hillstrom, Becca Jordan, Travis Lyons, Evan Mallon, Eugene Ramos, Mike Reid, Lilliam Rivera, Sara Saab, Dayna Smith, Melanie West ve Tiffany Wilson. Hepinizi çok özlüyorum, keşke şu anda sizin hikâyelerinizi okuyor olsaydım.

Harika temsilcim Tracy Adams'a ve Adams Literary'deki tüm ekibe; Josh Adams ve Anna Munger'a çok ama çok teşekkür ederim. Tracey, tek bir telefonla hayatımı değiştirdin ve bu kitap için hayallerimin de ötesinde şeyler yaptın.

Christabel McKinley, kitabımı Birleşik Krallık'a ve Avustralya'ya dağıttığın için çok teşekkürler, yoğun çalışmalarını ve içten desteğini takdir ediyorum. Ayrıca Stephen Moore ve diğer bütün dostlara da teşekkürler.

ABD'deki HarperCollins'te bulunan muhteşem editörüm Kristen Pettit'e, Clare Vaughn'a ve o harika ekipteki herkese kocaman teşekkürler. Aydınlatıcı düzenlemelerinize, vizyonunuza ve desteğinize minnettarım. Yayın editörleri Caitlin Lonning ve Alexandra Rakaczki'ye özellikle teşekkür ediyorum, grafikerler Jessie Gang ve Alison Klapthor'a, kapak sanatçısı Eevien Tan'a, yayın yönetmenleri Meghan Pettit ve Allison Brown'a, pazarlama yöneticisi Sabrina Abballe'ye ve temsilci Lauren Levite'ye özellikle teşekkürler. Hep beraber yarattığımız bu kitapla inanılmaz gurur duyuyorum. Onu hayal edebileceğimden çok daha iyi bir şeye dönüştürdünüz.

Birleşik Krallık'taki Hodder & Stoughton'daki harika editörüm Molly Powell'a ve Callie Robertson, Kate Keehan, Lydia Blagden, kapak sanatçısı Kelly Chong ve bu muhteşem ekibin tamamına tüm harika çabaları ve kitapla ilgili plan-

ları için çok teşekkür ederim. Ayrıca muhteşem Anissa'ya ve FairyLoot'taki herkese canıgönülden teşekkürler. O güzel FairyLoot özel baskısını yaratmak için sizlerle -ve Hodder & Stoughton'la- çalışmak, bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

Avustralya'daki Allen & Unwin'deki muhteşem ekibin tamamına -Kate Whitfield, Jodie Webster, Eva Mills, Sandra Nobes, Liz Kemp- ve kitap üzerinde çalışan diğer herkese teşekkürler. Yaptığınız her şey için size sonsuz minnettarım. Bu kadar muhteşem bir yerel yayıncıya ve yerel desteğe sahip olmak harika bir şey.

Ayrıca Rusya'daki Eksmo, İspanya'daki Penguin Random House, Almanya'daki Piper ve Sırbistan'daki Vulkan ekiplerine de kocaman teşekkürler.

Education Services Australia'daki tüm dostlarıma ziyadesiyle minnettarım, desteğiniz ve teşvikiniz olmadan bu kitabı yazamazdım. Podcast dostlarım Alison Laming, Susan Trompenaars ve Jessica Boland'a; yazma yolculuğumun her gününde, her adımında -sıkıcı şeylerden stresli olanlara, eğlenceli şeylerden heyecan verici olanlara kadar- yanımda oldukları için bilhassa teşekkür ederim. Desteğiniz benim için çok değerli. Size de teşekkürler Kelly Nissen ve Noni Morrissey (Daha ben bile inanmazken bunun gerçekleşeceğine inandığınız için teşekkürler!). Emma Durbridge, Madeleine Daniel, Stacey Hattensen ve Tilka Brown, bütün yazarlık sohbetleriniz için teşekkürler. Jill Taylor, bana çok şey öğrettiğin için teşekkürler. Libby Tuckerman, bana esnek çalışma saatleri sunduğun için teşekkürler, senin desteğin olmadan bu kitabı bitiremezdim.

Naomi Novik, bana bir kitap yayımlatmanın mümkün olduğunu ve belki bir gün benim de yapabileceğimi gösterdiğin için teşekkür ederim. Naomi, *Temeraire*'yi bir kitapçıda ilk kez

gördüğüm ve *Bunun yazarını tanıyorum! Kitap yazan birini tanıyorum!* diye düşündüğüm o günü asla unutmayacağım. Yıllarca benden esirgemediğin tüm yardımların ve heyecanın için teşekkür ederim. Bana yazmak hakkında çok şey öğreten Francesca Coppa ve Gina Paterson'a da teşekkürler. Verdiğiniz dersleri hâlâ yazdığım her şeyde uyguluyorum. Zen Cho, son dakikalarda içimi rahatlatmak adına yaptığımız kontrollere deneme tahtası olduğun için teşekkürler. Diana Fox, kitabın başını düzelttiğin için teşekkürler. Çözüm konusunda yüzde yüz haklıydın.

Warren Leonard, kitabı dosdoğru anladığın ve benim gibi içini dışını bildiğin için teşekkürler. Bütün o muhteşem soruların; hikâyedeki tutarsızlıkları saptayarak kurgusal dünya yaratma sürecime, geçmiş hikâyeleri güçlendirmeme ve bunları çözümlememe yardımcı oldu.

Liana Skrzypczak ve Bec Miller, hafta sonları yaptığımız o harika yazarlık seanslarımız ve sohbetlerimiz için teşekkürler.

Sevgili ve yetenekli Pandas yazarlar grubuna -Elaine Cuyegkeng, Kat Clay, Aidan Doyle, Likhain, Emma Osborne, Sophie Yorkston ve Suzanne Willies- akşam yemekleri ve eleştiriler için çok teşekkür ederim.

Alex Hong (Yazılarını özlüyorum!) ve Melissa Siah, yağmurun çiselediği bir Londra akşamında benimle Lost Palace turuna katılarak araştırmamda bana eşlik ettiğiniz için teşekkürler.

The Friends of Holland Park, bana zaman ayırıp Holland Köşkü'nde ve Holland Parkı'nda harika bir tur yaptırdığınız için teşekkür ederim.

Sarah Rees Brennan, beni teşvik ettiğin için çok teşekkürler. Eliza Tiernan, teslim sürem yaklaştığında beni desteklediğin (ve verdiğin dâhiyane donut stratejisi için) teşekkür ederim.

Amie Kaufman, Jay Kristoff ve Astrid Scholte, çıkış kitaplarıyla ilgili bilgilerinizi ve deneyimlerinizi benimle cömertçe paylaştığınız için teşekkürler. Buna ne kadar minnettarım bilemezsiniz. Tashie Bhuiyan, kitap anlaşmam duyurulduktan sonra bana cesaret verdiğin, beni bağrına bastığın için teşekkürler.

Clarion 2015 eğitmenleri ve yöneticileri: Chris Barzak, Saladin Ahmed, Jim Kelly, Karen Joy Fowler, Margo Lanagan, Maureen McHugh ve Shelley Streeby. O muhteşem altı hafta boyunca sizden çok şey öğrendim. Keşke o dersleri yeniden alabilseydim.

Life at Springfield yazarlık atölyesine (Kinchem Hegedus, eğitmenler Karen Joy Fowler ve Nike Sulway ve tüm katılımcılara): Girişin ve birinci bölümün ilk versiyonunu okuyup bana harika geri bildirimlerde bulunduğunuz için teşekkürler.

Son olarak, bu kitabın büyük kısmını yazdığım Traditional Custodians arazisine teşekkür etmek ve geçmişteki, günümüzdeki ve gelecekteki tüm aile büyüklerine saygılarımı sunmak isterim: Kulin ulusunun Bunurong ve Wurundjeri Woi Wurrung halklarına.

